Adrian Onciu

CERCUL KAGAN

ADRIAN ONCIU

CERCUL KAGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ONCIU, ADRIAN
Cercul Kagan / Adrian Onciu ; București : RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

ADRIAN ONCIU
Cercul Kagan

Ilustrația copertei:

© RAO International Publishing Company,
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 973-576-454-7

Toate întâmplările din această carte sau, în fine,
o bună parte dintre ele
sunt pur imaginare.
La fel și majoritatea personajelor.
Orice asemănare cu realitatea
este întâmplătoare.

PROLOG

Renunţase de mult să mai iasă în oraş. Ştia că-i urmărit pas cu pas, zi de zi. Şi asta, de doi ani, invariabil pe acelaşi traseu de cinci kilometri, de acasă şi până la slujbă. Egipteanul Saif Al-Liby stătea destul de bine cu nervii, iar în momentele dificile încerca să-şi încurajeze soţia, deşi amândoi trăiau ca într-un fel de Big Brother cu circuit închis. Câteva perechi de ochi şi urechi le violau fără încetare intimitatea, scoţându-i din minţi.

Soţii Al-Liby figurau pe lista neagră a FBI după ultimul atac terorist din metroul londonez. Şi asta, pentru că Saif fusese coleg de şcoală şi bun prieten cu unul dintre atentatorii sinucigaşi. De atunci, cei de la FBI îl puseseră, preventiv, sub strictă supraveghere.

Ca bucătar-şef la restaurantul cu specific arab din Manhattan Mall, câştiga suficient de bine cât să-şi întreţină soţia. Nu-şi permiteau cine ştie ce extravaganţe, dar nici nu erau genul. Practic lumea lor mică se întindea între casă şi mall, ca şi cum cineva le-ar fi implantat sub piele nişte cipuri sofisticate, capabile să-i paralizeze imediat ce ar fi deviat de la traseu. De multe ori, Saif râdea în sinea lui, amuzându-se de cât de monotonă trebuia să fie ziua de muncă a agenţilor puşi să-l urmărească. Îi compătimea chiar!

Se trezi prost dispus. Îi venea să lase totul baltă, să vândă casa şi să zboare undeva în Bulgaria, la nişte vechi prieteni. Deschise televizorul pe Al Jazeera, apoi îşi aminti, privind

Coranul, că datoria lui era să rămână la New York, *până la capăt*. Plecă la slujbă pe jos, în ritm vioi, ca să-şi pună sângele în mişcare. Nu întârziase niciodată. Intuia că patronul restaurantului, un libanez simpatic, nu i-ar fi trecut cu vederea lipsa de punctualitate.

Ca de obicei la începutul săptămânii, Saif primi alimente proaspete. De fiecare dată se ocupa personal să desfacă pachetele şi să aşeze totul în frigidere, pe categorii. Ştia şi în somn unde avea legumele, în ce raft pusese vinul alb, demisec, din producţia anului 2003, sau câte bucăţi de somon îi mai rămăseseră în congelator.

Ridică pe masă o cutie ce părea a conţine carne congelată şi o deschise, tăind capacul lipit cu scotch. Simţi un gol în stomac când dădu peste un bileţel scris de mână, în arabă. Mesajul era clar. Îl reciti de câteva ori, înainte de a arunca hârtia în flacăra aragazului, transformând-o în scrum. Mai avea doar un sfert de oră la dispoziţie.

Un tremur nervos îl cuprinse atunci când şeful său apăru în cadrul uşii.

– Saif, să vii te rog la mine în birou după ce termini aici. Te aştept, da?

Consimţi din cap aproape imperceptibil, aşa că libanezul insistă:

– Ce ai, te simţi rău?

– Nu, nu, n-am nimic... Mă gândeam la ale mele. Scuză-mă. Vin în zece minute.

Rămase din nou singur. Scrisul de pe bileţel îi era cunoscut, iar mesajul codificat nu lăsa loc de interpretări. Totuşi, parcă tot nu-i venea să creadă. De ce *acum* şi nu peste cinsprezece, douăzeci de ani, în prag de pensie?

Luă pachetul mişcându-se cu încetinitorul, îl aşeză în dulap, într-o plasă, apoi ieşi din încăpere, îndreptându-se spre biroul şefului.

– Ia loc, îl invită Khalil, extrem de binedispus. M-au sunat nişte prieteni de la Banca Misr, din Beirut. Aterizează poimâine-seară la New York şi vor să mănânce la noi. În fine,

cică ar avea şi un motiv să sărbătorească. Vreau să le pregătim un meniu deosebit. Nu contează cât costă, important e ca oamenii să se simtă bine. Crezi că te descurci?

Saif privi pierdut undeva în spatele lui Khalil, la nişte inscripţii în arabă desenate pe un soi de carpetă. Mai mult ca sigur, nu reţinuse nimic. Libanezul îi flutură mâna prin faţa ochilor, vizibil distrat de apatia bucătarului.

– Hei, aici sunt! Deş-tep-ta-rea! Te-ai distrat bine azi-noapte, văd că mai ai puţin şi sforăi.

– A, nu... Nu-i nimic. Doar că tocmai am aflat că mi-a murit un unchi la care ţineam foarte mult. Poţi să repeţi, te rog?

– Îmi pare rău... se posomorî Khalil.

Îi povesti apoi despre amicii lui libanezi, de data asta cu un entuziasm ponderat.

Saif se uită la ceas. Încă cinci minute. Se ridică brusc, lăsându-l pe Khalil cu gura căscată, undeva în mijlocul frazei. Îmbrăcat din nou cu hainele de oraş, cu o plasă în mână, Saif arăta la acea oră ca un newyorkez ieşit la cumpărături. Când ajunse în dreptul restaurantului japonez, intră şi se aşeză la o masă. Lângă el, un tip într-un costum grena, cu nişte ochelari de vedere cam ciudaţi, părea cu totul absorbit de aromele din farfurie. Chiar în faţă, la doi paşi, o copilă îi explica ceva mamei ei. Era îmbrăcată cu o rochie roşie, iar fluturaşul din păru-i blond îi dădea un aer de înger.

Un agent FBI îşi găsi ceva de lucru în faţa scărilor rulante. Egipteanul se uită din nou la ceas, puţin panicat. Spuse ceva în arabă, apoi apăsă pe declanşator. Explozia extrem de puternică se auzi la câţiva kilometri distanţă.

1

Cu patru luni înainte...

Pe măsură ce se apropia luna mai, Max Rayner n-avea chef nici măcar să-şi ducă gunoiul până la tomberonul din faţa casei. De fapt, aproape că nu dădea pe-acasă. Era atât de stresat şi de preocupat de munca lui, încât existau zile în care, dacă nu-l trăgeau colegii de mânecă, ar fi fost în stare să supravieţuiască numai cu ceaiul de dimineaţă. Se lăsase de fumat şi, parţial, de cafea, după un avertisment dur al doctorilor. Poate că, în alte condiţii, dacă şi-ar fi continuat cariera de avocat, n-ar fi fost o problemă să mai pufăie din când în când.

Seara de sâmbătă, 29 aprilie, îl găsi pe Max la birou. Revăzu pe laptop planurile de la ultima Operaţiune Steigenberger. Totul decursese ca la carte, inclusiv micile incidente cu ziariştii dornici, ca de obicei, să-şi bage nasul acolo unde scria mare, cu litere de-o şchioapă, ACCESUL STRICT INTERZIS. De altfel, reporterii ştiau foarte bine ce riscă dacă pătrund în zona restricţionată. Poliţia locală avea grijă de fiecare dată să-i informeze, în cadrul unei conferinţe de presă, că sistemul de securitate e imposibil de penetrat. Potrivit avertismentelor, ziariştii cu aptitudini de Rambo aveau şanse bunicele să viziteze penitenciarul, cu micul dejun inclus. Şi asta, în cel mai fericit caz, pentru că agenţii de pază aveau ordin clar să tragă.

În mai puţin de două săptămâni, Max urma să afle locaţia următoarei întruniri a Grupului Steigenberger. De obicei, era

vorba despre un hotel de cinci stele din Europa, Statele Unite sau Canada, situat în afara marilor oraşe, în vecinătatea unui lac şi, obligatoriu, cu teren de golf în apropiere. Răspundea cu capul pentru securitatea invitaţilor şi era perfect conştient că orice mişcare greşită l-ar fi costat scump. Cei mai buni agenţi din CIA, ai Serviciului Secret, ai Mossadului şi din MI6, plus reprezentanţi ai poliţiei locale şi ai serviciului de informaţii al ţării gazdă se reuneau pentru câteva zile sub comanda lui Max. De la sine înţeles că totul trebuia să meargă şnur, mai ales că banii, mijloacele tehnice şi numărul agenţilor nu contau în Operaţiunea Steigenberger.

Cu o lună înainte de eveniment, agentul MI6 avea în computer dosarele a şaizeci şi unu de militari din Marina Regală aleşi pe sprânceană pentru a înlocui personalul hotelului, de la portari, spălătorese, barmani, cameriste, până la director. Deschise fişierul directorului-surogat al hotelului, un colonel cu o figură care, în alte condiţii, ar fi stârnit cel puţin zâmbete. Decorat recent de regina Marii Britanii pentru o operaţiune dificilă în Orientul Mijlociu, Henry Knight semnase, ca toţi ceilalţi militari selectaţi pentru misiune, un act de confidenţialitate. Sub prestare de jurământ, nu avea voie să divulge nici o informaţie legată de ceea ce urma să se întâmple în respectivul hotel – discuţiile surprinse întâmplător între invitaţi sau numele acestora.

Lui Max îi erau familiare feţele militarilor britanici. Din motive de securitate, cei mai mulţi dintre ei participaseră şi la precedentele întruniri ale grupului, numai şase fiind nouveniţi. O remarcă pe o tânără de vreo treizeci şi cinci de ani, o blondă superbă, viitoare recepţioneră de ocazie. Îi atrase încă de la început atenţia pentru că semăna destul de bine cu Charlize, de care agentul se despărţise în urmă cu câteva luni. Aveau împreună o fetiţă de opt ani, Nicole, plecată în Statele Unite împreună cu mama ei.

Pentru Max, relaţia cu MI6 se dovedise a fi mai puternică decât cea cu Charlize. Le iubea mult pe fetele lui. Pe Nicole pur şi simplu o adora. Într-una din zile, cu greu rezistase

impulsului de a lua primul avion spre New York pentru a o smulge definitiv din brațele mamei sale. Cu orice risc. După jumătate de an, rănile nu erau nici pe departe vindecate. Dimpotrivă, parcă se adânciseră. Înainte de ruptură, știa prea bine că era ceva ce nu mergea în relația cu Charlize, că stăteau prea puțin împreună și abia dacă își vorbeau la telefon. Din nefericire, întotdeauna intervenea câte un eveniment la agenție, în momente nepotrivite. În ultimul timp, încerca să zboare peste ocean ori de câte ori putea să evadeze din programul infernal de la slujbă. Scurtele revederi îi umpleau, pe moment, golul din suflet.

Charlize părea hotărâtă să-și vadă de drumul ei, departe de Max. Cu toate că în jurul avocatei roiau tot soiul de bărbați cool, evitase să se încurce cu cineva, rămânând la stadiul de cochetărie. Se limita să-și împartă timpul între cabinetul de avocatură, Nicole, rarele ieșiri în oraș și sala de fitness.

Max oftă lung. Avea în față o fotografie care-i amintea de ultima întâlnire cu fiica lui, când s-au distrat de minune într-un parc pentru copii din New York, unde o chinezoaică le-a făcut poze cu Mickey Mouse. Fără îndoială, Nicole semăna mult cu mama ei. Și nu numai fizic. Ai fi zis că Max nu avusese nici o contribuție în toată afacerea, mai ales dacă o ascultai puțin pe micuța blondă. Emana bună dispoziție prin toți porii, poate și datorită debitului verbal, de crainic sportiv angajat la un post de radio. Asta spre deosebire de tatăl ei, un tip ursuz până și cu cei apropiați. Rar îl vedeai pe Max râzând în hohote, gesticulând sau agitându-se mai mult decât era necesar pentru a găsi o monedă potrivită pentru automatul de ziare. Stăpânirea de sine, calmul său dus până la extremă au atras-o ca un magnet pe „nebunatica“ Charlize, cel puțin la începutul relației lor.

Tresări vizibil când îi sună mobilul. Îi trecu prin cap că ar putea fi Charlize, chiar dacă nu îi telefonase niciodată de când se despărțiseră. Apăsă pe tasta verde fără să se uite la ecranul aparatului. Nu era ea.

– Bună, Max. Ești la birou? Notează, te rog: hotelul Turnberry, în Ayrshire – Scoția. Hai, mai lasă dracului calculatorul

ăla şi treci pe la noi! E sâmbătă seară, dacă ai vreun dubiu în sensul ăsta. A pregătit nevastă-mea specialitatea casei şi mi-a zis că divorţează dacă nu te conving să vii. Te aşteptăm, OK?

Directorul MI6, Ben Kenneth, tocmai conştientizase gafa cu divorţul, dar ar fi călcat şi mai rău în străchini încercând s-o repare cumva. Aşa că puse punct convorbirii, nu înainte de a primi confirmarea.

Pentru Max începea numărătoarea inversă. Intră rapid pe internet, de la un alt calculator instalat lângă geam, şi dădu o căutare pe Google: „hotelul Turnberry". În mai puţin de o oră, ajunse cu maşina acasă la şeful său, profitând de un trafic londonez lejer. Doamna Kenneth îl aştepta cu cuţitul în mână. Încă nu apucase să taie plăcinta cu vişine.

2

În redacţia de la *New York Daily News*, era considerată vedetă. Se trăgea de şireturi cu directorul editorial şi îşi permitea chiar să-i dea peste nas când considera că bate câmpii. Colegii o priveau cu un soi de invidie şi, în acelaşi timp, admiraţie. Nu prea înţelegeau cum de reuşeşte să-l pună cu botul pe labe pe cel mai nesuferit şef de ziar din New York. Nu de puţine ori, lui James Jordan îi sărea muştarul din te miri ce şi se descărca pe primul reporter ieşit în cale. Cu Ana Mladin nu îndrăznise niciodată să întindă coarda. Nici măcar atunci când ziarista o făcuse lată la o petrecere privată, se ameţise binişor şi îşi uitase poşeta, cu tot cu telefonul mobil, într-o toaletă, ratând astfel apelul disperat al unei surse din poliţie care ar fi vrut să-i dea detalii despre o triplă crimă, din gelozie. În condiţii normale, criza de nervi a lui James Jordan s-ar fi auzit la cel puţin două blocuri distanţă de redacţie. Nu şi dacă vinovată era Ana Mladin. Chestia asta avea inclusiv o parte proastă: amicii de la ziar o tachinau cu apropouri fără perdea despre „relaţia" deosebită cu şeful, altfel un tip la vârsta pensionării, mărunţel, cu o chelie pronunţată, fumător înrăit de pipă, a cărui soţie se prăpădise în urmă cu doisprezece ani într-un accident de maşină.

Ana rezista cu succes atacurilor. Ştia că singura soluţie era să glumească la rândul ei: „Aseară a fost ca un animal în pat!

M-a epuizat, spre dimineață eram complet debusolată, a trebuit să întreb pe cineva ca să nimeresc drumul spre casă..."

– Ce-avem azi la rubrica neagră? întrerupse directorul chicotelile dintr-un colț al mesei.

Ana Mladin și colegul ei, John Burns, păreau a se distra de minune în timpul ședinței de sumar, iar James numai de asta n-avea chef. În timp ce John își trase instant o figură sobră, Ana încercă să destindă atmosfera:

– Hai șefu', parcă n-ai ști! E vorba de hamsterul directorului de la *New York Post*. L-au prins azi-noapte beat la volan și l-au pus să scrie pe o bucată de hârtie, de douăzeci de ori, că nu mai amestecă whisky-ul cu berea. Cică, la un moment dat, l-a înjurat de mamă pe polițist!

– Ai declarații de la ofițer? plusă James, apoi deveni imediat crispat, înghețându-le zâmbetul și celorlați. Când ai de gând să vii și tu cu un material interesant la ziarul ăsta? Nici nu mai țin minte, parcă ultima dată ți-a apărut numele acu' vreo trei săptămâni, în anunțul de la rubrica Închirieri. Apropo, te-ai mutat, ai găsit ceva, sau tot în pârlitul ăla de apartament stai?

– Nu, nu mi-a plăcut nimic. Am rămas în același apartament, același pat, aceeași lenjerie. Știi doar, mă hotărăsc greu când vine vorba de schimbări...

Râsetele înfundate îi picară directorului ca un ciocan în cap. Fără îndoială, era preferata lui, dar în același timp conștientiza că Ana îi subminează autoritatea. O rugase între patru ochi să se abțină, explicându-i și motivele, dar de atunci parcă înnebunise, se comporta și mai ciudat. Pe de altă parte, știa foarte bine că Ana avusese cel puțin două oferte de la ziarele concurente, pe care le-a refuzat argumentând că se simte atașată de redacția de la *Daily News*. Plus că scria foarte bine, avea surse de prima mână și cel puțin o exclusivitate de senzație în fiecare an, la sfârșitul lunii mai. Momentul ei de glorie se apropia, și James își manifestă nerăbdarea în felul său inconfundabil.

– Ceva despre Grupul Steigenberger? o întrebă, pe un ton cât se poate de serios.

– Deocamdată, nimic. Te anunț imediat ce aflu. Probabil zilele astea.

Deşi întâlnirile grupului se desfăşurau într-o totală discreție, cineva avea grijă să-i anunțe din timp pe ziariști. Cu cât misterul din jurul grupului se adâncea, cu atât creştea interesul reporterilor pentru eveniment. Nu existau conferințe sau declarații de presă, aşa că articolele trimise de corespondenții din Statele Unite şi Europa arătau mai mult a reportaje de atmosferă, fiind pline de supoziții. Cu o singură excepție: relatarea din *Daily News* scrisă de Ana Mladin. Sursele ei, niciodată citate, păreau a fi extrem de credibile, ca, de altfel, şi informațiile publicate în premieră. Iar James avea toate motivele să dea de băut măcar o dată pe an. Până atunci, însă, trebuia să completeze spațiile goale din ziarul de a doua zi.

– Mâine ce avem la Eveniment? insistă James, de data asta îndreptându-şi privirea rece spre Carla, şefa Departamentului social.

– S-a anunțat o grevă de avertisment la metrou, începând cu ora 11. Sindicatul nu a ajuns la o înțelegere cu privire la majorarea salariilor. Oamenii sunt nemulțumiți că nu li se acordă sporul cerut. Susțin că lucrează în condiții de stres ridicat, apropo de amenințările cu atentate din ultimul timp. O să acoperim evenimentul cu doi reporteri, a dat asigurări Carla.

– Dacă nu intervine altceva, cred că o să rămână subiectul principal. Vezi să nu ne trezim din nou că băieții de la *Post* îi sechestrează pe liderii de sindicat în vreun restaurant, că dai de dracu' cu mine! Şi vreau neapărat exclusivități, poate găseşti vreun tip de la metrou care n-a dormit în ultimele trei luni de frica lui bin Laden şi-i hotărât să dea statul în judecată. Sau, mă rog, pe ăia de la CIA, de la FBI, sau de la mama mă-sii, cu securitatea lor cu tot!

– Ar mai fi o problemă, îndrăzni John. O sursă mi-a sugerat că Sam Graham, unul dintre liderii de sindicat de la metrou, ar putea fi implicat într-o fraudă destul de urâtă, iar cineva din administrație ar dori să-l înfunde lansând dosarul în presă. Întâmplător, exact înaintea declanşării grevei.

James rămase pe gânduri, ţintind un punct de pe perete. Îşi reveni cu greu din contemplaţie, cu câteva clipe înainte ca redactorul-şef adjunct să-şi ia inima-n dinţi şi să-l atenţioneze că John aşteaptă un răspuns.

– Mergi pe fir, poate iese povestea. Încearcă să obţii şi nişte documente, sau măcar o declaraţie înregistrată pe reportofon. Hai, la treabă! Ne vedem la şedinţa de după-amiază. Ana, mai rămâi puţin, te rog.

James îşi aprinse pipa şi îşi turnă o ceaşcă mare de cafea. Părea încurcat, ezita să deschidă subiectul, răsfoind ultima ediţie a ziarului pe undeva pe la Mica publicitate. Încerca să-şi pună ordine în gânduri sau poate să mai cântărească o dată dacă e bine să-i zică Anei. Protejata lui nu dădea deloc semne de nerăbdare. Se aşeză pe un fotoliu în faţa biroului, cu picioarele ridicate pe unul dintre braţe, şi începu să se joace cu telefonul mobil, ca şi cum abia l-ar fi cumpărat şi i-ar fi descoperit cine ştie ce gadgeturi. Trecură cinci minute de linişte apăsătoare, iar James continua să citească anunţurile de condoleanţe. Îl scoase din amorţeală zbârnâitul telefonului. Ridică puţin receptorul şi îl trânti imediat la loc.

– Am discutat ieri cu Allan, preşedintele de la *Washington Post*, încercă James o introducere. M-a invitat la cină.

O spuse pe un ton grav, ca şi cum era vorba despre întâlnirea de la Yalta şi despre împărţirea zonelor de influenţă în Europa, nu despre o amărâtă de friptură, ce-i drept, la un restaurant bunicel. Pe cei doi foşti colegi de facultate îi legau multe amintiri frumoase, dar şi una de-a dreptul tâmpită. Prin anul doi s-au bătut ca chiorii din cauza unei chelneriţe al naibii de sexy, ca până la urmă să-şi dea seama că tipa nu căuta decât un alt macho dispus să-i plătească ieşirile în oraş. Şi, lucru grav, fără să ofere nimic în schimb! Drumurile li s-au despărţit după ce James a plecat la New York să lucreze ca reporter. Se întâlneau rareori, iar la telefon vorbeau numai ca să se felicite reciproc de Anul Nou. Rămase surprins când Allan îi telefonă ca să-l invite la cină.

– Îmi închipui că moșulețul simpatic a cerut, la sfîrșit o chitanță ca să deconteze bacșișul, nu-i așa? replică Ana, amuzată puțin de sobrietatea discuției.

De fapt, „moșulețul“ simpatic arăta, la cei șaizeci și unu de ani ai săi, mult mai bine decât James. I-ai fi dat puțin peste patruzeci și cinci. În fiecare dimineață, alerga aproape o oră într-un parc din apropierea casei, nu fuma, nu bea alcool și era extrem de circumspect în rarele ocazii când cumpăra ceva de mâncare. Citea cu atenție etichetele, cerea informații suplimentare de la vânzători, iar în oraș lua masa la un singur restaurant. Își făcuse un renume de zgârâie-brânză după ce colegii de breaslă au observat că omul care se trage de șireturi cu președintele țării așteaptă restul până la ultimul cent, indiferent dacă-i vorba de o cârciumă sau de o frizerie.

– Să știi că în cazul lui e mult folclor, îl cunosc foarte bine, continuă James, evitând să dea amănunte despre amiciția lor din tinerețe. În fine, într-o manieră elegantă, Allan a încercat să mă tragă de limbă ca să afle de unde provin informațiile noastre despre Grupul Steigenberger. N-a scos nimic de la mine, cred că îți dai seama. Ce m-a enervat la culme a fost că mi-a sugerat un soi de afacere. Detaliile nu contează, ideea e că ar fi trebuit să publicăm un material cenzurat despre următoarea întâlnire a grupului. Se pare că îi deranjăm din ce în ce mai tare. Ți-am zis și ție, poate reușești imposibilul de data asta. Oricum, mă bucur că Allan mi-a confirmat indirect informațiile obținute de tine.

Alături de importanți șefi de gazete din Statele Unite și Europa, președintele de la *Washington Post* participase în calitate de invitat la ultimele cinci întruniri ale grupului. Ca toți ceilalți, își respecta angajamentul de a nu divulga nimic din ceea ce se discută acolo. Evident, nici în ziarele respective nu au apărut articole despre eveniment.

Dacă până atunci manifestase o oarecare reținere, discuția cu James o determină pe Ana să dea lovitura la următoarea întrunire a grupului. Ieși din birou, nu înainte de a lua o bomboană dintr-o cutie de pe masa șefului.

3

Sediul din Geneva al OMM – Organzația Meteorologică Mondială – era foarte animat pentru o după-amiază de vineri. Afară ploua de câteva ore și toată lumea știa că n-o să apară soarele până luni. Vorba aia, dacă nu ei, atunci cine să fie la curent cu previziunile meteo? Căzuseră planurile de picnic, așa că nu prea se grăbea nimeni să plece de la birou cu jumătate de oră înainte de terminarea programului. Profesorul Philip Derancourt, cu atât mai puțin. Își rezervase un bilet la cursa pentru New York de sâmbătă dimineață, iar până atunci avea de terminat un raport important. Mai slab cu vreo cinci kilograme, nedormit de zile bune, cu cearcăne pronunțate, Philip simțea uneori niște dureri în piept și se temea să nu facă vreun infarct. Șeful de la ONU îi dăduse un termen-limită de coșmar – 10 mai –, subliniind că o întârziere cât de mică este inacceptabilă. Conștientiza perfect că individul îi ceruse aproape imposibilul și tare ar fi vrut să-i stâlcească puțin mutra aia arogantă.

Profesorul Philip Derancourt apăsă butonul interfonului și o rugă pe secretară să-i aducă o cafea tare, fără zahăr. A treia.

– Poți pleca, Katty, o expedie profesorul pe simpatica brunetă, în ochii căreia se citea de la o poștă nerăbdarea de a ieși pe poarta instituției. Weekend plăcut și nu uita să-mi lași luni pe birou rapoartele din Asia.

– Sigur că da. A... Îmi puteţi lua din New York un DVD cu Phil Collins? Am căutat peste tot în Geneva şi nu mai au.

– Nici o problemă. Numai să găsesc.

– Mulţumesc mult. Drum bun şi succes!

Rămase cu privirea pierdută undeva la nivelul genunchilor lui Katty secunde bune după ce secretara plecă. Adevărul e că avea un corp superb, nişte picioare greu de măsurat, un fund apetisant şi o pereche de sâni sută la sută naturali, în care te pierdeai cu uşurinţă. Se despărţise recent de prietenul ei, iar lui Philip începuseră să-i scapere şi mai tare ochii. Măcar teoretic putea spera să-i atragă atenţia şi altfel decât profesional. Îşi notă în agendă, în dreptul zilei de miercuri: „De ieşit la restaurant cu K." Apoi îşi conectă laptopul la calculatorul din birou, pentru a transfera o serie de date. Mai avea câteva ore, suficient cât să coreleze nişte grafice şi diagrame primite în ultimul moment.

Portarul căscă de-i crăpară fălcile exact când Philip Derancourt ieşi din lift şi se îndreptă spre ieşire. Bărbatul responsabil cu dirijarea traficului la parterul clădirii cu greu putea pricepe cum de Philip îşi pierdea nopţile la birou. Urât nu era, nici nu părea să aibă cine ştie ce vicii, deşi în ultimul timp faţa i se cam ascuţise. La leafa lui, ar fi putut să stea numai prin cluburi, cu fete de cinci stele pe genunchi, nu butonând la calculator, disperat să calculeze viteza de deplasare a cine ştie cărui uragan de pe planetă. Îl salută respectuos, ca de obicei.

– Bună dimineaţa, domnule. A stat ploaia, să ştiţi. Iar au dat-o în bară băieţii dumneavoastră!

Glumiţa lui Philip trecu pe lângă el ca o tipă urâtă şi proastă. Realiză despre ce-i vorba în propoziţie abia când ieşi pe uşa instituţiei. Se întoarse din drum şi îi replică, zâmbind, că, dac-ar fi venit amândoi cu bicicleta la serviciu, probabilitatea de a ploua până luni s-ar fi apropiat de sută la sută. Aşa, cu poluarea asta, nici Dumnezeu nu mai ştie...

Intră într-un fast-food şi ceru un hamburger. În trei sferturi de oră trebuia să ajungă la aeroport. Scoase din geantă un

dosar cu coperte roșii și revăzu raportul, sorbind din ceașca de cafea. Toate nopțile nedormite se regăseau acolo, în cele o sută și ceva de pagini color. Până și un amator ar fi înțeles, răsfoind dosarul, că sfârșitul lumii nu-i chiar o poveste de adormit copiii. De data asta, amenințarea părea aproape palpabilă, îi puteai simți mirosul, îi distingeai cu claritate formele. Se uită la ceasul de pe perete și îi făcu un semn chelneriței.

În avion, stewardesa se oferi să îl ajute cu o sticluță de whisky, ca să depășească starea de rău. Dădea rezultate în majoritatea cazurilor, iar Philip nu intra în categoria excepțiilor. La aeroportul J.F. Kennedy îl preluă Kim, un asiatic ieșit din tipare, cu o burtă respectabilă, parțial acoperită de un sacou galben-verzui. Șoferul se oferi să-i ia din mână geanta voluminoasă, dar îl refuză ferm și politicos, ca și cum ar fi cărat cine știe ce comoară cu el.

Noaptea nedormită și whisky-ul din avion îl cam paralizaseră, nu mai simțea aproape deloc emoțiile inerente fiecărei întâlniri cu Dean Kopper. Individul ăsta nesuferit ar fi putut să-și transfere responsabilitățile către un coleg de la sediul ONU din Geneva. Plus că nu înțelegea de ce trebuia să traverseze oceanul ca să discute cu el, când existau internetul, telefonul mobil, faxul sau chiar simplul colet poștal.

– Ce mai e nou prin New York? întrebă Philip ca să se afle în treabă.

Șoferul simți imediat că-i vorba de o conversație despre vreme și nu se strădui foarte tare să arate că-i în temă cu ultimele bârfe de pe Wall Street.

– Păi, de când ați trecut pe-aici, a plouat cu găleata. Mai ales la noi, la sediul ONU. A plouat cu niște puicuțe una și una, de parcă de asta aveam nevoie... Hă, hă, hă, sper să nu mă pârâți șefului, că dau de dracu'!

Kim știa că profesorul Philip Derancourt nu avea să discute vreodată cu Dean Kopper despre femei. Mai ales despre femeile de la ONU. Și asta, pentru simplu motiv că, din rațiuni numai de el știute, Dean se înconjurase exclusiv de bărbați. Pe secretara lui o chema... Daniel, avea un metru nouăzeci și te-ar

fi putut strivi numai cu privirea. Receptorul telefonului părea o gâză în mâna tipului.

– Nici o grijă, Kim, doar nu ne ştim de ieri, de azi. Da' ia spune, cum te mai înţelegi cu Daniel?

Şoferului îi pieri subit cheful de viaţă. Nu-l putea suporta pe individ, şi, după toate probabilităţile, sentimentul era reciproc. Ştia că Daniel a luptat în Legiunea Străină în urmă cu zece ani. Cu toate că, în mod normal nu punea gura pe alcool, într-o noapte s-a îmbătat pulbere, apoi şi-a arătat tatuajul de pe mână şi cicatricea destul de urâtă de pe piept. Reacţia violentă a lui Daniel la glumele nevinovate de după incident a închis subiectul cu zece lacăte. În plus, la fel ca şeful său, părea alergic la femei. Se ţinea departe de ele, şi, când se întâmpla să se intersecteze cu vreuna, o privea cu un aer total indiferent. La birou, în schimb, îşi făcea treaba de nota zece, lucra ca un robot japonez.

Daniel îl salută, invitându-l în sala de şedinţe cu scuzele obişnuite: „Domnul Kopper are de dat nişte telefoane importante".

– O cafea tare mi-a prinde foarte bine, îi sugeră Philip, ghicindu-i din priviri dorinţa de a-l servi cu ceva.

– Imediat. Cu zahăr?

Încuviinţă din cap şi îşi deschise geanta, scoţând pe masă dosarul cu coperte roşii. Îl ştia pe dinafară, aşa că încercă să se relaxeze gândindu-se la traseul de după întâlnirea cu Dean Kopper. Avea câteva ore bune de stat în New York, şi, dacă nu intervenea ceva neprevăzut, nu-i mai rămânea decât să caute DVD-ul pentru Katty. Plus surpriza la care se gândise în avion.

Tresări imperceptibil când Dean intră în încăpere. Îi strânse mâna, şi un timp vorbiră despre orice în afara subiectului. Ca niciodată, Dean părea un tip agreabil, pus pe şotii. Îi insufla sentimentul că tocmai câştigase o sumă imensă la casele de pariuri şi urma să-şi dea demisia în orice moment şi să plece definitiv pe o insulă exotică. Kopper se uită la ceas şi reveni cu picioarele pe pământ.

– Cum e cu raportul ăla, a ieşit ceva? intră brusc în problemă, schimbându-şi expresia feţei.

Philip Derancourt îi împinse dosarul în faţă şi încercă un rezumat. Potrivit cercetătorilor de la OMM, creşterea nivelului de gaze cu efect de seră la nivel mondial va avea consecinţe catastrofale în următorii cinci, zece ani. Topirea calotei polare din cauza fenomenului de încălzire globală va creşte dramatic nivelul mărilor, zone imense vor fi inundate, milioane de oameni vor fi nevoiţi să migreze pentru a supravieţui. Vor izbucni inevitabile războaie între state vecine. Alte regiuni ale globului vor deveni „siberiene“ sau, dimpotrivă, deşertice, totul pe fondul crizei apei şi al celei energetice.

Studiile arată că, în mare parte, Statele Unite sunt responsabile de efectul de seră, cu 36,1% din totalul emisiilor de gaze nocive la nivel mondial. Primele două companii petroliere din SUA, Fulton Petroleum şi Sax Oil, deschideau lista neagră a OMM. Influenţa acestora la Casa Albă l-a determinat pe preşedintele SUA să nu ratifice Protocolul de la Kyoto de reducere a nivelului de emisii de gaze cu efect de seră, evitând astfel să lovească în profitul companiilor petroliere americane.

De data asta, raportul OMM îi arăta cu degetul pe vinovaţi şi recomanda luarea *de îndată* a unor măsuri radicale, până nu era prea târziu. ONU prezentase, în urmă cu doi ani, un raport similar, dar mult diluat, plin de ameninţări generice asupra planetei. Iar acum, oficialii organizaţiei mondiale se aflau în faţa unei dileme: să lovească fără scrupule în prietenii şefilor de la Casa Albă sau să ascundă totul sub preş? Pe măsură ce îşi expunea teoria, oferind analize şi prognoze bazate pe cercetări ştiinţifice riguroase, profesorul Philip Derancourt simţi că Dean Kopper aştepta altceva de la el.

– Avem vreo problemă? întrebă Philip, observând că şeful său rămase pe gânduri, răsfoind din inerţie foile pline de grafice.

– Nu... Adică... da!

Aruncă dosarul pe masă şi începu să se joace enervant cu un pix, scoţându-i mina cu zgomot.

– Uite cum stă treaba, dragă Philip. Ai trei zile să refaci raportul ăsta, fără tâmpenii cu firme petroliere şi apocalipsă via Casa Albă. Dacă nu ştiai, îţi spun eu că leafa ta, aia cu care îţi plăteşti regulat rata la casa ultracentrală din Berna, plus abonamentul la Clubul Faori, provine în mare parte de la contribuabilii americani. Am fost suficient de explicit?

Simţi o durere vie în piept când realiză că Dean Kopper ştia o groază de lucruri despre el. Practic intrase cu ghetele în viaţa lui personală, îl spionase cu neruşinare; nu l-ar fi mirat să afle că e la curent şi cu DVD-ul pentru Katty. În plus, raportul lui nu făcea nici doi bani. Nopţile pierdute, certurile la cuţite cu colegii de la OMM, stresul acumulat în ultima perioadă, toate l-au adus cu nervii la pământ, pentru ca, în final, să constate că Dean Kopper nu era decât un nemernic. Se abţinu cu greu să-i dea o replică tăioasă.

– OK, am priceput, îi spuse şefului, destul de neconvingător. Deci ne vedem miercuri la aceeaşi oră?

– Miercuri nu pot. Să rămână pe joi. Hai, nu face mutra asta, că n-a murit nimeni! Cred că te-ai uitat la prea multe filme de groază. Nu suntem Agenţia Nostradamus şi nici vreun club de vrăjitoare paranormale. Şi apoi, dacă nu iese aşa cum spui tu, riscăm să apărem drept nişte maimuţoi, iar pe viitor n-o să ne mai bage nimeni în seamă. E drept că s-au întâmplat multe ciudăţenii în ultimii doi ani, da' de aici şi până la apocalipsa din raportul tău e cale lungă, nu crezi?

Nu credea, şi nu era singurul. Ieşi din clădirea ONU cinci minute mai târziu. Încercă să uite incidentul, plimbându-se prin oraş. Obiţnuia să mănânce la un restaurant select, iar, dacă îi rămânea timp, să caşte gura prin magazine. Acum avea cel puţin un motiv în plus: DVD-ul lui Katty!

4

Locuitorii din Turnberry, o mică localitate rurală de pe coasta de vest a Scoţiei, ar fi putut băga mâna-n foc că în următoarele zile aveau să dea nas în nas cu jucători de golf celebri. Agitaţia din jurul hotelului Turnberry, de cinci stele, apariţia câtorva maşini de lux şi a unor poliţişti detaşaţi probabil de la Glasgow anunţau un eveniment sportiv de anvergură. Circuitul de golf Ailsa, celebru în întreaga lume, îi atrăgea ca un magnet pe profesioniştii jocului cu crosa şi pe milionarii dornici de intimitate în condiţii de lux.

Max Rayner nu venise ca să admire peisajul. Şi nici ca să joace golf sau să se destindă înotând în piscina hotelului. Treaba lui era să securizeze totul pe o rază de patru kilometri, astfel încât nici musca să nu pătrundă fără ca el să ştie. Intră în biroul directorului Anthony Ferguson şi fu surprins să constate că nu exista nici un fel de aparatură electronică, fax, calculator sau măcar un telefon obişnuit. Curios, nici pe masa secretarei nu văzuse aşa ceva.

– Max Rayner, se prezentă agentul, întinzându-i mâna lui Ferguson.

– Vă aşteptam, chiar dacă n-aş putea spune că din cale-afară de fericit. Sesiză nedumerirea din ochii lui Max şi continuă imediat: Am ajuns să ţin la hotelul ăsta aproape ca la copiii mei. De aia suport cu greu ideea că o să stau departe de

el timp de două săptămâni. În fine, înțeleg că altfel nu se poate.

Anthony Ferguson avea șaizeci și trei de ani, se născuse în Ayr și lucra la Turnberry încă din facultate. Urcase toate treptele ierarhice și, de mai bine de zece ani, ținea frâiele afacerii. Și o făcea bine. Acum era nemulțumit că personalul hotelului trebuia să plece în concediu cu plată din cauza unor măsuri extreme de securitate. Cele două sute douăzeci și una de camere ale hotelului fuseseră achitate anticipat și, date fiind circumstanțele, nota de plată sărea binișor peste tarifele obișnuite.

– Am înțeles că veți aduce personal calificat, îndrăzni Ferguson, și că urmează să îi familiarizez cu treburile de pe-aici.

– Vor ajunge toți mâine-dimineață. În principiu, băieții cunosc planul de detaliu al hotelului. Fără doar și poate că au nevoie de instrucțiuni suplimentare din partea dumneavoastră, legate de funcționarea spălătoriei, a bucătăriei, a instalației de aer condiționat, a sistemului de comunicație și a evacuării în caz de incendiu. Plus alte detalii pe care le vom discuta la timpul potrivit. Îi vom caza la ultimul etaj pe oaspeții de mâine, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Nici o problemă, domnule Rayner. Bănuiesc că sunteți curios să vedeți cum arată micul dejun la noi.

Agentul băuse un ceai pe aeroportul din Londra și simțea că leșină dacă nu mănâncă rapid ceva.

– Ați pus punctul pe „i“. Acum încep să înțeleg de ce toată lumea revine aici cu plăcere, încercă Max să-l atingă pe director la coarda sensibilă.

Anthony Ferguson nu reacționă. Probabil că astfel de complimente l-ar fi mișcat puțin în urmă cu douăzeci de ani.

Planul de securizare conceput de Max lua în calcul eventuale atacuri de tip terorist și faptul că zeci de jurnaliști aveau să dea târcoale hotelului, în căutare de informații de senzație. Dispuși în trei cercuri concentrice, agenții de pază înarmați urmau să patruleze non-stop, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Polițiștii de la Scotland Yard, însoțiți de

câini, formau o primă barieră în calea intruşilor, la mai bine de doi kilometri de ferestrele hotelului. Forţele speciale de intervenţie din MI5 şi FBI ridicau un obstacol intermediar, în timp ce alţi agenţi îmbrăcaţi în civil, din Serviciul Secret, Mossad şi MI6, asigurau securitatea în proximitatea şi în interiorul clădirii. Două elicoptere silenţioase erau aşteptate să sosească, împreună cu un radar performant şi cu aparatură de ascultare de ultimă generaţie. Nu lipseau laboratoarele mobile în infraroşu, capabile să detecteze orice mişcare suspectă pe timp de noapte, pe o rază de câţiva kilometri, precum şi o baterie de rachete sol-aer, camuflată undeva în spatele clădirii. Trei şalupe militare patrulau deja de-a lungul coastei. Ca măsură suplimentară de protecţie, toţi cei din hotel urmau să poarte la vedere legitimaţii de culori diferite, având ataşate o fotografie şi un cip electronic cu numele şi amprenta digitală ale posesorului. La o simplă scanare, informaţiile de identificare apăreau pe un dispozitiv mobil.

Practic, Max avea în baza lui de date o sută douăzeci de legitimaţii roşii ale invitaţilor, şaizeci şi una de legitimaţii galbene – ale personalului hotelului şi patru zeci de legitimaţii verzi – ale agenţilor de pază. Cei şaizeci şi unu de militari britanici selectaţi să-i înlocuiască pe oamenii lui Anthony Ferguson urmau să se ocupe de funcţionarea ireproşabilă a întregului ansamblu hotelier, având şi unele sarcini legate de securitatea VIP-urilor. Dispuneau de arme de calibru mic, ascunse la nivelul gambei, şi puteau comunica prin staţii minuscule de emisie-recepţie. În materie de protecţie a persoanei, nici măcar teoretic nu se admiteau fisuri. Iar Max ştia că un singur pas greşit i-ar fi fost fatal.

Personalul hotelului Turnberry plecase de ceva timp, lăsând clădirea pustie. Agenţii MI5 încă descărcau aparatura sofisticată dintr-un camion, depozitând-o în două camere de la parter, când Max răspunse la telefon. Tocmai află că, în mai puţin de două ore, aveau să ajungă şi colegii de la CIA şi din Serviciul Secret. Colabora excelent cu ei de fiecare dată, deşi Robert Reagan, şeful agenţilor de la Serviciul Secret, înghiţea

cu greu faptul că altcineva era vioara întâi. Asta chiar dacă, în sinea lui, ştia că Max era un adevărat profesionist.

La barul Kermit din Turnberry, aflat la mai puţin de o sută de metri de plajă, între un oficiul poştal şi magazinul Bewer's, patru localnici pariară cu barmanul, pe cinzeci de lire, că la turneul de golf nu avea să participe şi campionul Scoţiei, Tim McLaud. Fusese declarat indisponibil pentru cel puţin o lună, din cauza unei entorse urâte. Tipul din spatele tejghelei părea sigur pe informaţiile lui de ultimă oră, iar unul dintre cei patru îl luă peste picior, întrebându-l dacă nu ştie că jucătorul scoţian loveşte mult mai bine cu capul de când s-a accidentat la mâna dreaptă.

– Hai, las-o baltă! i-o reteză barmanul. Vorbim mâine cine dă berea. De fapt, o să aflăm chiar în seara asta, la ştiri. Altceva mă intrigă pe mine... Aţi văzut şalupele alea militare?

– Da, le-am zărit de dimineaţă, răspunse individul sigur pe ghinionul lui McLaud. Nu cred că au venit la pescuit, dar nici ca să recupereze mingile de golf pierdute în mare... M-a sunat ieri vărul meu, Jack. Îl ştiţi, lucrează la bucătăria hotelului. Cre' că era beat. Mi-a zis că pleacă în concediu două săptămâni, împreună cu toţi colegii lui, da' să nu spun la nimeni. E clar, băieţii cazaţi la Turnberry o să tragă aici să mănânce nişte sendvişuri de cinci stele, încălzite la cuptorul cu microunde. Nu-i aşa, Willy? O să dai lovitura!

Barmanul folosea cuptorul exclusiv pentru el. Nimeni nu-i ceruse în ultimii ani ceva de mâncare, intuind probabil că nu merita efortul.

– Nu prea cred, îi replică Willy. Ăştia se îndoapă cu icre negre şi cu stridii la micul dejun, nu cu şuncă presată şi caşcaval. Arată-mi mie unul dispus să mănânce aici, şi îi dau gratis toată băutura de la bar! Poate doar McLaud, după câteva pahare de whisky luate pe stomacul gol.

Willy se descurca greu cu ratele la maşină, de aia pariase atâţia bani. Noua prietenă îl ducea destul de des prin magazinele cu fiţe din Glasgow, şi acest lucru avea un impact major

asupra economiilor lui. Pe de altă parte, la cum arăta tipa, nu prea îl lăsa inima să o refuze.

Începu să plouă din nou. Un şir de zece vehicule trecu rapid prin faţa oficiului poştal, îndreptându-se spre hotel. Printre ele, două blindate Hummer ale armatei americane şi trei camioane cu prelată. Inedita apariţie îi lăsă cu gura căscată pe clienţii barului. „Să fie vorba despre un turneu de golf organizat de NATO?“ se întrebă Willy în sinea lui, sesizând aceeaşi nedumerire în privirile clienţilor.

5

– Alo, Ana? Eu sunt, Mike. Ia un pix şi scrie: hotelul Turnberry, Ayrshire, Scoţia. Ţi-am făcut deja rezervarea pentru cursa de mâine, la prima oră. Sper că nu te deranjează că o să stau lângă tine! Promit să nu trag cu ochiul în carneţelul de notiţe cu dungi roz...

Ana şi Mike se ştiau de vreo trei ani. Prima dată s-au întâlnit pe teren, cu ocazia unui accident de tren destul de urât. Tânărul jurnalist abia se angajase la ziarul concurent, *Post*, şi încerca să pară stăpân pe situaţie, umflându-se în pene de parcă urma să câştige Premiul Pulitzer pentru articolul de debut. Ca să-i mai taie din entuziasm, Ana l-a trimis atunci pe o pistă greşită, dându-i o sursă aiurea din carneţelul ei cu dungi roz. A doua zi, colegii din redacţie au izbucnit în râs când directorul de la *Post* s-a răstit la Mike în şedinţa de dimineaţă, reproşându-i că habar n-are să pornească reportofonul, darămite să ducă la bun sfârşit un amărât de articol. Ulterior s-au împrietenit, după ce Ana şi-a cerut scuze, invitându-l la o cafea.

– În regulă, Mike. Îţi mulţumesc mult, eşti o bomboană. Hai că te sun eu mai pe seară, încheie Ana, grăbindu-se să ajungă în biroul şefului.

James Jordan părea că moţăie într-unul dintre fotolii, cu pipa aprisă sprijinită pe scaun. Se dezmetici rapid, imediat ce auzi uşa.

– Bine că alţii dorm în post, şi eu mă dau de ceasul morţii să prind exclusivităţi, atacă ziarista, smulgând pipa din mâna directorului.

James nu protestă absolut deloc. Se simţea jenat că fusese surprins în timp ce aţipise.

– Dezvoltă subiectul, te rog, i-o tăie scurt, fără să o invite să se aşeze.

Ziarista se trânti totuşi în fotoliul mobil al şefului şi prelungi momentul de suspans cu câteva secunde, suficient cât să i se citească totul pe faţă.

– Dacă-i vorba de Grupul Steigenberger, treci pe la Contabilitate şi spune-le cucoanelor de acolo să-ţi vireze două mii de dolari pe card. Crezi că îţi ajung? Apropo, unde pleci de data asta?

Murea de ciudă că James ghicise despre ce era vorba. Se forţă să nu pară dezamăgită, mai ales că suma îi sunase plăcut în urechi.

– Pe coasta Scoţiei, hotelul Turnberry. Ca de obicei, probabil, cinci stele cu teren de golf şi toate facilităţile. O să văd pe unde pot găsi în apropiere o cameră cu internet. Dacă n-o să iasă nimic spectaculos, te deranjează să publici un reportaj despre fustele scoţienilor, în loc de chestia cu Steigenberger?

– E în regulă, îi răspunse James, pe acelaşi ton de băşcălie. Te previn că mulţi dintre ei nu poartă lenjerie intimă! Ce zici, dăm lovitura de data asta?

Avu din nou un sentiment ciudat, simţindu-se dezbrăcată în faţa unui individ altfel simpatic, deşi cu vreo treizeci de ani mai în vârstă. Evident, nu-i va spune nimic.

– Ca în fiecare an, normal, dădu din umeri Ana, îndreptându-se către uşă. Doar ştii că nimeni nu-mi ia caimacul la faza asta! Plec mâine la prima oră şi te sun cum ajung. Urează-mi succes.

– Ai grijă, nu te avânta mai mult decât trebuie. Ştii bine că ăia nu glumesc! Şi să nu uiţi să-mi aduci o pipă din Glasgow.

Ana rămase în redacţie pentru a căuta pe internet informaţii despre Turnberry. Îşi rezervă on-line o cameră la hotelul Fairfield, în Ayr, un orăşel cu cincizeci de mii de locuitori aflat la câţiva kilometri de Turnberry. Cu aparatul foto Nikon la gât, ieşi în goană din clădire, aruncându-se într-un taxi.

Din apartamentul ei situat într-un cartier nu tocmai liniştit, Ana avea o privelişte minunată asupra tomberoanelor de gunoi. Noaptea, scheunatul pisicilor se combina armonios cu zăngănitul capacelor căzute pe ciment. De aceea, ziarista ţinea la loc de cinste dopurile de pus în urechi. Se obişnuise cu ele, nu mai putea adormi fără, chiar dacă, prin absurd, cineva ar invita-o să se culce într-un submarin eşuat la câteva sute de mile sub nivelul mării. În fiecare dimineaţă, ceasul biologic o trezea invariabil la şapte fără cinci.

Îşi aminti că, în urmă cu patru ani, un ziarist de la un tabloid britanic era să dea de dracu' la întrunirea grupului. Avusese ideea creaţă de a se furişa pe timp de noapte. Agenţii de pază l-au surprins atunci la câţiva zeci de metri de hotel, l-au somat, iar unul dintre gloanţe i-a trecut razant pe lângă ureche. Evenimentul a făcut ceva valuri în presă, chit că agenţilor nu li s-a putut reproşa nimic. Fusese unicul incident major legat de întrunirile grupului.

Chiar dacă printr-un miracol numai de ea ştiut reuşea să publice în exclusivitate amănunte despre invitaţii Grupului Steigenberger, Ana intuia că cineva o foloseşte, furnizându-i numai partea frumos colorată a poveştii. Ar fi dat orice să vadă şi să audă cu urechile ei ce se discuta dincolo de ziduri. Nu de puţine ori se trezea speriată dintr-un coşmar care-i revenea periodic, cu alte nuanţe, dar cu acelaşi deznodământ. Unul prost, normal. Visa că era urmărită într-un hotel de indivizi înarmaţi până-n dinţi, dispuşi să calce peste cadavre.

În timp ce punea în frigider două sticle de vin, nişte brânzeturi şi o pungă cu broccoli, un declic îi dădu frâu liber imaginaţiei. Lăsă totul baltă şi aproape că fugi la laptopul din living, accesând fişierul GS. Avea acolo sute de poze de la

ultimele întruniri ale grupului, plus e-mailuri și texte. Pentru că altceva oricum nu prea le rămânea de făcut, corespondenții trimiși la întâlnirile grupului încercau să surprindă pe peliculă cam tot ce mișca în raza lor de acoperire: localnici, mașini, polițiști, agenți de pază, VIP-uri, clădiri, elicoptere. Ana observase în ultimii ani câteva mașini de marfă intrând în *ZONA INTERZISĂ* și le fotografiase de la distanță cu aparatul ei foto cu teleobiectiv.

Își dădu seama că erau aceleași vehicule la fiecare conferință. Căută febril printre poze și găsi inscripțiile de pe trei camioane frigorifice, de dimensiuni și mărci diferite. Mări imaginile, rupse o hârtie din carnețel și își notă numele a trei firme: Adego Group, Veba Flowers, Enel and Young. Dintre toate, numai prima i se părea cunoscută. O știa probabil dintr-un supermaket. Le mulțumi încă o dată băieților de la Google și tastă în viteză literele, greșind de două ori. În sfârșit, intră pe pagina AdegoGroup.com, companie multinațională cu sediul central la Madrid, producător și distribuitor de legume și fructe. Exista o șansă la un milion să găsească persoana potrivită și una la mai multe milioane ca ea să accepte. Nu găsi nici un nume cunoscut. Trei spanioli, un american – pare-se –, cu un președinte în capul listei, Wolf, posibil neamț sau austriac. „Cu ăsta n-o scot la capăt, pare un tip scorțos“, își zise dezamăgită, privindu-i poza de pe internet.

La a doua firmă, Veba Flowers, cu sediul central în Amsterdam, mii de flori invadară monitorul laptopului, așa că Ana intui imediat cu ce se ocupau băieții. Din păcate, toți păreau a fi născuți în țara lalelelor. „De ce oare n-oi mai fi plecat astă-vară în excursia aia în Olanda?“ Cine știe, lumea-i mică, și șeful de la Veba Flowers, un oarecare Peter van der Beugel, sigur i-ar fi remarcat coafura rebelă, blugii tăiați puțin sub nivelul fundului și capacitatea de a bea trei pahare de whisky pe nerăsuflate.

Despre Enel and Young informațiile erau lapidare. De fapt, nu existau. Compania evita să-și popularizeze serviciile pe internet, așa că puținele rezultate ale căutării trimiteau către

clienţi care colaboraseră cu Enel and Young. Comerţul cu specialităţi marine părea obiectul principal de activitate al firmei. Ana fu pe punctul de a renunţa, când se hotărî să apese pe un ultim link, către nişte informaţii legate de o reuniune internaţională a marilor furnizori de produse din peşte. Michael Enel apărea în dreptul companiei Enel and Young, în calitate de preşedinte executiv. La sfârşitul reuniunii, se făcuse şi o poză de grup, iar Michael zâmbea cu toată faţa în rândul din mijloc.

Ana abia putu să-şi stăpânească emoţia. Figura i se părea extrem de cunoscută, dar îi venea greu să o localizeze în spaţiu şi timp. Merse la fereastră şi încercă să se concentreze, rămânând cu privirea pe roata din spate a unui Ford Focus. Îl avea pe tip bine întipărit pe retină. Îşi trecu în revistă cunoştinţele de gen masculin din ultimii ani, dar nu-l descoperi printre iubiţi.

Fordul din faţa blocului demară în trombă, lăsând în urmă un vid. Apoi totul îi apăru clar, ca într-un film documentar de scurtmetraj. Michael o curtase asiduu timp de două săptămâni, în primul an de facultate. Luă câteva albume foto mai vechi, aruncate în bibliotecă, şi le răsfoi cu înfrigurare. Într-un instantaneu de la petrecerile din campusul universitar, Ana râdea cu gura până la urechi, cu picioarele pe masă, agăţată de gâtul unui tip cu barbă. Jos, alţi trei tineri la fel de veseli, o fată şi doi băieţi, îmbrăcaţi sumar, agitau prin aer câteva sticle de bere. Bărbierit şi puţin mai slab, bărbatul de lângă Ana aducea bine cu Michael. Evitase atunci o relaţie din simplul motiv că tipul obişnuia să o atingă din reflex, încălcându-i astfel spaţiul intim.

Găsi firma Enel and Young în *Pagini Aurii*, apoi formă numărul companiei cu sediul în Miami, în timp ce muşca dintr-un măr.

– Bună ziua, Enel and Young, cu ce vă putem ajuta?

– Ana Mladin la telefon, răspunse cu gura plină, înghiţind pe nemestecate. Sunt reporter la cotidianul *New York Daily News* şi aş dori o să fixez întâlnire cu Michael Enel.

– Aşteptaţi puţin, vă rog.

Inima începuse să-i bată inima cu putere. La celălalt capăt al firului interveni o altă voce feminină:

– Paula Eldrup, asistenta domnului preşedinte. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi expuse doleanţa în două cuvinte. Bănuia că numele ei nu-i va spune nimic tipului.

Asistenta reveni cu o veste bună:

– Domnul Enel vă poate primi mâine între orele unsprezece şi cinci şi unsprezece şi un sfert. E în regulă?

Acceptă cu un entuziasm abia stăpânit, şi, imediat ce închise, realiză că trebuie să-şi anuleze cursa spre Glasgow, să-şi amâne cu o zi cazarea la hotelul Fairfield şi să-şi rezerve un bilet cu destinaţia Miami. Dacă n-o fi prea târziu. Îl sună pe Mike şi îi spuse, cu mii de regrete, că nu-l poate însoţi, întrucât „a intervenit ceva urgent“. Oricum, să nu-şi facă griji, nu va scăpa de ea la Turnberry.

6

Boeingul ateriză la timp, pe o vreme superbă. Îmbrăcată sexy şi nonconformist, Ana călcă pe pistă gândindu-se dacă nu cumva era pe cale să-şi rupă gâtul în toată afacerea asta. Cu Michael va juca tare, pe o singură carte, dar chiar şi aşa îşi dădea puţine şanse de reuşită. Scoase o mică oglindă din geantă şi se examină cu atenţie înainte de a urca într-un taxi. Nu se aştepta să o recunoască.

– La sediul firmei Enel and Young, îi dictă ea şoferului, care păru obişnuit cu destinaţia.

Maşina opri lângă un bloc-turn, undeva în centrul oraşului.

– Urcaţi la etajul patruzeci şi cinci, îi explică taximetristul, după ce băgă banii în buzunar.

Ajunse cu aproape douăzeci de minute mai devreme, şi n-avea nici un chef să piardă vremea într-o cafenea. Şi nici să se plimbe. Aşa că intră în lift, apăsând pe butonul din dreptul etajului patruzeci şi cinci. O inscripţie aurită cu numele companiei îi confirmă faptul că nimerise unde trebuia. Se prezentă, îi spuse secretarei că are „o întâlnire cu Michael“ şi aşteptă unda verde. Totul părea în regulă.

– O să vă rog să luaţi loc, îi reteză elanul secretara. Domnul Enel va fi disponibil într-un sfert de oră.

Răsfoi nişte pliante aflate pe o masă din faţa sa. Pe unul dintre ele recunoscu maşina frigorifică arhivată în calculator: „Enel and Young – Peşte şi produse marine proaspete“. Cu un

minut înainte de ora stabilită, secretara o atenţionă că poate să meargă în anticamera preşedintelui, undeva la capătul holului, pe stânga.

– Puteţi intra, domnul Enel vă aşteaptă, o întâmpină asistenta Paula Eldrup.

Trase aer în piept şi deschise uşa. Intră într-o cameră luminoasă, elegantă, cu un perete întreg din sticlă. Michael privea oraşul de sus, pierdut în gânduri, trăgând dintr-o ţigară de foi.

– Dacă aţi venit să-mi luaţi un interviu, să ştiţi că aţi greşit persoana, îi spuse fără nici un fel de introducere, rămânând cu spatele la ea. Am un principiu: mă feresc de ziarişti ca dracu' de tămâie! M-am fript o dată, şi de atunci m-am lecuit...

Extrem de arogant, aşa cum şi-l amintea. Destul de vag, ce-i drept. Ana rămase în picioare, la vreo doi metri de biroul masiv. Se hotărî să-l pună puţin la colţ.

– Nu v-am deranjat pentru interviu. Pur şi simplu căutăm un distribuitor de peşte proaspăt pentru redacţia noastră. Ni s-a spus că ne putem îmbunătăţi performanţele jurnalistice dacă mâncăm regulat carne de peşte. Cică ar conţine fosfor, printre altele.

Michael se întoarse brusc şi rămase mut câteva secunde. O măsură din cap până-n picioare, aproape jenant de insistent, fără să dea semne că ar recunoaşte-o. Zâmbi în cele din urmă şi îşi stinse trabucul în scrumieră.

– Îmi cer scuze! Luaţi loc, vă rog. Să ştiţi că, oricât am glumi pe tema asta, peştele rămâne un aliment sănătos. Cât despre influenţa lui asupra articolelor din ziare, cred că v-aş dona bucuros câteva tone pe zi dacă aş fi sigur că treaba asta are efect.

– Aveţi o impresie deformată despre jurnalişti, domnule Enel.

– Spune-mi Michael te rog! OK?

– În regulă, Michael. E drept că unii ar publica ceva de rău şi până despre mamele lor, numai să câştige un premiu, sau măcar o bătaie pe umăr din partea şefului. Să ştii că eu una am scris despre taică-meu, pentru că maică-mea s-a purtat

omenește. Nu m-a certat nici măcar când am dat foc casei. Bine, parțial fusese vina fratelui, că n-a vrut să mă ajute să stropesc totul cu benzină.

Michael apăsă scurt pe interfon.

– Paula, adu-ne te rog... Ce dorești? Cafea, apă, ceai, whisky?

– Un whisky mic, cu gheață.

– Două pahare de whisky și niște gheață, comandă Michael, deși în mod obișnuit nu punea gura pe alcool înainte de zece seara. Și dacă mă caută cineva, să revină mai târziu.

Reușise să-i capteze interesul și nu putea decât să se bucure că întâlnirea programată să dureze fix zece minute risca să se prelungească binișor.

Paula intră cu paharele cu whisky pe o tavă și le lăsă pe masă. Pantofii cu toc înalt îi puneau în evidență formele frumos conturate. Michael nu avea gusturi rele în materie de secretare.

– Noroc! își urară reciproc, ciocnind paharele. Ana simți rapid cum o învăluie căldura de la licoarea ceea de calitate. Câteva momente se priviră unul pe celălalt fără să scoată un cuvânt.

– Spune-mi cu ce te-aș putea ajuta, rupse tăcerea Michael.

Ana luă din geantă fotografia cu mașina firmei Enel and Young și o puse pe birou.

– Am surprins-o anul trecut, la hotelul Trianon din Versailles.

– Să înțeleg că șoferul a trecut pe culoarea roșie a semaforului?

– Nu, n-ai ghicit. E vorba despre întrunirea Grupului Steigenberger. Am remarcat că de câțiva ani colaborezi cu ei.

– Da, nu-i nici un secret. Sunt clienți vechi, și niciodată n-au negociat prețul. Cât am cerut, atât au plătit, o asigură Michael, încă nedumerit în legătură cu interesul unui ziar asupra afacerii lui cu grupul.

Ana luă încă o gură de whisky înainte de a intra frontal în subiect.

– Cred că ai aflat din ziare că indivizii de la Steigenberger nu se dau în vânt după publicitate. Dimpotrivă. Am scris în fiecare an despre întâlnirile lor, dar niciodată nu am stat de vorbă, față în față, cu o sursă credibilă. Informațiile au ajuns la mine indirect, și a trebuit să le iau de bune.

Făcu o pauză. Michael nu părea mai lămurit decât în urmă cu două minute.

– Cu totul altfel s-ar pune problema dacă aș reuși să văd cu ochii mei despre ce-i vorba. Înțelegi?

În sfârșit, bărbatul intui unde bătea Ana și adoptă o poziție rigidă.

– Dacă te gândești să te ajut cu chestia asta, nu cred că ți-ai găsit persoana potrivită. Aș risca enorm. Aici nu ne jucăm cu niște băieți de cartier! După câte mi-au povestit oamenii mei, mai degrabă ai avea șanse să te strecori pe sub ușă, decât prin sistemul ăla de securitate. Plus că în secunda următoare n-o să mai pot derula afaceri nici pe Lună! Asta, normal, dacă rămân în libertate. I-ați gândul, uită că noi doi am discutat așa ceva!

De fapt, nici nu s-ar fi așteptat la minuni din partea lui. Doar un iresponsabil ar fi reacționat pozitiv, iar Michael părea un tip cu capul bine înfipt pe umeri. Îi rămânea artileria grea, surpriza emisiunii. Trecuseră mulți ani de-atunci, și se gândi dacă nu cumva găselnița ei cu poza suna ca o copilărie numai bună de impresionat adolescenți virgini, nicidecum indivizi ca președintele executiv de la Enel and Young.

– Te înțeleg perfect, continuă Ana. Și eu probabil că aș fi procedat la fel în locul tău. Oricum, a meritat să încerc, nu-i așa?

– Tu știi asta cel mai bine. Din punctul meu de vedere, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Și te rog să n-o iei ca pe o chestie protocolară. Realmente m-am simțit bine stând de vorbă cu tine.

Ana avu senzația că se sufocă. Își stăpâni cu greu emoțiile și lansă ofensiva:

– Că tot ne-am întâlnit, de curiozitate te întreb, unde ai terminat facultatea?

– La New York University. Michael se așeză mai relaxat pe scaun, vădit satisfăcut că discuția luase o altă turnură. Probabil că acolo am petrecut cei mai frumoși ani din viață. Da' de ce mă întrebi?

– Așa... din curiozitate.

Ana băgă mâna în geantă și scoase încet poza. Se uită câteva secunde bune la ea, apoi îl privi pe Michael. Nu existau dubii. Cei aproape cincisprezece ani își puseseră amprenta asupra lui, cu toate că trăsăturile definitorii erau aceleași.

– Tot din curiozitate, îndrăzni șeful de la Enel and Young, ai putea să-mi spui ce ți se pare atât de interesant la chestia aia încât să mă lași cu ochii în soare?

Ca să sporească tensiunea, Ana îl ignoră complet, rămânând cu privirea plecată. Se trezi la un moment dat cu Michael în spatele ei. Bărbatul aproape că îi smulse poza din mână și reveni la birou, împiedicându-se de un capsator căzut pe mochetă. Încă nu-i venea să creadă că se afla la doi pași de iubirea imposibilă din tinerețe, fata căreia îi dăduse târcoale săptămâni și luni bune până să-și ia inima-n dinți și să o invite la o cafea, în oraș. Se schimbase și ea mult, dar tot frumoasă era, dacă nu cumva acum strălucea realmente. Își aminti perfect seara aceea.

Se întâlniseră la aniversarea zilei de naștere a unui coleg, moment numai bun ca el să o ceară în căsătorie, în genunchi. Partea urâtă a fost că o făcuse de față cu ceilalți, printr-un gest cât se poate de teatral, așa că Ana se simțise ca naiba.

– „Dragă Ana, accepți să-l iei în căsătorie pe robul lui Dumnezeu, Michael, să fiți împreună la bine și la rău, până ce moartea vă va despărți?"

Nu acceptase atunci, iar acum, cu atât mai puțin. Îi zâmbi, conștientă că l-a surprins în mod plăcut.

– Să știi că trei ani mai târziu altcineva a procedat exact la fel, numai că în alte împrejurări, își aminti Ana. Eram singuri, undeva în Europa, și am spus „Da", luată de valul iubirii. Din păcate, n-a ținut decât patru primăveri. Nepotrivire de caracter!

Michael sorbi o gură de whisky şi rămase cu paharul în mână. Emoţiile îl copleşiră; era incapabil să mai spună ceva. Îşi reveni cu greu, după o linişte stingheritoare.

– Cât mai rămâi în Miami?

Aştepta întrebarea asta de când intrase în lift, în urmă cu trei sferturi de oră.

– Mâine-dimineaţă am o rezervare pentru Glasgow. Până atunci probabil că o să merg să văd cum arată Miami Beach. Mi s-a spus că aveţi aici o plajă grozavă, şi n-ar fi exclus să vin într-un concediu, să stau puţin la soare.

Faza cu bronzatul îi picase pe moment. Nici prin cap nu-i trecea să revină în Miami, cu atât mai puţin să facă plajă aici.

– Crezi că am putea să luăm masa împreună diseară, să mai depănăm nişte amintiri? încercă Michael marea cu degetul.

Ana ezită puţin înainte de a accepta, cu jumătate de gură, să se întâlnească la un restaurant. Spera să-l convingă până la urmă. Prevăzătoare, îşi luase în geamantan rochia neagră, mortală, cu un decolteu generos. Puţini bărbaţi îi rezistau în mod obişnuit, însă, astfel îmbrăcată ar fi putut uşor să provoace accidente în lanţ pe străzile oraşului.

De altfel, ceva mai târziu, Michael observă cum aproape toţi cei din restaurant, inclusiv femeile, se întoarseră spre Ana, cu priviri admirative. La cei treizeci şi şapte de ani ai ei, ai fi zis, necunoscând-o, că-i abia ieşită de pe băncile facultăţii.

Sticla de vin roşu contribui din plin la destinderea atmosferei. Ana îşi intră în mână şi, după două bancuri spumoase, cu tentă sexuală, decise să deschidă subiectul:

– Ştiai că scriu în fiecare an un reportaj despre întâlnirile Grupului Steigenberger?

Nu, habar n-avea, nu mai răsfoise un ziar de la apariţia interviului trunchiat cu preşedintele de la Enel and Young, în urmă cu ceva timp.

– Viaţa mea se învârte în jurul redacţiei, îi mărturisi Ana, iar pentru mine articolul ăsta reprezintă totul. Ca să-ţi dai seama de rivalitatea din mediul nostru, colegii de breasla ar fi

în stare să-şi doneze leafa pe un an ca să mi-o tragă măcar o dată. Înţelegi? Nu aşteptă răspunsul lui.

– Sunt conştientă că ai reacţionat corect în legătură cu Steigenberger. Nu-ţi cer să rişti nimic. Pur şi simplu vreau să merg până acolo cu unul dintre oamenii tăi, să descarc marfa şi să casc ochii atât cât îmi permite misiunea firmei. Îţi promit că numai noi doi vom şti despre asta.

Simţi că Michael oscilează între dorinţa de a o ajuta şi puternicul instinct raţional, care-i spunea că era pe cale să intre într-un mare rahat.

– OK, ne vedem joi dimineaţă la Londra, stabili bărbatul, atras de perspectiva reînnodării idilei din tinereţe. Avem acolo o filială şi o să vedem cum procedăm ca să nu stârnim suspiciuni. Cred că ştii: îmi eşti datoare pe viaţă!

O fixă cu privirea, încercând să intuiască dacă amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Zâmbetul Anei îi ţinu loc de confirmare. Îi atinse degetele, ca un îndrăgostit.

– Michael, cred că n-am mai fost atât de fericită de când ne-am despărţit, în primul an de facultate!

Râseră amândoi, apoi Ana îşi continuă recitalul de bancuri.

7

Barul lui Willy devenise un punct strategic pentru ziariști. La numai câțiva metri distanță, șoseaua de coastă se intersecta cu drumul către hotelul Turnberry, închis circulației cu o barieră instalată de polițiști. Fotoreporterii încercau cu teleobiectivele să surprindă de la distanță imagini inedite. Un pâlc de copaci din apropierea hotelului le obtura vederea. Nici heliportul nu se zărea, elicopterele pierzându-se la un moment dat după o colină. Din cealaltă parte a clădirii, misiunea jurnaliștilor părea la fel de imposibilă. Accesul pe plajă fusese restricționat, ca și cel pe mare. Coloanele oficiale cu mașini masive, negre, având inscripționate pe părțile laterale câte un „S" caligrafic, argintiu, trecură în viteză pe sub nasul celor de la bar înainte de a o coti spre stânga, pe la barieră. Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă nimic în interiorul vehiculelor. Numai șapca șoferului se distingea, destul de vag.

Mike nu se simțea tocmai în apele lui. Trăsese la hotelul Fairfield, în Ayr, și faptul că nu știa nimic despre Ana îi crea o stare de disconfort. Bănuia că polițiștii îi avertizaseră din timp pe localnici să evite contactele cu ziariștii și să anunțe imediat orice mișcare suspectă, așa că își luă o bere neagră și se puse pe bârfe cu colegii de la un tabloid belgian. Erau trimiși să scoată informații din piatră seacă așa că se comportau ca în vacanță. Nimeni nu le-ar fi putut reproșa ceva în caz că s-ar fi întors acasă cu mâna goală.

– Hei, Willy, nu mai aduci odată berea aia? strigă un tip roşcat, de la o masă extrem de gălăgioasă.

Patru localnici tocmai se pregăteau să-şi savureze victoria. Barmanul pierduse pariul: campionul scoţian McLaud nu avea să participe la turneul de golf, din simplul motiv că un astfel de turneu nu exista! Mike le explică, în detaliu, despre întrunirile grupului, înflorind totul cu o poveste presărată cu împuşcături şi urmăriri ca-n filme, între agenţii de la Serviciul Secret şi un intrus care încercase să treacă de bariera de securitate. În final, s-a dovedit a fi un scriitor obsedat de subiectul vieţii lui: Steigenberger. Potrivit legii, primise doi ani de închisoare, însă după numai şase luni fusese eliberat.

– Trebuie să fii cel puţin nebun! comentă Willy, după ce Mike îi spuse despre agenţii MI6, CIA, Mossad, aparatura sofisticată de localizare şi interceptare, elicopterele, şalupele şi câinii dresaţi din preajma obiectivului.

Câţiva ziarişti se agitară, ieşind din bar în viteză. O altă coloană oficială tocmai trecu prin faţă, declanşând bliţurile aparatelor foto. Urma ca, în cel mult două ore, poliţiştii să organizeze obişnuita conferinţă de presă, subliniind interdicţiile impuse de eveniment. Mike rămase singur la masă. Îşi luă berea şi se mută lângă amicii barmanului.

– Sper că nu deranjez! spuse mai mult pentru sine şi îşi trase un scaun, în gălăgia iscată de râsetele tipului roşcat.

Edy avea perciuni lungi şi o faţă aspră, de pescar, care contrasta puternic cu firea lui veselă. Privi scurt spre halba lui Mike, apoi strigă spre barman:

– Willy, o bere neagră pentru oaspetele nostru american. Din partea casei!

Mike îi mulţumi şi îşi aprinse o altă ţigară, nu înainte de a le întinde pachetul noilor lui prieteni. Deschise subiectul care îl interesa:

– Păcat că n-am apucat să vin aici în concediu, la o partidă de golf şi una de pescuit. Deşi nu cred că mi-aş fi permis la cinci stele. Cum e la Turnberry, a fost careva pe-acolo?

Edy trase cu sete din ţigara cu filtru şi scuipă scurt într-o parte, ca şi cum i-ar fi rămas puţin tutun între dinţi.

– Am lucrat doi ani la centrala termică a clădirii, povesti roşcatul. Pot să spun că sunt condiţii de şapte, nu de cinci stele. Am acasă poze cu Madonna, Gorbaciov, Andre Agassi...

– Hai, las-o mai moale, i-o reteză tipul din dreapta lui, un tânăr la vreo treizeci de ani, blond, uscăţiv, cu ochi saşii. Da' pe regina Elisabeta ai ratat-o? Sau te pomeneşti că aveai treabă la centrală în ziua aia şi n-ai putut să-i acorzi câteva secunde din preţiosul tău timp?

– Degeaba râzi, băi Andrew. Uite, îmi dai două sute de lire dacă îţi aduc pozele alea?

– Da, bine, m-ai prins, ce să zic... Pentru o ciocolată, fii-miu de şase ani îţi desenează pe calculator orice trucaj vrea muşchii tăi. Dă-mi tu trei sute de lire şi-ţi arăt mâine cum mă ţin de gât cu preşedintele SUA, în Biroul Oval. Ce zici, batem palma?

Îl puse în încurcătură pe roşcat, aşa că firul discuţiei fu deviat rapid spre subiectul iniţial.

– Cum îţi spuneam, reluă Edy, îndreptându-şi privirea spre reporter, din afară n-ai zice că intri într-un hotel adevărat. Pare mai degrabă un sanatoriu pentru pensionari. Dacă ai bani, merită să stai măcar o zi, cinstit îţi zic!

– Pe mine mă interesează cum pot să intru în clădire în extrasezon, fără să dau din aripi şi fără să sperii câinii, încercă Mike un spirit de glumă. Nici un canal subteran secret sau măcar o amărâtă de pivniţă cu ieşire la mare?

– Ai fi surprins să afli că ai nimerit-o cu pivniţa, îi spuse Edy. Problema e că nu-i tocmai secretă. Pot să pariez pe toţi banii lui Willy că acum sunt cel puţin o duzină de agenţi înarmaţi la gurile de acces. Or avea ei şi lipsuri, da' chiar atât de tăntălăi nu sunt încât să nu-şi dea seama că miroase urât din tunelul ăla.

Mike simţi telefonul mobil vibrîndu-i în buzunarul de la pantaloni, îl scoase şi se scuză, ieşind afară. Ana îl suna din camera 129 a hotelui Fairfield ca să-şi anunţe prezenţa.

Scăpase greu de insistențele lui Michael de a mai rămâne la Miami, iar acum părea în formă.

Niște palide raze de soare își făcură apariția când Ana ieși din hotel. Până atunci plouase cu găleata. Cu o mașină închiriată, plecă spre barul Kermit, din Turnberry, unde Mike încă dezbătea cu localnicii multiplele posibilități de violare a barierei de securitate. Tuși întrând în cârciumă, printr-o perdea de fum. La un moment dat, cineva o trase discret de mânecă.

– Luați loc, domniță, astăzi toată lumea bea din partea casei!

Recunoscu vocea lui Mike înainte să-l cârpească pe bărbat cu halba de pe masă. N-avea chef de bere și nici de conversație cu patru scoțieni afumați, așa că ieși imediat la aer. Chiar dacă era puțin amețit, reporterul de la *Post* își păstrase luciditatea suficient încât să-i povestească, pe larg, despre ultimele evenimente. Plecară împreună până aproape de plajă, unde Ana își scoase binoclul din geantă și scrută împrejurimile, din vârful unei coline. Văzu partea de sus a hotelului Turnberry, împrejmuit de copaci, câțiva polițiști patrulând cu câini și niște agenți în costume negre. Se întoarse puțin și zări insula Ailsa Craig, două vase militare și o mică barcă motorizată înaintând spre țărm.

– Eu zic să ne întoarcem la hotel, propuse Ana, și să căutăm pe internet niște informații despre turneele de golf, regii Scoției, povestea insulei ăleia și alte basme din zonă, ca să ne justificăm cât de cât diurna. Pe urmă o să-mi mai spui tu ce-ai vorbit cu băieții la bar. Poate găsim vreun oficial ca să-i smulgem o declarație și să încropim un prim articol. Hai că nu-i dracu' chiar atât de negru!

Dădu să plece, când atenția îi fu atrasă de o siluetă care părea că se furișează pe lângă copacii din apropierea hotelului. Își reglă lentilele binoclului. Un bărbat în blugi, cu un hanorac și o glugă trasă pe cap stătea pitit după niște tufe, privind cel mai probabil în direcția intrării principale a hotelului Turneberry. Aproape miraculos, reușise să treacă neobservat printre agenții de pază și sistemele sofisticate de detectare.

Ana îşi luă aparatul foto din geantă şi îi dădu binoclul lui Mike, indicându-i direcţia cu mâna.

– Vezi că e un tip acolo în blugi şi cu un hanorac verde! îi spuse, în timp ce-şi îndreptă obiectivul spre pâlcul de copaci.

Reuşi să prindă câteva cadre cu individul, deşi faţa nu i se distingea. Îl pierdu apoi preţ de câteva secunde.

– Tu îl mai vezi? îl întrebă pe Mike.

– Da, vezi că a ţâşnit undeva spre dreapta, a luat-o la vale.

Un zgomot ca de tunet răsună cu ecou. Tresăriră amândoi. Tipul dispăru iarăşi din peisaj. Ana continuă să apese febril pe declanşator, în speranţa că imaginea bărbatului cu glugă îi va reapărea în obiectiv.

– Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Mike nu-i răspunse. Zări trei, patru agenţi înarmaţi gonind la vale, spre boscheţii din spatele cărora, cu câteva clipe în urmă, trăgea cu ochiul la individul în blugi. Mai mulţi poliţişti de la Scotland Yard fugeau pe o potecă, însoţiţi de câini. În numai câteva secunde, se iscă o agitaţie de nedescris pe o porţiune de câteva sute de metri pătraţi. Dintr-o maşină de teren militară, doi indivizi coborâră cu o targă. Ana reuşi să-i surprindă lângă bărbatul cu glugă, ridicat de undeva din spatele unei movile. Fusese împuşcat, fără doar şi poate, dar de la distanţă era dificil de spus dacă mai respira sau nu. Continuă să privească prin obiectivul aparatului mult timp după ce lucrurile se liniştiră acolo, sus. Mike o scoase din starea de încordare.

– Să vedem ce ai în aparat. Nu de alta, da' nu vreau să mă trezesc mâine cu poza împuşcatului în *Daily News*, în timp ce noi o să publicăm cine ştie ce boscheţi ocrotiţi de lege şi imortalizaţi de corespondentul special al ziarului.

Remarca n-o impresionă deloc pe jurnalista de la Daily News. Părea încă în stare de şoc.

Se aşezară pe un bolovan, şi Ana începu să deruleze pozele pe micul display color al aparatului digital. Multe nu aveau nici o relevanţă. Ajunse la primele cadre cu misteriosul individ îmbrăcat în blugi, lipit cu spatele de trunchiul unui

copac. Pentru un moment, îşi mişcase capul spre stânga, nu însă îndeajuns cât să i se distingă faţa. Ana mări poza la maximum, focalizând pe glugă. În zadar, totul se vedea ca prin ceaţă. Mike avu o idee.

– Hai să printăm chestia asta pe hârtie şi să-l căutăm la bar pe Edy, tipul roşcat. Locuieşte în Turnberry, şi, cine ştie, poate avem noroc şi îl recunoaşte pe omul nostru. Deşi tare mă tem că nu-i de pe-aici…

Urcară în maşină şi, în mai puţin de cinci minute, Ana opri în parcarea din faţa barului. Între timp, Mike reuşi să scoată fotografia pe imprimanta portabilă din geanta colegei lui. Împuşcătura se auzise bine şi din cârciumă, iar reporterii încă îşi dădeau cu presupusul în legătură cu focul de armă, ţesând tot felul de scenarii. Din acel loc nu văzuseră absolut nimic.

Cei patru scoţieni profitau din plin de pariul câştigat cu barmanul: masa era plină ochi cu halbe goale. Mike se apropie şi se aşeză lângă Edy, punându-i mâna pe după gât.

– Prietene, ai avut o zi grea! îi răcni la ureche, în vacarmul din încăpere. Să mergi de atâtea ori la toaletă, într-un timp atât de scurt, mi se pare un adevărat tur de forţă.

– Nici o problemă, sunt obişnuit. Willy, încă o bere pentru yankeul nostru!

Mike se uită la barman şi-i făcu semn să nu aducă halba. Scoase fotografia şi o aruncă pe masă, în dreptul roşcatului.

– Ţi se pare cunoscut tipul ăsta?

Răspunsul lui Edy veni prompt:

– Păi, nu poate fi decât Ralph O'May. E cam retras de felul lui. Locuieşte cu părinţii de vreo doi ani. Nu l-a văzut nimeni cu vreo femeie şi lumea zice că-i un tip ciudat. N-am avut plăcerea să vorbesc cu el, că n-a călcat niciodată prin bar. Cică toată ziua stă în casă şi citeşte. Da' de ce te interesează, nu şi-a plătit factura la telefon?

Stabilise cu Ana să nu sufle o vorbă despre ce au văzut pe deal. Găsi o explicaţie stupidă:

– Dacă tot tai frunză la câini, m-am gândit să scriu ceva despre oamenii locului. Cineva mi-a spus că Ralph ăsta ar putea să mă intereseze.

– Cum vrei, îi întinse Edy poza, da' să ştii că eu unul n-aş citi aşa ceva nici să-mi dai bani. Păi, ce-ar putea să-ţi spună, dacă săracul nu-i în stare nici să-şi cumpere singur lăpticul de dimineaţă?

Alergică la fumul de ţigară, Ana ieşi afară. Îşi imagină cum avea să arate pe prima pagină materialul ei cu „execuţia" de la Turnberry, când Mike deschise portiera, fluturând fotografia cu scoţianul împuşcat.

– Poţi să mă feliciţi! Individul pare a fi un anume Ralph O'May şi, cu puţin noroc, s-ar putea să dăm peste babacii lui înainte ca poliţiştii să-i ia la întrebări. Mergem la poştă să vedem pe unde locuiesc.

O doamnă corpolentă, extrem de volubilă, îi explică lui Mike, din spatele unui ghişeu, că familia O'May are o casă cu etaj undeva la câţiva zeci de metri de plajă. „Se ajunge uşor cu maşina, luînd-o spre sud pe şoseaua de coastă, până la prima intersecţie, apoi la dreapta, până la dispensar. Casa lui O'May se vede imediat, ceva mai în spate, are un generator de curent eolian lângă garaj", turui femeia.

Descrierea îi conduse rapid în faţa imobilului. Nu zăriră nici un girofar prin preajmă, semn că erau cu un pas înaintea altora. Însă timpul îi presa. Ana bătu la uşă. Îi deschise un bărbat la vreo şaizeci şi cinci de ani, înalt, complet grizonat, cu nişte ochelari de citit pe nas.

– Bună ziua! Ana Mladin mă numesc, sunt împreună cu Mike, colegul meu. Lucrăm la un ziar din New York şi am venit ca să scriem despre conferinţa internaţională de la hotelul Turnberry. Cred că ştiţi despre ce-i vorba, nu?

– Da, ştiu. Şi cu ce vă pot fi eu de folos?

– Nu vrem să vă reţinem mult. V-am fi recunoscători dacă ne-aţi pofti înăuntru două minute.

Bărbatul ezită. Previzibil pe undeva, dat fiind că poliţiştii îi preveniseră pe localnici să stea departe de ziarişti. Şi asta nu c-ar fi reprezentat cine ştie ce pericol, ci „pentru orice eventualitate".

– E vorba despre fiul dumneavoastră, Ralph, insistă Ana.

Cei doi reporteri intrară în casă, în timp ce Steve O'May îi întrebă dacă nu voiau un ceai sau o cafea. Mike ceru un ceai şi începu să studieze aparent dezinteresat încăperea, în timp ce bărbatul se duse în bucătărie.

-Soţia e la cumpărături, da' sper să-mi iasă şi mie ceaiul!

Un living obişnuit, cu trei fotolii, o canapea, o măsuţă joasă, un şemineu şi nişte tablouri banale. Undeva, într-un colţ, televizorul aşezat pe un trunchi de copac lăcuit era deschis pe canalul de sport. Gazda reveni cu ceaşca de ceai pe o farfurie.

– S-a întâmplat ceva cu Ralph? întrebă în cele din urmă, convins cumva că unicul său fiu n-ar fi capabil de nimic rău. Mi-a spus că pleacă să se plimbe puţin până la castel, lângă far. Când nu plouă, îi place să stea ore întregi şi să privească marea.

Ana îşi aminti de o situaţie asemănătoare petrecută în urmă cu trei ani. Un cunoscut broker se spânzurase atunci în toaleta de la serviciu, şi ea ar fi trebuit să scoată unele informaţii delicate înainte ca familia bărbatului să afle de la poliţie despre tragedie. Telefonul de condoleanţe sunase exact când mama sinucigaşului se pregătea să i se plângă în legătură cu soţia unui important senator republican, care „îl hărţuia" pe fiul ei de câteva luni.

Ştia că prea multă delicateţe înseamnă timp pierdut şi o probabilitate ridicată ca indivizii din Scotland Yard să sune la uşă în orice moment. Ana intră brutal în subiect:

-Domnule O'May, fiul dumneavoastră a avut un accident. Nu-i nimic grav, se află pe mâini bune.

Minţise strategic. În realitate, habar n-avea în ce stare se afla Ralph, dar voia să-şi lase deschisă portiţa către un dialog mai facil. Îi arătă bărbatului fotografia şi primi confirmarea că discutau despre aceeaşi persoană.

– A încercat să se apropie de hotelul Turnberry, continuă Ana, şi un agent a deschis focul. Cred că acum e la spital. Aveţi idee ce-ar fi putut să-l determine să-şi riste viaţa?

Dacă l-ar fi dat cineva cu var, Steve O'May ar fi fost la fel de alb la faţă. Rămase înţepenit în fotoliu, uitându-se la pantofii sport ai lui Mike. Nici măcar nu mai clipea. Se dezmetici abia când cei doi reporteri ţâşniră la fereastra dinspre stradă, alarmaţi de zgomotul unei sirene. O ambulanţă trecu în viteză pe şoseaua de coastă.

– Nu ştiu ce i-a venit să meargă acolo, se dezmetici Steve O'May. Aseară tocmai discutam cu nevastă-mea că parcă a înnebunit lumea. Nici când a trecut papa prin zonă n-am văzut atâţia poliţişti, maşini blindate şi elicoptere. Să ştiţi că Ralph e foarte liniştit, n-a luat o amendă în viaţa lui. N-aveţi idee la ce spital ar putea fi?

Nu aveau habar. Ana bănuia că l-au dus la o infirmerie a unei baze militare. Simţi că bătrânul îi ascundea ceva, că era speriat de moarte şi n-ar fi scos un cuvânt în plus. De aceea nu insistă. Mike se uită contrariat când Ana îl împinse de la spate, spre uşa de la intrare.

– Vă mulţumim mult că ne-aţi primit şi sperăm ca Ralph să fie bine şi să se întoarcă acasă cât mai repede, încheie Ana întâlnirea, trăgând cu ochiul pe geam, în speranţa că aveau să-i evite pe poliţişti.

Reporterul de la *Daily News* demară în trombă. La intersecţia cu şoseaua de coastă, fu pe punctul de a se ciocni cu maşina celor de la Scotland Yard. Ambele automobile frânară cu zgomot şi, preţ de câteva clipe, Ana avu senzaţia că tipul de la volan e hotărât să coboare şi să-i pună cătuşele. Răsuflă uşurată când ofiţerul îşi văzu de drum, probabil prea grăbit ca să se complice cu o şoferiţă inconştientă.

În camera de hotel, Ana îşi comandă ceva de mâncare, apoi îl rugă pe Mike să sune pe la spitalele mari. Se chinui în zadar să obţină o declaraţie oficială în legătură cu împuşcarea lui Ralph. Două ore mai târziu, reciti articolul scris pe laptop. Poliţiştii o expediară scurt cu clasicul *„No comment"* iar

Ralph părea a fi oriunde, mai puţin pe patul spitalelor din Scoţia. Chiar şi aşa, ştirea urma să apară în numai două ziare din New York. Ana şi-l imagina pe James urlând la şedinţa de dimineaţă, furios că trimisul lui special nu fusese în stare să-i obţină materialul în exclusivitate. O aştepta o zi dificilă, aşa că expedie articolul pe adresa redacţiei. Îl sună pe Mike, prevenindu-l să n-o deranjeze în următoarele şapte, opt ore. Înainte de a stinge lumina, goli o sticluţă de scotch din barul camerei şi îşi îndesă dopurile în urechi.

8

Cafeaua tare din avion nu reuşi s-o trezească pe deplin din mahmureală. Regreta că nu era în cea mai bună formă cu jumătate de oră înainte de importanta întâlnire cu Michael. Oricum, parcă nu mai avea emoţiile de data trecută.

Drumul cu taxiul până la biroul filialei londoneze a companiei Enel and Young i se păru lung şi anost. Remarcă doi îndrăgostiţi sărutându-se pătimaş pe o bancă. Ceva mai încolo, un labrador alerga după o minge aruncată de un băieţel blond, pistruiat. Brusc, îşi dădu seama că îl lăsase pe Mike cu ochii în ceaţă, fără să-l anunţe că pleacă. Îşi deschise telefonul mobil şi îl apelă. Bărbatul răspunse instantaneu, de parcă aştepta să fie sunat din clipă-n clipă. Părea agitat.

– Ana, pe unde eşti? Te caut de o oră! Te rog să intri imediat pe net şi să-ţi verifici contul de mail. Vorbim după aia, OK?

Din păcate nu-şi luase în geantă decât aparatul foto miniaturizat, cadou de la James pentru „operaţiunile sub acoperire". Îl folosise o singură dată, într-o misiune dificilă, la un cămin de bătrâni.

Coborî lângă o clădire cărămizie, cu patru etaje şi zeci de birouri ale unor firme. Bănuia că toate aveau afaceri înfloritoare, din moment ce nu oricine îşi putea permite o chirie lunară de nouă sute de lire pe metru pătrat, în buricul metropolei. Scurta convorbire cu Mike o tulburase. Dădu să

deschidă ușa de la intrare, și se răzgândi, amintindu-și că de puțin timp avea un nou telefon mobil.

Așezată pe iarba încă umedă de la ultima ploaie, Ana se chinui vreme de zece minute, butonând în meniul aparatului până ajunse să-și piardă răbdarea. Îl înjură în gând pe James pentru ideea de a defila în pas cu tehnica și, la un moment dat, fu pe punctul de a trânti telefonul de pământ. Niciodată nu se descurca prea bine când era presată de timp. Strânse din dinți și îl abordă pe un puști, întrebându-l dacă nu știa să umble cu modelul ăla de Nokia. Intuise bine, noua generație părea conectată încă din scutece la rețeaua de internet și de telefonie mobilă.

Din două mișcări, băiețelul intră pe internet, ajungând la mesageria electronică. Ana îi mulțumi și deschise textul trimis de Mike:

> Salut! Nu știu pe unde ai șters-o, nebunatico! Aici treaba se îngroașă rău de tot. Dimineață, pe la opt, am coborât să iau micul dejun, și cred că n-am lipsit din cameră mai mult de jumătate de oră. Când am revenit, am realizat că cineva îmi umblase în laptop. Nu știu dacă ți-am spus, dar am instalat pe calculator un program-spion. Oricine îmi deschide laptopul e urmărit secundă cu secundă. Programelul ăla e ca un aparat foto care stă în spatele tău și înregistrează cadru cu cadru tot ce se întâmplă pe monitor. Îți dai seama că nu-s nebun, în mod normal n-are nimeni acces la computerul meu, pur și simplu instalasem softul ăla mai mult ca să mă distrez. Când am urcat în cameră, am avut o senzație ciudată că mi s-a umblat prin lucruri. Iar confirmarea mi-a venit când am deschis laptopul și mi-am dat seama că timp de opt minute cineva s-a holbat în fișierul cu pozele noastre de la Turnberry, cu Ralph O'May. Partea interesantă e că le-a șters pe toate. Au rămas practic numai cele trei, trimise aseară la redacție. Dacă ai laptopul și aparatul foto pe lângă tine, salvează totul pe un CD și pune-l la loc sigur. Oricum, încearcă să nu comunici cu mine prin telefon,pentru că, după toate probabilitățile, al meu are

deja „urechi". Ţinem legătura tot pe mail, în principiu. Aştept să-mi dai un semn. Mike.

Din păcate, existau şanse mari ca inclusiv camera ei să fi fost întoarsă pe dos. Ca de obicei când avea de păstrat fişiere importante, le trimitea în contul de mail special creat pentru aşa ceva, cu suficient spaţiu de memorie încât să-i încapă echivalentul a câteva mii de cărţi scanate. Înainte de a se culca, apucase să intre pe net şi să trimită în cont apoape cincizeci de poze.

Dacă lucrurile stăteau aşa cum pretindea Mike – şi nu avea nici un motiv să creadă contrariul-, Ana trebuia să se aştepte la ce era mai rău în legătură cu pozele din computer şi din aparatul foto. Articolele apărute în *Daily News* şi *Post* se pare că declanşaseră vânătoarea de vrăjitoare. Agenţii de securitate riscaseră mult intrând în camera lui Mike şi era greu de crezut că o făcuseră doar din orgoliu rănit. Fără îndoială, fotografiile alea n-ar fi trebuit să ajungă în mâna cuiva, cu atât mai puţin în ziare.

Întârziase jumătate de oră. Când intră în biroul preşedintelui de la Enel and Young, avu senzaţia neplăcută că bărbatului îi mai lipsea puţin ca să-şi tragă un glonţ în cap.

– În sfârşit, ai venit... răsuflă Michael uşurat. Sper că nu ţi s-a întâmplat ceva pe drum!?

– Nu, nimic, un banal ambuteiaj. N-am mai fost la Londra, şi m-am bucurat cumva că am putut să privesc agitaţia oraşului. Mă fascinează să studiez cum se îmbracă britanicii, cum merg, cum gesticulează, ce trăsături au, cum înjură... Sunt un pic ciudată, nu?

Se aşeză comod într-un fotoliu, plasându-şi micul geamantan lângă o măsuţă din cristal. Bărbatul se emoţionase în aşa hal, încât uită să-i ia din mână bagajul şi geaca din piele.

– Scuză-mă, ne-am luat cu vorba şi nu te-am întrebat. Tot un whisky mic, cu gheaţă?

Ar fi băut orice la ora aia, mai puţin scotch. De fapt, ştia foarte bine ce voia.

– O cafea cu lapte cred c-ar merge la fix. M-am lăsat de băut de la ultima noastră întâlnire.

Michael nu remarcă altceva decât îngrijorare pe fața femeii, așa că nu îndrăzni să zâmbească.

– Doctorul mi-a spus că mai am foarte puțin de trăit, întinse coarda Ana, și ar fi păcat să-mi irosesc timpul în stare de ebrietate.

– OK, două cafele cu lapte să fie!

Apăsă pe un buton și o rugă pe secretară să vină cu ceștile. Michael nu părea a fi la curent cu întâmplările de la Turnberry și nici cu articolele apărute în presa din New York. Nu-l interesau decât evenimentele din mediul de afaceri, indicii bursieri, cursul valutar și influența prețului petrolului asupra economiei mondiale. Bineînțeles, în ultimul timp, mai avea un punct major de interes: Ana.

De doi ani, Michael era burlac. Prima soție avea prostul obicei să-l poarte după ea în sutele de magazine din oraș. Refuza să meargă cu nevestele prietenilor lui Michael pentru c-ar fi „niște babe bârfitoare", cu zero caracter și cu aere de vedetă de cinema. Pe băiețelul lui îl vizita o dată pe lună. Era atent să nu-i lipsească nimic și nu știa cum să-și manifeste mai bine dragostea pentru el altfel decât cumpărându-i cadouri scumpe. Pe chestia asta se certa de multe ori cu maică-sa.

De a doua soție se despărțise după o scenă de infidelitate cu șoferul lui în rol principal. Nici acum nu înțelegea prea bine cum de fusese înșelat la numai două săptămâni după nuntă. În timpul discuției ulterioare cu respectivul, ca între bărbați, nu a fost în stare să găsească nici o explicație logică a fenomenului.

Ana află că trebuia să petreacă o noapte la Londra. Abia a doua zi, mașina frigorifică de la Enel and Young urma să ajungă la hotelul Turnberry. După ultimele evenimente din camera lui Mike, ziarista de la *Daily News* nu mai era atât de sigură că agenții de securitate nu aveau să o recunoască, iar Michael avea puțin timp la dispoziție ca să-i facă o legitimație. Angajații de la Enel and Young purtau echipamente standard, niște salopete verzi cu inscripții portocalii, încălțăminte și

şepci personalizate cu sigla companiei. Numele şi fotografiile delegaţilor, amprentele digitale, ora plecării din Londra şi cea a sosorii la Turnberry, toate trebuiau să ajungă în câteva ore, într-un plic sigilat, pe biroul agentului Max Rayner.

Michael păru preocupat pe moment mai mult de confortul invitatei lui.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, poţi să stai peste noapte într-un apartament de-al meu. E liber, îl ţin pentru rarele ocazii când mă vizitează prietenii.

Nu dorea să complice şi mai tare relaţia, mai ales că bărbatul se înfierbântase binişor.

– Nu te supăra, prefer la hotel. M-am obişnuit cu camerele alea, până şi mirosul prosoapelor mi-l scot greu din cap când ajung acasă. În altă parte am insomnii, e verificată chestia.

Minţi cu un aer atât de natural, încât se miră şi ea de performanţă. Nu putu să-i refuze însă invitaţia la cină. Se distră copios când apăru un individ ca să-i ia amprentele pe o hârtie şi să-i facă o poză.

– Minunat! La secţia de poliţie tot aşa se procedează, sau ăia mă pun să ţin un carton în mână, cu numărul de înregistrare?

Michael nu gustă gluma.

Ieşi din clădire, şi razele soarelui o înviorară. Pe drumul până la hotel, se frământă gândindu-se dacă nu cumva totul nu era decât o mare prostie. La urma urmei, ce-ar fi putut vedea în cele numai câteva minute cât se va mişca în zona interzisă? Probabil vreo trei bucătari, un tip de la administraţia hotelului şi zeci de agenţi de pază. Asta în cazul fericit în care reuşea să treacă neobservată. Risca enorm, iar dacă James ar fi ştiut ce era în capul ei, sigur ar fi legat-o cu cătuşe de seiful de la contabilitate. În condiţii normale, i-ar fi fost mult mai uşor să ia o decizie, dar, cu întâmplările din ultimul timp, cu împuşcarea lui Ralph şi cu percheziţia din camera lui Mike, parcă se simţea obligată să-şi rişte pielea.

Făcu un duş fierbinte, se îmbrăcă şi coborî la restaurant pentru a-şi potoli foamea, apoi ieşi în oraş în căutarea unui

internet cafe. Îl găsi două străzi mai încolo, între un magazin alimentar şi o tutungerie. Din fericire, pozele erau la locul lor, în contul de e-mail. Le salvă pe calculator şi pe un CD. Un tip cu o faţă banală îşi trase un scaun la doi paşi de ea, la un alt computer. Avu senzaţia neplăcută că o urmărea cu coada ochiului, aşa că termină abrupt mesajul către James, renunţând să-i mai scrie lui Mike. Reuşi să pună într-un plic CD-ul, cu specificaţia: „Personal domnului director James Jordan".

Până la întâlnirea cu amicul de la Enel and Young nu-i ardea să caşte gura prin magazine. Îşi spuse că mai degrabă i-ar fi prins bine câteva ore de somn în camera de hotel. O aştepta o zi de coşmar, plus încercările disperate ale lui Michael de a o atrage în patul lui. Numai ideea în sine îi ţinu loc de somnifer. Dormi ca un prunc, neîntoarsă.

Când se trezi, puţin buimacă, îi păru rău că nu se culcase îmbrăcată. Intuia că Michael intrase în panică după douăzeci de minute de aşteptare. Îl rugă la telefon să o aştepte, scuzându-se că adormise şi nu-şi dăduse seama cât era ceasul. De data asta, bărbatul întrecu măsura cu paharele de whisky, iar la un moment dat Ana fu pe punctul de a izbucni nervos. Cu greu scăpă de el, după ce îl convinse că era mai bine ca de data asta să meargă în direcţii diferite.

9

Se uită în oglindă şi nu-i veni să creadă. Cu salopeta verde şi şapca inscripţionată cu „Enel and Young“, arăta ca un puştan trimis să distribuie pizza. Până şi părinţii ar fi recunoscut-o cu dificultate. Michael i-l prezentă pe partenerul de drum – şoferul maşinii cu marfă – Richard Gleeson, un tip la vreo treizeci de ani, brunet, cu o mustaţă a la Clark Gable. Aflase despre noua lui colegă, Kareena Spencer, bineînţeles fără detalii legate de adevărata ei identitate şi de scopul deplasării la Turnberry. Cu jumătate de oră înainte, ziarista de la *Daily News* învăţase cum să se descurce cu nişte facturi şi cu predarea mărfii. Dacă totul decurgea normal, ar fi trebuit să revină la sediul firmei în aceeaşi zi, în jurul orei 21.

Bău o cafea în biroul lui Michael şi îi promise, din nou, că totul avea să fie în regulă din punctul ei de vedere.

– Îmi închipui că o să mă plăteşti pentru ziua asta de muncă, nu? Să nu crezi c-am venit tocmai din New York ca să-ţi plimb peştele pe ochi frumoşi! Tot o sută de dolari ora a rămas?

Sub masca de bună dispoziţie, Ana simţi mii de cuţite în stomac. Michael încercă să o mobilizeze.

– Mai ai puţin şi plângi. Nu-i târziu să renunţi, să ştii. La modul cum te comporţi acum, o să te dea ăia jos din maşină înainte să vezi ţigla de pe hotel.

Ziaristei de la *Daily News* îi plăcea să creadă că se pricepe să-şi ascundă emoţiile, dar acum parcă se acumulase o presiune prea mare.

– Hai că exagerezi, Michael! E drept că n-am mai cărat peşte până acum, de aia nu sunt în apele mele. Gîndeşte-te cum ar fi dacă ţi-aş cere să scrii repede un articol şi să-l semnezi cu numele tău, în *Daily News!* Nu cred că nu ţi-ar tremura pixul în mână. O să mă descurc, mai greu e la început, până mă mobilizez.

Se uită la ceasul de pe perete. Încă două minute până la ora plecării.

Se întinse peste birou şi îl sărută pe obraz.

– Îţi mulţumesc mult. Nu ştiu dacă voi putea să mă revanşez vreodată. O să te sun imediat ce plecăm de la hotel. Să nu-ţi faci griji, OK?

Când urcă lângă Richard într-o maşină frigorifică Fiat, frumos colorată în verde şi portocaliu, avu senzaţia că pleacă în vacanţă, undeva pe litoral. Nu scoase un cuvânt preţ de jumătate de ceas, gândindu-se la Mike şi la ultimele evenimente de la Turnberry. Amândoi publicaseră poza cu Ralph şi, cu toate astea, agenţii de securitate nu s-au sfiit să intre în camera lui Mike, posibil şi în camera ei, ca să distrugă absolut toate fotografiile. În mod normal n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi ştiut că există ceva *compromiţător* printre ele. Ana nu se uitase cu atenţie la poze. Dacă le excludea pe cele cu Ralph, îi rămâneau câteva cu agenţi şi poliţişti agitându-se la locul împuşcăturii. Greu de spus ce anume i-ar fi putut panica pe băieţii ăia. Se gândi că primul lucru, odată ajunsă în redacţie, va fi să recupereze CD-ul de la James şi să încerce să găsească vreun capăt de fir.

James ar fi vrut ca Ana să vină cu o continuare la articolul cu Ralph, dar amândoi ştiau la fel de bine că, practic, nu mai era nimic de povestit. Cel puţin deocamdată. De la părinţii tânărului nu se mai putea scoate ceva, iar Ralph, dacă supraviţuise, cel mai probabil se afla undeva într-un spital militar, sub protecţie strictă. Cât despre autorităţi, acestea spumegau

după apariţia celor două articole şi în nici un caz n-ar fi declarat ceva despre incident.

– Eşti de câteva zile în firmă, nu-i aşa? o abordă, în sfârşit, Richard. Nu te-am mai văzut pe la noi...

Totul era ciudat în afacerea asta cu schimbarea partenerului lui Richard în ultimul moment, aşa că Ana încercă să nu pună paie pe foc.

– Da, ai dreptate... Nu ştiu dacă ţi-a zis Michael, da' suntem un soi de rude mai îndepărate. În sensul că un frate de-al lui e vărul mamei mele. Am avut un necaz şi s-a oferit să mă ajute. A vrut iniţial să-mi dea o muncă de birou, ceva lejer, da' l-am refuzat categoric. Mă săturasem să stau între patru pereţi, şi a fost de acord când i-am spus că o să uit mai repede de necazuri la munca de jos. Aşa că, cel puţin o perioadă, am ales să pun osul la treabă, la propriu.

Scornise povestea pe moment şi ar fi putut să bage mâna-n foc că bărbatul de lângă ea nu credea o iotă.

– Trebuie să fi trecut printr-un necaz mare, insistă Richard, dacă ai venit tocmai din Statele Unite ca să-ţi revii la Londra. Apropo, sediul nostru central e la Miami, ştiai?

Tipul o ghicise după accent şi încerca să o pună în dificultate. Din fericire, Ana se pricepea la poveşti.

– Sigur că ştiam. Problema e ceva mai complicată. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc de chestiile astea. Psihologul mi-a recomandat să le spun de fiecare dată când am ocazia, ca să mă eliberez cumva.

Şoferul era numai ochi şi urechi, deşi se forţa să pară indiferent.

– Până acum două luni am fost căsătorită cu un politician. Nu contează cum îl cheamă, important e că tipul taie şi spânzură în New York. Ghinionul lui – sau al meu – a fost că l-am surprins într-o cameră de hotel cu soţia unui prieten, şi s-a speriat foarte tare că povestea ar putea să apară în presă. La două zile după, mi-a înscenat împreună cu un tip din poliţie o chestie urâtă, cu nişte droguri în poşetă. Îţi dai seama, nu mai era o problemă de moralitate, ci de ani grei de puşcărie. Până

la urmă, am ajuns la divorţ. Mi-a promis că o să câştig greu o bucată de pâine în Statele Unite. Şi să ştii că n-a fost o vorbă spusă-n vânt. Pur şi simplu m-a terorizat. A pus pe cineva să mă urmărească non-stop. Oribil!

Câteva lacrimi i se iviră în colţul ochilor. Îşi imagină că părinţii tocmai îi muriseră într-un cumplit accident aviatic şi, inevitabil, începu să plângă. Lui Richard i se spulberară dintr-odată toate îndoielile.

– Îmi pare rău! o consolă bărbatul.

Ana îşi şterse lacrimile cu un şerveţel, ca atunci când juca în trupa de teatru a facultăţii. Nu dădea greş niciodată. Suspină încet, continuîndu-şi povestea:

– Mai întâi a pus o vorbă bună şi m-a dat afară de la banca unde lucram. Se cunoştea cu directorul, frecventau acelaşi club exclusivist, şi individul a găsit rapid un pretext ca să-mi restructureze postul... Pe urmă, am încercat în alte trei sau patru locuri. Curios lucru, deşi în primă instanţă toată lumea se purta frumos, în final constatau fie că sunt prea calificată pentru jobul ăla, fie că nu îndeplinesc absolut toate condiţiile. Disperată, mi-am adus aminte că Michael are o firmă în Miami. Peter l-a ameninţat. Din fericire, a vorbit la pereţi. Michael îi invita des la ferma lui pe diverşi oameni importanţi din Washington, aşa că s-a uitat la fostul meu soţ ca la un gândac de bucătărie.

Făcu o pauză, atât cât să-şi dea seama că Richard a înghiţit totul pe nemestecate, apoi devie discuţia:

– Dacă tot o să fim împreună câteva ore, poate n-ar fi rău să-mi spui câte ceva despre tine.

Nu ţinea cu tot dinadinsul să stea de vorbă cu bărbatul de lângă ea. Credea că astfel o să treacă timpul mai repede şi o să uite de Turnberry, de Mike, de Ralph şi de ce avea să urmeze.

– Treizeci şi doi de ani, necăsătorit, student la fără frecvenţă, îmi place să pescuiesc, să joc fotbal, sunt fan Arsenal Londra, mă dau în vânt după ciocolată cu alune şi femei mai coapte decât mine. Chiar şi recent divorţate.

Bărbatului zâmbi pe sub mustață, iar Ana se eschivă, preferând să nu-i dea o replică. Continuară să vorbească despre politică, vedete de televiziune, filme și războaie cu teroriști invizibili. Ceva mai târziu, fu cât pe ce să scoată o exclamație de surprindere când văzu barul Kermit la mai puțin de cincizeci de metri. Luă o hartă a Marii Britanii din torpedou și o lăsă să-i scape pe jos, aplecându-se după ea cu câteva clipe înainte ca mașina să treacă prin dreptul cârciumii. Privi prin oglinda retrovizoare. Trei fotoreporteri prinseseră câteva cadre cu Fiatul de la Enel and Young. Nu-l zări pe Mike printre ei.

Richard opri mașina la prima barieră, și doi polițiști de la Scotland Yard le verificară legitimațiile, apoi unul din ei transmise ceva prin stația de emisie-recepție. Totul părea în regulă. Inima începu să-i bată cu putere când fură nevoiți să coboare la un al doilea filtru. De data asta, pe lângă polițiști, roiau mai mulți agenți de pază îmbrăcați în civil. Toți aveau în urechi dispozitive de emisie-recepție, iar unii purtau ochelari de soare așa cum Ana văzuse numai prin filme. Un dispozitiv mobil de detectare a metalelor reacționă, țiuind la mobilul din salopeta lui Richard. Bărbatul îl puse pe scaunul șoferului. Între timp, alți doi indivizi cotrobăiră în cabina mașinii și în spate, printre pachetele congelate. Ana se felicită în gând că își lăsase la hotel aparatul foto de mărimea unei brichete. Drumul ei s-ar fi oprit aici. Tresări imperceptibil când numele de împrumut, Kareena Spencer, îi apăru afișat pe un cititor de amprente.

– Vă rog să purtați astea la vedere până când o să vă întoarceți aici, le spuse unul dintre agenți, înmânându-le două legitimații pe fond albastru.

Răsuflă ușurată când Richard porni mașina. Un ultim cordon de securitate îi opri la mai puțin de treizeci de metri de hotel. De data asta, era numai o verificare de rutină. Șoferul primi indicații despre locul unde urma să ajungă cu marfa, undeva la o intrare din spatele hotelului, lângă bucătărie.

Ana examină cu atenție împrejurimile. În afară de cei responsabili cu securitatea, câteva jeepuri ale armatei și niște

rottweileri fioroşi, nu sesiză nimic interesant. Poate doar faptul că la toate geamurile clădirii erau trase draperiile.

Se uită la ceas: unsprezece fără un sfert. La ora aia, bănuia că oaspeţii hotelului luaseră deja micul dejun, fiind conectaţi din plin la diverse activităţi. Un tip tinerel, mulatru, o abordă cerându-i lista cu produsele din maşină, în timp ce Richard deschise uşa din spate a Fiatului. Totul părea în regulă. Bărbatul luă un pachet cu creveţi proaspeţi şi intră într-un soi de depozit de alimente, cu câteva frigidere imense înşirate de o parte şi de alta a încăperii. Un bucătar îi spuse unde să îl aşeze.

Ana realiză că pierduse timpul aiurea. Îl şi vedea pe James, odată întoarsă în redacţie, luînd-o peste picior în legătură cu „nemaipomenita" ei aventură în bârlogul Grupului Steigenberger: „Ce să-ţi zic, mare brânză! Măcar ai reuşit să aduci un şerveţel cu sigla hotelului?"

Se hotărî să joace totul pe o singură carte. Cu corpul încovoiat şi cu mâna pe abdomen, scoase un ţipăt de durere. Richard abandonă pe iarbă pachetele cu marfă şi veni să o sprijine.

– Ce ai, ţi-e rău?

– Da... Am nişte crampe... Ştii prin apropiere vreo toaletă?

– Găsim una. Hai că te conduc eu!

Un tip de la bucătărie le explică traseul.

– Mulţumesc mult, Richard. De aici mă descurc singură. Du-te şi rezolvă cu marfa. Vin imediat...

– Sigur nu ai nevoie de ajutor?

– Sigur. Mulţumesc!

Văzu undeva în stânga uşa toaletei, dar preferă să o ignore. Aşa îmbrăcată, cu salopeta verde şi cu şapca aia caraghioasă, nu-şi dădea multe şanse de a ajunge prea departe. Bănuia că holurile clădirii erau înţesate de agenţi de pază şi de oameni din cadrul personalului.

Împinse cu precauţie o uşă grea, metalică. Nimeri într-o încăpere unde mirosea puternic a detergenţi, plină cu mopuri, prosoape, dispozitive de pulverizat apă şi un aparat robust, de spălat mochetele. Remarcase unul asemănător la femeia de

serviciu din redacţie. Pentru o clipă, se gândi să se îmbrace cu unul dintre halatele agăţate într-un colţ. Renunţă rapid la idee. Dacă ar fi surprins-o careva, nici măcar n-ar fi putut să încerce vreo explicaţie!

Traversă un hol lung, luminat difuz, până ajunse într-o bifurcaţie. O coti la stânga şi intră într-un soi de restaurant. Tacâmurile strălucitoare, din argint masiv, păreau a fi aranjate pentru masa de prânz. Un zgomot înfundat, de undeva din spatele ei, o făcu să părăsească locul. Deschise o uşă laterală şi nimeri într-un alt hol, la fel de lung ca primul. La capătul lui, o scară de evacuare în caz de incendiu dădea fie la demisol, fie la primul etaj. Urcă treptele pavate cu marmură şi privi afară printr-un mic geam situat între etaje. Un elicopter silenţios survola clădirea la mică înălţime. Împinse o uşă şi se afundă într-un covor gros. Îşi ciuli urechile, privind prudent pe după colţ: nici o mişcare. Încercă să se grăbească. Richard putea să intre în panică şi să-i alarmeze pe toţi. Se trase după perete când, dintr-o cameră, ieşi pe neaşteptate o tipă, împingând un cărucior plin cu prosoape. Aşteptă puţin ca femeia să dispară din peisaj, apoi îşi luă inima-n dinţi şi păşi cât se poate de natural în holul principal, suspect de pustiu. Aproape că îşi ţinu respiraţia, de spaimă să nu atragă atenţia.

Dădu colţul şi nimeri în faţa unei uşi duble, cu o plăcuţă aurie: „Sala de conferinţe Caledonia“. Apăsă pe mânerul clanţei atât cât să poată introduce o coală de hârtie. Instalaţia de sonorizare din interior funcţiona, semn că discuţiile erau în toi. Se aplecă şi îşi făcu de lucru la şireturi, ascuţindu-şi la maximum auzul. Surprinse vocea afectată a unui bărbat:

– ...mai gravă decât ne aşteptam. Raportul specialiştilor noştri spune că în zece, cinsprezece ani resursele de petrol la nivel global se vor epuiza. Deocamdată nu există alternative viabile de obţinere a energiei, iar consumarea resurselor de combustibili fosili va genera efecte dezastruoase asupra economiei mondiale, asupra finanţelor şi, în cele din urmă, asupra vieţii cotidiene. Oricum, subiectul trebuie să rămână tabu, nu are rost

să stârnim panică, nu ajută la nimic, mai ales acum, când şi aşa companiile petroliere sunt suficient de blamate.

I se păru că o fixează cineva în ceafă. Se ridică, privi speriată în spatele ei, apoi se întoarse pe acelaşi drum. Îşi spuse că numai printr-o minune putea să ajungă neobservată la maşina lui Richard. Se feri din nou de o cameristă înainte de a coborî în viteză pe scara de incendiu. Lipsise aproape un sfert de oră şi, cu siguranţă, şoferul îşi punea întrebări. Fu cât pe ce să se izbească de un bărbat care aranja mesele în restaurant. Îl simţi în ultimul moment, suficient cât să rămână pitită după colţ. Îşi auzea propria respiraţie. Se temu ca nu cumva să o dea de gol.

Trase cu ochiul, apoi trecu printre mese, ieşind într-un hol. Se felicită în gând că la simţul de orientare stătea foarte bine. Încă doi paşi şi răzbi în dreptul încăperii de unde veneau parfumurile de detergenţi. Mai avea puţin. Întinse mâna spre uşă şi îngheţă când auzi o voce în spate:

– Hei, stai puţin!

La capătul culoarului zări o siluetă de bărbat îndreptându-se spre ea. Nu avea alura unei gărzi de corp, dar transmiţătorul din ureche îi trăda ocupaţia. Ana sesiză mirarea din ochii agentului atunci când acesta văzu că are de-a face cu o femeie. Şi încă una frumoasă. Nu-i lăsă ocazia să atace primul:

– Kareena Spencer sunt, de la firma Enel and Young. Mă puteţi ajuta să găsesc o toaletă? Mă învârt pe-aici de zece minute, ca o curcă chioară... Am nişte crampe cumplite, cred că nu trebuia să beau cafeaua pe stomacul gol.

Max Rayner o studie cu atenţie. Fizionomia feţei i se părea cunoscută din fotografia trimisă de Michael Enel cu două zile în urmă. Ştia că toaleta e undeva pe dreapta, la vreo douăzeci de metri de locul unde se află acum, după camera cu detergenţi. Învăţase pe dinafară planul clădirii şi l-ar fi mirat să greşească.

Scoase din buzunar un mic aparat cu display şi o rugă pe Ana să pună degetul arătător pe cititorul de amprente. Un ţiuit specific îi confirmă că „suspecta“ se afla în baza lui de date:

Kareena Spencer, treizeci şi patru de ani, de la firma Enel and Young. Pentru mai multă siguranţă, scană şi legitimaţia albastră prinsă de salopeta femeii. Părea a fi în regulă. Ana îşi duse din nou mâna la burtă, schimonosindu-se.

– Haideţi să vă conduc! se oferi Max.

Într-adevăr, agentul nu greşise. Toaleta era chiar acolo unde apărea în schema de pe laptopul lui.

Ana pierdu o vreme înăuntru, trase apa şi se spălă pe mâini. Îl găsi pe Richard stând de vorbă cu Max, lângă Fiatul golit de câteva minute bune.

– Să ştii, Richard, dacă nu venea domnul, probabil că şi acum mă învârteam aiurea prin hotel. Vă mulţumesc încă o dată!

– Îmi pare rău că nu am putut să vă ajut mai devreme, îi răspunse Max. Sper să nu aveţi probleme pe drum. Oricum, mai bine opriţi pe la o farmacie. Cred că am zărit una chiar în Turnberry.

– Mi-aţi dat o idee bună!

Se salutară înainte ca angajaţii de la Enel and Young să plece spre Londra. Aşa cum bănuia, Ana află că agentul de pază îl chestionase pe Richard în legătură cu crampele ei.

Odată ajunşi la penultimul cordon de securitate, doi bărbaţi le verificară maşina. Anei îi veni inima la loc abia după ce, în dreptul barului Kermit, se aplecă din nou ca să recupereze un pix aruncat intenţionat pe jos.

Realiză cât fusese de stresată abia când ieşi din cabina de duş, în camera de hotel din Londra. O groază de întrebări fără răspuns îi treceau prin cap. Îl sună pe Mike ca să-l roage să rezerve două bilete la cursa spre New York. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore întrunirea anuală a Grupului Steigenberger avea să se încheie.

10

Găsi DVD-ul cu Phil Collins acolo unde se aştepta mai puţin, într-un mic magazin. Dacă n-ar fi fost discuţia aia penibilă de la sediul ONU, profesorul Philip Derancourt ar fi avut o mie de motive să creadă că viaţa merită trăită la maximum. Un mesaj de la Katty îl asigură că la Geneva vremea se înrăutăţise odată cu plecarea lui. Nu ştia dacă era momentul să deschidă şampania sau dacă secretara pur şi simplu trecea printr-o pasă proastă şi simţea nevoia să comunice cu cineva. Îi povestise înainte de a pleca la New York, printre suspine, că fostul prieten îi dăduse papucii într-un mod brutal, invocând clasicul pretext că ar avea nevoie amândoi de „o perioadă de meditaţie" ca să-şi dea seama dacă se mai iubesc. Bănuia că are pe altcineva şi îi părea rău că pierduse cu el cinci ani din viaţă. Philip îşi stăpâni atunci impulsul de a chiui de fericire că individul ăla insipid nu mai respira acelaşi aer cu Katty.

Intră într-un magazin de parfumuri. Văzuse întâmplător o sticluţă Naomi în poşeta deschisă a secretarei şi imediat făcu legătura cu miresmele irezistibile din preajma femeii. Nu putea spune dacă o parte din atracţia pe care o simţea faţă de Katty se datora parfumului respectiv sau mai degrabă imaginaţiei lui bogate. Cert este că dorea să-i facă o surpriză.

Ateriză pe aeroportul din Geneva exact când soarele ieşi de după nori, moment numai bun să-şi amintească de mesajul lui Katty. Avea un sentiment ciudat, ar fi vrut să se bucure că

ajunsese acasă, însă totodată realiză că discuția cu Dean Kopper lăsase urme adânci. Tot nu-i venea să creadă că tipul se ocupa îndeaproape de viața lui, spionându-l în cine știe ce ipostaze. Până unde intrase cu scormonitul,asta putea numai să presupună.

Își trânti geanta pe scaunul biroului și intră sub duș. Jetul de apă fierbinte nu-i alungă însă gândurile negre. Ura compromisurile, nimeni nu-i ceruse vreodată așa ceva. S-ar simți ca ultimul om dacă ar accepta să-și dea girul pentru falsificarea grosolană a raportului. Nu și-ar putea ierta gestul toată viața, deși, dacă analizele se adevereau, o catastrofă de proporții l-ar fi scutit de ulterioare procese de conștiință. Răsfoi dosarul cu coperte roșii și îl aruncă într-un colț al bibliotecii.

Deschise laptopul și privi, a mia oară, graficele întocmite de colegii lui. Totul vorbea de la sine, numai un inconștient ca Dean Kopper e în stare să nege evidența! Își imagină cam ce reacție o să aibă după ce-o să-i spună, verde-n față, că nu-i pasă de legăturile dintre Casa Albă și ONU, sau dintre politicieni și petrolești, cu atât mai puțin de slujba lui, de apartamentul din Geneva și de legitimația de membru al Clubului Faori, atâta timp cât peste câțiva ani s-ar putea să nu mai existe nimic din toate astea. Avea să-i explice, cu argumente solide, că în dosarul ăla nu-i vorba despre previziunile meteo pentru nu-ș'-ce ce partidă de fotbal, ci despre sfârșitul lumii.

Dădu cu ochii de cutia cu parfum Naomi și își închise brusc computerul. Mai avea trei zile ca să se gândească la viitorul lui, iar până atunci spera să o convingă pe Katty să-l însoțească la New York. Cu ea ar putea trece mult mai ușor peste întâlnirea decisivă cu Dean Kopper.

Se trezi greu, fără să audă ceasul. Își mișcă pleoapele abia la cinci minute după ce televizorul se deschise la ora programată, pe canalul de știri. Nimic extraordinar: două accidente cu răniți pe o autostradă, la câțiva kilometri de capitala Elveției, o încăierare între neonazești și forțele de ordine, vizita oficială a premierului Japoniei, iar, în final, un reportaj cu o femeie de treizeci și opt de ani care născuse cvadrupli. La

rubrica de evenimente externe, remarcă escaladarea tensiunii în Orientul Mijlociu, după ce un proiectil îşi atinsese ţinta, distrugând redacţia unui ziar din Tel Aviv.

Nu avu răbdare să-şi bea cafeaua cu lapte. Sediul OMM îl atrăgea ca un magnet, deşi conştientiză asta abia când ieşi din lift şi fu întâmpinat de zâmbetul irezistibil al lui Katty.

– Bună dimineaţa, Philip! Cum ţi-a priit excursia?

Îi spuse pentru prima dată pe numele mic, ceea ce până la urmă nu era un lucru neobişnuit în relaţia dintre un şef şi secretara lui. Katty preferase până atunci să menţină între ei un zid de protecţie. Ştia că paza bună trece primejdia rea. În urmă cu patru ani, ca să nu pară venită de la o şcoală de maici în raporturile profesionale cu directorul unui spital, se trăsese de şireturi cu el până când realizase că bărbatului i s-au aprins tare călcâiele. De atunci, tipul nu pierduse nici o clipă fără să o hărţuiască. La un moment dat, a ieşit un scandal monstru, după ce directorul a oprit-o într-o vineri peste program şi a înghesuit-o în biroul lui, mai-mai s-o violeze. Katty a renunţat până la urmă la proces din motive umanitare: individul o ameninţase că-şi taie venele, pentru că risca să-şi piardă slujba şi familia.

Philip îi zâmbi la rându-i, apoi o întrebă dacă nu avea o vază pentru flori, înainte de a scoate de la spate un trandafir roşu, superb.

– L-am tăiat la aeroport! îi spuse rămânând cu floarea în mână, cumva ruşinat. Ştiai că piloţii au cerut să fie plantaţi trandafiri de-a lungul pistei, pentru a le insufla călătorilor un sentiment de siguranţă? Continuă fără să aştepte un răspuns: Eu habar n-am avut, până n-am întrebat pe cineva care îi stropea cu un furtun lung, conectat la o cisternă. Cică sunt nişte trandafiri speciali, aduşi din Afganistan, rezistenţi la zgomote şi rafale de vânt puternice. Când nu era nimeni prin preajmă, m-am aplecat şi am tăiat unul. Am zis că sigur o să-ţi placă!

Se gândise tot drumul de acasă până la serviciu cum să-i dea floarea. Toate variantele i se păreau jenante, banale. Avu

senzaţia plăcută că trecuse testul cu brio, dovadă că secretara se intimidă puţin.

– Mulţumesc mult! Ăăă... Nici nu mai ştiu de când n-am mai primit un trandafir. Ţi-am pus pe birou rapoartele alea din Asia. O cafea?

– N-ar strica. M-a căutat careva cât am lipsit?

– Domnul director m-a rugat să-ţi spun să treci pe la el când te întorci.

În birou îşi scoase din geantă dosarele, plus cadoul pentru Katty. Hotărî să o lase să mai fiarbă puţin cu DVD-ul. Ştia că nu avea să-l întrebe până ce nu aducea el vorba.

Ridică receptorul telefonului după primul apel. Directorul Christoph Boveri aflase despre venirea lui şi părea nerăbdător să afle cum decursese discuţia de la sediul ONU. De altfel, nu ştia mare lucru despre conţinutul raportului. Şi asta nu pentru că Philip ar fi avut cine ştie ce secrete faţă de el, ci pur şi simplu din cauză că nu fusese întrebat. Acum, după incidentul neplăcut de la New York, îl va asigura pe Boveri că totu-i în regulă. Îl cunoştea suficient de bine încât să poată jura că ar vinde-o şi pe maică-sa, numai să rămână în scaunul ăla.

– Salut, Philip! Ia un loc, te rog! îl invită Boveri în timp ce-şi verifică ceva într-un carnet. Ce mai e nou pe la prietenii noştri americani?

N-avea nici un chef de conversaţie pe teme de serviciu şi nu reuşi deloc să-şi ascundă starea de greaţă.

– Da' ce ai, că nu prea eşti în apele tale? Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit!

Culmea, abia atunci realiză că tipul din faţa lui avea într-un fel dreptate, deşi debitase fraza mecanic, convins că nu-i adevărată nici măcar în proporţie de unu la sută.

– Sigur că da, m-am îndrăgostit de OMM, îşi reveni Philip. Nu vezi că nu mi-am luat un concediu de nu mai ştiu când? Ar trebui să mă plătiţi în aur, să-mi turnaţi o statuie la intrarea principală, ca să nu-mi scadă apetitul de muncă. Deşi e dificil să se întâmple una ca asta. La apetit mă refer.

– Cu leafa în aur s-ar putea să se rezolve, mai greu e cu statuia. Da' uite ce-ţi propun, hai să vedem întâi dacă nu cumva pedalezi în gol. Adică dacă dai şi randamentul scontat, că nu-i suficient să te prindă miezul nopţii la serviciu...

Philip trecu cu vederea bădărănia şefului. Să fi aflat despre conflictul cu Dean Kopper, din moment ce îl luase în balon? Îşi înghiţi o replică tăioasă.

– Cum a ieşit raportul? tatonă terenul Boveri.

– Din punctul meu de vedere, cred că ne-am atins obiectivul. I-am explicat pe larg lui Dean Kopper cum am ajuns la concluziile alea şi m-a rugat să aprofundez unele aspecte mai puţin clare. O să-ţi dau dosarul, dacă vrei, imediat ce o să-l completez. A rămas să mă întorc poimâine la New York şi să-i prezint versiunea finală.

N-avea nici un chef să-i arate raportul, cel puţin nu înainte de a tranşa problema la sediul ONU. Se abţinuse cu greutate să nu-l înjure pe Kopper, aşa că tot ce-i lipsea acum era o altă prelegere moralizatoare despre cât de recunoscător ar trebui să le fie americanilor. Ieşi din biroul lui Boveri promiţându-i că avea să revină cu dosarul a doua zi, spre sfârşitul programului. De fapt, intenţiona să amâne momentul până în ultima clipă înainte de a se îmbarca în avion.

Tot stresul acumulat în ultimele luni aproape că îl scosese din uz. Se trânti pe fotoliul de la birou, îşi aşeză sacoul pe spătarul scaunului şi răsfoi agenda. Ar fi trebuit să o invite în oraş pe Katty abia mâine-seară. Prea târziu ca să-i dea cadoul atunci. O chemă apăsând pe un buton. În acea zi purta deux-pièces-ul preferat a lui Philip, o combinaţie atipică de culori vii, deloc ţipătoare, care i se potriveau de minune cu nuanţa părului şi cu tenul măsliniu.

– Ia loc, te rog! Te-am chemat ca să-ţi trasez o sarcină extrem de importantă.

Se uită lung în ochii femeii, cu o mină serioasă, accentuînd tensiunea momentului.

– De îndeplinirea ei cu succes depinde în mare măsură viitorul tău la OMM. Crezi că ai să faci faţă?

Katty nu-l văzuse niciodată atât de încordat încât să-i vorbească pe tonul ăsta. Chiar şi în zilele lui cele mai proaste evita să-şi verse nervii pe secretară. Dimpotrivă, îi zâmbea tot timpul, conştient că fără ea ar suporta greu atmosfera anostă din clădire.

– Te ajut cu tot ce-mi stă în puteri! reuşi să-şi revină Katty, încă surprinsă de atitudinea şefului ei.

Philip merse lângă fereastră şi se uită pierdut, ca într-o gaură neagră.

– Aş vrea, dacă se poate, să accepţi să luăm masa împreună diseară. Ştiu că în principiu eşti împotriva unor astfel de ieşiri, dar îţi promit că n-o să insist după aia să urc la tine ca să bem o cafea.

Sesiză relaxarea pe faţa femeii şi îşi spuse că nu a ales tocmai un plan neinspirat. Existau şanse mari ca un refuz să nu intre în calculele secretarei.

– Accept, cu o singură condiţie: să vii îmbrăcat în echipament de vânător! Vânător de fuste, normal! Ai vreun loc preferat?

Philip izbucni în râs. Nu se aştepta la replica asta.

– Bine, fie şi aşa. Rămâne să alegi tu unde mergem. Dacă trec pe la şase să te iau, e în regulă?

– Da, e OK. Am să-ţi scriu adresa pe o hârtie. Mai târziu poţi să vii, mai devreme, în nici un caz. Nu vreau să te intersectezi cu instalatorul!

Îi făcu cu ochiul, ştrengăreşte, înainte de a ieşi din birou. Dacă îşi amintea bine, Philip nu mai fusese atât de fericit de când câştigase campionatul de baseball cu echipa universităţii. Se uită la ceas, începând să numere orele, minutele şi secundele rămase până la întâlnire.

11

N-o mai văzuse în ţinută de seară şi fu uluit să remarce diferenţa. Cu părul desfăcut, machiată altfel decât la birou, arăta ca o prinţesă.

Acceptă imediat propunerea ei de a merge la un restaurant indian. Nu-i păsa dacă avea să mănânce friptură de câine la rotisor, viermi în sos dulce sau gândaci de bucătărie la tavă – în seara aia ar fi urmat-o pe Katty şi în cel mai insalubru fast-food.

Simţi la un moment dat că îi luase gura foc, de la un condiment ciudat. Totul avea o savoare aparte, nimic nu îi era cunoscut. O băutură tare, foarte aromată, animă conversaţia.

– M-a enervat la culme tâmpitul ăla de Dean Kopper, i se destăinui Philip, încălzit puţin de la aburii alcoolului. Ştii şi tu cât am lucrat în ultima perioadă, ca în final să-mi spună, cretinul, că pot s-arunc munca mea la gunoi. Cică n-ar fi tocmai indicat să stârnim panică, şi nici să-i supărăm cu ceva pe prietenii noştri americani. Chit că-s responsabili pentru nouăzeci la sută dintre calamităţile naturale din ultimii trei ani. Problema e că tipul de la Casa Albă, Donald Reavis, e dator vândut companiilor de petrol. Au pompat miliarde de dolari în el, la ultima campanie electorală. În fine, cred că bat câmpii,

n-are rost să ne stricăm seara cu personaje de poveste. Te-ai mai întâlnit cu Peter?

Ştia despre despărţirea lor şi dorea să se asigure că nu mai era cale de întors, cel puţin nu din partea lui Katty. Secretara îi luă o piatră de pe inimă.

– Chiar ieri m-a sunat, cu un tupeu surprinzător după ultima noastră discuţie. I-am trântit telefonul în nas şi l-am rugat să uite că exist. Să ştii că nu mi-e tocmai uşor să şterg cu buretele ultimii cinci ani din viaţă. Altcineva în locul meu probabil că s-ar fi internat de mult la un sanatoriu de boli mintale. Plănuiam să ne căsătorim la sfârşitul anului. Pe undeva, poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Tu nu mi-ai spus nimic despre tine…

În cazul lui Philip, ultima aventură semăna cu o telenovelă sud-americană. O cunoscuse pe Tracy într-un bar, înainte de sărbătorile de iarnă – dragoste la prima vedere. Tipa, sfâşiată de durere, îşi îneca amarul într-o sticlă de whisky. I s-a plâns atunci că îi murise amicul, ofiţer sub acoperire în poliţia elveţiană, într-o acţiune de capturare a unor traficanţi de heroină. Philip s-a arătat impresionat de tragedia fetei, altfel destul de drăguţă, şi i-a propus să petreacă împreună Revelionul. S-a îndrăgostit apoi nebuneşte de ea, pentru ca, într-o noapte, să o găsească în stare de comă, de la o supradoză. Încercările disperate de a o aduce pe drumul cel bun au dat greş. Pe urmă, s-a hotărât să adopte strategia iubirilor de-o noapte, cu neajunsurile şi părţile ei bune.

– A, să nu uit, îşi aminti Philip, ţi-am găsit DVD-ul la New York. Era ultimul.

Scoase un pachet şi îl puse pe masă, în dreptul femeii.

– Te rog să-l desfaci.

Secretarei îi sclipiră ochii când văzu sticluţa de parfum Naomi. Îl sărută direct pe buze, scurt, lăsându-l perplex.

– Mulţumesc! Să ştii că ai nimerit-o! Habar n-am cine ţi-a spus ce parfum folosesc, da' sper că nu mi-ai răscolit în poşetă! Hai c-am glumit, nu face mutrişoara asta, că îmi iau jucăriile şi dispar imediat.

Tot drumul până la apartamentul lui Katty povestiră despre vacanţele de vară. Secretara insistă să mai stea de vorbă la o cafea, după care urmă o sticlă de şampanie, iar atmosfera se încinse la un moment dat atât de tare, încât hainele femeii începură să zboare prin cameră, pe măsură ce Philip încerca să găsească cel mai scurt traseu către pat.

A doua zi se concentră greu la birou. De fapt, nu-i era gândul decât la femeia de dincolo de uşă. O chemă de câteva ori la el şi abia se abţinu să nu o trântească pe canapea, cu riscul de a fi surprinşi de vreun coleg. Pe la prânz, îşi aminti că trebuia să-l evite pe Christoph Boveri, directorul de la OMM, cel puţin până la terminarea programului. Evident, între timp nu apucase să modifice nimic în raport. Katty intră ca să-l anunţe că Boveri îl aşteaptă peste vreo oră.

– Nu ştiu dacă ai fost vreodată la New York, îi spuse Philip. Am rezervat două bilete la zborul de mâine-dimineaţă. Să nu-mi zici că ai rău de avion sau că nu poţi să găseşti o scuză plauzibilă pentru o mică vacanţă de două zile! Uite, de pildă, spune-i lui Boveri că eşti voluntar într-un program de inseminare artificială! La cât i se scurg ochii după tine, ăsta te-ar crede şi dacă i-ai explica, fără prea multe detalii, că urmează să pleci în Liban, ca să capturezi un grup de terorişti.

Lui Katty ideea i se păru formidabilă, deşi îşi manifestă temerea la gândul că Boveri ar afla, printr-un nefericit complex de împrejurări, că plecase la New York ca să se distreze cu şeful ei. Până la urmă, Philip îi găsi un pretext numai bun de suflat în urechea directorului şi o rugă să i-l spună cât mai repede. Cu o oră înainte de terminarea programului, îşi închise telefonul mobil, îşi aruncă în geantă dosarul cu coperte roşii şi ieşi pe uşa principală. Urma să se întâlnească mai târziu cu Katty şi deja fremăta de emoţie imaginându-şi încă o noapte plăcută de nesomn.

La aeroportul din New York, se comportară ca şi cum nu s-ar fi cunoscut. Kim îl aştepta cu maşina, ca de obicei, şi n-ar fi vrut să-i dea lui Dean Kopper un alt motiv de ironie ieftină. După calculele lui, discuţia de la sediul ONU ar fi trebuit să se

termine repede, aşa că îi spuse lui Katty, înainte de a se despărţi, să-l aştepte în camera de hotel.

Simpaticul şofer asiatic nu scăpă ocazia de a-l pune la curent cu ultimele bârfe. Cea mai „tare“ era legată de Dean Kopper şi Daniel, surprinşi într-un local pentru travestiţi. Ştirea făcuse înconjurul birourilor din clădirea ONU, ajungând în final şi la urechile celor doi. Se pare că asta l-ar fi convins pe Kopper să-şi ia o secretară – femeie. Lui Philip întotdeauna îi plăcuse de Kim pentru că nu se ferea absolut deloc să-şi ia peste picior şeful, punându-l în situaţii dintre cele mai comice. Nu era singurul care îl aprecia pe şofer pentru asta.

Ar fi putut să jure că avea de aşteptat din nou, preţ de câteva minute, cât timp vorbea Kopper la telefon cu diverşi oameni importanţi. Fu surprins când îl întâmpină chiar el, cu un zâmbet larg, oferindu-i cafeaua deja pregătită. Pe Daniel nu-l remarcă în peisaj.

De data asta, Kopper intră abrupt în subiect:

– Scuză-mă că nu putem sta mai mult de vorbă. A intervenit o tâmpenie de videoconferinţă şi trebuie neaparat să scurtăm întrevederea.

„Cu atât mai bine“, îşi spuse Philip în gând.

– Ei, cum a ieşit cu proiectul?

Dean Kopper luă de pe birou dosarul şi îl răsfoi grăbit. Îl aruncă apoi la loc, aproape lovindu-l pe Philip.

– Dacă ţi-ai pus în cap să-ţi baţi joc de mine, să ştii că nu ţi-ai găsit omul! Ai venit de la Geneva până aici ca să-mi spui din nou că prostiile cu apocalipsa provocată de companiile de petrol americane pot fi făcute publice? Ai idee cât te costă comportamentul ăsta infantil?

Se cam umpluse paharul, şi Philip simţi un impuls puternic de a-i da cu ceva în cap. Strânse pumnul şi fu pe punctul de a-l pocni, când lui Kopper îi sună mobilul. După câteva clipe, Philip reuşi să se calmeze atât cât să rămână la nivelul unui conflict verbal.

– Uite cum stă treaba, domnule Kopper, mă doare exact în cot de ceea ce crezi despre raportul meu!

Funcționarul de la ONU căscă ochii cât cepele.

– Un singur lucru îți spun, continuă Philip. Dacă ai tupeul să modifici ceva în el, o să ies pe posturile TV și o să trimit dosarul la toate ziarele, fără să uit să precizez *cine* și mai ales *de ce* și-a permis să falsifice niște documente oficiale. Am fost suficient de clar?

Nu așteptă un răspuns din partea lui Kopper. Era un pachet de nervi. Ieși din birou, trântind ușa cu putere.

12

Aşa cum se aştepta, Ana descoperi că îi umblase cineva în calculator şi în aparatul foto. Pozele de pe dealul de la Turnberry lipseau. Avea suficiente motive să-i suspecteze pe aceiaşi băieţi veseli responsabili de spargerea camerei lui Mike. „Până la urmă, asta le e meseria", îşi zise în sine, doar nu s-ar fi aşteptat să primească din partea lor un tur gratis al Europei, cu vizitarea principalelor obiective turistice!

Scăpă cu greu de Michael, după ce îi povesti aventura de la Turnberry fără să-i dea amănunte despre cele douăzeci de minute petrecute în hotel. Îi promise că nu avea să-l menţioneze în ziar şi că, evident, urma să revină la Miami cu prima ocazie. În realitate, ar fi fost foarte fericită să nu-l mai întâlnească vreodată.

Cu toate insistenţele colegului de la *Post,* Ana nu-i suflă o vorbă despre inedita excursie cu maşina frigorifică. În lipsa ei, nu se întâmplase nimic notabil, cu excepţia spargerilor de la Fairfield House Hotel. Poliţia păstra în continuare o tăcere de mormânt cu privire la împuşcarea lui Ralph, iar de la părinţii acestuia Mike nu mai putu scoate o silabă. Ceilalţi jurnalişti pierduseră vremea la bar şi prin împrejurimi, fără să reuşească mai mult de câteva cadre banale cu vasele militare ce patrulau de-a lungul coastei, plus nişte conversaţii de vacanţă cu localnicii.

Mike o întrebă pe Ana dacă nu cumva aveau să fie luaţi drept nişte smintiţi în cazul în care ar publica un articol despre

dispariţia pozelor. Părea că uşile de la cele două camere nu fuseseră forţate, nu lipseau bunuri, aşa că cine să-i creadă că un agent secret intrase pe gaura cheii şi le ştersese frumuseţe de poze, printr-o simplă apăsare de tastă?

Ana se feri să-i spună lui Mike despre CD-ul trimis la redacţie. Ştia că nu joacă tocmai fairplay, dar ar fi vrut să le vadă din nou, eventual cu o persoană avizată, ca să-şi dea seama ce anume se chinuiau să ascundă băieţii ăia cu orice preţ. Până una-alta, se simţea excelent la gândul că obţinuse totuşi ceva în urma incursiunii în hotelul Turnberry. Plus că avea pozele căutate cu înfrigurare de agenţii de securitate, şi, nu în ultimul rând, urma să primească, în cel mult două zile, obişnuitul e-mail cu amănunte de la conferinţa grupului. Îi părea rău de Mike. Până la urmă, lucrau la două ziare concurente, şi nimeni nu i-ar fi putut cere să facă acte de caritate cu colegul ei.

Ajunse acasă odată cu lăsarea întunericului. Ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu James. Aruncă o pizza în cuptorul cu microunde şi intră pe internet. De câteva zile, nu mai ştia nimic despre evenimentele din oraş. Citi ultimele ediţii electronice ale cotidianului *Daily News* şi trecu în revistă câteva crime din zonele rău famate, un holdup nereuşit la o bancă, plus nişte incidente minore între populaţia de culoare şi forţele de ordine. Mai remarcă un reportaj din închisoare, cu violatorul Mario Ruggiero. Departe de a fi tipul clasic de infractor, italianul era licenţiat în fizică, undeva în Europa. Anchetatorii bănuiau că avea la activ şi alte victime în oraşul spaniol Valencia. Ana scrisese despre italian înainte de a fi capturat, şi, dintr-un motiv pe care avea să-l afle ulterior, bărbatul refuzase să vorbească la tribunal în absenţa ei. Pentru că declaraţiile lui Mario ar fi lămurit multe aspecte neclare din dosar, judecătorul fusese nevoit să o citeze şi pe ziarista de la *Daily News*. De fapt, italianul citise articolul Anei şi ţinea morţiş să o vadă pe autoare în carne şi oase.

Dacă ar fi fost vorba de orice alte infracţiuni în afară de crimă sau de viol, probabil că s-ar fi îndrăgostit pe loc de

Mario Ruggiero: brunet cu ochi albaştri, ten măsliniu, aducea puţin cu Antonio Banderas. Până la urmă, juraţii l-au găsit vinovat. Sentinţa s-a limitat la doisprezece ani de închisoare, iar trei deja se scurseseră. Ana spera ca bărbatul să nu fi făcut o pasiune pentru persoana ei. Numai asta nu-şi dorea, să fie hărţuită de un violator sexy!

Îşi verifică mesajele de pe adresa de e-mail de la ziar: câteva *spam*-uri, nişte promoţii la lenjerie intimă şi Viagra, plus o rugăminte din partea unui coleg de breaslă din Washington. Tipul îi solicita poza cu Ralph surprinsă pe dealurile din Turnberry, „la schimb cu tot ceea ce-ţi poate oferi un tânăr jurnalist cu leafă de 45 000 de dolari pe an". Mesajul îi aminti de aventura cu Mike şi de spargerile din camerele lor.

Deschise contul de e-mail cu fişiere arhivate, cu intenţia de a-şi salva din nou fotografiile pe calculator. Avu un adevărat şoc când observă că toate pozele ataşate dispăruseră ca şi cum n-ar fi existat. Gluma proastă de la hotel se îngroşa rău de tot, începea să semene din în ce mai mult cu coşmarurile din ultimul timp. Îl sună pe James, de pe mobil.

– Salut! Spune-mi te rog, ai primit CD-ul?

Nu, nu avea nimic de genul ăsta. Ana chemă un taxi şi în jumătate de oră ajunse în biroul directorului. James părea la fel de stupefiat.

– Dacă în cazul adresei de e-mail să zicem că ar fi putut să-ţi spargă parola cineva priceput, nu înţeleg cum de n-a ajuns coletul din Anglia. Se întâmplă să se rătăcească unele pachete prin aeroporturi, da' am senzaţia că de data asta nu-i vorba despre aşa ceva. Mi-e clar că numai cu intervenţii „de sus" s-ar fi putut volatiliza CD-ul. Oricum, pentru orice eventualitate, e bine să întrebi la poştă ce şi cum. Să ne dea o explicaţie în scris.

Ana îi povesti peripeţiile de la Turnberry, inclusiv incursiunea în hotel, în calitate de angajat al firmei Enel and Young. Dacă lua în calcul ultimele evenimente, împuşcarea lui Ralph şi ceea ce urmase, nu-i părea rău că trebuia să ignore tocmai

partea încărcată de adrenalină din toată povestea. Era vorba de cuvântul dat lui Michael.

– Am să vorbesc și eu cu o sursă din FBI, îi spuse James, deși tare mă tem că afacerea îl depășește. Măcar să-mi dau seama dacă i-a trecut ceva pe la urechi. Ce mai știi de Ralph O'May?

– Absolut nimic. Am sunat la câteva spitale din Scoția și la vreo două din Londra. Cum era de așteptat, nu au pe nimeni cu numele ăsta. Nici babacii lui nu scot un cuvânt. Senzația mea e că tipul a scăpat cu viață. La un moment dat, trebuie să se întoarcă acasă, deși, date fiind circumstanțele, e posibil să-l țină după gratii o perioadă. Practic, acum nu avem nici o dovadă că a fost într-adevăr împușcat în condițiile alea. Din fotografiile trimise la redacție nu i se vede bine fața și nici nu rezultă că agenții de la Turnberry l-ar fi ciuruit. Copaci ca acolo sunt peste tot în Anglia...

– Când îmi dai materialul cu Steigenberger?

– Nu am încă toate informațiile.

De fapt, nu primise textul de la misteriosul ei prieten. Îl aștepta în contul de e-mail dintr-o clipă în alta.

– Oricum, te asigur că n-o să publice nimeni înaintea mea. Știi că nu-mi place să strâng resturile de pe masa colegilor! Hai că trag o fugă până la poștă și ne auzim mai târziu. Eu zic să nu te bazezi pe text pentru ediția de mâine.

Își păstrase chitanța de la coletul trimis din Anglia, așa că plănui să abordeze subiectul de pe poziții de forță. Secretara directorului de la poștă, o tipă acră, la vreo patruzeci și cinci de ani, o întâmpină cu un rânjet fals, bucurându-se parcă atunci când îi spuse, printre dinți, că „domnul director nu poate fi deranjat, întrucât se află într-o ședință". Nu, nu știa cât o să dureze și nici nu putea să-l abordeze telefonic. „Încercați mai târziu, sau mâine, dacă nu arde", îi sugeră secretara, înainte de a-și scoate sticluța de ojă dintr-un sertar. Tare i-ar fi plăcut să-i aranjeze puțin mutra aia insipidă cu două lovituri de pantof. Se abținu de la acte necugetate, spunându-și că o să aibă nevoie totuși de o întrevedere cu „domnul director".

Afară începu să plouă. Ana porni într-o direcţie oarecare, cufundată în gânduri. Îi plăcea de mică să meargă prin ploaie, să simtă apa cum i se prelinge pe faţă. Chestia asta o relaxa, era un antidot sută la sută eficace împotriva stresului. Se ciocni destul de violent cu un bărbat, la o trecere de pietoni. O înjurătură îi scăpă suficient de tare încât să n-o audă numai ea. Ridică privirea şi dădu cu ochii de Mike.

– Mă scuzaţi, domnule, mă grăbeam să trec strada, şi nu v-am remarcat de la distanţă! Vă sunt suficiente scuzele sau doriţi şi alte reparaţii de ordin moral?

– M-ai speriat, Ana! Credeam c-o să iau vreo poşetă în cap. Apropo de reparaţii, o cafea e suficientă, din punctul meu de vedere. Te-am tot căutat, da' ţi-ai ţinut mobilul închis. Începusem să mă îngrijorez, doar ştii cât de mult ţin la tine!

Mike nu-şi ascundea simpatia faţă de colega de la *Daily News*. De cealaltă parte, Ana nutrea faţă de el mai degrabă sentimente frăţeşti. Ca orice femeie în astfel de situaţii, simţise că-i dorită, dar prefera să păstreze o anumită distanţă.

Constatară prea târziu că stăteau la o masă dintr-un bar cam sofisticat pentru gustul lor.

– Ia spune, cu ce noutăţi te mai lauzi? atacă Mike, sorbind din ceaşca de cafea cu lapte. Bine, în afară de faptul că ţi-au împânzit băieţii casa cu microfoane şi camere video.

– Să ştii că nu eşti prea departe de realitate. Am salvat aproape toate pozele cu Ralph pe un CD, l-am trimis prin poştă la redacţie şi n-a ajuns nici acum de la Londra. Ce zici de chestia asta?

– Dacă punem la socoteală şi întâmplările de la Ayr, atunci e o coincidenţă cam mare ca să nu fie vorba despre un subiect de roman poliţist. Stau şi mă întreb ce dracu' am surprins în pozele alea de am reuşit să punem atâţia oameni pe urmele noastre... Parc-am fi criminali în serie! Eu unul nu am reţinut mare lucru, le-am văzut o singură dată, la Turnberry, pe aparatul tău foto. Când le-ai descărcat pe calculator, ţi-a atras ceva atenţia în mod deosebit, vreo figură, un obiect mai ciudat?

– Nu, nu cred. Ce ai remarcat și tu, polițiști, agenți de securitate, câini, un jeep, o targă, pe Ralph, tufișuri, copaci...

Rememoră o parte din poze și fu pe punctul de a scoate o exclamație de uimire. Își aminti, destul de vag, de un profil asemănător cu al lui Max. Era conștientă că n-ar putea să-i explice lui Mike de unde îl cunoștea pe agent. Se schimbase la față și, ca să nu lase loc de interpretări, abordă un alt subiect:

– Ce vreau să te întreb...? Tu te pricepi mai bine la calculatoare, internet, prostii din astea. Dacă ai vrea, ai avea cum să intri fraudulos în contul meu de e-mail ca să-mi citești mesajele, fără să-mi cunoști parola?

– În pricipiu, pentru un hacker adevărat, chestia asta e o joacă de copii. Gîndește-te că mulți au spart coduri de acces superprotejate, au intrat în rețeaua internă a FBI, au modificat pagina web a Casei Albe și așa mai departe. Chiar și un tip fără cine știe ce cunoștințe în domeniu s-ar descurca folosind un program de spart parole. Totul e să-ți cunoască adresa de e-mail. Da' de ce te interesează chestia asta?

– Pentru că, printre alte obiceiuri, am și unul legat de păstrarea unor documente importante pe internet, într-un cont special. CD-ul ăla despre care-ți vorbeam, pierdut pe undeva în drum spre New York, conținea pozele descărcate din contul meu de e-mail. Așa cum știi, băieții le-au șters din timp de pe laptop și din aparatul foto. Credeam că habar n-au despre mesajele arhivate pe net. Se vede treaba că i-am subestimat. Mi-e ciudă de mor, da' nici prin cap nu mi-a trecut că pot ajunge și acolo.

– Păi, dacă așa stau lucrurile, nu văd de ce te zbați să găsești CD-ul. Mai mult ca sigur nici măcar nu a plecat din Anglia. Apropo, cu ce ocazie te-ai plimbat prin Londra?

– Am participat la un seminar internațional pe probleme de mediu. M-am gândit că, dacă tot nu iese mare lucru la Turnberry, să nu ard gazul de pomană. Nici nu știi cât de multe am aflat acolo! Plus că m-am întâlnit cu un fost coleg de facultate. Tipul m-a invitat de două ori la restaurant ca să-mi povestească pe îndelete cât de tare m-a iubit și încă mă iubește.

La ultima parte chiar nu minţise. Mike zâmbi cu subânţeles.

– Da, bine... Ca de obicei, mă laşi cu ochii în soare când vine vorba despre Steigenberger. Când apare materialul?

Nu ştia. Presupuse că peste două zile. Se despărţi de Mike cu promisiunea că o să-l ţină la curent dacă intervin noutăţi legate de poze.

La poştă, secretara se dădea cu rimel uitându-se într-o oglindă de buzunar. Îi scăpă o grimasă înainte de a dosi într-un sertar trusa cu cosmeticale.

– Cum spuneaţi că vă cheamă? o chestionă pe ziaristă, ridicându-se de pe scaun cu intenţia de a-l anunţa pe „domnul director".

– Ana Mladin, reporter la *Daily News*.

Discuţia cu Jon Elliot fu cât se poate de rigidă. Tipul smulse chitanţa din mâna Anei şi o asigură că, dacă pachetul trimis din Anglia trecuse oceanul, nimeni nu se atinsese de el. Cel puţin nu fără ştirea lui. Rămânea să verifice şi să-i dea un răspuns în douăzeci şi patru de ore.

Simţi un gol în stomac şi realiză că nu mâncase nimic de dimineaţă. Pierduse destul timp umblând după potcoave de cai morţi, aşa că îl sună pe James, scuzându-se că nu mai putea ajunge la redacţie. Îi trecu prin cap că ar fi un dezastru ca de data asta sursa ei să nu-i mai trimită nici o informaţie despre întrunirea de la Turnberry. Aşa, pur şi simplu! Ar ajunge de râsul colegilor din presă, care ar arăta-o cu degetul prin oraş. La toată tensiunea acumulată în ultimul timp, numai asta-i mai lipsea! Îşi spuse că nu putea fi atât de ghinionistă, după întâmplarea cu fotografiile dispărute ca printr-o scamatorie de prost gust. James i-ar fi înţeles orice pas greşit, în afară de ratarea textului cu Steigenberger. Durerea de stomac i se acutiză, aşa că merse în primul restaurant care-i ieşi în cale.

Ar fi vrut să doarmă câteva zile şi să uite de toate. Ştia că în starea asta n-ar putea închide ochii nici cu un pumn de somnifere. Deschise uşa apartamentului şi îşi turnă puţin whisky într-un pahar. Băutura îi făcu bine. Puse un CD cu Marc Anthony, în timp ce se uita în gol la ecranul laptopului.

Îşi aminti de primul mesaj primit de la Domnul Lucky, aşa cum îl botezase pe tipul cu informaţiile despre grup. Bărbatul îi cunoştea adresa personală ana.mladin@gmail.com –, iar el avea una creată special, steigenberger1954@yahoo.com. Combinaţia îi atrase atenţia Anei. Cu siguranţă, tipul îi ştia încercările disperate de a scrie despre întrunirile anuale ale Grupului Steigenberger. Din când în când mai primea reclame la diverse produse sau servicii, dar acel prim mesaj al lui Lucky nu semăna deloc cu altele. La rubrica Subiect, apărea cuvântul „CEZAR" iar în interior nu găsi nici un text, nici măcar o literă. Avea ataşată doar o poză color, nu foarte mare, salvată cu numele „2GSJGSQ". Uitându-se mai bine, Ana îl recunoscu atunci pe Henry Kissinger, fost secretar de stat al SUA. Şi totuşi, la prima vedere, nu părea decât o glumă fără sare şi piper. Îi sări din nou în ochi acel CEZAR din subiectul mesajului. Nu-i spunea nimic. Doar dacă...

Ana era pasionată din liceu de textele cifrate. Ştia câteva metode de criptare, dintr-o carte împrumutată de la bibliotecă. La început le-a folosit ca să se distreze în timpul orelor de chimie, schimbând bileţele de amor cu Anders, prima ei mare iubire din adolescenţă.

Una dintre cele mai cunoscute metode făcea trimitere la numele împăratului roman Cezar, care obişnuia să trimită mesaje oficiale către subalterni cu ajutorul unei tehnici foarte simple de codificare. El folosea literele alfabetului latin, cu toate că, la fel de bine, se putea ajunge la acelaşi rezultat cu oricare alt alfabet.

Ana a presupus la acel prim mesaj că Domnul Lucky a folosit pentru criptare varianta cu cele douăzeci şi şase de litere din alfabetului englezesc, aşezate în două cercuri concentrice. Rămânea să afle de câte ori fusese rotit cercul din interior, în sensul acelor de ceasornic, ca apoi să caute fiecare literă din mesaj pe cercul din exterior şi să scrie litera corespunzătoare de pe cercul rotit. Nu avea decât denumirea pozei lui Henry Kissinger – 2GSJGSQ. Acel 2 din faţă ar fi putut reprezenta *cheia*. Prin rotirea de două ori a cercului mai mic,

rezultară şase litere: IULIUS. La prima vedere, nu părea fără sens, se lega de „subiectul“ CEZAR. Însă, până la urmă, nu rămânea decât un simplu nume sub fotografia lui Kissinger. Să fi fost IULIUS parola pentru decriptarea unui alt text? Dar care text, pentru că mesajul nu conţinea nici unul! Se bucură pentru descoperire şi, în acelaşi timp, o cuprinse un soi de disperare. Aparent, se găsea într-un punct mort.

Intră pe internet în căutare de idei. La un moment dat, simţi că i se închideau ochii de oboseală şi adormi cu capul pe birou. Nişte pisici scormoneau, ca în fiecare seară, prin tomberoanele din spatele blocului, în căutarea resturilor de pizza aruncate de Ana. Tresări când un capac metalic căzu cu zgomot pe caldarâm. Nu avea dopurile în urechi. Era ca şi cum ar fi încercat să doarmă în mijlocul tribunelor, în timpul unei partide de fotbal. Se uită la ceas: zece minute până la miezul nopţii. Motorul de căutare de pe internet aştepta parcă o nouă comandă.

Îi veni ideea să încerce cuvintele „criptare + fotografie“. Câteva rezultate o lămuriră că trimise texte *ascunse* în interiorul unei poze, cu ajutorul programelor speciale. Să fi folosit Domnul Lucky unul dintre ele? Găsi denumirea lor: toate îi sunau ciudat, ca nişte mărci de maşini de tuns iarba. Ridică telefonul şi îl trezi pe Mike, cu scuzele de rigoare: „Ştiu că-i aiurea să-ţi cer asta la miezul nopţii, dar am nevoie de trei programe de decriptare. Ţi le spun imediat... Nu, nu mâine-dimineaţă, nu în trei ore, ci în jumătate de oră! Îţi rămân datoare pe viaţă dacă mi le aduci pe un CD. Trebuie să le găseşti pe la vreun amic de-al tău pasionat de calculatoare!“

Pentru oricine altcineva, Mike nu ar fi mişcat un pai la ora aia. Se dădu peste cap şi le găsi în timp record. S-ar fi aşteptat măcar la o cafea drept recompensă. Ziarista de la *Daily News* îşi ceru mii de scuze, îl sărută pe obraz drept mulţumire şi îi spuse că o să-i explice a doua zi despre ce era vorba. Ardea de nerăbdare să vadă dacă nu-şi făcuse iluzii degeaba.

Toate programele mergeau pe acelaşi principiu: analizau o anumită poză şi îţi spuneau dacă are un text ascuns. În caz

afirmativ, după introducerea unei parole, puteai citi mesajul codificat. Nu aveai cum să decriptezi fotografia decât cu același program folosit pentru criptarea ei.

Primele două încercări echivalară cu tot atâtea eșecuri: nici un mister în buzunarele lui Henry Kissinger! Ana își puse toate speranțele în programul Secret Picture. Apăsă pe butonul „încarcă poza" și îi apăru o iconiță cu textul „Această fotografie conține un mesaj secret. Trebuie să introduceți parola corectă pentru a-l putea vedea". Tastă cu sufletul la gură cuvântul „IULIUS" și apăsă pe tasta „Enter". Imediat sub poză găsi primele cuvinte din ceea ce părea a fi o relatare despre reuniunea Grupului Steigenberger. Minute bune nu realiză că tocmai dăduse lovitura în materie de subiecte de senzație.

Își aminti că articolul ei din *Daily News* avusese un impact major în urmă cu șase ani. De atunci Domnul Lucky continua să-i trimită texte codificate cu același program Secret Picture, câte unul în fiecare an, cu diferența că, de fiecare dată, schimba modalitatea de criptare a parolei. Ana bău încă o gură de whisky și se băgă în pat cu gândul la mesajul ce se lăsa așteptat.

A doua zi, James se manifestă mai nervos ca niciodată. La un moment dat, trânti un scaun în timpul ședinței de dimineață, supărat că indivizii de la *Post* publicaseră în exclusivitate informații despre o vacanță exotică a primarului Williams, plătită din bani publici. La amiază, Ana plecă spre sediul poliției, în căutare de noi subiecte, după ce nu reuși să o găsească pe principala martoră într-un proces de hărțuire sexuală. Ca un făcut, nici polițiștii n-o ajutară cu mare lucru. Trecu rapid în revistă două accidente rutiere cu victime, o tâlhărie în plină stradă și o tentativă de viol. Nimic interesant, cu alte cuvinte.

Îi sună mobilul. Mike știa ceva despre reacția lui James la ședința de redacție și ar fi vrut să afle mai multe. Doar el le-o trăsese colegilor de la *Daily News,* cu articolul despre aventurile primarului! Ana mai avea puțin și izbucnea în plâns, era un pachet de nervi, așa că-i picară prost remarcile ironice ale

bărbatului. Îi închise telefonul în nas, conştientă că, în caz contrar, i-ar fi scăpat o înjurătură.

Luă un taxi până la redacţie şi pierdu timpul pe internet, verificându-şi contul de e-mail din cinci în cinci minute. James încă nu se calmase, urla din biroul lui la un tip de la Departamentul tehnic, reproşându-i că alesese o poză total neinspirată pentru pagina de politică externă. Ana se ridică de la birou şi, înainte de a închide calculatorul, făcu o ultimă încercare. Sparse aerul cu pumnul, ca fotbaliştii după înscrierea unui gol, exclamând un „Daaa!“ de parcă tocmai l-ar fi surprins pe preşedintele SUA cu pantalonii pe vine, în Biroul Oval, în timpul unei şedinţe informale de cabinet. Intră la James fără să bată la uşă şi îi spuse să păstreze un loc pe prima pagină, apoi plecă spre casă. Doar acolo putea lucra în linişte, fără privirile indiscrete ale colegilor dornici să afle de unde obţinuse informaţiile alea imposibile.

Cursa cu taxiul i se păru fără sfârşit. Răsfoi un carneţel ca să treacă timpul mai repede, iar la un moment dat îl întrebă pe şofer cât voia în plus ca să apese la maximum pe accelerație. Omul se conformă rapid şi, la fel de iute, intră cu maşina într-un Mercedes din faţă, care frânase brusc. Cei doi şoferi coborâră nervoşi, înjurându-se reciproc. Numai asta nu-i trebuia acum! Aruncă o hârtie de zece dolari pe bancheta taximetristului, înainte de a căuta o altă maşină.

Era într-o stare de surescitare deloc plăcută. Imediat ce ajunse acasă, renunţă cu strângere de inimă la planul iniţial de a-şi deschide laptopul şi intră sub duş, potrivindu-şi apa cât mai fierbinte. Un sfert de oră mai târziu, se simţea cu totul alt om, gata să descifreze misterele întregii lumi.

Sesiză că, de data asta, Domnul Lucky folosise adresa de e-mail steigenberger1972@yahoo.com, cu acelaşi cuvânt în subiectul mesajului – CEZAR. Aşadar, trebuia să descopere parola folosind o variantă a metodei de criptare ce purta numele împăratului roman. Recunoscu uşor poza ataşată. Fostul preşedinte al SUA, Bill Clinton, îi zâmbea electoral, fluturând mâna deasupra capului. Scrise pe o hârtie codul

fotografiei, aşa cum fusese ea salvată de expeditor: 5HODJPF-PIB. Desenă apoi, în două cercuri concentrice, cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului englezesc şi repetă schema alături, rotind de cinci ori, în sens orar, cercul din interior. Citi de pe cercul mic literele corespunzătoare combinaţiei HODJPFPIB aplicate cercului mare. Nici o brânză! Rupse foaia şi încercă varianta Ovidius a criptării CEZAR, cu alfabetul scris în ordine inversă pe cercul din interior. Din nou, eşec! Existau sute, poate mii de combinaţii posibile, dar Ana spera din tot sufletul ca Domnul Lucky să nu fi folosit una care să o scoată prematur la pensie.

„Ce-ar fi dacă aş inversa două câte două literele alfabetului?“ îşi spuse în timp ce mai luă o foaie din carneţel. Nici asta nu dădu vreun rezultat. După mai bine de o oră de încercări nereuşite, intră în panică. Era şase după-amiaza şi tare n-ar fi vrut să-l vadă pe James când o să-i spună că trebuie să amâne publicarea textului. O cafea cu lapte şi nişte ciocolată albă o ajutară să-şi pună gândurile în ordine. Nu putea fi ceva foarte complicat, nu ăsta era stilul lui Lucky! Până acum se descurcase cu parolele relativ uşor. Se uită lung la degetele ei sprijinite pe tastatura calculatorului şi îi veni o idee: dacă individul a folosit literele aşa cum apăreau ele pe laptop, respectiv QWERTYUIOPASDFGHJKLZXCVBNM? Desenă din nou cercurile concentrice şi îl roti pe cel din interior cu cinci poziţii spre dreapta.

Avea acum corespondenţa literelor: ARISTOTEL. Bingo! Asta trebuie să fie! Deschise programul Secret Picture şi încărcă poza cu Bill Clinton, introducând parola ARISTOTEL.

Textul îi apăru undeva în partea de jos, sub fotografie. Îl sună pe James și îi spuse că articolul va fi gata până cel târziu la nouă și jumătate. Normal, directorul era prost dispus. Îi răcni în telefon că voia materialul în mai puțin de o oră. „Da, cum să nu, ți-l aduc chiar acum, îi răspunse calm Ana. Să fie la vreo trei kilograme de mușchi sau e bună și ceafa? James, știi bine că aici nu-i vorba despre tranșarea unui porc, deși mi-ar lua ceva timp și chestia asta. Sper să termin cât pot de repede, iar dacă mă mai ții mult de vorbă, s-ar putea să le trimit articolul băieților de la *Post*. Din greșeală, normal..."

Câteodată, James devenea extrem de nesuferit, iar în momente critice Ana îi suporta cu greu istericalele. Coborî până la un fast-food, unde citi mesajul lui Lucky de pe cele două foi scoase la imprimantă, în așteptarea unui sendviș cu ton. O frapă la un moment dat referirea la frântura de discurs despre epuizarea resurselor de petrol, surprinsă în timpul incursiunii în hotelul Turnberry. Coincidența nu făcu decât să-i confirme autenticitatea informațiilor primite pe e-mail.

Zece minute mai târziu, se instală comod la birou și tastă primele cuvinte ale articolului:

> Conferința anuală a Grupului Steigenberger, desfășurată în perioada 15–18 mai a.c. la hotelul Turnberry din Scoția, a reunit o sută două zeci de personalități din Statele Unite, Canada și Europa, practic elita elitelor: politicieni, oameni de afaceri, bancheri, șefi de servicii secrete, militari de rang înalt, oameni de știință și șefi de instituții media. Ca de obicei, măsurile de securitate au fost dintre cele mai severe, hotelul fiind păzit de zeci de polițiști și agenți înarmați. Nimeni nu a avut acces la mai puțin de cinci kilometri de clădire, iar reporterii s-au mulțumit să privească de la distanță toată desfășurarea de forțe.
>
> Trebuie să amintim că numele organizației provine de la hotelul Steigenberger, din orașul german Baden-Baden, unde a avut loc prima întrunire a grupului, în mai 1954. Ideea de a aduna spuma elitelor i-a venit în 1952 lui Joseph H. Retinger, care i-a telefonat președintelui SUA din acea vreme, Henry Truman, și,

împreună cu prințul Bernhard al Olandei și familia Rockefeller, au organizat prima conferință.

De-a lungul timpului, „s-a întâmplat" ca personalități din linia a doua să ajungă șefi de stat sau conducători ai unor importante organisme internaționale, la scurt timp după ce au participat la o astfel de reuniune a grupului. Bill Clinton, spre exemplu, a fost invitat la conferința din 1991 în calitate de guvernator de Arkansas, iar, un an mai târziu, devenea președintele Statelor Unite. În 1993, Tony Blair a participat la întâlnirea anuală, pentru ca în 1994 să preia șefia Partidului Laburist, iar în 1997 să fie ales prim-ministru al Marii Britanii. Lordul George Robertson a apărut pe lista invitaților în 1998, cu un an înainte de a depune jurământul ca secretar general al NATO. La fel s-a întâmplat cu Romano Prodi în 1999, când a preluat președinția Uniunii Europene de la Jacques Santer, un alt invitat al grupului la întrunirea din 1991. Iar exemplele pot continua. Este de notorietate faptul că grupul a militat încă de la început pentru globalizare, la conferințele desfășurate în cel mai strict secret definitivându-se agenda politică, economică și militară a lumii, pentru anul ce urmează. De aici și denumirea neoficială a Grupului Steigenberger de „guvern mondial", un cabinet din umbră capabil să influențeze punct cu punct deciziile luate ulterior, la întrunirile G8 ale celor mai industrializate țări din lume.

Printre invitații din mass-media de anul acesta s-au numărat redactorul-șef de la *Le Figaro*, președintele de la *Washington Post*, editorul-șef de la *Die Zeit*, editorul-șef de la *Time*, reprezentanți ai publicațiilor *International Herald Tribune*, *Financial Times*, *Newsweek*, *The Economist*, *Deutsche Post*, ca și ai unor posturi de televiziune. Cu toții și-au păstrat promisiunea de a nu divulga nimic despre discuțiile de la Turnberry. Din mediul de afaceri au participat președinții de la Nokia, Unilever, DaimlerCrysler, Pepsi, Microsoft, BP, Shell, Fulton Petroleum, Sax Oil și de la alte câteva puternice companii multinaționale. Finanțele au fost reprezentate de șefii Băncii Mondiale și ai Băncii Centrale Europene, ca și ai altor importante bănci din SUA și UE. Nu au lipsit ambasadorul Statelor Unite la ONU,

directorul Consiliului Economic Național al SUA, doi înalți funcționari ai Pentagonului, foști și actuali secretari de stat ai SUA, parlamentari europeni, congresmeni americani, oficiali CIA și ai unor servicii secrete europene, comisari ai Comisiei Europene, personalități din domeniul științei.

Participanții la conferința de la Turnberry au estimat, cu aproximație, totalul rezervelor mondiale de petrol la circa un triliard de barili. După calculele reprezentanților „cartelului petrolului", planeta consumă în prezent circa un miliard de barili la fiecare 11,5 zile, ceea ce înseamnă că rezervele de petrol sunt pe sfârșite. Cei prezenți au căzut de acord să ascundă publicului acest fapt, pentru a nu determina scăderea acțiunilor la companiile petroliere și un eventual colaps economic global. Un bancher european a estimat că Rusia ar putea devaloriza dolarul dacă își va trece toate rezervele pe euro, forțând astfel băncile internaționale să rebalanseze schimbul în favoarea euro. Păstrând discreția impusă asupra subiectului, participanții au stabilit să continue tendința mondială de a obliga națiunile sărace să-și exporte resursele naturale, forțând totodată respectivele state să devină consumatoare de bunuri de larg consum occidentale.

Un fost disident sovietic emigrat în Israel a susținut că soluția la alianța Rusia–China–Iran, apărută ca o replică la unilateralismul american (și concretizată, printre altele, în conducta de petrol din Siberia în China – ieșită de sub influența cartelului petrolului anglo-american), ar putea fi întărirea alianței SUA-Israel-Turcia și cooptarea ultimelor țări în Uniunea Europeană.

De la o asemenea întrunire nu puteau lipsi discuțiile despre situația din Orientul Mijlociu și încercările de armonizare a divergențelor dintre americani și europeni pe tema războiului din Irak. Vorbitorii le-au amintit participanților că, în ciuda neînțelegerilor pe anumite aspecte, Statele Unite și Europa Occidentală sunt aliați tradiționali, deci se impune o reconciliere în vederea reconstrucției Irakului cu avantaje de ambele părți, ca și stoparea discutării în public a eventualelor diferențe de opinii. Problema Iranului a stârnit vii controverse, date fiind interesele economice

ale țărilor europene și a Rusiei. O intervenție armată solicitată de Statele Unite nu a fost exclusă, pe viitor.

S-a luat în calcul nominalizarea unui socialist francez în poziția de președinte al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), care să dirijeze cu succes sistemul actual al comerțului global împotriva tendințelor protecționiste, manifestate de sentimente antiglobalizare din țări bogate ca Franța și Germania, ambele cu o rată ridicată a șomajului. Pe aceeași linie, cineva a amintit că statele din Lumea a Treia au solicitat OMC să taie subvențiile acordate fermierilor din țările bogate ale UE și din SUA. S-a discutat și problema conflictului comercial cu China, țară exportatoare pe piața occidentală de imense cantități de bunuri ieftine, vândute la preț de dumping. Un reprezentant al companiei Sax Oil a lăsat să se înțeleagă faptul că relația cu China ar putea fi îmbunătățită la masa tratativelor, dacă se ține cont că chinezii importă 40% din necesarul de petrol.

Doi reprezentanți ai Franței au reluat problema Orientului Mijlociu și a continuării războiului de către americani, prin eventuala atacare a altor țări aflate pe „Axa răului". S-a ridicat întrebarea dacă nu cumva conflictul ar putea să degenereze de la arme convenționale la cele nucleare, date fiind ultimele declarații ale președintelui iranian. Un invitat din Olanda a remarcat la reuniune că, în mod paradoxal, terorismul s-a întărit considerabil în ultimii ani, chiar pe fondul războiului global declanșat de Statele Unite.

S-a mai discutat despre testele Indiei cu rachete balistice, despre creșterea rolului organizațiilor nonguvernamentale și despre disputa dintre Indonezia și Malaezia asupra unei regiuni bogate în resurse petroliere din Marea Sulawesi. De subliniat că trei dintre participanții americani la conferința de anul acesta a Grupului Steigenberger au încălcat o lege denumită *Logan Act*, prin care oficialilor guvernamentali li se interzice să participe la întruniri secrete cu cetățeni particulari, pentru a discuta și a promova politici publice (...).

Ana aminti în finalul articolului despre incidentul de la Turnberry, cu împușcarea lui Ralph. Nu preciză nimic despre

aventura ei în calitate de angajat al companiei Enel and Young şi nici despre dispariţia misterioasă a pozelor. Ţinea să respecte înţelegerea cu Michael, iar, în ce priveşte fotografiile, nu avea nici o dovadă că îi sparsese cineva camera de hotel, îi ştersese mesajele de e-mail sau îi furase CD-ul trimis prin poştă. Cel puţin pe moment, trebuia să se mulţumească numai cu filmul împuşcării scoţianului. Ştia că Domnul Lucky îi furnizase informaţii „curate". În acelaşi timp, era conştientă că bărbatul selectase cu grijă subiectele şi că multe din cele discutate la conferinţa de la Turnberry vor rămâne cu ştampila „Strict Secret". Realizase mai demult faptul că Lucky a preferat contactul cu opinia publică prin intermediul ei, furnizând exact cantitatea de informaţii care să nu lezeze interesele grupului şi, în acelaşi timp, să-i ţină departe pe curioşi. Anei îi era dificil totuşi să renunţe la o astfel de exclusivitate, chiar dacă băieţii ăia de la Steigenberger o foloseau numai pe post de curea de transmisie. Dacă ar fi dat bir cu fugiţii, în secunda doi s-ar fi găsit o mie de alţi ziarişti bucuroşi să-i preia din mers sarcina.

Revăzu articolul, modificându-l puţin, apoi îl trimise pe adresa de e-mail a lui James.

În seara aia, în loc să-şi savureze reuşita, o obseda incursiunea în hotelul Turnberry. Retrăi parcă la aceeaşi intensitate momentul critic al întâlnirii cu Max, furişarea pe holuri şi prin restaurant, slalomul printre cameriste, trasul cu urechea pe la uşi. Parcă îi părea rău că n-a putut scoate mai mult, după tot chinul cu Michael. Meritase să-şi rişte pielea? Nu mai era atât de convinsă că da. Să fi fost unica ei şansă de a afla secretul din spatele întrunirilor grupului? Oricum, numai printr-un noroc chior scăpase cu faţa curată.

Se gândi la conferinţa de anul viitor. Avea să fie una cât se poate de banală, fără îndoială. Nici măcar nu-i venea să se bucure, ca altădată, că a doua zi toate agenţiile de presă vor prelua fragmente din articolul ei. Adormi mulţumită că măcar scăpase de coşmarurile cu agenţii înarmaţi care o fugăresc prin hotel.

13

De când cu noua slujbă la cabinetul de avocatură Ernst, Fletcher & Bocconi, viața lui Charlize Akin se desfășura într-un ritm de-a dreptul sufocant. Dacă altădată își permitea o dată la două zile să iasă cu Nicole la plimbare sau să se meargă în weekend la sala de fitness, acum abia dacă mai avea puterea să intre sub duș în fiecare seară, înainte de a pune capul pe pernă. E drept că băieții de la firmă o atenționaseră încă de la început că pentru douăzeci de mii de dolari în plus la salariu se impuneau unele sacrificii. Nimeni nu îi spusese că trebuia să preia cele mai dificile dosare. Se făcuse remarcată la tribunal în ultimii doi ani, printr-o serie de pledoarii câștigătoare în procese aflate pe muchie de cuțit, de aceea John Fletcher nu a ezitat absolut deloc atunci când Charlize i-a scris cu dezinvoltură, pe o bucată de șervețel, care îi erau pretențiile financiare. Mai târziu, când relația profesională dintre ei se sudase, Fletcher o chinuise puțin, spunându-i că ar fi putut merge mult mai departe cu negocierea salariului.

La noul cabinet de avocatură, Charlize se ocupa de toate dosarele penale importante, cu miză mare. De fapt, nici nu existau altfel de dosare decât importante, pentru că Fletcher își selecta atent clienții. Accepta numai cazuri grele din punctul lui de vedere, în schimbul unor cecuri cu multe zerouri. O singură dată încălcase regula de când începuse să lucreze cu Charlize. În urmă cu trei săptămâni, o femeie simplă, la vreo

cincizeci de ani, a abordat-o pe avocată pe sălile tribunalului şi i-a povestit, disperată, cazul fiului ei de nouăsprezece ani, Carol. Tânărul, inteligent şi cu bune rezultate la învăţătură, intrase într-un cerc de împătimiţi consumatori de alcool, împins de la spate de prietena lui. De aici s-a ajuns în final la crimă. Procurorii l-au pus sub acuzare pentru complicitate la omor, după ce în noaptea fatală a participat la o petrecere împreună cu amicii. A curs whisky din belşug, iar la un moment dat unul dintre tineri a făcut o criză de gelozie, apoi a înjunghiat-o pe fosta lui iubită – şi, mai nou, prietena lui Carol. Înainte de producerea crimei, a avut loc o discuţie în trei, cu destule momente încordate. Ca să-l impresioneze pe tipul gelos, Carol i-a smuls cuţitul din mână şi i-a zis că mai bine o omoară el pe Rozzane, pentru că ştie că oricum nu-l mai iubeşte. Până la urmă băieţii au ajuns la o luptă fizică, cuţitul a trecut dintr-o mână în alta şi, în busculada creată, s-a înfipt în pieptul fetei. Situaţia s-a dovedit a fi suficient de confuză pentru anchetatori. Martorii n-au ştiut cum să interpreteze gestul lui Carol. Unii chiar au crezut că ar fi intenţionat să o omoare pe Rozzane. Mama acestuia, o femeie divorţată, cu o leafă de mizerie, încercase din răsputeri să-i convingă pe procurori că îl cunoştea suficient de bine pe Carol încât să jure că n-ar fi în stare de crimă, nici măcar sub influenţa drogurilor. Nu reuşise decât să o impresioneze pe Charlize şi să o determine să preia cazul. La rândul ei, avocata se străduise timp de trei zile să-l înduplece pe Fletcher să admită că viaţa nu fusese atât de generoasă cu toată lumea. Şi că sunt oameni care merită ajutaţi. Pur şi simplu. Fără să le ceri ceva în schimb. Abia când, exasperată, îi spusese că avea să plătească onorariul din salariul ei, Fletcher îşi călcase pe inimă şi încredinţându-i dosarul.

Charlize Akin se trezi sâmbătă-dimineaţă cu chef să lenevească. Avea de răsfoit până luni cam un metru de maculatură, în trei cazuri dificile. Printre ele, şi cel al lui Carol. Se uită la poza fiicei sale Nicole, de pe noptieră, şi îşi spuse că de acum avea să ocupe mai mult de ea. E drept că nu se putea plânge

de menajeră; Cindy își cunoștea bine meseria, iar cel mai important aspect era că se împrietenise cu Nicole, o aducea zilnic de la școală, îi pregătea masa, o ajuta până și la lecții. Charlize se gândea dacă nu cumva în felul ăsta fiică-sa o să ajungă să-i spună „mamă“ lui Cindy.

Ideea de familie începea să-i fie din ce în ce mai necunoscută lui Nicole: maică-sa pierdea vremea prin tribunale, cu tot soiul de infractori, tatăl lupta cu teroriștii pe la Londra. Cam asta gândi Charlize că trebuie să fie în mintea unei copile de opt ani, abandonate de ambii părinți. Ura sistemul, tot ceea ce însemna societatea modernă, incapabilă să-ți ofere satisfacții pe toate planurile. Ar fi vrut să-și pună niște haine în geamantan, să o ia de mânuță pe Nicole și să zboare într-o direcție necunoscută, într-un loc unde oamenii trăiesc numai din vânătoare și pescuit. Nu se pricepea la tras cu pușca, nici la pescuit, dar ar fi găsit cu siguranță un aborigen chipeș, campion la prins iepuri și păstrăvi.

Cu toate că știa ce înseamnă orice minut pierdut, hotărî să amâne studierea dosarelor și să iasă în oraș cu fiica ei, imediat după micul dejun. Nici nu mai ținea minte de când nu se mai plimbaseră amândouă prin magazine. De obicei, cumpărau jocuri pe calculator și tot soiul de trăsnăi inventate special ca să-i scoată din sărite pe părinți. Noroc că Charlize nu se enerva ușor.

Pe Nicole o găsi, evident, în fața computerului, îmbrăcată în pijama. Îi era imposibil să-i scoată din cap pasiunea pentru jocuri și internet, așa că nu putuse decât să-i schimbe monitorul calculatorului cu unul de ultimă generație. O încântă cu propunerea ei:

– Bună dimineața! Să nu-mi spui că te-ai trezit atât de devreme ca să-ți termini lecțiile și să mergem în oraș!?

De fapt, fiică-sa nu avea nici o lecție de terminat. I-ar fi putut explica asta și Cindy, dar Charlize nu o întrebase niciodată despre cum mergeau treburile la școală. Nicole opri jocul și o sărută pe obraz.

– Nu ştiu dacă am înţeles bine... Adică vrei să ieşim împreună?

Ochii albaştri ai copilei râdeau. Charlize încuviinţă din cap şi o rugă să-şi închidă calculatorul, apoi îi spuse lui Cindy, la telefon, că poate să rămână acasă sâmbăta asta. Vor petrece împreună toată ziua, mamă şi fiică, aşa ca în vremurile lor bune, când Charlize era stagiară la un cabinet de avocatură şi pierdea vremea cărând dosare dintr-o parte în alta. Se aşteptase la altceva în primul an din cariera la care visase din copilărie. Până să pledeze într-un dosar, fusese de două ori pe punctul de a renunţa definitiv. De fiecare dată, se remontase amintindu-şi de idolul ei, Simonne Fleming. Eroină a unei cărţi poliţiste, Simonne îi rămăsese puternic întipărită în memorie. Întruchipa toate calităţile unui avocat de nota zece: intuitivă, inteligentă, frumoasă, un excelent orator, cu o logică perfectă, capabilă să lupte până la sacrificiu pentru o cauză aparent pierdută. În realitate, nu ştia pe nimeni care să-i semene cât de cât. Bifase câteva dintre trăsături în dreptul ei, conştientă pe deplin că nu avea să ajungă niciodată la nivelul eroinei din romanul poliţist. Chiar dacă se străduia necontenit.

Nicole o luă de mână şi o conduse în bucătărie.

– Stai jos şi urmăreşte-mă cu atenţie. Astăzi vreau să pregătesc eu micul dejun. Să nu spui că nu te tratez ca pe o regină!

Zâmbi în timp ce Nicole turnă apă în ceainic şi scoase mâncarea din frigider. Se ştia vinovată pentru tot timpul petrecut departe de ea. Până la urmă nu conta nimic în viaţă în afară de fericirea fetiţei. Iar o fericire fără dragoste maternă era greu de atins, dacă nu imposibil. E drept că Charlize îşi manifesta dragostea, în felul ei, dar la fel de adevărat era că Nicole avea nevoie de mai multă comunicare, de mai mult timp petrecut împreună. Pe de altă parte, n-ar fi vrut nici în ruptul capului ca fetiţa să reclame lipsa lui Max. Ştia că un copil crescut fără tată poate manifesta, la un moment dat, un comportament anormal. Max insistase în ultima vreme ca ei doi să se împace. Cu toate defectele lui, încă îl mai iubea. Ştia că era o iubire

imposibilă și că atâta timp cât va avea slujba aia nesuferită în MI6, niciodată nu putea nutri vreun sentiment de siguranță. Îi reproșa profunda implicare în activitatea profesională și neglijarea familiei, adică tocmai ceea ce Nicole i-ar putea imputa și ei acum, cu aceleași argumente. Se gândi că trebuia să se schimbe, cât încă nu era prea târziu.

– Masa e servită! o trezi din visare Nicole. Nu știu dacă am nimerit cafeaua pe gustul tău, da' sper să nu mă bați! Să-ți pui zahăr cât vrei.

– Mulțumesc mult, ești o bomboană! Să înțeleg că ar fi bine să am la mine toate cardurile când plecăm în oraș?

– Nu, sunt un copil cuminte. Dacă îmi cumperi un telefon mobil cu MP3 Player, rămânem prietene pe viață. Și îți promit că o perioadă n-o să-ți mai cer bani de ciocolată.

N-ar fi vrut să-i strice ziua de dimineață, așa că o lăsă în ceață. Terminară de mâncat, și Nicole, într-un exces de zel, se oferi să strângă masa. Charlize n-o văzuse de mult atât de fericită că ieșeau împreună.

Plecară din fața casei cu puțin înainte de ora unsprezece. Nu aveau un traseu bine stabilit și fiica ei părea nehotărâtă. Ar fi vrut să meargă la un film SF – îi spusese Cindy că-i bun! –, dar o atrăgeau la fel de tare și magazinele. Până la urmă, intrară într-un mall, nu înainte ca Charlize să răspundă la apelul lui Max. Bărbatul o anunță că își luase bilet de avion și că urma să ajungă la New York în jurul orei șase după-amiază.

De obicei, îl lăsa singur cu Nicole, preț de câteva ore. Apucase să-i promită fetei că o să petreacă împreună toată ziua, iar telefonul îi dădea peste cap planurile. În fine, o să vadă pe moment cum o să rezolve situația. Deocamdată nu conta decât faptul că Nicole era toată un zâmbet. Îi explică pe scurt ce vorbise cu Max.

– Tatăl tău m-a sunat. A zis că ajunge la New York mai târziu.

Încă o veste bună pentru Nicole. Se distra de minune la fiecare întâlnire cu Max, și asta o făcea puțin geloasă pe Charlize. Copila spera din tot sufletul ca ei doi să se împace.

De câteva ori, o întrebase pe maică-sa de ce se despărţiseră, iar răspunsurile ambigue, incomplete, îi accentuaseră senzaţia că nu putea fi vorba decât de o toană de moment a unuia dintre ei. Nu îi văzuse niciodată certându-se violent. Îşi dăduse seama că era ceva în neregulă numai din privirile lor reci, duşmănoase.

Chiar dacă se simţea minunat, Charlize nu era deloc în apele ei. Telefonul lui Max îi aminti cât de tare îi simţea lipsa. De obicei, îşi umplea tot timpul, abia dacă mai respira, special ca să nu-i zboare gândul la relaţia cu Max. Plecase din Anglia într-un acces de furie, după trei zile la rând de certuri, apoi regretase o perioadă, dar din orgoliu nu şi-ar fi recunoscut niciodată partea de vină. Într-una din seri, meditând cu lumina stinsă, în deplină singurătate, îşi dădu seama că ar fi putut totuşi să ajungă la un punct comun cu tatăl fetiţei, înainte de a interveni ruptura. Şi el regreta că nu se abţinuse în unele momente. Ce nu înţelegea sub nici o formă era încăpăţânarea constantă a lui Charlize, dorinţa de a rămâne izolată, parcă special ca să se răzbune.

O întrebă pe Nicole dacă nu voia o îngheţată. Fata dădu afirmativ din cap, apoi merseră într-un magazin cu ultimele noutăţi din muzică. Puse mâna în mod mecanic pe câteva CD-uri cu concerte simfonice, gândindu-se la faptul că peste câteva ore avea să se întâlnească din nou cu Max. „Dar, în definitiv, ce-ar fi dacă i-aş mai da o şansă?“ îşi spuse în timp ce se uita cu coada ochiului la Nicole, absorbită de raftul cu jocuri pe calculator. Atunci, la plecare, jurase să nu facă asta. Acum nu părea deloc convinsă că judecase bine. În cazul lor, se adunaseră o groază de nelinişti, de probleme dificile, de întrebări fără răspuns, pe care Max nu avusese timp nici măcar să le treacă în revistă, darămite să le discute. Da, cu siguranţă îi va întredeschide uşa, cât să înţeleagă că există bunăvoinţă, atât şi nimic mai mult. Totul va depinde de el. Sau, mă rog, aproape totul. Îl va invita la o cină în doi, ca în vremurile lor bune, şi nu îi va spune asta decât în ultima clipă.

Până la urmă cedă şi merse cu Nicole la filmul SF recomandat de Cindy. Spera că astfel timpul o să treacă mai repede. După primele cadre, se gândi că nu făcuse o alegere inspirată acţiunea de pe marele ecran n-o atrăsese absolut deloc, aşa că se frământase imaginându-şi reacţia lui Max la propunerea ei. În drum spre casă, Nicole îi vorbi despre film, nu înainte de a-i reproşa, cât se poate de serios, că nu avea gusturi în materie. E drept că nici nu prea ar fi avut cum să aibă. Rareori deschidea televizorul, şi atunci numai pentru documentarele de pe Discovery Channel sau Animal Planet.

Hotărî ca de data asta să îl aştepte la aeroport împreună cu Nicole. Exista şi posibilitatea deloc neglijabilă de a-l pierde în mulţime, pentru că nu-i spusese nimic despre ineditul gest. În cel mai rău caz, avea să-l sune pe mobil şi să-l întoarcă din drum. Zăbovi mai mult decât de obicei în faţa oglinzii şi îşi luă costumul bej, care o prindea foarte bine. Pe Nicole o îmbrăcă rapid cu o rochiţă albă cu buline maro, dantelată la guler. Ca de obicei, intrase în criză de timp şi se agita căutându-şi cheile de la maşină.

Îl zări pe Max în bine-cunoscuta lui pereche de blugi, cu o geacă neagră din piele, o geantă sport şi un trandafir alb cumpărat probabil din Londra. Ştia că-i plac trandafirii albi. Avu senzaţia că s-au remarcat reciproc atunci când îi făcu semn cu mână. Se sărutară aproape protocolar, Max îi oferi floarea, apoi o luă în braţe pe Nicole şi o strânse la piept. Chiar nu se aştepta la o aşa primire, mai ales după ultimul lui weeend la New York, când Charlize se comportase extrem de rece. Pentru prima dată de la despărţire, Max simţi că nu era totul pierdut.

– Asta da, surpriză, reuşi să spună bărbatul, în timp ce-o lăsă jos pe Nicole. Bine că n-am trecut unii pe lângă alţii. Cu ce vă mai lăudaţi pe-aici?

Charlize nu dorea ca gestul său să fie interpretat ca pe o capitulare fără condiţii, de aceea încercă să-şi păstreze pentru început tonul sobru, neutru:

– Cu nimic deosebit. Cum ştii, muncă, şcoală, casă...

Nicole interveni, salvând momentul de tăcere ce se lăsase între cei doi:

– Am fost cu mami la film, ne-am plimbat prin mall, ce mai, ne-am distrat super! Să ne fi văzut cum am mai râs amândouă când un tip la vreo două sute de kile a alunecat pe o înghețată, de s-a cutremurat toată clădirea! N-a fost prea frumos din partea noastră, da' nu ne-am putut abține, pur și simplu.

Râseră din nou amintindu-și faza. În drum spre casă, Nicole îi povesti despre noua ei prietenă de la școală, Stephanie. Se înțelegeau de minune, erau aproape nedespărțite. Părinții fetei aveau un restaurant și, din când în când, o invitau pe-acolo ca să o trateze regește, cu tort, prăjituri și alte bunătăți. Max scoase din geantă ultimul volum din aventurile lui Harry Potter și i-l dărui. Mirosea încă a cerneală tipografică.

– Sper să nu-l fi luat înaintea mea, îi spuse. Știu că le-ai citit pe toate, și mă gândeam cu strângere de inimă că s-ar putea să nu-ți fac nici o surpriză. Am riscat puțin, da' se pare că a meritat, nu?

Nicole îl sărută pe obraz.

– Chiar că-i o surpriză! Credeam c-o să mai dureze cu lansarea, da' se vede că stau prea mult cu nasul în calculator. Uite, de asta-i bine să te uiți din când în când la știri!

Pentru seara aceea, Charlize avea în frigider niște file de somon și o sticlă de vin alb. Pregăti masa în bucătărie, în timp ce Nicole îi arăta lui Max un joc de perspicacitate. Îi plăcuse de mică să dezlege tot soiul de puzzle-uri și cuvinte încrucișate, iar de doi ani cocheta cu șahul. Nu rată ocazia de a-l provoca pe tatăl ei la o partidă fulger. La un moment dat, pierdu ambii cai și cedă, recunoscându-se învinsă, dar Max îi spuse să continue jocul. După următoarele mutări, raportul de forțe se restabili. Cu greu ar fi acceptat ideea că era la fel de bună la șah ca tatăl ei. Bănuia că Max mutase aiurea niște piese tocmai ca să n-o pună într-o situație delicată.

– Hai, recunoaște, te-ai lăsat mai moale pe ultima sută de metri! Altfel nu-mi închipui cum de joci atât de bine la început

şi atât de prost spre final. Nu-i cinstit, să ştii! Pune-mă la încercare: pot să iau bătaie de zece ori la rând, fără să clipesc! M-a învăţat mama să suport bine loviturile.

Se uită în ochii albaştri ai lui Nicole şi o văzu pe Charlize. De la el nu recunoştea decât mica gropiţă din bărbie. În rest, era leit maică-sa. Ar fi dat orice să stea din nou împreună cu fiica lui.

– Lasă modestia la o parte! îi replică Max. Joci bine, asta nu trebuie să ţi-o spun eu. Puţin mai multă concentrare la deschidere şi într-un an, doi devii campioană.

– Campioană pe strada mea, poate! Că, în rest, am studiat pe internet nişte partide celebre şi mi s-a făcut părul măciucă. Acolo e muncă pe brânci, nu distracţie de un sfert de oră, înainte de culcare.

Mai târziu, Nicole se duse în camera ei, lăsându-i pe părinţi în living. Charlize fu ceva mai caldă decât de obicei, dar nu suficient încât să-i dea de înţeles că era dispusă să o ia de la început. Voia să se asigure că o apropiere de Max nu ar arunca-o din nou într-un tunel fără ieşire. Pe de altă parte, îi plăcea viaţa la New York, se ataşase de colegi, de munca ei legată de tribunal. Cu greu s-ar fi văzut înapoi la Londra. Nu, cu siguranţă n-ar fi plecat în Marea Britanie nici pentru zece de-alde Max. El simţea asta şi, cu toate că iniţial se bucurase nespus de perspectiva unei împăcări, începea să perceapă din ce în ce mai dureros faptul că locul celor două fete din viaţa lui era în New York, nu la Londra.

– Să ştii că nu plec de aici, îi spuse Charlize, ghicind că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Mi-ar fi imposibil...

La fel de imposibil îi era lui Max să-şi mute slujba în Statele Unite. Făcuse multe sacrificii ca să ajungă acolo, sus, iar de atunci nu au mai contat familia, viaţa personală, concediile. O singură dată petrecuse o scurtă vacanţă de patru zile la Paris, împreună cu Charlize şi cu Nicole. Invariabil, de atunci interveniseră de fiecare dată „misiuni urgente“, iar participarea lui se impunea ca o condiţie esenţială pentru reuşita acţiunii. „Doar ai ştiut de la început cu ce mă ocup, nu?“ se

justifica adesea, când Charlize nu mai răbda şi ridica tonul. „Cine ar fi putut trăi cu un asemenea om?“ se întrebase şi el adesea. Plus că niciodată nu spunea nimic despre cât de periculoase erau misiunile lui. N-o făcuse nici măcar după ce venise acasă cu mâna dreaptă bandajată. Era a cincea zi fără nici un semn de viaţă de la el, şi Charlize îl căutase înnebunită la birou. Îşi aminti că atunci s-a produs prima ruptură majoră între ei.

– Te înţeleg foarte bine, îi replică Max, după momentul de meditaţie. Amândoi o iubim pe Nicole la fel de mult şi cred c-ar trebui să ne străduim ca ea să nu simtă lipsa de afecţiune din nici o direcţie. Acum nu ştiu ce-o să ne rezerve viitorul şi n-am idee care sunt sentimentele tale faţă de mine. De prisos să admit că am greşit enorm în relaţia noastră, chiar dacă există unele mici circumstanţe atenuante.

Se trezi a doua zi dimineaţă pe o canapea din living, cu capul greu. Băuse aproape toată sticla de vin – ca niciodată –, şi acum simţea acut nevoia unei cafele. Îşi puse două linguriţe de ceai verde în filtru, când auzi pe cineva în spatele lui. O văzu pe Nicole, în pijama, zâmbindu-i cu toată faţa.

– Bună dimineaţa. Cum ai dormit?

– Neîntors! N-am visat nimic. A, ba da, cred că mi-a trecut prin minte o secvenţă din viitoarea noastră vacanţă de Crăciun. Eram toţi trei la Viena şi încercam să ridicăm un om de zăpadă. Nu ştiu de ce, da' în final omuleţul semăna perfect cu mine. Te pricepi să interpretezi visele?

– Mi-a spus câte ceva Stephanie, amica mea. Cică maică-sa visează mult şi îi place să creadă că totul are legătură cu ce i se întâmplă în realitate. Dovadă că de două ori au coincis nişte chestii, şi de atunci mă întreabă tot timpul ce-am mai visat. Omul tău de zăpadă ar putea semnifica dorinţa ascunsă de a te muta cât mai repede la New York.

Se uită uimit, şi fata îi făcu un semn cu ochiul, complice. Mai mult ca sigur, ascultase de după uşă discuţia lui cu Charlize. În altă conjunctură, poate că ar fi certat-o.

– Avem aproape o zi la dispoziție, îi spuse, și vreau să alegi tu unde să mergem.

– Nu, cred că de data asta o să aleagă mama. Sunt convinsă că vrea să ne însoțească. Numai să-i propui...

Între timp apăru și Charlize, într-o cămașă de noapte vișinie, de mătase. Max își aminti că i-o dăruise la întoarcerea dintr-o misiune, ca să-i ierte întârzierea.

– Vă rog să mergeți la baie, să vă spălați pe dinți și pe mâini, le ordonă Nicole. Astăzi o să vă servesc micul dejun ca la restaurant. Să-mi promiteți că o să fiți copii cuminți și n-o să vă mai certați cine să spele vasele. OK?

Cei doi se uitară unul la altul și izbucniră în râs. Se vedea cât erau de mândri de fata lor.

Charlize cedă rugăminții lui Max de a-i însoți în oraș, și bărbatul se simți în al nouălea cer. Încă nu avea suficiente motive să sărbătorească, deși progresul era evident. Profită de timpul cât fetele se aranjau în fața oglinzii ca să tragă o fugă până la o florărie din apropiere. Înainte de a ieși cu toții pe ușa apartamentului, scoase de la spate buchetul enorm de trandafiri și i-l oferi lui Charlize, mințind fără să clipească:

– Mi-am adus aminte că, în urmă cu exact nouă ani, ne-am întâlnit pentru prima dată.

Charlize știa foarte bine că evenimentul cu pricina se întâmplase undeva la mijlocul lunii ianuarie. Se întâlniseră prin intermediul unei cunoștințe comune, un tip Tony, putred de bogat, fericitul posesor al unei moșteniri fabuloase, cu zeci de proprietăți în toată Europa. Tânărul dăduse o petrecere pe unul dintre iahturile lui, iar Charlize și Max se nimeriseră printre invitați. Oricum, nu putea să spună că gestul cu buchetul de flori nu a surprins-o în mod plăcut.

– Mulțumesc. Drăguț din partea ta, numai că, în urmă cu exact nouă ani, cred că ne-am certat pentru a noua oară. Din păcate, nu și ultima!

Se simțiră minunat împreună, ca în zilele lor bune. Nicole îi duse la un spectacol de circ, apoi prin magazine. La restaurant,

Max insistă să mănânce toată lumea o specialitate din crabi – o delicatesă, după cum le asigură pe fete.

– Am încercat-o acum două săptămâni, într-un hotel din Scoția, și de atunci am tot căutat-o în meniuri. Dacă n-o să vă placă, mă sacrific eu.

La un moment dat se uită la ceas. Își rezervase bilet la avionul ce avea să decoleze peste numai o oră. Un prim impuls îi spunea să mai rămână în New York. Nu știa cum, dar va face pe dracu'-n patru ca să o convingă pe Charlize să-l urmeze la Londra. Pe urmă, se uită în ochii ei și pricepu că deocamdată ar fi mai bine să lase lucrurile așa cum erau. Le sărută pe amândouă la aeroport, promițându-le că avea să revină cu prima ocazie. Când avionul decolă, simți lacrimile curgându-i pe obraji.

14

– Nu e numai povestea mea, James. Ţi-am mai spus, eram împreună când s-a întâmplat totul. M-a ajutat, de fapt *ne-am* ajutat reciproc ca să obţinem pozele alea, şi nu pot să fac abstracţie de înţelegerea noastră.

Directorul de la *Daily News* se chinuia de vreo zece minute să o convingă pe Ana că articolul despre împuşcarea lui Ralph era exclusiv afacerea ei. Deci nu prea ar avea sens să se întoarcă în Scoţia împreună cu Mike.

– Da, am văzut, îi replică James, atât de bine v-aţi descurcat amândoi, încât v-au suflat fotografiile de sub nas. Halal colaborare! Ai să te întorci din nou cu mâna goală, plângând în pumni că ţi-au dispărut camera foto, laptopul, mobilul, creionul dermatograf şi fondul de ten.

– Nu ai remarcat până la ora asta că nu folosesc fond de ten!? Oricum, plec cu Mike sau nu mai plec deloc! Tu hotărăşti.

James Jordan nu era omul care să renunţe aşa uşor. Acum părea totuşi să fi înţeles că poziţia Anei nu-i deloc negociabilă.

– OK, hai să rămână aşa. Da' sper ca măcar articolele să nu semene între ele, că dai de dracu'! Al nostru să aibă ceva în plus, asta-i condiţia. Să treci pe la contabilitate înainte de plecare, ca să-ţi vireze nişte bani pe card. Succes şi ţinem legătura!

– Mulţumesc, mă bucur c-ai prins ideea până la urmă. Fusese puţin răutăcioasă din cauza insistenţelor lui James. Te

sun imediat ce ajungem la Ayr, îi mai spuse înainte de a ieşi din birou.

Aşa cum se aştepta, de la poştă află că pachetul trimis din Anglia nu a ajuns la New York. Probabil că Mike avea dreptate, CD-ul fusese interceptat chiar la Londra, înainte de a fi aruncat în cala avionului. Îl rugă la telefon să rezerve două locuri pentru cursa de Glasgow de a doua zi, plus două camere la acelaşi Fairfield House Hotel, din Ayr. Spera ca de data asta să n-o mai urmărească ghinionul.

Spre seară se întâlni cu Mike la o cafenea. Nu aveau nici cea mai vagă idee de unde să înceapă investigaţia. Cu Steve O'May, tatăl lui Ralph, era exclus din start orice contact. După ultima discuţie cu el, Mike ar fi putut să parieze pe orice că individul îşi cususe gura cu sârmă oţelită. Cât despre poliţia locală, nu se întrevedea nici o schimbare de atitudine.

Ceva îi spunea Anei că Ralph trăieşte. Cu puţin noroc, ar putea chiar să-l găsească acasă. Oricum, asta nu însemna mare lucru, era de presupus că nici de la el nu aveau să scoată nimic, în caz că apucă să stea de vorbă. Măcar de-ar reuşi să-l surprindă într-o poză.

Imediat cum ajunseră cu un taxi în micul orăşel Ayr, începu să plouă des. Mike suporta greu umezeala. Trase o înjurătură, gândindu-se că iar n-o să vadă soarele timp de câteva zile. La barul Kermit din Turnberry, îl găsi pe Willy în spatele tejghelei. Nu ştia nimic despre Ralph. Nişte amici îi spuseseră că, în urmă cu ceva timp, văzuseră agitaţie în faţa casei familiei O'May. Era posibil, după părerea lui, ca bărbatul să fi scăpat cu viaţă.

Cu un Volkswagen închiriat, plecară apoi spre colina unde Ralph fusese împuşcat. Mike părea extrem de agitat, gesticula privind suspicios de jur împrejur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca, din clipă în clipă, să apară câteva elicoptere ale armatei şi să-i lichideze fără avertisment.

– Dacă nu te linişteşti, să ştii că te trimit acasă! îl temperă Ana, uitându-se prin binoclu. Nu-i nimeni pe-o rază de câţiva kilometri, uită-te şi tu...

Bărbatul luă aparatul şi scrută împrejurimile. În apropierea hotelului nici măcar frunzele nu se mişcau. Cu greu distinse un punct negru pe mare, probabil o barcă pescărească. Se concentră uitându-se insistent spre zona unde presupunea că Ralph fusese împuşcat.

– Hai să tragem o fugă până acolo. Nu-mi închipui că o să găsim gloanţe sau legitimaţii de agenţi CIA, da' măcar o să fim împăcaţi c-am cercetat toate pistele.

Înainte de a urca pe deal, spre hotel, îşi lăsară maşina într-un loc ferit în apropierea şoselei, după un pâlc de copaci. O tăbliţă înfiptă într-un stâlp îi avertiză la un moment dat: „Proprietate privată. Accesul strict interzis!" Mike recunoscu unul dintre copacii din poze. Din păcate, numai atât. În rest, parcă dăduse cineva pe-acolo cu aspiratorul: nici măcar un muc de ţigară, un şerveţel, un chibrit ars sau un nasture de la vreo cămaşă.

– Cred că va trebui să ne mulţumim cu faptul că suntem singurii ziarişti care au călcat pe urmele lui Ralph, spuse Ana, în timp ce luă nişte cadre de detaliu cu aparatul foto. Cred c-ar fi fost în stare să planteze alţi copaci şi să aducă gazon de pe Wembley, numai să fie siguri că n-a rămas nici o urmă. Eu zic să mergem să studiem terenul la familia O'May, până nu se înnoptează.

Coborâră nu mai mult de douăzeci de metri, când Mike fu cât pe-aci să se ciocnească de un bărbat răsărit de nicăieri. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, iar pe mâna dreaptă avea desenată un soi de siglă sub care scria, cu litere galbene, „Security Force". „Gata, până aici ne-a fost!" îşi zise Ana, schimbându-se la faţă. Tipul părea la fel de uimit ca ei doi.

– Îmi puteţi spune, vă rog, cine sunteţi şi ce căutaţi într-o zonă restricţionată? Numele meu este Bert Kevin, responsabil cu securitatea în cadrul hotelului Turnberry.

Pentru că Ana îngheţase de spaimă, Mike încercă varianta lui.

– Suntem din New York. Turişti. Cred că ne-am rătăcit puţin. Am înţeles că aveţi un teren de golf şi voiam să

aruncăm o privire. Se pare că individul ăla de la magazin și-a bătut joc de noi, spuse Mike, uitându-se la Ana. Ne-a trimis aiurea, pe coclauri. Ne puteți indica direcția bună, ca să nu ne stricăm ziua chiar de tot?

Huiduma din fața lor, cu spatele cât o sobă, înghiți cu greu explicațiile.

– Aveți vreun act de identitate la voi?

Ana se grăbi să scoată din geantă permisul de șofer, încercând să ferească legitimația de ziarist de privirile bărbatului.

– Puteți verifica, suntem cazați la Fairfield House Hotel, în Ayr, și ni s-a spus că aici găsim un teren de golf, îi explică ea pe un ton liniștit, trăgând cu ochiul spre Mike. Ziaristul de la *Post* nu avea nici un act la el.

– Și domnul? insistă agentul, în timp ce își scrise numele femeii într-un carnețel. Cum vă numiți?

– Mike Griffin. Din păcate, mi-am uitat portofelul cu tot cu acte în camera de hotel.

– Vă rog să mă urmați. O să vă conduc eu la terenul de golf.

Respirară oarecum ușurați abia după jumătate de oră, când tipul de la Security Force plecă spre hotelul Turnberry. Erau convinși că avea să verifice dacă într-adevăr stăteau în Ayr. N-ar fi vrut să atragă atenția, deși Mike se dovedise pesimist în direcția asta încă de la aeroport. Ana se uită dezinteresată înspre terenul de golf și merse până la cel mai apropiat steguleț.

– Hai să ajungem la O'May, că mă ia cu leșin de la foame!

Știa de data trecută că în apropierea casei lui Ralph, la mai puțin de două sute de metri, exista un zid înalt din piatră, pe jumătate dărâmat. De la șosea se vedea numai un capăt al zidului, așa că locul i se păru ideal pentru supravegherea locuinței. Hotărâră să urmărească toate mișcările prin binoclu, cu rândul. Sperau ca, la un moment dat, soții O'May să iasă din casă și să plece cu mașina. Era singura lor șansă să dea de Ralph, în caz că bărbatul se afla în imobil. Din nefericire, nu aveau vizibilitate decât la o fereastră a livingului, unde Mike

îl observă de două ori pe bătrânul Steve O'May. Se înnoptase de ceva timp, şi Ana gândi cu voce tare că avea să se aleagă praful de misiunea lor dacă nici în următoarele două zile nimeni nu ieşea din locuinţă. Îşi strânseră lucrurile, întorcându-se la hotel.

În camera lui, Mike nu observă nimic neobişnuit. Tare ar mai fi vrut să constate din nou că îi umblase cineva printre lucruri. De data asta chiar nu aveau ce să găsească în laptop, iar camera foto o purtase tot timpul la el.

Coborî la bar, unde Ana îl aştepta cu o ceaşcă de ceai în faţă, tuşind destul de urât.

– S-ar părea că nu ne vom întoarce de aici decât cu o răceală puternică, îi spuse colega de la *Daily News*, sorbind din lichidul fierbinte. Vrei şi tu un ceai?

– Nu, mulţumesc. Cred c-o să beau un whisky. Pentru mine, băuturile tari cu două cuburi de gheaţă – nu mai mult – sunt un panaceu. Mă vindecă de toate bolile de pe lume, cu condiţia ca în timp ce beau să stau de vorbă cu o femeie frumoasă. Şi deşteaptă!

– Înseamnă că n-ai nici o şansă de data asta! îi replică Ana, zâmbind. De obicei, virusurile mele atacă virulent şi întotdeauna mortal. Victimele agonizează lent, dureros, iar în ultimul stadiu delirează şi sunt în stare de gesturi aparent inexplicabile. De pildă, în urmă cu vreo două luni, discutam cu un tip, tot într-un bar. O jumătate de oră a durat până i-am transmis virusurile, a urmat incubaţia încă vreo zece, cincisprezece minute, apoi bărbatul a început să cânte, să râdă şi să danseze pe mese. Spre final, înainte de a-i da antidotul, mi-a oferit ceasul lui Rolex, cu diamante, o brăţară din platină şi două cărţi de credit.

– Să zicem că îmi asum riscul. Oricum, bijuterii nu port, iar portofelul l-am uitat în cameră. Apropo, ai să mă împrumuţi cu vreo zece lire?

Ana se uită în geantă şi îi dădu o bancnotă. După ce chelnerul aduse paharul cu whisky, trecu destul timp până ce unul

din ei să spună ceva. Arătau ca doi indivizi care comunică cel mult telepatic.

– Am primit răspunsul de la poştă, încercă Ana să lege conversaţia. M-au asigurat că, din punctul lor de vedere, pachetul nu a ajuns în Statele Unite şi că problema trebuie dezlegată la Londra. După cum ai presupus, băieţii au acţionat, într-adevăr, foarte rapid. Profesionist şi curat. N-am ce să le reproşez.

– Da, îşi cunosc bine meseria. Cu toate astea, să ştii că am o presimţire de bun augur. Nu mi se întâmplă de multe ori, dar de fiecare dată am constatat că pot să mă bazez pe capacităţile mele extrasenzoriale. Văd lucrurile destul de clar; de fapt, tocmai mi se transmite printr-un canal al energiilor cosmice că, în viitorul apropiat, o să lămurim misterul împuşcării lui Ralph.

– Sunt convinsă! De obicei, eu păţesc asta abia după al doilea pahar de whisky... Trebuie să recunoşti că, privite de la New York, lucrurile păreau mult mai uşoare. Nu ştiu dacă o să am puterea să stau două zile în spatele zidului ăluia, urmărind geamurile unei case. Nu mă prinde deloc postura de paparazzo.

– E drept că nici eu nu mă dau în vânt după asta, da' o altă variantă chiar nu văd. Dacă o să sunăm la uşă aşa, pur şi simplu, Steve O'May o să pună câinii pe noi şi o să-i anunţe pe poliţişti că-l hărţuim. Ţi-am zis, data trecută, când m-am întors ca să stau de vorbă cu el în timp ce tu erai plecată la Londra, s-a comportat de parcă eu l-aş fi împuşcat pe fii-su. M-a expediat încă din pragul uşii, nici n-am apucat să văd dacă şi-a schimbat mocheta.

Era puţin probabil, gândi Ana, ca atitudinea lui Steve să fi cunoscut între timp o transformare majoră. Două elemente trebuiau să concure pentru ca şansa să fie de partea lor: soţii O'May să iasă din casă, iar Ralph să se poată deplasa până la uşa de la intrare, ca să le deschidă. După aia, Dumnezeu cu mila...

Aduse în discuţie un alt subiect sensibil:

– În mod cert nu cred că ne ajută cu nimic să-i spunem lui Ralph că suntem ziarişti. A avut o experienţă traumatizantă şi

oricine în situaţia lui s-ar feri să intre din nou în conflict cu autorităţile. Iar dacă ar fi vrut să spună ceva, cu siguranţă ar fi făcut-o până acum. Nu ştiu ce l-ar putea determina să vorbească... Probabil că nimic.

– Eu zic să încercăm varianta cu organizaţiile antiglobalizare. În ultimul timp băieţii s-au manifestat destul de zgomotos la întrunirile Grupului Steigenberger. Parcă anul trecut au avut o încăierare cu poliţiştii, ca să nu mai amintesc de întâmplarea cu tipul căruia i-a trecut glonţul pe lângă ureche. Ar fi suficient să creadă că noi, reprezentanţii organizaţiei X, suntem interesaţi de povestea de la Turnberry pentru că am intuit în gestul lui o încercare disperată de a atrage atenţia lumii întregi asupra fenomenului globalizării.

– La prima vedere, varianta pare credibilă. Pe de altă parte, nu ştim cu cine avem de-a face. Poate fi vorba de un tip mai ciudat, şi atunci orice i-am spune îi va suna suspect. Oricum, cred că rămânem la ideea ta, că alta mai bună nu-mi vine în minte acum.

Înainte de a se culca, Ana vorbi cu James la telefon şi îl puse în temă cu ultimele noutăţi. Directorul nu păru foarte încântat de perspectiva ratării articolului despre Ralph, dar nici nu se manifestă ca în zilele lui proaste. Spre final, îi aminti Anei despre materialul cu fustele scoţienilor, ca alternativă la un previzibil eşec.

A doua zi, după primele şase ore de aşteptare încordată în spatele zidului de piatră, Mike se întrebă dacă nu cumva membrii familiei O'May îşi strânseseră provizii pentru următorii douăzeci de ani şi nu aveau nici cea mai mică intenţie de a părăsi casa în intervalul ăsta. Ana îşi scoase un sendviş din geantă şi muşcă din el cu poftă. Tare i-ar mai fi plăcut să lenevească undeva, pe malul mării, sub un cer fără pic de nori, cu un soare capabil s-o facă să uite că într-o redacţie din New York un individ coleric aşteaptă din clipă-n clipă să-i scoată ochii pentru cine ştie ce lipsuri în documentare.

Simţi cum Mike o trage de mânecă şi arătă cu degetul în direcţia casei. Luă aparatul foto şi îşi reglă obiectivul. Steve

O'May ieşise în sfârşit din bârlog şi tocmai dădea colţul clădirii, îmbrăcat cu o pelerină de ploaie portocalie. Nu părea hotărât să deschidă uşa garajului. Se întoarse după câteva minute cu o găleată. Intră în casă, iar Mike trase o înjurătură printre dinţi:

– La dracu', ăsta cred c-o să mă scoată la pensie pe caz de boli nervoase. Am o idee, Ana. Hai să sunăm la familia O'May, ca fiind din partea poliţiei, şi să-i invităm la sediu pentru „lămurirea unor aspecte". Din câte-mi dau seama, cu maşina o să ajungă acolo cam în opt, zece minute, mai pierd alte cinci până îşi dau seama c-a fost vorba de o glumă proastă, plus încă zece la întors, ar fi în total cel puţin douăzeci şi cinci de minute. În intervalul ăsta, cred că avem suficient timp să schimbăm câteva vorbe cu Ralph, în caz că-i acolo.

– Nu-i rea ideea! Sper să şi prindă. Să vedem întâi dacă ăştia de la Informaţii ne dau numărul de telefon al familiei O'May.

Puse mâna pe mobil şi îi dădu un pix lui Max, îndemnându-l printr-un gest scurt să noteze numărul furnizat de serviciul de informaţii al firmei locale de telefonie. De acum, venea rândul lui să-şi intre în rol, aşa cum văzuse prin filme că se comportă un poliţist aflat în exerciţiul funcţiunii. La celălalt capăt al firului îi răspunse o voce de bărbat. Se prezentă rapid:

– Sunt inspectorul Douglas McKey, de la Poliţia Turnberry. Domnul Steve O'May?

– Da, eu sunt.

– V-am sunat în legătură cu incidentul de la hotel, cu fiul dumneavoastră, Ralph. Au rămas câteva aspecte de lămurit şi aş avea rugămintea să veniţi puţin până la noi, la birou. Nu durează mult.

– Bine, dar v-am spus tot ce ştiam. Credeam că s-a terminat toată povestea asta...

– Vă rog să ne înţelegeţi, nu este nimic grav. Pur şi simplu vrem să completăm dosarul cu unele detalii. Puteţi veni împreună cu soţia, ca să terminăm repede. Astăzi ar fi bine?

– Da... Când vă găsesc?

– Dacă ajungeţi în jumătate de oră, cred că e perfect.

Un timp, aşteptară amândoi cu sufletul la gură. Ana se gândi că, dacă în următoarele cinci minute nu avea să se întâmple nimic, cu siguranţă Steve intrase la bănuieli şi sunase la secţia de poliţie. Se uită din nou prin obiectivul aparatului şi văzu uşa de la intrare deschizându-se. În urma lui Steve ieşi o femeie grizonată, cu ochelari de vedere şi nişte rame mari, caraghioase în raport cu forma feţei. Se mişca greoi, parcă în reluare. Bărbatul scoase maşina din garaj şi demară spre şoseaua de coastă. Imediat ce vehiculul dispăru din câmpul lor vizual, cei doi reporteri părăsiră ascunzătoarea, îndreptându-se spre casă în pas vioi.

Ana se uită la ceas înainte de a suna prelung. Nici o mişcare, nici cel mai mic zgomot. Să fie Ralph imobilizat la pat? Tresări când uşa se deschise.

– Bună ziua! Nu ştiu dacă am nimerit bine... Sunteţi Ralph O'May?

Un tip brunet, la vreo patruzeci de ani, cu barbă atent îngrijită, sprijinânduse într-o cârjă metalică, îi privea din prag încercând să ghicească despre ce era vorba.

– Da...

– Suntem de la organizaţia NAFOS din Washington, poate aţi auzit de ea. Milităm împotriva globalizării. Ana Mladin mă numesc, îi spuse întinzându-i mâna, iar Mike e colegul meu. Venim direct de la aeroport. Ştiu că aţi avut o experienţă neplăcută lângă hotelul Turnberry şi că nu prea vă face plăcere să vorbiţi despre asta. Vrem să vedem în ce măsură asociaţia noastră vă poate spijini în vreun fel. Putem să vă răpim două minute, dacă tot am bătut atâta drum până aici?

Ralph ezită câteva clipe, apoi le deschise larg uşa.

– Intraţi.

Ana nu remarcă schimbări esenţiale în living, acolo unde avusese loc conversaţia sterilă cu Steve O'May. Bărbatul îi invită în camera lui mobilată oarecum mai modern. Se aşezară pe două scaune, lângă un birou unde se afla un computer conectat la internet.

– Îmi pare rău că nu am cu ce să vă servesc, se scuză Ralph. Cred că mi-ar lua vreo oră să găsesc cafeaua. Nu ştiu unde o ţin părinţii, iar mie nu-mi place să-mi bag nasul în bucătărie. Da' s-ar putea să se rezolve problema când revin ai mei. Sunt ieşiţi puţin.

– Chiar nu trebuie să vă deranjaţi. Am băut o cafea la aeroport, îi spuse Ana. Din ziare am aflat despre evenimentul nefericit şi voiam să ştim dacă aţi scăpat cu bine.

Ralph rămase mut, dar ziarista continua să spere.

– Dacă intenţionaţi să-i daţi în judecată, noi colaborăm cu o cunoscută firmă de avocatură şi vă putem oferi sprijinul, fără nici o obligaţie în schimb. Apropo, cât de rău v-au rănit?

– Am scăpat destul de ieftin. Glonţul mi-a perforat osul de la picior şi a rămas acolo. L-au scos după o intervenţie chirurgicală complicată.

Pentru Ana devenea din ce în ce mai evident faptul că nu avea să scoată nimic spectaculos în urma discuţiei. Bărbatul din faţa ei tăcu, aşteptând parcă să rămână din nou singur.

– A fost probabil destul de dificil să le explicaţi ălora ce-aţi căutat într-o zonă interzisă, încercă Mike să intre în miezul problemei.

Spre surprinderea lor, Ralph avu o explicaţie la care nu se gândiseră.

– Nu, deloc. Am făcut-o pur şi simplu din curiozitate. Aş fi vrut să-l văd de aproape pe preşedintele Băncii Mondiale, Peter Yost. A fost idolul meu în timpul colegiului. Un economist strălucit. Bănuiam c-o să vină şi el, pentru că de la ultimele două conferinţe n-a lipsit. Cel puţin asta am aflat din presă.

La ora aceea Ana nu părea deloc dispusă să înghită totul pe nemestecate.

– Bine, dar aţi riscat enorm! Nu v-aţi dat seama la ce vă expuneţi? Şi, mai ales, pentru ce?

– Aveţi dreptate, orice om cu scaun la cap ar reacţiona la fel. De fapt, sunt convins că agenţii de securitate nu cred nici acum că ăsta a fost motivul aventurii mele. M-au interogat

patruzeci şi opt de ore, fără pauză. Ştiu că o asemenea comparaţie poate părea deplasată. Amintiţi-vă cum reacţionau fanii lui Michael Jackson la procesul lui. De ce n-ar avea şi oamenii de ştiinţă astfel de fani?

Simţi, uitându-se la cei doi ziarişti, că nu reuşise să-i convingă. Le arătă cu degetul rafturile unei biblioteci cât tot peretele. Primele două rânduri de sus erau pline cu cărţi semnate Peter Yost.

– Dacă o să citiţi măcar una dintre ele, sunt sigur că o să aveţi o revelaţie. Poate n-o să deveniţi chiar fani înrăiţi, dar măcar o să înţelegeţi mai bine despre ce vorbesc.

Ana se uită la ceas. N-ar fi vrut să riște să dea ochii cu părinţii lui Ralph, aşa că îl atinse discret pe Mike, cu piciorul. Se ridicară amândoi deodată, iar Mike îşi luă geanta de pe birou.

– Aţi fost extrem de amabil, încheie Ana, cu un zâmbet larg. Să înţeleg că nu vreţi să-i daţi în judecată?

– Nu m-ar ajuta cu nimic. Şi apoi, dacă interpretăm legea, nu cred că au greşit cu ceva. N-aveam ce căuta acolo! M-au somat, eu m-am speriat şi am fugit, iar ei au tras. Cred că ar trebui să le mulţumesc că s-au limitat să ţintească la nivelul picioarelor. Altfel, acum v-aş fi vorbit de pe lumea cealaltă.

Imediat ce ieşiră din casă, Mike zări maşina soţilor O'May luînd curba, la mai puţin de o sută de metri. Nu-şi dădea seama dacă fuseseră văzuţi salutându-l pe Ralph, rămas în pragul uşii. Câteva secunde mai târziu, Mike avu senzaţia că Steve O'May încetinise mult şi se holba insistent la ei. Îşi continuară drumul, aparent relaxaţi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nerăbdătoare, Ana încercă să afle cum se descurcase Mike cu aparatul foto bine camuflat în geanta aşezată strategic, pe biroul lui Ralph.

– L-ai prins? Să nu-mi spui c-ai ratat, că fac moarte de om!

Pe ecranul aparatului digital, Mike îi arătă, din mers, două cadre excelente cu Ralph. Apoi îi întinse un CD.

– N-am rezistat. Mi s-a lipit de mână la plecare. Sper să nu aibă jocuri pe el!

Ana puse mâna pe CD şi se uită lung la carcasa din plastic, fără inscripţii. Abia după câteva secunde îşi dădu seama despre ce era vorba.

– Vrei să spui că l-ai luat din camera lui Ralph? Ai înnebunit? Poate ne dă pe mâna poliţiei!

Până la Fairfield House Hotel nu mai scoase un sunet. Mike încercă în zadar să o angreneze într-o discuţie.

– Tu crezi balivernele îndrugate de Ralph? Mă mir că i-au dat drumul atât de repede, cu explicaţiile alea copilăreşti despre economistul lu' peşte prăjit. În locul agenţilor de securitate, l-aş fi trosnit cu un lemn ud la tălpi, până ar fi spus şi ce fel de lapte cu cacao a supt de la mă-sa. Ce zici, s-o fi prins că suntem ziarişti?

Vorbea în continuare la pereţi. Ana avea încă inima cât un purice. Îşi mai reveni puţin abia când Mike închise în urma lui uşa camerei de hotel. Se trânti pe un fotoliu, aşteptând să i se regleze pulsul.

– Asta-i prea de tot, Mike! O putem păţi rău dacă tipul sună la poliţie. Mai ales că sunt şanse mari să facă legătura între farsa cu telefonul dat părinţilor lui, vizita noastră şi dispariţia CD-ului. Măcar să fi meritat...

Luă laptopul din geamantan şi îl deschise, introducând CD-ul. Copie toate informaţiile în calculator, apoi îl scoase şi i-l dădu lui Mike.

– Şterge-l puţin de amprente şi caută un coş de gunoi pe undeva, în holul hotelului, cât mai departe de locul ăsta. Sper să nu te ciocneşti de poliţişti.

Bărbatul nu se mişcă. Era la fel de curios să afle ce anume luase din locuinţa lui Ralph.

– Hai, du-te acum, că te aştept! îl înghionti Ana, ridicându-se de la masă.

Mike se întoarse în cinci minute, timp suficient ca Ana să arunce o primă privire pe ecranul computerului. Remarcă mai multe poze cu o tânără blondă, surprinsă în diferite ipostaze, pe stradă, în faţa unor vitrine şi undeva într-o clădire. În rest, un film care părea să fie despre istoria serviciilor secrete în

timpul Războiului Rece și un singur document salvat în format Word. Îl deschise și-l citiră amândoi:

> Bună! Să știi că, oricât ai vrea, e foarte greu să te ascunzi de mine. După cum vezi, ți-am aflat destul de repede noua adresă de e-mail și sper ca măcar așa să putem comunica. Cred că nu-ți cer prea mult, mai ales după toate câte s-au întâmplat în ultima perioadă.
>
> Să știi că nu-ți port deloc pică. E dreptul tău să te îndrăgostești de cine vrei și când vrei. Gândindu-mă la rece, îmi dau seama că am acționat cu un soi de instinct primar, animalic, fără să-mi dau seama că în realitate ai o sensibilitate aparte. Greșeala mi-a fost fatală, dar credeam că mă pot bucura de o a doua șansă. Se pare că asta se întâmplă numai în filmele de la Hollywood, din păcate.
>
> Poate că-ți cer aproape imposibilul în momentul ăsta, dar crede-mă că aș fi în culmea fericirii să știu că am putea rămâne prieteni, pur și simplu, chiar fără să ne mai vedem vreodată, păstrând legătura pe internet și povestindu-ne unul altuia, din când în când, mici fragmente din viața noastră,banală de altfel în majoritatea timpului. Aștept cu nerăbdare să-mi scrii sau măcar să-mi dai un semn că mi-ai citit mesajele.
>
> Cu drag, Ralph.

La prima vedere, părea o scrisoare adresată unei foste iubiri, dacă nu cumva chiar femeii din pozele descărcate de pe CD-ul lui Ralph. Ana nu-și ascunse dezamăgirea:

– Da, așa cum mă temeam că o să se întâmple, acum știm și mai puține despre omul nostru. În poze ar putea fi orice femeie din sutele de milioane de blonde, iar mesajul lui Ralph nu-i decât o compunere de licean părăsit de marea lui iubire. Bine măcar că am reușit să stăm de vorbă cu el, că altfel mă strângea de gât James. De data asta o să trimit pozele pe adresa de e-mail a redacției, ca să nu mai avem vreo surpriză. Deși tare mă tem că n-o să-mi folosească la nimic.

Câteva ore mai târziu, Ana și Mike decolară de pe aeroportul din Glasgow, din fericire fără ca polițiștii scoțieni să-i întrebe de sănătate.

Articolele de a doua zi din *Daily News* și *NY Post* relatau varianta anchetării lui Ralph, „din surse apropiate investigatorilor“, motivația acțiunii sale nebunești și faptul că scăpase numai cu o rană la picior. Evident, nu lipsea poza actorului principal.

15

La cei cincizeci şi doi de ani ai săi, republicanul Donald Reavis încărunţise foarte tare la Casa Albă. În ultimul timp, preşedintele, aflat înaintea unui posibil al doilea mandat, nu se simţea deloc în apele lui. Se enerva din orice, îi sărea ţandăra la fiecare întrunire a cabinetului, ameninţând în dreapta şi-n stânga cu demiteri.

Deschise televizorul pe canalul de ştiri. Manifestaţiile violente de stradă, din New York şi Washington, împotriva continuării războiului din Orientul Mijlociu, ocupau o bună parte din jurnal. Cu o seară în urmă, se certase din nou la cuţite cu Samantha. Soţiei îi datora în mare parte ascensiunea în sferele înalte ale politicii. De fapt, preşedintele nu lua nici o decizie importantă fără să-i ceară sfatul. Din nefericire pentru Donald Reavis, părerile lor erau diametral opuse în privinţa luptei împotriva terorismului în afara graniţelor Statelor Unite. Nici un argument nu conta în raport cu cel susţinut de şeful statului până în pânzele albe: economia SUA avea să intre în colaps fără controlul asupra principalelor ţări exportatoare de petrol din Orientul Mijlociu. Era o chestiune de securitate naţională! În privinţa asta, Reavis nu putea să joace cu cărţile pe faţă, aşa cum i-ar fi plăcut. Îi era imposibil să iasă pe micul ecran şi să explice că retragerea trupelor echivala cu o catastrofă pentru naţiunea americană. Şi, nu în ultimul rând, pentru el, ca preşedinte al celei mai puternice ţări de pe glob. Samantha

înțelegea până la un punct că totul se învârte în jurul petrolului și că viitorul lui Donald depinde de cum avea să gestioneze războiul. I se părea totuși imoral ca administrația prezidențială să folosească pretextul luptei împotriva terorismului, când de fapt în joc era doar o megaafacere. Chiar dacă una vitală pentru fiecare cetățean al Statelor Unite.

Discuțiile aprinse cu soția sa îi confirmară lui Donald, încă o dată, justețea deciziilor luate în ultima perioadă. Îi spuse secretarei să-i convoace în biroul privat de la Casa Albă pe generalul Frank Bowles, pe directorul CIA, Tom Malley, și pe Cheryl Ruff, consilier pe probleme de imagine. Se văzuse nevoit, forțat de evenimente, să-și formeze un soi de celulă de criză restrânsă, alcătuită din trei oameni de încredere. După ce întorcea pe toate fețele o problemă spinoasă într-un cadru mai larg, cu diverși factori de putere, întotdeauna rămânea numai cu membrii celulei de criză, ca să stabilească modalitățile de acțiune. Cu primii doi fusese prieten în timpul facultății, îi știa extrem de bine și îi aprecia pentru capacitatea de a analiza totul la rece. În cazul lui Cheryl Ruff, povestea era mai simplă. Se plăcuseră din prima, de când se ciocniseră involuntar în sediul de campanie din capitală. De atunci, Cheryl îl însoțise peste tot, în ciuda faptului că o cam eclipsa pe Samantha.

Generalul Bowles încropi niște scuze încă din ușa biroului privat al președintelui:

– Îmi pare rău pentru întârziere. A trebuit să rezolv o situație urgentă.

Îi salută apoi pe cei din încăpere, dând mâna cu Donald și cu Tom. Lui Cheryl îi făcu numai un semn din cap, în timp ce consiliera își continuă convorbirea la telefonul mobil, stând în picioare lângă bibliotecă.

– Vreau mai întâi o informare legată de situația din Orientul Mijlociu, de la fiecare dintre voi, începu președintele Reavis, pe un ton suficient de grav încât să le piară tuturor cheful de eventuale glumițe.

Intuind parcă motivul întrunirii, generalul Frank Bowles își scoase o hârtie din mapă și citi câteva informații scrise cu pixul:

– Astea sunt cele mai noi cifre, le-am notat în drum spre Casa Albă. Până acum zece minute, aveam exact 5 632 de victime în rândul soldaților americani, dintre care 212 ofițeri și 30 de femei. Alți 631 sunt internați în spital, cu diverse răni provocate de diverse schimburi de focuri sau atentate. Probleme mari sunt în Bagdad, unde luptele de stradă au reizbucnit. În prezent, nu putem estima la cât se vor ridica pierderile. Ieri am reușit să anihilăm câteva celule de rezistență și să capturăm trei depozite de muniție.

Președintele părea cu gândul departe, absent. Știa că situația nu era deloc fericită, dar ar fi vrut să audă și câte ceva despre soluțiile salvatoare.

– Cum stăm cu aliații noștri?

– Nu prea bine, îi răspunse generalul Bowles. Britanicii sunt din ce în ce mai nemulțumiți de faptul că în fiecare zi pierd oameni și, din câte știu, există informații că-și vor retrage și ultimele trupe.

– Așa e, interveni directorul CIA, Tom Malley. Cred că ar trebui să mergi urgent în Downing Street și să-l convingi pe William Kerr că n-are alternativă. Mai ales că opinia publică a început să preseze puternic. Se anunță manifestații de amploare într-o săptămână. Nici din rândul celorlalți aliați europeni nu avem semnale încurajatoare. Românii și ucrainienii au probleme la ei acasă, deși la nivel înalt aranjamentele sunt cât se poate de clare. Părerea mea e că trebuie să acționăm cumva, cât încă nu-i prea târziu.

Președintele Reavis rămase fără replică, așa că Cheryl Ruff profită de moment ca să-i expună, pe scurt, rezultatele unui studiu sociologic întocmit de un institut guvernamental:

– S-au cheltuit 1,7 miliarde de dolari în ultimele două luni pentru propaganda de război și cosmetizarea imaginii președintelui. O mică parte din bani au fost aprobați de congres, ceilalți provin din fonduri secrete. Din păcate, rezultatele

sunt modeste. Americanii dezaprobă politica externă a SUA în Orientul Mijlociu şi în proporţie de şaptezeci şi doi la sută ar dori retragerea imediată a trupelor. Mai mult de trei sferturi dintre cei intervievaţi spun că înmulţirea atentatelor teroriste are legătură directă cu intervenţia armată a Statelor Unite şi că totul se rezumă, în final, la controlul asupra pieţei petrolului. Ieşirile publice ale preşedintelui din ultimele treizeci de zile nu au fost suficient de convingătoare pentru şaizeci şi cinci la sută dintre americani, iar acurateţea ştirilor din Orientul Mijlociu transmise de CNN au început să fie puse la îndoială. Populaţia nu mai simte că este ameninţată de terorism. Mulţi au uitat acel 9 septembrie şi cred că războiul preventiv, în afara graniţelor SUA, e o afacere orchestrată de Pentagon în scopuri exclusiv economice. În concluzie, dat fiind că peste numai un an vor fi alegeri prezidenţiale, în ritmul ăsta avem şanse mari să ajungem la un procentaj negativ, domnule preşedinte!

Dintre cei prezenţi, numai Cheryl evita să-i spună lui Donald Reavis pe numele mic. N-ar fi dorit să le dea apă la moară cârcotaşilor care nu mai puteau de grija ei şi comentau pe la colţuri că ar avea cu preşedintele şi altfel de relaţii decât strict profesionale. Nu în ultimul rând, o respecta prea mult pe Samantha Reavis ca să-i provoace eventuale crize de gelozie.

– Aştept propuneri din partea voastră, că doar de asta v-am chemat...

Era peste puterile lui să-şi toace nervii de unul singur, căutând o formulă miraculoasă. De vreo săptămână trăia cu senzaţia că toţi cei din jur l-au abandonat. Până şi prietenii parcă se comportau ciudat cu el. Iar discuţiile interminabile cu Samantha îi răneau orgoliul.

Directorul CIA încercă primul să creioneze câteva idei:

– Cred că putem ieşi la liman, pe termen mediu, cu ajutorul mercenarilor iranieni, irakieni, egipteni şi al altora din zonă. Devine esenţial pentru noi să limităm numărul victimelor din propriile trupe. Ne trebuie timp şi fonduri imense. Cele mai riscante operaţiuni au loc în Bagdad, unde suntem

extrem de expuşi în luptele de stradă. Irakienii de rând ne consideră trupe de ocupaţie.

– Bine, şi ce-ar trebui să facem concret, începând din momentul ăsta? interveni preşedintele.

– O să intensificăm procesul de racolare a unor mercenari, chiar şi din ţări europene, africane sau asiatice. Avem două tabere de pregătire în Egipt, special pentru lupte urbane. După calculele mele, ar fi suficiente două miliarde de dolari ca să punem pe picioare în următoarele săptămâni măcar zece mii de oameni bine antrenaţi.

Cheryl, tânăra colaboratoare a preşedintelui, părea total absorbită de ceea ce desena într-un carneţel. Donald Reavis veni pe nesimţite în spatele ei şi remarcă o caricatură schiţată cu mult talent. Era chiar figura lui, cu un zâmbet ce-l caracteriza în momentele bune. Femeia îl văzu prea târziu. Închise carnetul îmbujorându-se, apoi intră rapid în subiect:

– Am vorbit chiar în urmă cu două ore cu şeful de la CNN şi cu cei de la principalele reţele de televiziune, pe marginea reflectării operaţiunilor noastre din Orientul Mijlociu. Cred că au înţeles perfect despre ce-i vorba şi au promis că, indiferent de opţiunile lor politice, ne vor ajuta. Până la un punct, evident. Sociologii cred că ar fi indicat ca în perioada următoare să vă limitaţi apariţiile televizate şi să vă preocupaţi exclusiv de mersul economiei, de viaţa de zi cu zi a americanilor. O să vă transmit în scris, până diseară, punct cu punct, ce paşi ar fi de urmat săptămâna asta. Inclusiv declaraţiile de presă. A, să nu uit, până se mai liniştesc apele, nici o referire la prietenii noştri din Israel.

Toată lumea aştepta intervenţia generalului Frank Bowles. Acesta rămase mut, ca şi cum cineva i-ar fi cerut să instaureze dictatura militară în Statele Unite. Nu era prima dată când se comporta astfel, aşa că preşedintele intui corect că generalul voia să discute ceva între patru ochi. Imediat ce Malley şi Ruff închiseră uşa în urma lor, Frank Bowles ieşi din starea de apatie.

– Sincer să-ţi spun, Donald, nu cred că sunt şanse mari să rezolvăm problema într-un timp rezonabil. În Irak treaba e de

durată şi, oricât ne-am strădui, vor mai fi victime. Hai să facem împreună un scenariu, să-i convingem pe americani, şi nu numai, că într-adevăr teroriştii trebuie stârpiţi cu orice preţ. Se pare că mulţi dintre noi nu conştientizează pericolul.

– Te-ai gândit la ceva anume?

– Încă nu... De fapt, am ceva în cap. Dar trebuie să mă ajuţi. Ce-ai zice de un atentat asupra preşedintelui?

Donald Reavis se uită la general ca să-şi dea seama dacă omul era în toate minţile sau el nu înţelesese bine întrebarea. Nu sesiză nimic pe faţa lui Frank care să-i confirme una din cele două variante.

– Cred că glumeşti! Şi cine să joace în rolul meu, Arnold Schwarzenegger?

– Nu, nu glumesc absolut deloc. Ştiu că sună ciudat, da' imaginează-ţi puţin cum vor arăta buletinele de ştiri şi ziarele de a doua zi! Realizezi cam la ce cotă de popularitate te poate propulsa un eveniment ca ăsta? Şi totul fără să rişti nimic!

Propunerea generalului părea cât se poate de serioasă. Şi de idioată, la prima vedere. Preşedintele fu pe punctul de a-i da o replică dură, dar îşi spuse că i-ar fi fost mai util să afle ce era în capul unuia dintre colaboratorii apropiaţi, la care ţinea foarte mult.

– Da, sigur, nu vrei să fii tu preşedinte când se va întâmpla minunăţia? Şi, pe urmă, cum îţi imaginezi că n-o să se afle? Ca să nu mai vorbesc că ulterior ar trebui să-i demit pe toţi şefii din Serviciul Secret, CIA şi FBI, pentru incompetenţă. Dacă ai fi în locul meu, ţi-ai risca viaţa şi cariera ca să rămâi în scaunul ăsta?

– Donald, ştim amândoi la fel de bine că ţi-ai asumat nişte riscuri atunci când ai candidat. Nu ai venit la Casa Albă pentru grădinărit! În fiecare clipă, un glonţ îţi poate şuiera pe la ureche. Ca prieten îţi spun, nu văd o altă modalitate de a ieşi din impas. Am calculat totul foarte bine şi, dacă vrei, îţi pot arăta că nu există nici măcar un singur element care să-ţi pună viaţa în pericol. Ştiu ce spun, crede-mă!

Chestia asta cu atentatul i se părea de domeniul patologicului, chit că, analizând situaţia la rece, nu găsea alternative. În acelaşi timp, simţea acut că până şi apropiaţii îl priveau cu o oarecare doză de neîncredere. Trebuia să rupă odată pisica în două, asta îi era clar!

– Şi? Cum vom face, vei pune pe cineva să-mi înfingă o bombă în fund? Sau preferi varianta cu o coajă de banană pe care să alunec şi să-mi rup gâtul pe scări? Să nu uiţi să semneze bin Laden pe ea, citeţ, ca să nu fie dubii.

– Dacă vrei s-o dai pe glumă, n-ai decât. Eu vorbesc foarte serios. După cum bine ştii, ai o maşină prezidenţială superblindată, rezistentă şi la lovituri cu lansatoare de rachete. M-am gândit la o simplă grenadă defensivă. În mod normal, şocul exploziei va deraia vehiculul, şi cam atât. Spectacolul va conta. Airbagurile se vor deschide automat şi nu vei suferi nici o zgârietură. Am experimentat chestia asta într-un laborator, cu o maşină similară şi nişte manechine. Ia uită-te puţin aici!

Frank Bowles scoase din geantă un DVD-player cât palma de mare şi apăsă pe butonul „Play". Se uitară amândoi, pe ecranul minuscul, la mai multe explozii controlate şi urmările lor: bolidul negru, de greutatea unui tanc, abia se clinti de fiecare dată.

– Ei, ce spui? îl întrebă Frank, în timp ce-şi puse la loc DVD-ul. M-am gândit să nu fie într-o zonă aglomerată, ca să evităm „pagubele colaterale". Îţi dai seama că totul se filmează, şi efectul e garantat. Vom şti numai noi doi data, ora şi locul.

Preşedintele se ridică de la birou şi merse la geam. Până la urmă, ceea ce iniţial părea o farsă de prost gust se transformase acum într-o situaţie imposibil de acceptat. „Dar dacă e vorba despre un asasinat?" îi trecu prin minte, derulând rapid filmul tragic cu J.F. Kennedy. Ştia că mulţi din propria tabără nu prea îl aveau la inimă şi ar fi dat oricât ca să-l scoată din joc. Totuşi, de Frank nu avea motive să se îndoiască. Retragerea trupelor din Orientul Mijlociu nu l-ar fi ajutat de nici o culoare. Dimpotrivă. Era printre cei mai înfocaţi adepţi

ai războiului, dacă nu chiar capul de listă. Îşi dori să creadă că era bine întenţionat.

– Lasă-mi un timp să reflectez, OK? Ne vedem mâine din nou, tot pe la ora asta.

– În regulă, Donald. Ştiu că ai de luat o decizie grea şi nu vreau să insist în nici un fel. O singură rugăminte: încearcă să nu vorbeşti cu Samantha! Ce am discutat rămâne între noi. Nu trebuie să-ţi dau eu argumentele...

– Bine. Ne auzim mâine.

Rămase singur, împietrit, uitându-se în gol. Aştepta ca generalul Bowles să revină din clipă în clipă şi să-i spună că totul nu a fost decât un joc stupid, ca să-i verifice reacţiile în situaţii de stres. Existau prea multe semne de întrebare şi prea puţine certitudini. Îi plăceau sporturile extreme, dar cel propus de Frank parcă depăşea o anumită limită. Pe urmă, dacă înscenarea ajungea la urechile presei, nici nu îndrăznea să se gândească la dezastrul de după. Singurul argument forte în favoarea „nebuniei" ar fi faptul că, în mod previzibil, populaţia avea să îl sprijine să continue războiul. Iar ăsta era un lucru esenţial pentru ca economia să nu se prăbuşească, să evite instaurarea haosului şi a anarhiei în ţară. Credea la fel de sincer că inclusiv lupta împotriva terorismului ar fi intrat în derizoriu odată cu eventuala retragere a trupelor americane. Plus că prietenii din Israel s-ar simţi abandonaţi.

Secretara îl scoase din meditaţie, amintindu-i că trebuia să ajungă în zece minute la o întâlnire cu secretarul general al ONU.

16

De fiecare dată când intenţiona să se relaxeze un sfert de oră în timpul serviciului, Frank Bowles se închidea în biroul său de la Pentagon şi lăsa vorbă să nu fie deranjat „nici dacă ia foc clădirea". Se dezbrăcă până la piele, aranjându-şi tacticos hainele pe spătarul scaunului ergonomic. Nu purta nici o bijuterie, nici măcar verighetă, în afara unui ceas elveţian automatic, marca Atlantic. Fabricat în 1978, mergea la secundă, era antişoc şi subacvatic, iar pe spate avea gravate două litere: „KC". Frank nu se despărţea de el nici în pat. Deschise o uşă ce dădea în cabina de duş, apoi începu să fredoneze o arie de Mozart.

Dacă instinctul nu îl înşela, preşedintele avea să-i accepte propunerea. Aşadar, problema părea rezolvată pe jumătate. Pentru restul, schiţase un alt plan de atac, şi tot ce-i rămânea de făcut era să-l discute cu colegii.

Ieşi din sediul Pentagonului puţin după ora nouă seara. Bănuia că, la fel ca tuturor ofiţerilor de rang înalt, mişcările îi erau monitorizate non-stop. Maşina de serviciu opri la câţiva centimetri de el, iar şoferul coborî şi îi deschise portiera. În preajma reşedinţei din ultraselectul cartier al Washingtonului roiau, ca de obicei, câţiva agenţi înarmaţi, pregătiţi să intervină la cel mai mic indiciu că ar avea cineva intenţii criminale.

Scoase o sticlă de cola din frigider şi dădu drumul la televizor. Abia aştepta să treacă cele douăzeci de minute până

când trebuia să intre din nou pe internet. Pentru evitarea surprizelor neplăcute, prefera să apeleze la serviciile unui operator de telefonie mobilă ca să se conecteze la rețeaua globală. Avea abonamentul de la un nepot prin alianță, căruia îi lăsa lunar ceva în plus pe lângă valoarea facturii. Totodată, folosea în biroul de acasă și un al doilea calculator, cel oficial, la care citea presa și unele pagini web cu tentă satirică.

Nu-i fusese tocmai greu să-și dea seama că băieții îi urmăreau fiecare mișcare de pe tastele computerului, fiecare e-mail trimis de sărbători sau, pur și simplu, la vreo firmă de comenzi online. Se uită la ceas, apoi intră pe laptop pentru o videoconferință în șapte, pe Yahoo Messenger. Toată lumea era prezentă. Nimeni nu folosea serviciile vocale, din motive de securitate. Videoconferința se desfășură într-o liniște deplină, întreruptă doar de zgomotul tastaturii. Frank Bowles păru optimist în legătură cu „problema rămasă în suspensie", apoi își expuse, pe scurt, argumentele în favoarea „Planului B". Cineva îl întrebă dacă nu cumva se supralicita totul, riscându-se o reacție necontrolată. Nu, el nu credea așa ceva. Aplicarea „Planului B" depindea, în mare măsură, de rezultatele „Planului A". Urmau să se vadă în aceeași formulă a doua zi, pentru un nou schimb de informații și o eventuală planificare punctuală.

Generalul merse la celălalt calculator și intră în legătură cu soția sa, Monica. Era plecată de trei zile în Los Angeles, la sora ei internată cu niște complicații la plămâni. Comunicau pe internet de fiecare dată când se aflau departe unul de celălalt. Monica nu mai suporta discuțiile la telefon. Îi spuse că starea de sănătate a surorii ei părea să se îmbunătățească și că spera să revină acasă în cel mult două zile. Frank o îmbrățișă, virtual, trimițându-i un sărut prin intermediul simbolurilor hazlii de pe Yahoo Messenger.

17

În biroul privat din Casa Albă, preşedintele îl aştepta cu cafeaua în faţă. Avusese cu siguranţă o noapte albă – cearcănele pronunţate îl trădau de la distanţă. Donald Reavis dădu drumul la televizor, preventiv, apoi îi şopti generalului la ureche:

– Ia loc, Frank. Am două nedumeriri cu privire la ceea ce am vorbit ieri. Cum vei reuşi să treci prin filtrul agenţilor de la Serviciul Secret şi ce garanţie am că afacerea o să rămână între noi?

Se aştepta la întrebările astea, aşa că fu cât se poate de prompt în explicaţii:

– Cu privire la prima parte, te asigur că avem specialişti buni. N-o să fie nevoie să-i umilim pe băieţii de la Serviciul Secret, dacă ai vreo strângere de inimă în direcţia asta. Numai noi vom şti dedesubturile. Nu pot să-ţi ofer decât cuvântul meu că nimeni nu va afla vreodată despre ce-am discutat. Ştii bine că îmi pun gâtul sub ghilotină, odată ce intru în joc... O singură eroare de calcul m-ar putea costa viaţa. În schimb, dacă totul iese bine, o să avem suficiente motive să deschidem şampania.

La puţin timp după instalarea în funcţie, Donald Reavis urmărise un filmuleţ realizat de Secret Serviciul Secret, despre calităţile maşinii blindate a preşedintelui SUA, un Cadillac negru fabricat de General Motors. Din punctul acesta de

vedere, se simţea oarecum în siguranţă. Bolidul cântărea aproape patru tone şi era prevăzut cu un blindaj gros din titan. Ar fi putut să-l menţină în viaţă chiar şi după un atac cu cincizeci de grenade. Singura problemă era *dacă* şi *cât de mult* putea să aibă încredere în generalul Bowles. Se ştiau de mulţi ani, iar până acum Frank nu îi dăduse nici un motiv să se îndoiască de loialitatea şi de prietenia lui. În ultimul timp, se vizitau reciproc destul de des, iar Samantha şi Monica păreau a se înţelege de minune. Îşi găsiseră numeroase puncte comune, printre care pasiunea pentru cai, ajungând la un moment dat să discute ore întregi despre exemplarele lor favorite.

Cu certitudine, Donald nu se simţea deloc în apele lui. Trebuia să mintă cu seninătate o lume întreagă, să se prefacă speriat, ameninţat de „forţele răului", de terorişti şi, în general, de tot ce înseamnă duşman declarat al Statelor Unite. Odată intrat în politică, acceptase că nuanţele, demagogia, metamorfozarea aveau să joace un rol important în carieră. Nu îşi imaginase totuşi că urma să fie pus în postura de a participa activ poate la cea mai mare înşelătorie din ultimii două sute de ani. Pe de altă parte, alternativele nu sunau deloc bine, aşa că se hotărî să joace totul pe o singură carte.

– O să merg pe mâna ta, Frank. Probabil ai intuit de la început că numai un nebun ca mine ar accepta aşa ceva!

– Crede-mă că, dacă aş fi găsit o altă posibilitate, nu am fi ajuns în situaţia asta. Îmi este la fel de greu...

– În funcţie de programul meu, o să căutăm împreună un moment prielnic. Sper să ieşim cu bine din afacerea asta. O să am nişte nopţi extrem de agitate în următoarea perioadă!

Spre seară, Frank participă la o nouă videoconferinţă cu „colegii". Îi puse la curent cu ultimele noutăţi, nedisimulându-şi satisfacţia pentru reuşită. Se gândi că, dacă evenimentele decurgeau potrivit planului, nimic nu avea să le mai stea în cale. Continuarea războiului atârna de un fir de aţă. Mai mulţi congresmeni republicani din congres intenţionau – după anumite informaţii ajunse la urechile lui Frank – să-i forţeze mâna preşedintelui ca să retragă trupele treptat, în decurs de şase

luni. Presiunea opiniei publice începea să devină insuportabilă până şi în rândurile înfocaţilor suporteri ai lui Donald Reavis. Numai printr-o minune situaţia ar fi putut lua o altă turnură. Iar minunea era pe cale să se producă. Frank Bowles jubila. Ştia că viitorul stătea la picioarele lui.

18

Cu Zaid Shalan armata americană lucrase excelent în timpul războiului irakiano-iranian. Bărbatul fusese racolat de Pentagon în timp ce-şi făcea studiile într-o universitate din Virginia. La acea vreme, tânărul maior Bruce Kendall se ocupa de astfel de operaţiuni delicate. Dintr-o listă lungă cu mai mulţi irakieni veniţi să înveţe în Statele Unite, l-a remarcat pe Zaid ca posibil colaborator. După trei săptămâni de investigaţii, ştia cam totul despre el: douăzeci şi unu de ani, născut în Bagdad, în zodia Fecioarei, provenit dintr-o familie modestă, extrem de ambiţios, cunoştea la perfecţie engleza şi spaniola, cât pe-aici să fie exmatriculat în liceu, pentru comportament inadecvat faţă de profesori, asculta muzică occidentală şi visa să devină actor la Hollywood. Obţinuse o bursă la universitatea americană prin intermediul unei fundaţii şi locuia într-o cameră de cămin, împreună cu un egiptean. De două luni lucra cu jumătate de normă ca ospătar, ca să poată ieşi în weekend cu prietenii, la o bere fără alcool.

Maiorul Kendall ştia obiceiurile aşa că nu-i fu greu să-l abordeze într-o vineri după-amiază, înscenându-i un incident neplăcuit, cu o ceaşcă de cafea răsturnată într-un moment de neatenţie. Lichidul fierbinte îi pătase costumul impecabil, şi irakianul fu obligat să-şi ceară mii de scuze.

După mulţi ani, îşi amintea cuvânt cu cuvânt primul dialog cu maiorul Kendall.

– Eşti cumva din Irak? îl chestionă Bruce Kendall, în timp ce tânărul se străduia să-i şteargă petele cu un prosop alb.

Zaid făcu ochii mari, surprins de întrebare.

– Da... Se vede asta după cât de îndemânatic sunt, nu-i aşa?

– Nu, pur şi simplu am încercat să ghicesc. Puteam să zic la fel de bine Siria sau Iran. Poate din cauză că am la Bagdad un foarte bun prieten. Abdul Aldeiri...

Din nou Zaid îşi dilată pupilele, neştiind ce să mai creadă. Parcă prea se potriveau toate.

– E cumva proprietarul unui magazin de dulciuri?

Maiorul Kendall se prefăcu mirat, uitându-se cu atenţie în ochii tânărului.

– Exact! Un tip cu mustaţă, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu început de chelie?

– Da! Ce mică-i lumea, nu-i aşa? Am copilărit cu el, mi-a fost ca un frate mai mare.

– Am foarte multe amintiri frumoase cu Abdul. A stat în gazdă la mine, în urmă cu câţiva ani.

Cercetase foarte bine terenul înainte de a arunca momeala. Din dosarul lui Zaid reieşea legătura acestuia cu Abdul. Ultimul fusese o perioadă în Statele Unite cu nişte afaceri, apoi hotărâse să se stabilească definitiv în Noua Zeelandă, în oraşul actualei soţii. Kendall ştia că, de fapt, cei doi irakieni nu mai ţineau legătura. Iar Zaid nu avea cum să verifice dacă într-adevăr maiorul îl cunoscuse pe patronul magazinului de dulciuri. Aşa că Abdul era un pretext numai bun pentru o discuţie ulterioară.

– Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă într-o zi, la o cafea, dacă tot ne-am descoperit prieteni comuni, îi spuse Kendall. Până atunci poate mi se usucă şi costumul.

– Îmi cer scuze din nou! Chiar aş vrea să povestim despre Abdul.

– Păi, atunci, ce-ai zice de mâine-seară, dacă nu ai nimic în program? La cafeneaua Nora?

– În regulă, mâine chiar am zi liberă. Pe la ora opt ar fi OK?

– Ne vedem la opt.

Întâlnirea se derulă normal, aşa cum fusese programată. Bruce Kendall ştia o groază de lucruri despre Abdul şi nu-i fu deloc greu să pară foarte convingător. Mai ales că, la un moment dat, începu să-şi etaleze cunoştinţele legate de istoria poporului irakian şi de conflictele din Orientul Mijlociu, „un hobby“ de-al lui din facultate. Era inteligent, avea şarm, părea înstărit şi, în plus, fusese prieten cu Abdul. Suficiente argumente ca Zaid să-i cadă în plasă. La sfârşit, maiorul îi lăsă o carte de vizită, cu rugămintea de a-l suna în caz că avea nevoie de un împrumut sau de orice altceva. Ştia cum era viaţa de student bursier, cum trebuia să întinzi banii de pe o zi pe alta. Iar, dacă mai intervenea şi o prietenă, în mod clar apăreau găuri în buget. Zaid află că noul său amic conducea o companie profitabilă, de import de fructe exotice, şi că avea un apartament la câteva minute distanţă de campusul universitar.

După vreo lună, se intersectară pe stradă, şi Kendall îl invită acasă la el. Luxoasa locuinţă, de fapt, o casă conspirativă a Pentagonului, era folosită inclusiv pentru astfel de operaţiuni de racolare. Zaid părea atras de lucrurile rafinate. Plecase din Bagdad cu gândul de a strânge suficienţi bani încât să-şi permită la un moment dat să-şi cumpere propriul avion. De aceea acceptă imediat propunerea lui Kendall de a lucra la firma lui. În decurs de un an, reuşi să se integreze prefect în maşinăria unsă cu banii Pentagonului, şi, după ce absolvi facultatea, maiorul îi dădu posibilitatea să se descurce pe propriile picioare, finanţându-l ca să-şi deschidă o firmă de import de fructe, cu filiale la Bagdad şi Teheran. Afacerea prosperă în scurt timp, iar Zaid începu să-şi vadă visul cu ochii: vilă cu şase camere într-un cartier rezidenţial, Mercedes ultimul tip, excursii în Europa. Şi toate i se datorau lui Bruce Kendall!

Cu sprijinul maiorului obţinu cetăţenia americană şi îşi aduse părinţii alături de el. Parcă trăia într-o lume paralelă, desprinsă din cărţile SF citite în adolescenţă.

Asta până într-o zi, când realiză că visul său s-ar putea nărui într-o clipă. Bruce Kendall aduse discuţia pe făgaşul patriotismului, al luptei pentru democraţie în lume, al rolului Statelor Unite în complicatul angrenaj ce asigură stabilitatea globală.

– Cred că ştii că avem o relaţie privilegiată cu Bagdadul. E important pentru noi, ca stat, să ne menţinem prietenii din zonă. Îţi spun un secret! Nici eu şi, probabil nici tu nu ajungeam aici, unde suntem acum, fără contacte la nivel înalt. Atât în Statele Unite, cât şi în afară. Nu-ţi ascund faptul axiomatic că în afaceri nimeni nu-ţi oferă ceva pe gratis. A trebuit să plătesc, dar niciodată n-am simţit că am încălcat legea sau vreun precept moral. Mi-am ajutat ţara în numele unor principii, asta a fost...

Zaid încă nu reuşea să dezlege misterul din spatele cuvintelor lui Kendall. Se uită fix în ochii lui, căutând explicaţii suplimentare.

– Mi-au trecut pe la ureche nişte informaţii clasificate. E posibil ca în câteva săptămâni să izbucnească un război între Iran şi Irak. Sunt interese mari acolo, şi prietenii noştri irakieni ne-au rugat să-i ajutăm. E posibil ca Uniunea Sovietică să pună umărul de partea Iranului. Va trebui să echilibrăm cumva balanţa.

– Bine, şi cu ce-aş putea fi eu de folos? insistă Zaid.

– Nu ne permitem să intervenim oficial. Te deranjează dacă, din când în când, ai să transporţi la Bagdad şi altceva decât containere goale?

În sfârşit, pricepuse că urma să devină un mare contrabandist de arme şi muniţie. Era suficient de inteligent încât să înţeleagă că un eventual refuz nu intra în calculele lui Kendall.

– Bănuiesc că riscurile sunt pe măsură, tatonă terenul Zaid.

– Nu mai mari decât la orice afacere obişnuită. Avem amici peste tot, nu va fi deloc dificil să ajungi cu marfa la destinaţie. Oricum, tranzacţiile cu fructe vor continua, atâta timp cât va fi posibil.

În cei opt ani cât dură războiul, Zaid reuşi să aducă în Irak armament şi muniţie americană de sute de milioane de dolari. Bineînţeles, banii proveneau din buzunarul unui miliardar irakian îmbogăţit pe tărâmul tuturor posibilităţilor şi care ţinea enorm la ţara lui de baştină. Ajunsese aproape o legendă în Bagdad, unde numele îi era pomenit deseori în cercurile înalte. Pe lângă strânsa legătură cu armata irakiană, avusese grijă, la sugestia lui Kendall, să scape printre degete ceva fonduri şi către organizaţiile fundamentaliste religioase, deosebit de influente în Irak.

Odată cu răcirea relaţiilor americano-irakiene şi invadarea Bagdadului de trupele preşedintelui George Bush, urmă o perioadă de testare a loialităţii lui Zaid. După moartea lui Bruce Kendall într-un stupid accident de maşină, prosperul om de afaceri irakian treacu sub directa îndrumare a colonelului, pe atunci, Frank Bowles. Ulterior, Zaid reuşi să-şi păstreze contactele şi să inspire încredere la nivelul unor conaţionali bine ancoraţi în reţeaua teroristă al-Qaida. Apărea în ochii lor drept un înfocat susţinător al islamului, un duşman declarat al „imperialismului american". Iar de vreo două ori chiar demonstrase că punea interesele „cauzei" mai presus de orice. Practic, numai Frank Bowles deţinea dosarul complet al lui Zaid. În rest, peste tot la Pentagon figura drept „Agentul 30978B".

De câteva zile, generalul Bowles se gândea cum să-l includă pe Zaid în planul său. Ridică receptorul şi secretara îi comută legătura cu preşedintele Reavis.

– Bună, Donald. Când crezi că ai puţin timp să stăm de vorbă?

– Păi... şi diseară dacă vrei. Te aştept pe la nouă?

– În regulă!

Preşedintele îşi revăzu agenda pe următoarele treizeci de zile şi găsi că, cel mai probabil, „evenimentul“ avea să se întâmple într-o sâmbătă după-amiază, la câteva ore după sosirea sa din vizita oficială în Japonia. Urma să parcurgă un traseu cu maşina de la Casa Albă până la sala unde îşi rezervase un loc la meciul de baschet al echipei favorite, Washington Bullets. Îi vorbi lui Frank despre opţiunea sa şi îl rugă să aleagă bine momentul, astfel încât să nu existe victime în rândul populaţiei.

Din acea clipă, totul se rezuma la o problemă strict tehnică. *Cine* şi mai ales *cum* va arunca grenada asupra maşinii prezidenţiale? Generalul Bowles schiţă câteva variante şi ajunse la concluzia că implicarea unui factor uman aflat la mică distanţă de coloana oficială nu era o combinaţie de luat în calcul. Ar fi echivalat cu cel puţin o victimă colaterală, ceea ce preşedintele n-ar fi vrut nici în ruptul capului. Găsi cel mai nimerit planul cu utilizarea unui dispozitiv ghidat prin semnale radio de înaltă frecvenţă, fabricat să zboare la joasă înălţime şi să lovească ţinta cu precizie milimetrică. Încărcătura explozibilă putea fi ajustată în funcţie de necesităţi. Invenţia de ultimă generaţie, fabricată în Israel, urma să fie lansată de la câţiva kilometri de locul de impact, având capacitatea de a trece neobservată prin sistemul de intercepţie al Serviciului Secret, datorită dimensiunilor mici ale rachetei. Lui Frank nu-i rămânea decât să-i înmâneze preşedintelui o mică insignă cu steagul Statelor Unite, pe care să şi-o agaţe în ziua respectivă la reverul costumului. Cu ajutorul ei, un semnal emis pe o anumită frecvenţă, activat la momentul oportun, ar fi ghidat bomba direct către maşina aflată în mişcare. Orice investigaţie de *după* era din start sortită eşecului. Cine şi-ar fi imaginat că însuşi Donald Reavis îşi pusese la cale propriul atentat? Fără martori, fără ipoteze de lucru, rămăşiţele dispozitivului radioghidat nu valorau nici cât o ceapă degerată.

19

Preşedintele era aproape de nerecunoscut. Nu mai glumea ca altădată, tachinând-o pe asistenta lui, Farah, nu mai participa nici măcar la obişnuitul joc de cărţi, ca să treacă timpul mai repede în Air Force One. Se închise în biroul său zburător şi îi rugă pe agenţii de la Serviciul Secret să-i ţină la distanţă pe cei din avion, inclusiv pe soţie. Starea de nelinişte îl copleşi încă de pe aeroportul din Tokio. Încercă fără succes să-şi ascundă emoţiile, şi până la urmă hotărî să-i evite pe toţi, sub pretextul că avea de studiat câteva documente. Scoase din buzunar mica insignă cu steagul Statelor Unite şi o privi îndelung, întorcând-o pe toate feţele. Părea cât se poate de banală. Avea una identică la Casa Albă şi o purta rareori. Se gândi că încă nu era prea târziu să-l sune pe Frank, ca să anuleze operaţiunea. Numai nişte inconştienţi ca ei puteau să-şi rişte viaţa în felul ăsta.

Îşi înfipse insigna la reverul sacoului. Până la urmă, ca preşedinte, era obligat să întreprindă tot ce-i stătea în putere pentru binele ţării. Nu avea nici o îndoială. Dacă prin absurd ar fi avut cum să le vorbească americanilor pe şleau despre ce se ascundea în spatele gestului său, majoritatea l-ar fi aprobat. Istoria avea să stabilescă dacă procedase corect continuînd războiul, îşi spuse în sinea lui, convins că de cele mai multe ori era dificil, dacă nu imposibil, ca opinia publică să înţeleagă pe deplin politica la nivel înalt. Cine ar fi acceptat în zilele

noastre că un american trebuie să moară pentru ca alţi zece mii să trăiască? Existau argumente credibile în direcţia asta? Fără îndoială, numai că nu puteau fi spuse. Nici el şi nici un alt preşedinte în locul lui nu s-ar fi încumetat să ţină un discurs pe deplin lămuritor. În primul rând că un astfel de speeach ar fi intrat în contradicţie cu Constituţia Statelor Unite şi cu principiile de bază ale democraţiei, folosite ca motivaţie primordială, împreună cu lupta antiteroristă, în cazul războaielor întreţinute de Casa Albă în afara graniţelor ţării. Frank Bowles procedase corect oferindu-i soluţia asta pe muchie de cuţit.

Ieşi din birou cu zâmbetul pe buze, hotărât să schimbe starea de spirit a celor din jur. O găsi pe Cheryl Ruff tolănită într-unul dintre fotolii, notându-şi ceva în carneţel.

– Hei, ce-i cu atmosfera asta de înmormântare? Mi se pare mie sau chiar aţi uitat cum se distrează oamenii preşedintelui la zece mii de metri altitudine?

Trei feţe radioase îşi întoarseră simultan privirile. Toţi păreau uşuraţi că Donald îşi revenise din starea prelungită de apatie. Farah îşi luă laptopul de pe masă şi îl pofti să li se alăture. Preşedintele le aminti cea mai recentă ispravă a sa la jocul de cărţi:

– Un blackjack sau un poker? Ultima dată am rămas cu două mii de dolari în buzunar. N-aş vrea să cred că din cauza mea s-a instalat o anumită răceală în avion.

Secretarul de stat Jimmy Riley scoase pachetul de cărţi din cutia cu jetoane inscripţionate ca la cazinou. Donald o invită şi pe Cheryl la masă.

– Fără tine nu jucăm. Vreau să văd şi eu cum pierzi cinci sute de dolari dintr-un foc, ca să nu-ţi mai ardă de glume pe seama altora!

Consilierul preferat al preşedintelui nu se dădea în vânt după poker, dar îi plăcea să privească de pe margine. De data asta îşi călcă pe inimă şi se aşeză lângă Donald. Îl văzuse abătut de dimineaţă, aşa că în momentul ăla ar fi fost în stare să-i facă toate mofturile ca să-i mai treacă din supărare. Se uită la insigna cu steagul Statelor Unite. Nu spuse nimic. După nici

jumătate de oră, întâmplător sau nu în dreptul lui Reavis se strânseră jetoane cât să-i ajungă pentru un sejur pe Coasta de Azur, într-un hotel de lux. Abia spre finalul partidei Donald o observă cu coada ochiului pe Samantha, undeva în spatele lui, cu un roman al lui Gabriel García Márquez în brațe. Știa că o enervează cumplit jocul de cărți, de aceea o ignora în astfel de momente. Samantha fusese atrasă de râsetele inconfundabile ale soțului ei, în puternic contrast cu starea lui de până atunci. Îi plăcea să îl audă râzând, dar în același timp o preocupa faptul că nu știa ce-l frământa.

Președintele părăsi masa de joc. O sărută scurt pe Samantha, privind-o insistent.

– Cum e să trăiești pentru a-ți povesti viața? o întrebă aluziv, cu ochii la titlul cunoscutei cărți a lui Márquez.

– Să nu te mire dacă o să mă găsești într-o zi scriind despre întâmplările noastre mai mult sau mai puțin intime! Sunt convinsă că publicul ar fi interesat. Plus că, ai văzut, soții Clinton au scos bani frumoși din autobiografiile lor. Și am rămas cu senzația că Hillary chiar are talent, se pricepe la povestit. Cartea lui Bill parcă prea întinde pelteaua, sunt multe pagini plicticoase, anoste. Ai citit-o?

– Știi foarte bine că de la un democrat nu prea am ce învăța... Iar despre aventurile lui cu Monica am aflat suficiente detalii din presă.

– Ești rău, dragă! Nu-i vorba neaparat de a învăța ceva, deși pe partea economică s-a descurcat binișor. Are niște chestii interesante, că doar n-a consumat o mie de pagini chiar degeaba!

– N-ar fi mai bine să-mi explici pe larg în dormitor? îi șopti Donald la ureche, zâmbindu-i provocator.

Cei doi se retraseră în camera de odihnă, unde președintele se grăbi să-și dea jos costumul și să încuie ușa. Întotdeauna găsea resurse nebănuite, iar în pat avea o fantezie debordantă. Samantha știa că bărbații deveneau previzibili și din ce în ce mai grăbiți odată cu trecerea anilor. Donald intra într-o categorie

aparte, și ăsta era doar unul dintre numeroasele motive pentru care îl iubea.

Aterizară pe aeroportul din Washington cu douăzeci de de minute mai târziu decât fusese stabilit, din cauza unei furtuni. Donald se uită la ceas înainte de a coborî pe scara lui Air Force One: peste numai două ore avea să înceapă tot circul! Simți din nou acea apăsare greu de disimulat, în timp ce Samantha îl privi cu îngrijorare.

– Te simți bine, dragă? Nu prea ești în apele tale.

– Nu, n-am nimic... O ușoară indispoziție la stomac. Am să beau un ceai când ajungem acasă.

Încercă în zadar să-și alunge gândurile negre uitându-se la o comedie, pe DVD. Nu vedea în fața ochilor decât ambulanțe și mașini ale pompierilor, zeci de camere de televiziune și reporteri transmițând în direct de la „locul tragediei". Ar fi vrut să vorbească încă o dată cu Frank, să primească noi asigurări că totul avea să decurgă potrivit planului, fără incidente neprevăzute. Din păcate, nu putea. Era prea riscant să-l sune sau să-l cheme la Casa Albă. Și așa stătea cu emoții la gândul că ar fi putut trage cineva cu urechea la discuțiile lor recente. Un agent de la Serviciul Secret îl anunță că mașinile erau pregătite de plecare. Dădu să iasă, când Samantha îi tăie calea.

– Unde mergi?

– La meciul de baschet. Băieții de la Bullets au promis o figură frumoasă în seara asta. Tu ce faci?

– Vreau să vin și eu!

– Bine, da' spuneai că nu-ți place baschetul!

– Să zicem că m-am schimbat între timp. Hai că mă duc să mă îmbrac frumos, ca să punctăm și la capitolul imagine. Toarnă-ți un whisky până mă întorc.

Rămase cu gura căscată, incapabil să protesteze. Numai la asta nu se aștepta, să pună în pericol, conștient, viața Samanthei. Trebuia să acționeze imediat. Ieși pe ușa din spate, apoi intră în Cadillac, trăgându-și centura de siguranță. Insigna era la locul ei, în piept, atunci când convoiul se puse în mișcare fără soția președintelui.

20

Într-o cameră, la opt kilometri distanţă de Casa Albă, un bărbat îmbrăcat în pantaloni din stofă, cu o geacă neagră de fâş încheiată cu fermoarul până la gât, primi un apel scurt pe telefonul mobil. Îşi trase mănuşile, luă un dispozitiv dintr-o geantă sport şi îl aşeză cu atenţie pe cimentul rece al balconului învăluit în întuneric. Reveni pe pat cu un soi de telecomandă în mână. Un al doilea apel îl făcu să tresară. Apăsă pe butonul roşu al telecomenzii, şi dispozitivul amplasat pe balcon dispăru silenţios, cu o viteză extraordinară, ca şi cum nici n-ar fi existat. Merse apoi în baie şi turnă un lichid peste telecomanda pusă într-o cutie metalică de mărimea a două pachete de ţigări. În câteva secunde, acidul topi conţinutul cutiei. O bubuitură puternică îi provocă un rânjet de satisfacţie. Se întoarse în cameră şi privi pe geam flăcările exploziei, înainte de a părăsi grăbit încăperea.

21

Impactul fu puternic. Racheta ghidată perfect spre țintă lovi vehiculul blindat în portiera din spate, reușind să-l răstoarne. Cu o viteză de șaptezeci de mile pe oră, mașina se înclină pe partea din stânga, ieșind de pe șosea vreo două sute de metri, până când rămase nemișcată după o ciocnire frontală cu un copac. Suflul exploziei reuși să devieze și vehiculele însoțitoare, alte două Cadillacuri. Cei de la Seviciul Secret le scoteau întotdeauna pe traseu, pentru a-i deruta pe eventualii atentatori. Un agent apăru în fugă cu un extinctor în mâini, îl agită puțin și reuși să stingă flăcările. Apoi deschise cu greu portiera. Fumul îl izbi în ochi, așa că, în primele momente, nu realiză ce se întâmpla înăuntru. Mai multe airbaguri amplasate în punctele vulnerabile tocmai se dezumflau.

– Domnule președinte, sunteți teafăr?

Nu primi nici un răspuns. Intră în mașină cu un mic tub de oxigen luat de la colegii rămași în spatele lui. Văzu că Donald Reavis își mișca mâna dreaptă. Îi puse masca de oxigen pe față, apoi îl lăsă pe medicul din coloana prezidențială să-i dea primul ajutor. Trei elicoptere militare survolară cerul la joasă înălțime. Președintele fu urcat într-o ambulanță, și dispozitivul de securitate, întărit considerabil, se puse din nou în mișcare, spre spital. La locul exploziei, agenți de la FBI, poliție și Serviciul Secret, începură să caute orice indiciu care ar fi putut să-i ajute în anchetă, urmăriți de la mare distanță de primii

reporteri ajunşi la faţa locului. Ordinele erau clare: nici un civil în perimetrul interzis!

„Măcar să fi meritat toate astea!“ îşi spuse Donald Reavis, în timp ce mai mulţi agenţi îl împingeau pe o targă mobilă, pe holurile spitalului. Nu credea să fi fost rănit grav, dar asta urma să afle abia după un examen amănunţit. Îşi aminti de impactul extrem de dur. Frank subevaluase în mod voit consecinţele exploziei. Cu siguranţă, asta nu i-o va ierta niciodată!

Încă era în stare de şoc atunci când Samantha se aşeză pe patul lui, întrebându-l din priviri de ce a trebuit să plece singur la meci. Preşedintele preferă să nu-i spună nimic. După o scanare completă, medicii o asigurară pe Prima Doamnă că poate sta liniştită: doar uşoare contuzii, vizibile şi pe faţă. Maşina aia blindată îi salvase viaţa lui Reavis.

Preşedintele se gândi că acum nu-i rămânea decât să folosească evenimentul în aşa fel încât, sociologic vorbind, să scoată maximum de profit. Populaţia trebuia să rămână un timp în tensiune, la temperatura de fierbere. Hotărî să anunţe o conferinţă de presă a purtătorului de cuvânt, pentru o informare lapidară asupra a ceea ce fusese „un grav atentat asupra preşedintelui Statelor Unite“. Câteva cuvinte despre starea lui de sănătate, fără nici un fel de răspunsuri la întrebări. A doua zi, la o oră de maximă audienţă, urma să apară pe micul ecran cu o declaraţie mai amplă, bine ticluită.

22

La numai zece minute distanță de spital, într-un apartament clandestin, generalul Frank Bowles se felicită în gând pentru reușită. Se asigurase încă de joi că instrucțiunile ajunseseră în mâna lui Zaid Shalan. Urmările atentatului se succedară rapid în mass-media. Un obscur post de televiziune local, Kappa TV, primi înregistrarea video a momentului deflagrației, surprins probabil cu un telefon mobil, iar pe o pagină de internet afiliată rețelei al-Qaida atentatul fu revendicat de o organizație islamistă din Irak. Acum, terenul era pregătit pentru intervenția președintelui. Toate stațiile de televiziune transmiteau încă imagini în direct, de la câteva sute de metri de locul exploziei, inserând și înregistrarea difuzată în premieră de Kappa TV. Analiștii militari despicau firul în patru, în încercarea de a stabili cum fusese posibil atentatul. Chiar dacă filmulețul video era de proastă calitate, tehnicienii din studiourile de televiziune reușiră să focalizeze momentul impactului. Un oficial al FBI anunță, într-o scurtă declarație de presă, că peste șaptezeci de persoane suspecte fuseseră reținute în vederea unor interogatorii. În acel moment, nu existau elemente certe care să conducă la depistarea rapidă a atentatorilor. Nu era de găsit nici individul responsabil de filmarea convoiului prezidențial, ceea ce-i determină pe anchetatori să bănuiască faptul că respectivul făcea parte din grupul de teroriști. După scurta declarație a purtătorului de cuvânt al

Casei Albe, comentariile cu privire la starea de sănătate a preşedintelui continuau să ţină capul de afiş al dezbaterilor. Parcă toată lumea aştepta, cu sufletul la gură, să-l vadă pe Donald Reavis în carne şi oase, viu şi nevătămat.

Preşedintele zăbovi încă o oră în spital, la rugăminţile medicilor. Toată lumea voia să se asigure că nu exista nici cel mai mic pericol pentru viaţa acestuia. Samantha rămase singură cu el, într-o rezervă de lux.

– Explică-mi, te rog, de ce ai plecat fără mine? Niciodată nu te-ai purtat aşa...

Donald Reavis încercă să găsească o motivaţie cât de cât plauzibilă.

– Dacă îţi spun că am presimţit o nenorocire, ai să zici că sunt nebun. Am avut un coşmar noaptea trecută. De aia am şi fost întors pe dos de dimineaţă. N-am vrut să-ţi transmit starea aia tâmpită, speram să o depăşesc fără complicaţii. Culmea, mi s-a întâmplat tocmai mie, care nu dau doi bani pe vise, astrologie, mistică şi alte chestii din astea. Doar mă ştii! S-ar părea că lucrurile sunt altfel decât mi le-am imaginat...

O strânse la piept pe Samantha, sărutând-o pe frunte. Ştia că explicaţia fusese neconvingătoare, dar o altă variantă l-ar fi pus într-o situaţie şi mai penibilă. Tot drumul înapoi până la Casa Albă se gândi la discursul de a doua zi. Se uită la televizor şi aproape că nu-i veni să creadă că scăpase cu viaţă dintr-o astfel de explozie. Noaptea şi-o petrecu la birou, în faţa unor foi. Spre orele patru ale dimineţii, îşi reciti discursul.

> Dragi concetăţeni, America a fost lovită din nou, chiar în inima ei. S-a întâmplat ca ţinta să fie preşedintele. În locul meu putea fi, la fel de bine, oricare dintre voi. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am avut zile şi am scăpat din acest teribil atentat! După cum bine ştiţi, în ultimii ani am încercat să-i ţinem pe terorişti departe de graniţele ţării, să-i găsim oriunde s-ar afla şi să-i tratăm după cum merită. Din nefericire, anumite ţări, în special cele din Orientul Mijlociu, le-au oferit constant sprijinul, plasându-se pe aşa-numita Axă a Răului. Nu am avut şi nu avem

altă alternativă decât să luptăm până la capăt într-un război de uzură. A spune că o eventuală retragere a trupelor noastre ar echivala cu încetarea atentatelor teroriste este o mare iluzie. Tot timpul vor găsi noi și noi motive pentru a considera că democrația promovată de administrația Reavis intră în contradicție cu interesele lor. Tot timpul ne vor acuza că, în realitate, nu urmărim decât să le luăm petrolul. Sau să le furăm pământul, ajutându-i pe israelieni.

E adevărat că efortul depus în lupta antiteroristă este plătit cu sângele compatrioților. Însă nimeni nu poate fi mai conștient decât mine că sacrificiul fiecărui american căzut la datorie înseamnă enorm pentru viitorul Statelor Unite. Nu ne permitem să abandonăm acum, când luptăm pentru o cauză dreaptă!

Nici un moment nu m-am îndoit cu privire la justețea cauzei noastre. Iar dacă alte state ale lumii au preferat să adopte o politică de neutralitate, atunci le reamintesc că în problema terorismului nu există decât două variante: ori de partea Răului, ori de partea Binelui! Nu poți fi neutru în astfel de momente, pentru că, mai devreme sau mai târziu, oamenii obișnuiți, indiferent din ce parte a lumii, nu se vor simți în siguranță nicăieri pe acest pământ. Terorismul este un virus mortal, și trebuie izolat la el acasă, până nu va ajunge să se răspândească peste tot!

N-am vrut să vorbesc despre ce-am simțit când a explodat bomba la mai puțin de un metru de mine. Nu are importanță! Suntem în război, și băieții noștri au parte de astfel de evenimente în fiecare zi. Important este că am trecut cu bine de un moment de cumpănă din viață și că am conștientizat, mai puternic ca niciodată, că nici un efort nu este prea mare pentru a scăpa de această ciumă a secolului XXI.

Vă asigur pe toți că anchetatorii muncesc douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În cel mai scurt timp, vor reuși să-i prindă pe ticăloși și să-i aducă în fața Justiției! Sunt convins că toți compatrioții vor fi solidari în aceste momente dificile și că, în final, vom învinge! Dumnezeu să binecuvânteze America!

Îl rescrisese de câteva ori, iar acum părea mulţumit de rezultat. Avea să i-l dea la prima oră lui Cheryl Ruff, consilierul pe probleme de imagine, pentru unele mici retuşuri. Cu puţin noroc, mai putea prinde două ore de somn.

Discursul rostit în direct fu preluat de zeci de staţii de televiziune de peste ocean. Din păcate pentru jurnalişti, preşedintele îi preveni încă de la început că nu avea să răspundă la întrebări. Şi cum nici din partea Serviciului Secret sau a FBI nu răzbăteau informaţii noi, presa abunda de comentarii şi de scenarii. De unde fusese lansată racheta? Era vorba cumva de un atac din afara Statelor Unite? De pe mare? Din spaţiu? Cum de reuşiseră să afle traseul preşedintelui şi să localizeze maşina cu atâta precizie? Ce-au păzit agenţii de la Serviciul Secret? De ce n-a fost interceptat obiectul până să ajungă în zona de impact? Unde au dispărut teroriştii? La douăzeci şi patru de ore de la eveniment, nici un oficial nu se încumetă să iasă pe posturile de televiziune pentru a oferi explicaţii. Preşedintele Reavis îl numi pe directorul FBI coordonatorul anchetei, punându-i în vedere să-i lase pe birou cel puţin două rapoarte pe zi. Agenţii Bob Daley, de la FBI, şi George Reed, de la Serviciul Secret, primiră mână liberă şi tot sprijinul de care aveau nevoie ca să stabilească în timp record în ce condiţii avusese loc atentatul.

Înregistrarea video de la postul Kappa TV se dovedi a fi esenţială în obţinerea unor informaţii de mare importanţă pentru descrierea modului de operare al teroriştilor. Experţii de la FBI aveau deja date despre viteza rachetei şi unghiul de impact, singura nedumerire fiind legată de absenţa obiectului pe radarele ultrasofisticate ale Serviciului Secret. Agentul Bob Daley mai avea o întrebare importantă rămasă fără răspuns: Dacă tot dispuneau de o rachetă atât de evoluată, de ce nu au folosit un explozibil puternic, capabil să facă o groapă cu diametrul de treizeci de metri în jurul maşinii preşedintelui? E drept că, şi aşa, bomba ar fi transformat într-un morman de fiare vechi orice maşină obişnuită. Nu şi vehiculul blindat de la Casa Albă. Era greu de grezut totuşi că autorii atentatului nu

aveau habar de calitățile bolidului, mai ales că postul de televiziune Discovery difuzase un reportaj despre Cadillacul produs de General Motors. Cu cenzura impusă de Serviciul Secret, bineînțeles.

Partea proastă în ancheta condusă de FBI era că lipseau martorii oculari. Doi bătrâni aflați în apropiere nu apucaseră să vadă momentul deflagrației, iar un afro-american nu putu să declare decât că auzise un zgomot ca un fel de șuierat, cu câteva secunde înainte de explozie. Interogarea suspecților reținuți de FBI rămase fără rezultat. Dintre sutele de apeluri telefonice primite la sediul poliției, părea interesant doar cel al unei femeie la vreo cincizeci de ani, care ar fi sesizat un obiect zburător trecând cu foarte mare viteză pe lângă apartamentul ei de la etajul doisprezece. Altceva nu știa și nici nu era capabilă să le descrie agenților forma obiectului.

După două zile de investigații, directorul FBI fierbea de mânie. Daley și Reed băteau pasul pe loc, iar președintele nu părea încântat de mersul anchetei. În schimb, avea un alt motiv de satisfacție. Cheryl Ruff îl informă despre rezultatele ultimului sondaj de opinie, de după declarația televizată, și lucrurile păreau a se îndrepta în direcția vizată de Frank. Cota de încredere îi crescuse cu vreo cinsprezece procente, iar majoritatea americanilor susțineau politica externă a cabinetului Reavis în Orientul Mijlociu. E drept că o bună parte a populației rămânea în continuare ostilă războiului, dar situația se îmbunătățise simțitor după atentat. Până și Samantha evita să-l mai bată la cap în privința retragerii trupelor.

Pentru că nici după o săptămână de investigații nu se așteptau la rezultate spectaculoase în ancheta derulată de FBI și de Serviciul Secret, agenții Daley și Reed cerură permisiunea unei întrevederi private cu președintele, la Casa Albă. Fură uimiți când Donald Reavis îi primi chiar în acea zi, în Biroul Oval.

– Luați loc, domnilor. Beți o cafea, un ceai?

– Nu, mulțumim, răspunse Bob Daley și în numele colegului său. Nu vrem să vă reținem mult.

– Cum merge ancheta? Când îi punem la zid pe nemernici?

– Din păcate, nu avem veşti încurajatoare. Probabil aţi aflat din rapoartele noastre că s-a folosit o rachetă de ultimă generaţie ghidată prin unde radio. Specialiştii de la Pentagon spun că dispozitivul are o serie de performanţe cu câteva clase deasupra a ceea ce foloseşte în prezent armata americană. Dimensiunile mici ale acestuia l-au făcut imposibil de detectat de către radare. Nu prea înţelegem un lucru din toată afacerea: de ce teroriştii nu au folosit un explozibil mult mai puternic?

– Nu m-am gândit la aspectul ăsta. Poate că nu şi-au dat seama că maşina blindată rezistă la un astfel de şoc...

– Din datele noastre reiese că racheta a fost lansată de la o distanţă de opt kilometri, din balconul unei clădiri. Vrem să vă întrebăm, şi asta e foarte important pentru noi, dacă aţi vorbit cu cineva despre programul dumneavoastră din acea zi.

Preşedintele Reavis încercă preţ de câteva clipe să pară adânc preocupat de problema agenţilor, înainte de a le răspunde:

– Da, cred că-i vorba de consilierul Cheryl Ruff, de secretarul de stat Jimmy Riley şi de soţia mea, Samantha... Normal, ştiau şi băieţii de la Serviciul Secret.

– V-am întrebat pentru că atentatorii au mers direct la ţintă, cunoşteau perfect traseul coloanei prezidenţiale. Şi ar mai fi o problemă. Nu am dezlegat un alt mare mister: cum de au reuşit să localizeze la fix maşina în care eraţi, din moment ce existau în coloană alte două vehicule identice?

Un moment de tăcere se lăsă în încăpere, apoi Bob Daley îi spuse preşedintelui ce avea pe suflet:

– Racheta aia nu putea fi ghidată atât de precis decât dacă în Cadillac exista un transmiţător, un reper care să-i arate calea de urmat. De aceea bănuim că undeva, în preajma Casei Albe, avem o „cârtiţă“. Cineva lucrează mână în mână cu teroriştii!

Donald Reavis se gândi imediat la insigna cu steagul Statelor Unite. O luase din piept la spital, după atentat. Îşi strecură încet mâna în buzunarul pantalonilor şi dădu de ea. Trebuia să scape cu prima ocazie de bucata aia de metal!

– Este foarte grav ce-mi spuneţi! Există vreo posibilitate să vă înşelaţi?

Agentul George Reed interveni, în sfârşit, în discuţie:

– Cam una la un milion! Este aceeaşi probabilitate ca teroriştii să fi nimerit din întâmplare maşina prezidenţială. Personal, am exclus-o din calcule. E vorba despre nişte profesionişti, după părerea mea. Sunt sigur că au avut un complice în preajma Casei Albe. Va fi dificil să-l găsim. Doar dacă autorizaţi să-i supunem pe suspecţi unui test complex cu detectorul de minciuni.

– Problema este delicată. Vă daţi seama că, dacă află presa, o să iasă un scandal monstru... Sunt mai mulţi suspecţi şi nu văd cum o să reuşim să păstrăm discreţia. Pe de altă parte, situaţia e gravă, nu putem să nu reacţionăm. Un al doilea atentat va fi probabil şi ultimul în ceea ce mă priveşte. Lăsaţi-mă să găsesc până mâine o soluţie. Vă aştept aici la aceeaşi oră.

Abia după ce agenţii ieşiră, realiză tâmpenia pe care o făcuse păstrând insigna. O aruncă în veceu, trăgând apa. Se afla într-o postură deloc plăcută. Dacă nu reacţiona după dezvăluirile cu privire la „cârtiţă“, devenea el însuşi suspect. Până la urmă va autoriza testele, cu discreţia de rigoare, pe un cât mai mare număr de indivizi, ca să elimine suspiciunile din jurul său şi să canalizeze ancheta departe de Casa Albă.

Pe agenţii de la Serviciul Secret investigaţia cu detectorul de minciuni nu-i luă deloc prin suprindere. Pentru ei, testul intra în obligaţiile de serviciu. Celorlalte douăzeci şi şase de persoane incluse pe listă li se explică, pe scurt, că, din „raţiuni de securitate naţională“, trebuiau să răspundă la o serie de întrebări, conectaţi la poligraf.

Daley şi Reed fură dezamăgiţi să constate, după toate testele, că ajunseră din nou într-un punct mort. Preşedintele le confirmă încă o dată că nu mai discutase cu nimeni despre programul său din acea seară. Pe lângă eşecul evident, cei doi agenţi suportară şi consecinţele: informaţia cu privire la investigaţia lor la Casa Albă ajunse în redacţia de la *Washington*

Post, iar de aici se iscă un întreg tămbălău, plin de scenarii fanteziste. Presat să reacţioneze, Donald Reavis se văzu nevoit să explice că „există o procedură standard“ a Serviciului Secret în astfel de atentate, iar ancheta „nu a scos în evidenţă nici o fisură la nivelul personalului de la Casa Albă“. Lucru, de altfel, cât se poate de adevărat. Nimănui nu-i trecuse prin minte nebunia de a-l supune şi pe preşedinte la testul cu detectorul de minciuni.

Lipsa rezultatelor concrete în ultimele două săptămâni îl puneau într-o lumină extrem de proastă pe directorul FBI, Ernie Aller. Tuna şi fulgera la fiecare întâlnire cu Daley şi Reed, deşi cu greu le-ar fi putut reproşa ceva. Datele adunate la dosar erau pur tehnice: forma rachetei, felul explozibilului, traiectoria, locul lansării şi altele. Nimic despre suspecţi. Parcă toţi informatorii s-ar fi înţeles să doarmă în momentul atentatului! Nici înregistrările unor convorbiri telefonice din perioada premergătoare deflagraţiei nu spuneau mare lucru. În disperare de cauză, la un moment dat anchetatorii îi luaseră la rând pe toţi cetăţenii arabi monitorizaţi de Departamentul de Securitate.

În timp ce Ernie Aller se dădea de ceasul morţii ca să-i găsească pe terorişti, generalul Frank Bowles sărbătorea reuşita acţiunii plănuind, minuţios, următorul pas.

23

De câteva zile, profesorul Philip Derancourt era de nerecunoscut la birou, le zâmbea larg tuturor și uneori chiar fredona melodiile preferate pe holurile instituției. Katty acceptase să se mute la el, și lucrurile păreau a merge într-o singură direcție: spre altar. Nici unul, nici altul nu se grăbeau să facă pasul decisiv. Aveau suficiente motive să amâne discuția despre o eventuală căsătorie, date fiind experiențele nefericite din trecutul amândurora. Şi pe plan profesional existau semne de îmbunătățire a atmosferei. Directorul OMM, Christoph Boveri, se purta în ultimul timp suspect de prietenos cu el, în condițiile în care aflase probabil despre discuțiile cu Dean Kopper. Părea să fi uitat cu totul de controversatul raport.

Ca în fiecare vineri seara, Philip ieși în oraș cu iubita lui, pentru o cină romantică la restaurantul preferat. Amândoi așteptau cu nerăbdare sfârșitul de săptămână, gândindu-se la minunile gastronomice din meniu. Dacă pentru Philip nu prea conta o porție în plus la masă, Katty își calcula cu mare atenție înghițiturile, obsedată fiind să nu depășească nivelul caloriilor, potrivit recomandărilor medicului nutriționist. Spre deosebire de alte femei la fel de frumoase, își întreținea corpul cu un efort demn de aplaudat: cel puțin două ore de fitness și aerobic în fiecare zi, jumătate de oră de înot, plus regim alimentar strict. Pur și simplu le ura pe fetele alea cu un metabolism ciudat, care, oricât ar fi mâncat, rămâneau la fel de ușoare pe

cântar. Uneori își călca totuși pe inimă, savurând o prăjitură cu multă cremă, ca să-și mai astâmpere din pofte. Ştia că după aia o să tragă dublu la sala de sport, dar merita!

Se așezară la o masă de lângă fereastră, după ce șeful de sală își ceru scuze că nu putea să le ofere locul obișnuit. Katty nu prea avea chef să mănânce și comandă numai o salată de fructe. Privi undeva în gol, în spatele lui Philip, și aproape că nici nu-și dădu seama când bărbatul îi luă mâna stângă în palmele lui și îi strecură pe deget un inel. Avea un diamant destul de mare, incrustrat în platină. După toate aparențele, trebuia să fi costat o avere. Îi mulțumi din priviri, copleșită de emoții.

– Îți place?

– Foarte mult. Nu știu ce să spun... De obicei nu mă manifest normal când primesc cadouri. Gestul tău înseamnă enorm pentru mine. Îți mulțumesc!

Îi strânse mâna într-ale ei și i-o sărută, înainte ca bărbatul să și-o retragă, cumva rușinat. Philip răspunse apoi la un apel pe telefonul mobil. Era Dean Kopper, tot numai lapte și miere: „Îmi pare rău pentru incidentul de data trecută. Cred că în mare măsură a fost vina mea. O să rediscutăm datele problemei și sunt convins că o să ajungem la un compromis. Ce spui, ne vedem luni dimineață, la mine la birou?“ Nu avea chef absolut deloc să discute cu Kopper într-un astfel de moment unic, cu atât mai puțin să zboare din nou la New York. Acceptă totuși invitația, dat fiind că individul își ceruse scuze pentru cele întâmplate.

– Am o veste bună! îi spuse apoi lui Katty, zâmbind. Luni o să-ți faci cumpărăturile în Manhattan Mall din New York. Am vorbit cu insipidul ăla de Kopper și m-a chemat la el.

Spre surprinderea lui, tânăra nu se bucură absolut deloc. Dimpotrivă. Philip nu-și putu ascunde dezamăgirea.

– Ai reacționat de parcă ți-aș fi cerut să te măriți cu mine! Hai că te iert de data asta, dacă-mi explici cu ce-am greșit.

– Nu, nu-i vorba de tine. Din păcate, luni trebuie să rămân în oraș. Fratele meu, Victor, vine tocmai din Australia ca să mă

vadă. Am înțeles că o să ajungă aici cu toată familia. Îți dai seama că aș fi vrut mult să te însoțesc. Victor și-a rezervat biletele de avion în urmă cu câteva săptămâni.

– Ce să zic, îmi pare rău. În același timp, mă bucur că o să petreci un timp cu fratele tău. Să-mi dai o listă cu ce-ai vrea să-ți iau din mall.

Sâmbătă și duminică, Philip se strădui să pară neafectat de apropiata despărțire. Avea să simtă aproape dureros lipsa lui Katty, fie ea și numai de douăzeci și patru de ore. O sărută îndelung înainte de a pleca și îi promise să o sune din cinci în cinci minute.

La aeroportul din New York fu întâmpinat de același Kim, dispus ca de obicei să-l pună la curent cu bârfele. Aparent, așa-zisa relație dintre Dean Kopper și fosta lui secretară, Daniel, nu se confirma. Nimeni nu-i mai văzuse împreună, după transferul ultimului într-o altă clădire a ONU. Cu toate astea, Kim susținea cu tărie că indivizii erau îndrăgostiți și că Dean avea undeva un cuibușor de nebunii. Era numai o chestiune de timp până să le descopere locul.

De data asta, o brunetă la vreo treizeci și cinci de ani îl invită în anticameră. Oricui ar fi privit-o i-ar fi fost greu să creadă că lui Dean Kopper îi plac bărbații mai mult decât femeile. Se uită lung în urma ei, la felul cum călca, apăsat, pe mocheta groasă, punându-și în evidență formele frumos conturate.

Nu așteptă decât două minute. Kopper îl luă în primire cu un zâmbet generos.

– Salut, Philip! Cum e vremea la Geneva?

– Cam frig pentru perioada asta. Când am urcat în avion, ieșise soarele după o scurtă rafală de ploaie.

– Te-am chemat ca să discutăm direct, cu rugămintea ca totul să rămână între noi. Îmi dau seama că te-am jignit cerându-ți imposibilul și, încă o dată, îmi cer scuze. Probabil că ar fi trebuit să te cunosc mai bine înainte de a da cu bâta în baltă. Apropo, ce mai face Katty? Parcă așa o cheamă pe frumoasa ta secretară...

„Idiotul ăsta n-a renunţat!“ îşi spuse Philip, contrariat că nu-şi putea ţine viaţa personală departe de privirile indiscrete ale unui individ de teapa lui Kopper. Hotărî să-şi păstreze totuşi calmul.

– E bine, cred. Cel puţin aşa părea vineri după-amiază, când a plecat de la birou. Să-i transmit ceva?

– A, nu... Katty mi-a plăcut întotdeauna. O adevărată profesionistă! Simpla ei prezenţă ar putea înviora atmosfera până şi la înmormântări! Nu glumesc, să ştii...

– Nu cred că vă puteţi plânge în privinţa asta, îi replică Philip, făcând trimitere la bruneta de dincolo de uşă. Bine, şi Daniel avea un şarm aparte, dar, de când aţi adus-o pe noua secretară, parcă încep să-mi placă întâlnirile noastre.

Îl atinse la rându-i în punctul sensibil şi sesiză cum se schimbă la faţă. Cu siguranţă Kopper nu se aştepta ca bârfele despre el şi Daniel să ajungă la sute de kilometri depărtare.

– Să trecem la treburi serioase, Philip. Îţi spune ceva numele de Janet O'Leary?

Se gândi unde voia să ajungă. Nu-i trecu nimic prin minte.

– Nu. De ce?

– Ai cunoscut-o în urmă cu douăzeci şi doi de ani, în campusul Universităţi Sorbona, la Paris. E drept că nu ţi-au rămas amintiri tocmai plăcute din vremea aia...

Kopper reuşi să-i strice iremediabil ziua. Pe Janet o ştia din timpul studenţiei, se îndrăgostise de ea la prima vedere. Îşi dăduse seama, mult prea târziu, că tipa avea grave probleme. Scurta lor relaţie se terminase foarte prost pentru Philip, cu o anchetă la poliţie, pentru un presupus viol. Îşi aminti că atunci refuzase să o *împrumute* cu o mie de dolari, ca să-şi cumpere droguri, iar Janet îl reclamase că ar fi forţat-o să întreţină relaţii sexuale. Poliţiştii au închis în final dosarul din lipsă de probe, nu înainte de câteva interogatorii care au lăsat urme.

Dean Kopper îi arătă, de la distanţă, o copie după plângerea femeii, subtilizată probabil din dosarul poliţiei.

– Ar fi destul de neplăcut să vadă Katty ce scrie aici, nu-i aşa? Sunt sigur că ar înghiţi cu greutate explicaţiile tale.

De data asta nu se mai enervă. Se obişnuise de mult cu ideea că individul din faţa lui era capabil de orice, aşa că încercă să îi zâmbească dispreţuitor. Katty trebuia să îl creadă pe cuvânt, dacă într-adevăr îl iubea. Îşi spuse că, din moment ce lucrurile ajunseseră până aici, n-ar fi rău dacă ar încerca să se joace puţin cu nervii lui Kopper.

– Or fi buni băieţii tăi de la serviciile speciale de urmărire şi interceptare, dar ar trebui să le ceri înapoi leafa pe luna trecută. Probabil că li s-au înfundat căştile sau microfoanele atunci când am discutat cu Katty problema aşa-zisului viol. Alaltăieri-seară, dacă nu mă înşel... N-am vrut să existe nici un secret între noi, pentru că, mai devreme sau mai târziu tot s-ar fi găsit un binevoitor care să-i lase în poştă o anonimă despre „orgiile sexuale ale lui Philip Derancourt". Aşa că surpriza ta o să fie un mare fâs! Drept să-ţi spun, mă aşteptam să ai o imaginaţie mai bogată.

Nu-şi dădu seama, în primele secunde, dacă a mers sau nu cacealmaua.

– Să ştii, Philip, că, din punctul meu de vedere, nu trebuia să ajungem până aici. Nu pricep de ce te încăpăţînezi atât într-o problemă simplă ca bună ziua. Doar nu ţi-a cerut nimeni piatra filozofală! Ce dracu', oameni suntem, hai să ne înţelegem cumva!

– Ai vreo propunere, în afară de declaraţia aia de la poliţie?

– Ce ai spune de o sută de mii de dolari cash, plus o casă de vacanţă la Monte Carlo?

„Vorba aia, dacă nu merge cu parul, atunci să încercăm cu banul", îi trecu rapid prin minte, gândindu-se la cât de important trebuie să fi fost raportul ăla pentru Dean Kopper, din moment ce-şi permitea să facă uz de astfel de metode. Philip nu mai avea nimic de pierdut, aşa că se gândi să-i dea o lecţie.

– Îmi ceri un lucru aproape imposibil şi îmi oferi nişte firimituri, de parcă aş sta cu mâna întinsă, la capăt de pod. Am eu faţă de păcălici?

Îl privi insistent în ochi pe Dean Kopper, cu o mină extrem de serioasă. „Oare până unde va merge?“

– OK, m-ai convins! Să batem palma pentru două sute de mii! Nici un cent în plus, nici unul în minus. Îmi place că știi ce vrei, pe cuvânt dacă nu credeam până adineauri că mai repede negociez cu un perete, decât cu tine. Hai că te invit diseară la un club select, ca să-ți arăt și altă față a NewYorkului. Bănuiesc că ai venit singur, nu?

Din punctul ăsta, discuţia nu mai avea nici un haz pentru Philip.

– Ai ghicit, Katty a trebuit să rămână acasă. Un singur lucru mă frământă: banii, ăia două sute de mii, îi pot primi în monede de câte un dolar? Nu de alta, da' mi se întâmplă destul de des să nu găsesc mărunțiș pentru automatul de cafea.

Zâmbi, și atunci Kopper înţelese: fusese ridiculizat ca ultimul papă-lapte!

– Bine, e opţiunea ta și ți-o respect. Ţinem legătura! Trebuie să plec acum la o întâlnire.

Ieşi din încăpere înainte să audă o ultimă ironie a lui Philip: „Şi cu invitaţia la clubul select cum rămâne?“ În biroul său, Dean Kopper ridică telefonul și anunţă, scurt, rezultatul negocierii: „Va trebui să găsiţi o altă soluţie!“

Profesorul Derancourt fu urmărit îndeaproape, imediat ce părăsi sediul ONU. Două perechi de ochi îi înregistrau fiecare mișcare.

24

De când cu atentatul asupra preşedintelui Statelor Unite, irakianul Zaid Shalan se aştepta din moment în moment să-i bată agenţii FBI la uşă şi să-l întrebe de sănătate. Ştia că agenţii îl ţineau sub observaţie de ani buni şi în cazuri extreme, avea să fie imposibil să pretindă că e prieten cu generalul Frank Bowles. Era obligaţia morală a acestuia să intervină şi să-l facă scăpat. Nu se îndoia nici o clipă că aşa avea să procedeze în situaţii critice.

Sorbi din ceaşca de cafea, răsfoind paginile de afaceri ale cotidianului preferat. Telefonul mobil vibră de două ori, scoţând un sunet ascuţit. Recepţionase un mesaj. O frază aparent banală, trimisă de pe un anumit număr de telefon, îi mări pulsul. Îşi notă literele rezultate din combinaţia mesajului cu primele cuvinte de pe pagina 9 a ziarului. Avea acum datele necesare ca să intre în acţiune imediat ce urma să primească undă verde.

Suficient de discret încât să nu provoace valuri, Zaid apărea pe lista neagră a FBI şi CIA, cu toate bunele sale referinţe de după războiul irakiano-iranian. Nimeni nu putea să bage mâna în foc că nu era agent dublu, nici măcar Frank Bowles. Pe de altă parte, ca să fie credibil faţă de membrii celulei teroriste, de ceva timp era supravegheat la domiciliu într-un mod cât se poate de vizibil. Zaid nu se întâlnise niciodată cu vreunul dintre „colaboratori". Le ştia dosarele pe de

rost, ca şi modalităţile de contact. Şi mai ştia că, pentru *cauza* lor, fiecare şi-ar fi dat viaţa fără să ezite. Făceau parte din a doua generaţie de musulmani emigraţi în Statele Unite, erau integraţi perfect în societate şi cu greu ar fi putut cineva să-i includă în categoria cetăţenilor potenţial periculoşi pentru siguranţa naţională. Adevărate bombe cu ceas, a căror detonare depindea de un singur om: Zaid Shalan.

25

Pentru o zi de luni, era neobişnuit ca Charlize Akin să iasă cu fiica sa la cumpărături. Nicole insistase încă de duminică seară să meargă amândouă la magazinul de jocuri pe calculator din Manhattan Mall, unde ştia că o aştepta un CD cu aventurile lui Harry Potter. Charlize ar fi dat orice să-i scoată din cap pasiunea pentru astfel de jocuri. Deocamdată însă, trebuia să se mulţumească doar cu faptul că, slavă Domnului, nu avea alte ocupaţii în timpul liber.

De la ultima vizită a lui Max, Nicole o întreba în fiecare zi despre împacarea cu tatăl ei. Iar Charlize simţea că înnebuneşte gândindu-se că nu avea o soluţie care să se potrivească perfect.

Nicole o prinse de mână când intrară în mall şi îi vorbi pe un ton sobru, oficial:

– Uite ce spun eu, mami. În fiecare vineri după-amiază, noi putem pleca la Londra, până duminică seara. De luni până miercuri vine tati aici, în misiune. E imposibil să nu găsească ceva de lucru în New York, măcar cu jumătate de normă. Doar se pricepe la o groază de chestii, nu? Deci rămâne numai joia descoperită. Asta o să fie ziua noastră, o să ieşim în oraş ca să mâncăm îngheţată până pocnim. Ce zici?

– Bună idee! O să-i propun lui Max, să vedem dacă acceptă. Ar fi un post de secretară diponibil chiar la mine la firmă...

– Râzi de mine, nu? Păi, secretarele nu sunt femei? Ce să caute el acolo?

– Nu neaparat. Important e să ştii să răspunzi la telefon, să pui de-o cafea şi să ai relaţii bune cu şeful.

– Şi cine e şeful la voi la birou?

– Un tip simpatic. Sunt sigur că s-ar înţelege bine cu Max.

– Nu prea cred! Tati nu poartă fustă mini şi e cam greu de abordat. În plus, după cum îl ştiu eu, nu rezistă să stea la birou mai mult de jumătate de oră. Se plictiseşte repede. Lui îi trebuie o activitate din asta de teren, să se mişte, să se agite...

– Păi, atunci, o să-i propun nişte lucrări de grădinărit. Ştiu câteva familii dispuse să plătească gras pentru îngrijirea peluzei din faţa casei.

– De acord, numai să ai grijă să nu se îndrăgostească de nevasta proprietarului, că pe urmă o să-şi ia cealaltă jumătate de normă ca maseur...

Cu greu se abţinu să nu o strângă în braţe şi să o sărute. Era mândră de fiica ei, deşi nu-i plăcea că generaţia lui Nicole se maturizase prea devreme. Copiii de astăzi nu semănau deloc cu cei de ieri. Charlize avea deseori impresia că primii veniseră pe lume cu un întreg bagaj de cunoştinţe preluat de la părinţi. Nu-i rămânea decât să se acomodeze cu ideea că evoluţia asta puţin ciudată nu le va afecta relaţia. Se străduise în ultimul timp să şi-o apropie pe Nicole şi n-ar fi vrut ca fiica ei să găsească un refugiu în internet sau în altă parte.

– Hai să vedem dacă nu cumva ai primit o informaţie greşită despre CD-ul cu Harry Potter, îi spuse când ajunseră în faţa magazinului.

– Sunt sigură că nu!

Nicole merse ţintit la raftul cu jocuri şi găsi cutia căutată. Se vedea de la distanţă, pe o măsuţă, ceva mai în faţă. Timp de câteva zile, producătorii o lansaseră cu mare tam-tam, printr-un clip publicitar difuzat pe toate posturile de televiziune.

– Am o rugăminte la tine, înainte de a ţi-l cumpăra. Îmi promiţi că nu îl vei folosi mai mult de o oră pe zi?

– Ştii bine că mă plictisesc repede. La început o să fie dificil, până mă obişnuiesc cu el. În seara asta pot să fac o excepţie, să mă joc două ore?

– Numai dacă, înainte de a da drumul la calculator, citeşti cincizeci de pagini din Jules Verne.

– În regulă, ştiam că n-o să mă dezamăgeşti!

– Poate mă răzgândesc, dacă mă iei peste picior în continuare...

Intrară apoi într-o cofetărie, pentru obişnuita îngheţată cu vanilie şi fistic.

Philip o sună pe Katty şi îi povesti, pe scurt, despre întâlnirea de la sediul ONU. În ciuda incidentului neplăcut, nu-i părea deloc rău că pierduse timpul prin New York. Nesuferitul ăla reuşise să-l binedispună pentru o săptămână întreagă.

Plecă spre Manhattan Mall, hotărât să nu se întoarcă la iubita lui cu mâna goală. Un singur lucru îl măcina în continuare: de ce raportul lui valora atât de mult?

Ca să-şi potolească foamea, se aşeză la o masă în restaurantul cu specific japonez. Nu rata niciodată ocazia să se delecteze cu un sushi adevărat.

26

Irakianul Zaid Shalan primi un al doilea mesaj pe mobil, în interval de câteva minute. Îl descifră rapid și scrise la rându-i o propoziție scurtă. Trebuia să acționeze în viteză, era o chestiune de secunde în plus sau în minus. Un sfert de oră mai târziu, bucătarul Saif Al-Liby desfăcu mai multe pachete cu marfă la restaurantul libanez din Manhattan Mall. Găsi un bilețel într-unul dintre ele și realiză, dureros, că mai avea foarte puțin de trăit. Atât de puțin, încât nu putea nici măcar să sune acasă, să audă pentru ultima dată vocea soției.

Se așeză la o masă, întâmplător la câțiva metri de Philip Derancourt. I se specificase în bilet numai ora și locația: 14.35, restaurantul japonez. Se uită în dreapta și intră în panică zărindu-l lângă scările rulante pe un agent de la FBI. Nu mai avea timp de pierdut. Explozia spulberă totul în jur exact când Nicole trecu pe lângă el. Încerca să-i explice lui Charlize că nu-i place deloc bucătăria asiatică.

27

Zgomotul puternic o surprinse în timp ce discuta cu martorul unui jaf armat. Nici măcar nu clipi câteva secunde, uitându-se la un nor gros de fum negru. După două apeluri ratate, James îi explică scurt, din redacție: „Te duci urgent la Manhattan Mall! E vorba despre o explozie".

Ana Mladin nu avea de mers mai mult de un sfert de oră până acolo. Bănuia că pe străzi e un adevărat infern. Se urcă într-un taxi, încercând să-l stimuleze pe șofer să calce accelerația. N-ar fi fost prea încântată să ajungă ultima la locul dezastrului.

Se strecură în viteză prin cordonul de protecție, ignorând strigătele disperate ale unui sergent hotărât să împiedice accesul în mall. Mulți nu apucaseră să iasă din complexul comercial. Peste tot era o stare de panică imposibil de ținut în frâu. Lumea țipa, se călca în picioare, încercând să ajungă să respire cât mai repede aerul de afară.

Pentru Ana era clar că fusese un nou atentat terorist. Urcă pe niște scări strâmte, folosite numai de angajați. Din rațiuni ce țineau de protejarea copiilor și a bătrânilor, toți cei aflați în mall fuseseră îndrumați să iasă pe scările de evacuare, mult mai largi. Se intersectă totuși cu câteva persoane speriate, înainte de a ajunge aproape de locul exploziei. Incendiul nu era stins în totalitate. Un nor gros de fum negru răzbătea spre înaltul clădirii, prin geamurile sparte și ușile rabatabile de

lângă scări. Ar fi fost o nebunie să încerce să intre în acel moment.

Îşi scoase din geantă aparatul foto şi făcu, prin geamul spart, câteva poze cu oameni ieşind în fugă din mall. Apoi îşi băgă capul înăuntru, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Fu izbită de un pat mobil al ambulanţei, apărut de nicăieri, prin fumul înecăcios. Şocul o doborî la pământ. Se ridică imediat şi îşi puse aparatul în geantă. Cu el la gât, s-ar fi putut trezi scoasă afară în şuturi de primul poliţist mai nervos. Un paramedic o privi ca pe un vierme. Spre norocul ei, bărbatul n-avea timp de fleacuri. Îşi continuă misiunea, coborând cu rănitul pe scări.

Până la urmă, la ce mai venise până acolo, dacă tot n-avea curaj să intre? Trase aer în piept şi trânti uşa de perete. Undeva, la câţiva metri în dreapta, pe jos, printre bucăţi de scaune şi cioburi, o femeie gemea surd. Se aplecă şi îi văzu faţa plină de sânge. O prinse de mână şi ţipă către o asistentă:

– Hei ! Veniţi aici, cineva are nevoie de ajutor!

Pompierii reuşiră să stingă ultimele focare ale incendiului, sus pe tavan, lângă conductele de aer condiţionat. Simţi că respiră din ce în ce mai greu. Instinctul de conservare ar fi trebuit să-i spună că avea să se sufoce rămânând acolo. Parcă nu-i păsa, toată scena de coşmar aproape că o paralizase. Nu ştia cum să reacţioneze. Făcu câţiva paşi printre poliţişti, medici şi pompieri agitaţi, uitându-se pierdută la corpurile neînsufleţite, mutilate de suflul exploziei. Într-un moment de luciditate, se întrebă cum de nimeni nu o remarcase. Ştia din experienţă că, în astfel de cazuri, intruşii sunt trataţi ca nişte infractori. Cu atât mai mult dacă lucrau la un ziar. Se ciocni de un tip şi, când se întoarse, îl recunoscu pe căpitanul Lake, de la poliţia locală. După un moment de blocaj, bărbatul o luă la întrebări:

– Cum ai ajuns aici, Ana? Dacă te vede şefu', să ştii că ai încurcat-o rău de tot!

– Eram prin apropiere şi m-am gândit că o mână de ajutor în plus nu strică. Ce-aş putea face pentru voi?

– Cel mai indicat ar fi să părăseşti imediat clădirea, până nu se prinde careva că eşti de la presă. Te rog mult, Ana, nu mă pune într-o situaţie delicată.

Oftă, uitându-se în jur la ceea ce ar fi putut reprezenta un grupaj de „fotografii ale morţii". Chiar şi aşa, nepublicabile, ar fi spus multe despre tragedie.

– Bine, de data asta o să fiu fată cuminte, dacă îmi promiţi nişte exclusivităţi mai spre seară, când ai puţin timp să stăm la o cafea.

– Sună-mă mai târziu!

Se îndreptă spre scările de evacuare, uitându-se încă o dată la ceea ce cu jumătate de oră în urmă părea să fi fost zona cu restaurante a centrului comercial. Îi atrase atenţia un obiect mic, aflat lângă perete. Se aplecă şi îl privi ca pe o hartă ciudată. Avea în mână un fluturaş de prins părul, de culoare roşie. Hotărî să-l păstreze.

Trase aer în piept odată ajunsă în stradă, uitându-se la geamurile sparte ale clădirii, încă fumegânde. Cameramanii şi fotoreporterii se agitau pe un trotuar, neputincioşi în faţa barierei ridicate de politişti. Mike o zări pe Ana şi flutură din mână, de la câţiva zeci de metri distanţă. Nu avea chef de el. Îi dădu de înţeles că trebuie să plece spre redacţie. Era nerăbdătoare să discute cu James.

Îl găsi pe directorul de la *Daily News* într-o stare de perplexitate. De obicei, se agita continuu în astfel de situaţii, stând ore întregi cu mobilul la ureche şi dirijându-i pe reporteri. Acum părea un bătrânel ieşit la pensie, obosit, aflat cu totul întâmplător în sediul unui ziar newyorkez. Se uita pierdut pe geam, cel mai probabil fără să vadă nimic. La un moment dat, se întoarse spre jurnalistă.

– Înţeleg că ai noutăţi.

– Normal, altfel nu te-aş fi deranjat. Am reuşit să intru acolo. E groaznic ce s-a întâmplat. Nu sunt în stare să-ţi explic în cuvinte, deocamdată. Probabil o să am datele exacte înspre seară. Zeci de morţi şi de răniţi, după părerea mea. Am un pont

şi sper să scot cât mai multe informaţii neoficiale. Din păcate, mi-a fost imposibil să folosesc aparatul foto în condiţiile alea.

De obicei, James nu înghiţea deloc astfel de scuze. Se enerva cumplit şi strica cel puţin o scrumieră, trântind-o de podea.

– Am vorbit mai înainte cu un amic de la FBI. Există un suspect principal. Până la ora şapte, te dai peste cap şi afli tot ce se poate despre un anume Saif Al-Liby, bucătar în Manhattan Mall. De data asta nu mă interesează cum procedezi, vreau să obţii poza lui. Neaparat! Hai, la treabă!

Nu putu să nu admită – a câta oară? – că James are nişte surse de primă mână. Luă cartea de telefon şi găsi adresa suspectului, apoi îl rugă pe un coleg de la Departamentul de publicitate să-i dea datele de contact ale administratorului de la mall.

Taxiul o lăsă exact în faţa casei lui Saif. Nu avea nici un dubiu că nimerise corect adresa: două maşini, una a poliţiei, şi cealaltă, probabil, a Biroului Federal de Investigaţii, erau trase în apropierea locuinţei. Din nefericire, deocamdată nu putea decât să aştepte. Hotărî să stea cuminte pe o bancă de pe trotuarul de vizavi, situată cumva pe diagonală, la circa cincizeci de metri distanţă, cu riscul ca prezenţa ei să trezească suspiciuni. Timp de un sfert de oră nu se mişcă, trăgând cu ochiul la uşa din faţa casei. Îşi pregăti aparatul foto, pentru orice eventualitate, jucându-se cu butoanele de reglaj. Fu luată prin surprindere atunci când sesiză mai mulţi indivizi îndreptându-se spre maşini. Reuşi să apese pe buton în ultima clipă înainte ca băieţii să dispară din obiectiv. Se uită cu inima strânsă pe ecranul aparatului. Din fotografie, ieşea în evidenţă chipul unei mulatre, îmbrăcate în nişte haine de casă. Contrasta puternic cu oficialii de lângă ea, iar Ana presupuse că era o rudă de-a lui Saif. Dacă nu cumva chiar soţia bucătarului.

Nu putea să aproximeze peste cât timp avea să se întoarcă femeia, dacă o s-o facă, sau dacă o să fie dispusă să stea de vorbă cu ea. Avea sentimentul că pierduse momentul prielnic şi, de acum încolo, succesul investigaţiei jurnalistice depindea

exclusiv de noroc. Sau de ghinion. Cum o întrevedere cu șefii de la Manhattan Mall era aproape imposibil de obținut în următoarele ore, consideră că singura șansă de a pune mâna pe fotografia lui Saif rămânea soția acestuia. „Dar dacă o să refuze orice dialog?“ se gândi Ana, imaginându-și cu groază reacția lui James când o să-i spună cât de „bine“ s-a descurcat pe teren.

După toate probabilitățile, era singurul reporter aflat la doi pași de locuința suspectului numărul unu, cel mai căutat om de pe teritoriul Statelor Unite. Îi trecu prin minte o idee nebunească: să intre în casă prin efracție! Ar fi riscat să dea nas în nas cu vreun polițist rămas să păzească zona sau cu alți membri ai familiei. Se gândi că spargerea unei locuințe înseamnă ani grei de închisoare. Și, cum nu era vorba despre o casă oarecare, avea inclusiv circumstanțe agravante!

Privi în jur și nu i se păru nimic suspect. Nici chiar faptul că polițiștii nu mai supravegheau locul. Cel puțin aparent. Traversă strada cu intenția de a înconjura rândul de case de pe partea opusă. Sesizase un gard viu în spatele grădinii lui Saif, ce despărțea proprietatea privată de un parc. Pe acolo intenționa să pătrundă, furișându-se într-un moment propice.

Pândi timp de zece minute, uitându-se pe deasupra boscheților. Avea aceeași stare cretină ca atunci când se afla în mașina firmei Enel and Young, la primul control de dinainte de a intra în zona interzisă de la hotelul Turnberry. Strânse din dinți și trecu printre tufele din fața sa, aflate undeva la nivelul pieptului. Simți o zgârietură la mâna dreaptă, dar o ignoră. Deschise ușa cu un șervețel, răsucind mânerul spre stânga.

Îi trebui un timp ca să-și acomodeze ochii în penumbra din prima încăpere. Printr-un singur geam, destul de mic, palidele raze de soare pătrundeau în ceea ce părea a fi o magazie. Depăși un hol, ascuțindu-și toate simțurile. În living, cercetă cu atenție mobilierul, apoi urcă scările cu inima cât un purice, îngrozită de spaimă că ar putea să se ciocnească de careva. Un zgomot înfundat, venit dintr-o cameră de la etaj, îi opri bătăile inimii. Își ciuli urechile, încercând să-și dea seama despre ce

era vorba. Nu-i trecea prin minte nici o replică, în caz că ar fi luat-o cineva la întrebări.

Aproape un minut îşi ţinu respiraţia. Nimic. Folosi din nou şerveţelul pentru a împinge uşa dormitorului. Un scârţâit destul de lugubru, pe urmă simţi că leşină când îi trecu printre picioare un motan negru, persan. Intră în cameră, rotindu-şi privirea peste tot: un pat matrimonial, un dulap cât peretele, o noptieră şi două scaune. Nişte fotografii înrămate îi atraseră atenţia.

O recunoscu pe femeia săltată de anchetatori în urmă cu mai bine de jumătate de oră. Intui că bărbatul de lângă ea trebuia să fi fost Saif Al-Liby, aşa că puse tabloul în geantă. Ştia că îşi forţează norocul cu fiecare clipă petrecută acolo, dar ceva îi spunea că trebuie să împingă nebunia până la capăt.

Deschise o altă uşă. Răsfoi un carneţel cu însemnări în arabă, uitându-se la ele ca la o altă minune a lumii. Nu înţelegea o iotă. Un alt zgomot, de portieră trântită, îi captă atenţia. Trase cu ochiul pe geam, la timp ca să-i prindă în câmpul vizual pe trei indivizi ce se îndreptau spre uşa de la intrarea principală. Coborî în viteză scările, cu carneţelul în mână, apoi traversă livingul fugind, exact când bărbaţii intrară în casă.

Răsuflă uşurată abia în sediul redacţiei, jumătate de oră mai târziu. James depăşise de mult starea de perplexitate. Răcnea la telefon, înjurându-l pe unul dintre fotoreporteri. Nu accepta sub nici o formă poze mai proaste decât ale concurenţei.

– Ce faci Ana, ţi-ai amintit că lucrezi la noi? o luă James peste picior, bănuind că protejata lui dăduse chix în misiune. Dacă n-ai poza lui Saif, ar fi bine să aduci măcar portretul robot, altfel mă îmbolnăvesc de nervi.

– Ştii ce, am riscat zece ani de puşcărie pentru chestia asta! îi replică Ana. Aruncă apoi pe birou fotografia cu soţii Al-Liby, scoasă din ramă cu câteva minute înainte. Nici băieţii de la CIA nu s-ar fi descurcat mai bine, crede-mă!

Era evident că-l luase pe James prin surprindere. Ar fi vrut să o întrebe de unde avea poza, dar se abţinu. Ştia că Ana oricum nu i-ar fi spus decât din proprie iniţiativă.

– Eşti sigură că-i vorba de persoana căutată?

– Sută la sută. Doar nu crezi că am luat-o la întâmplare, din albumul de familie al lui bin Laden? În urmă cu ceva timp, soţia lui Saif a plecat de acasă împreună cu nişte agenţi federali. Nu păreau că se duc la picnic! Am reuşit să-i surprind când se urcau în maşini. Uite!

Scoase aparatul foto şi îi arătă fotografia. Ca de fiecare dată când venea cu un lucru spectaculos, James îi tăie din elan prin atitudinea lui flegmatică. În ultimii zece ani, o singură dată îl văzuse cu adevărat entuziasmat, şi atunci fără legătură cu vreun eveniment din redacţie.

– Alte noutăţi?

– O să le ai mai spre seară. Au dat un comunicat de presă, o estimare a numărului victimelor?

– Neoficial, ar fi douăzeci de morţi şi câteva zeci de răniţi. S-a anunţat o intervenţie televizată a preşedintelui.

Imediat ce părăsi biroul directorului, îl sună pe căpitanul Lake. Îşi aminti apoi de carneţelul luat din casa lui Saif. Răsfoindu-l din nou, constată că nu avea nici măcar un singur cuvânt în engleză. Era prea târziu ca să o roage pe prietena ei, Emily, să-i traducă tot ce scria acolo. Şi, pe urmă, trebuia să-şi păstreze un as în mânecă pentru zilele următoare, când James o să spumege din nou în căutare de exclusivităţi.

Discursul preşedintelui Donald Reavis fu mult mai dur decât cel de după primul atentat, care îl vizase. Se feri să dea vreun nume de suspect, la sugestia anchetatorilor, amintind totuşi faptul că „există informaţii certe în legătură cu autorii“, iar agenţii federali urmau să organizeze a doua zi o conferinţă de presă, pentru mai multe detalii. Nici în legătură cu numărul victimelor preşedintele nu lansă o cifră, apreciind că ar fi vorba de „zeci de morţi şi de răniţi“. Insistă, din nou, asupra continuării luptei împotriva terorismului la nivel global, prin implicarea tuturor democraţiilor conştiente de pericol. La

numai câteva minute după terminarea discursului, agenţiile de ştiri furnizară o informaţie potrivit căreia atentatul fusese revendicat, pe o pagină de internet afiliată reţelei al-Qaida, de aceeaşi grupare islamistă din Irak responsabilă de atacul de la Washington. Datele oferite de preşedinte nu puteau decât să o bucure pe Ana. Avea două fotografii de milioane şi o poveste care cu siguranţă avea să stârnească invidia colegilor de breaslă. Doar câteva detalii îi mai lipseau.

Se întâlni cu poliţistul într-un fast-food de cartier, la propunerea bărbatului. Martin Lake se temea ca nu cumva să răsufle faptul că avea o relaţie mult prea apropiată cu o parte a presei. Ştia că ar putea fi monitorizat de cei de la Afaceri Interne, de aceea schimbă câteva mijloace de transport în comun, intră într-un supermarket aglomerat şi se furişă prin mulţime, pentru a fi sigur că i se pierde urma. Stabiliseră dinainte să vorbească la telefon scurt şi cifrat.

Niciodată Ana nu îi dăduse de înţeles că ar fi nutrit oarece sentimente faţă de el. Cu toate astea, căpitanul părea mulţumit şi numai cu compania femeii.

– Bună, Martin! Mă scuzi pentru întârziere. Ai ajuns de mult?

Căpitanul îşi luase o votcă şi molfăia dintr-un sendviş cu ton.

– Nici o problemă! Numai bine am avut timp să înghit ceva pe ziua de azi. Ce vrei să comanzi?

– Cred că o cafea mică ar fi OK, deşi la ora asta s-ar impune mai degrabă un whisky. Da' am ceva de scris şi nu vreau să adorm cu capul pe tastatură. Cum a fost?

– Ai văzut şi tu. Dezastru! Am reuşit să identificăm până acum şaisprezece persoane decedate. Sunt şi trei copii... Răniţi ar fi câteva zeci, unii foarte grav. Din ce-am reuşit să prind din zbor, se pare că a fost un atentator sinucigaş, un anume Saif Al-Liby, egiptean. Dar trebuie să iei cu rezerve informaţia asta, până se confirmă. Era urmărit de federali, îl suspectau de afinităţi cu reţeaua al-Qaida. Unul dintre agenţi l-a văzut chiar

atunci când a detonat bomba. Din păcate, n-a avut cum să intervină.

– Crezi că mai ştiu şi alte ziare despre Saif ăsta?

– Posibil. Pentru cei de la FBI părea o certitudine implicarea lui. Probabil că au amânat cu douăzeci şi patru de ore anunţul, ca să verifice toate pistele. O treabă urâtă, oricum. Sper să nu am coşmaruri după tot ce-am văzut acolo.

– Îţi mulţumesc mult, Martin. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine! Trebuie să plec, îmi pare rău că nu mai putem sta de vorbă. Mă omoară şeful dacă nu-i scriu articolul în juma' de oră!

– Nici o problemă. Oricând!

– Te-am pupat!

28

Preşedintele fu încântat să afle rezultatele ultimului sondaj de opinie. După cele două atentate, americanii păreau a-şi fi schimbat viziunea cu privire la continuarea războiului din Orientul Mijlociu. Generalul Frank Bowles intră în biroul privat al lui Reavis, arborând un zâmbet de satisfacţie.

– Cred că lucrurile se îndreaptă într-o direcţie bună, Donald. Am înţeles că mâine congresmenul Jerry Ruark va propune suplimentarea bugetului destinat operaţiunilor militare şi serviciilor interne de securitate. Cum stai cu ancheta la atentatul de la mall?

Lui Reavis nu-i pică deloc bine comportamentul degajat al generalului, de parcă ar fi fost vorba despre câteva geamuri sparte la tutungeria din colţ, şi nu de zeci de morţi şi răniţi. Îl prinse de mânecă, privindu-l fix în ochi:

– Sper că nu ai vreo legătură cu ultimul eveniment, nu?

Frank ezită puţin înainte de a-i da replica:

– Ce dracu', ai înnebunit?! Doar nu ne cunoaştem de ieri! Nu fac chestii din astea de capul meu. Doar ştii, te-am anunţat la fiecare operaţiune mai delicată. Oi fi eu fără scrupule, da' tâmpit nu sunt!

29

În biroul strâmt al agentului Bob Daley, toată lumea avea senzația că se sufocă. Inclusiv George Reed, obișnuit cu încăperile largi, luminoase, de la cartierul general al Serviciului Secret. Degeaba insistase pe lângă Bob, de câteva ori, să mute centrul de comandă la el. Colegul de la FBI se dovedise în privința asta mai încăpățânat decât un catâr abia trezit din somn. Biroul era de fapt proiectat ca să-și poată ține femeia de serviciu uneltele de lucru, dar Daley insistase pe lângă șefi ca să-i dea lui spațiul. Și asta fără a le oferi nici un fel de explicații în afară de faptul că „îi place cum arată".

Chestia cu biroul era numai una dintre ciudățeniile agentului FBI. Avea tot felul de superstiții, lunea nu purta niciodată cravată, iar când părăsea clădirea, pășea întotdeauna cu dreptul. Dacă în timpul serviciului părea un tip ursuz, morocănos, pus pe harță din te miri ce, la o bere cu băieții se distra ca nimeni altul. Cât despre abilitățile profesionale, din moment ce fusese desemnat să coordoneze anchetele cu privire la cele două atentate teroriste, însemna că directorul FBI îl aprecia în mod deosebit. Asta chiar dacă în ultimul timp rezultatele se cam lăsau așteptate.

Agentul Reed bătu la ușă și nu așteptă invitația lui Bob. Îl găsi cufundat în hârțoage, cu cravata scoasă pe masă și cu sacoul agățat de încuietoarea de la fereastră. Ca de obicei, dezastrul din birou nu era decât unul aparent. Dacă întâmplător

te măcina curiozitatea, Daley îţi putea spune rapid în ce colţ al încăperii se afla capsatorul, scotch-ul sau încărcătorul de la telefonul mobil. Pentru el, toate aveau o ordine.

George Reed încercă să se pună la curent cu noutăţile.

– Salut! Ai reuşit să răsfoieşti dosarul lui Saif Al-Liby?

– Tocmai mă uitam pe el. Omul a stat cuminte în ultimii patru ani. N-a avut contacte, n-a primit pe nimeni în vizită, părea total izolat de comunitatea musulmană. E drept că şi băieţii noştri l-au cam stresat. Când ieşea în oraş, îl urmăreau până şi la toaletă... N-au scos nimic de la nevastă-sa. De altfel, părea şocată de eveniment. Nu cred să fi ştiut ceva. O să vorbim cu ea după-amiază.

– La percheziţie ce-aţi găsit?

– Chestii domestice. N-avea computer sau altă aparatură de comunicaţie. Telefonul fix îi era interceptat non-stop. E clar că n-a acţionat totuşi de capul lui. În ziua aia, a plecat pe jos la slujbă, ca de obicei, şi băieţii mi-au zis că nu avea nici un bagaj. Presupun că i-a plasat cineva bomba cu câteva momente înainte de explozie. Agenţii de filaj spun că n-a avut contact decât cu personalul de la restaurant.

– Da, am vorbit şi eu cu individul ăla, Khalil, patronul libanez. La poligraf a ieşit „curat". La fel şi colegii de muncă ai lui Saif. O să vedem cum reacţionează în timpul interogatoriilor. Deocamdată, toţi sunt reţinuţi pentru cercetări, cel puţin până mâine.

– S-ar putea să avem surprize din partea firmei care aprovizionează restaurantul. Khalil ăsta spune că Saif se ocupa cu despachetarea mărfurilor. Tot el aranja alimentele în frigidere. I-am reţinut şi pe băieţii de-acolo, mai puţin pe şoferul dubiţei. Cică a dispărut în ceaţă.

Un apel pe mobilul lui Bob îi întrerupse. Directorul Ernie Aller îl anunţă că un sirian cu semnalmentele fugarului era în custodia poliţiei, aproape de graniţa cu Mexicul. Urma să ajungă la sediul central al FBI în mai puţin de o oră, şi Aller voia ca cei doi agenţi să-l interogheze.

– Hai să vorbim cu soția lui Saif, până vine individul ăsta, propuse Bob.

Coborâră două etaje, până într-un corp al clădirii unde aveau acces doar persoanele autorizate de directorul FBI. La intrare, un aparat le scană legitimațiile și amprentele digitale. De o parte și de alta a culoarului lung, în câteva zeci de camere supravegheate electronic, erau încarcerați suspecții de la cele două atentate teroriste. FBI îi eliberase de puțin timp pe doi cetățeni arabi anchetați în cazul Donald Reavis. În celule așteptau să fie interogați colegii lui Saif, cei de la firma de aprovizionare și alți nouă indivizi aflați pe lista neagră. Pentru niște infracțiuni obișnuite din Codul Penal, toți ar fi avut suficiente motive să dea statul în judecată și să câștige. Nu li se permitea un avocat, iar perioada de detenție putea fi prelungită oricât considerau anchetatorii că se impune. Erau niște condiții „decente" în cazul investigațiilor legate de atentatele teroriste. Să invoci drepturile omului în astfel de momente ar fi sunat de-a dreptul hazliu.

Pe Elba Al-Liby o găsiră stând pe marginea patului, cu capul sprijinit în mâini. Nici măcar nu clipi când se deschise ușa.

Potrivit interogatoriului luat de agenții FBI cu jumătate de oră în urmă, Elba l-a întâlnit prima dată pe Saif în urmă cu cincisprezece ani, iar de dragul lui s-a convertit la religia islamică. Acum știa limba arabă și se simțea mai degrabă cetățean irakian, decât american. Chiar dacă nu i-a cerut niciodată soțului ei să-i explice ce anume credea în legătură cu războiul din Orientul Mijlociu, la un moment dat a simțit ce era în mintea lui privindu-l cum se manifesta la jurnalele de știri. A deschis subiectul într-o seară, timid, realizând imediat că pe Saif îl deranja să vorbească despre asta. Apoi, pur și simplu a ocolit astfel de discuții.

Bob Daley porni reportofonul și se așeză pe scaun. Colegul său rămase în picioare, undeva lângă perete. Amândoi o priviră insistent pe femeie, preț de câteva minute. Soția lui

Saif îşi mişcă puţin capul spre dreapta. Părea nedumerită. În sfârşit, se hotărî să spargă tăcerea:

– Le-am spus şi celor care m-au întrebat înaintea voastră, niciodată nu m-a interesat ce simţea Saif despre faptul că trupele americane au invadat Irakul. Nu l-am întrebat, iar el nu s-a oferit să-mi explice. Dacă a făcut într-adevăr ce spuneţi voi înseamnă că, în sinea lui, a crezut că totul are un rost. Nu mă puneţi să vă explic ce-a gândit, că nu pot!

– Au murit persoane nevinovate la mall...

– De unde ştiţi că în Bagdad n-au murit fraţii sau părinţii lui Saif, striviţi de bombele aruncate după Saddam?

– E greu de spus cine-i mai vinovat, interveni Bob, şi nici n-am venit ca să discutăm despre asta. Credeţi că Saif ar fi putut să aducă acasă un dispozitiv explozibil fără să vă daţi seama?

– Sunt convinsă că n-a avut nici o bombă. Nu mi-ar fi pus viaţa în pericol. Mă iubea...

Ochii i se înlăcrimară subit. Îşi plecă uşor capul, încercând să-şi revină.

– Ştia că suntem urmăriţi zi de zi, continuă femeia. O singură dată şi-a manifestat nervozitatea. Părea nedumerit că guvernul cheltuie atâţia bani ca să vadă dacă un amărât de bucătar irakian se întâlneşte după colţ, la benzinărie, cu prietenii lui bin Laden. Ştiţi şi voi, din rapoartele colegilor, că nu prea ieşeam în oraş. Singurele lui contacte erau la slujbă, cu cei de la restaurant. Pe ei trebuie să-i întrebaţi.

– Am înţeles că aţi învăţat araba. V-a atras atenţia, în ultimele zile, vreo discuţie telefonică dintre Saif şi o cunoştinţă sau o rudă de-a lui din Irak? Ori poate cu un prieten arab din New York?

– Nu, nu cred... Vă daţi seama că, dacă ar fi vorbit cu cineva despre ce avea să urmeze, în nici un caz nu ar fi făcut-o la telefon sau de faţă cu mine. Din păcate, nu am cum să vă ajut în direcţia asta, oricât aş vrea.

– Ne-aţi furnizat o listă cu trei dintre cei mai buni prieteni ai soţului. De când se cunoşteau?

– Bănuiesc că din tinerețe. Oricum, se întâlneau extrem de rar. Cred că pe Samir l-am văzut anul trecut, când a venit la noi, la o cafea. Despre ceilalți îmi amintesc vag, mai mult din ce mi-a povestit Saif. Vorbeau rareori la telefon.

– Avea vreo agendă în care își nota diverse lucruri personale, numere de telefon, adrese, poate și alte lucruri?

– Da. Un carnețel cu coperte negre. N-am fost niciodată curioasă să-l întreb ce scrie acolo și nici el nu mi-a arătat. Probabil că l-ați găsit la percheziție.

Cei doi agenți schimbară priviri surprinse. Nu-și aminteau să fi văzut carnețelul pe lista obiectelor luate de la Saif.

– Ne puteți spune unde anume îl ținea de obicei? insistă Bob Daley.

– L-am zărit în camera lui, pe birou. Posibil să-l fi avut cu el în acea zi.

George Reed își notă ceva pe o carte de vizită, în timp ce Bob răspunse la telefon. Sirianul Amar Munaf se afla în sediul FBI și urma să fie interogat. Era o piesă extrem de importantă în angrenajul anchetei, așa că agenții părăsiră încăperea, ciocnindu-se pe hol cu directorul Ernie Aller, la fel de nerăbdător să vadă dacă sirianul era sau nu implicat în toată povestea.

Munaf, un bărbat subțirel, la vreo patruzeci de ani și un metru optzeci, îmbrăcat în haine de firmă, părea puțin speriat de ce i se întâmpla.

– Suntem de la FBI și am vrea să ne răspunzi la câteva întrebări, îl luă Bob în primire. De ce te grăbeai atât de tare să ajungi în Mexic, cu cincizeci de mii de dolari cusuți în căptușeala de la haină?

– Nu știu de unde ați tras concluzia că mă grăbeam! Îmi planificasem să ies din țară în urmă cu două săptămâni. A trebuit să aștept ca să strâng toți banii.

– Ca să faci ce?

– Voiam să-i iau un colier cu diamante prietenei. E ceva mai ieftin dincolo.

– Dacă ai chef de glume, să știi că nu ți-ai ales bine nici momentul, nici omul.

– De ce, credeţi că nu-mi pot permite obiecte de lux? În mod normal sunt foarte chibzuit. Plus că m-au şi împrumutat nişte prieteni... Ce importanţă are dacă mergeam în Mexic după un colier, după icre negre sau bere Corona? De-acum, că m-aţi prins, asta e! Da' tot nu văd ce-i atât de important în afacerea asta, de ce mă trataţi ca pe un criminal în serie? Până la urmă, n-am dat în cap nimănui.

– De când îl cunoşti pe Saif Al-Liby?

Lui Munaf îi apăru un zâmbet în colţul gurii. Îşi dădu seama, în sfîrşit, unde băteau anchetatorii.

– Dacă vă referiţi la bucătarul din Manhattan Mall, îl ştiu de şase ani, de când duc marfă acolo. De ce, are vreo legătură cu atacul terorist?

– Aici noi punem întrebările, e clar? Te rog să te concentrezi şi să ne povesteşti cât mai în amănunt ce-ai făcut în ziua în care a avut loc atentatul. De dimineaţă şi până când te-ai culcat.

– Sper că nu vă interesează câte linguriţe de zahăr mi-am pus în cafea. După ce m-am trezit, am dat drumul la televizor şi am sunat-o pe prietena mea, Cora. Urma să ne întâlnim în ziua aia la ora 17, în faţa cinematografului Gatrix. I-am spus să amânăm pe altă dată, pentru că trebuia să ajung în Mexic. Fac o paranteză aici ca să vă lămuresc cu banii ăia: da, e adevărat, mai cumpăr unele lucruri de la ei şi le vând la noi, ca să scot un ban cinstit. La serviciu am discutat fleacuri cu colegii şi am făcut traseele obişnuite cu maşina frigorifică. Rămase pe gânduri, încercând parcă să-şi amintească nişte detalii. Acum realizez că la Manhattan Mall într-adevăr s-a întâmplat ceva, continuă Munaf. Când am oprit pe rampa de descărcare, un individ a ieşit dintr-o maşină şi m-a întrebat dacă am marfă pentru Saif. I-am zis că da, şi m-a rugat să-i fac un serviciu, motivând că se grăbeşte. Mi-a spus că, în urmă cu jumătate de oră, prietenul lui, Khalil, patronul restaurantului, l-a sunat şi i-a cerut să-i cumpere din oraş nişte carne. Avea în braţe o cutie. I-am luat-o, omul mi-a mulţumit mult, uitându-se la ceas de câteva ori, apoi a plecat cu maşina.

– Ai vorbit cu Saif?

– Nu. Am pus toată marfa în lift, ca de obicei. Inclusiv pachetul cu carne. M-am gândit că ajunge unde trebuie.

– Tipul ăla cu maşina... Era singur?

– Da, el conducea.

– S-a prezentat, a zis cum îl cheamă?

– Nu. I-am reţinut figura destul de bine şi aş putea să-l descriu. E cetăţean arab, în jur de cincizeci, cincizeci şi cinci de ani, corpolent, cu chelie pronunţată pe creştetul capului. Mai mic decât mine, probabil cel mult un metru şaptezeci, îmbrăcat cu o geacă neagră din piele, pantaloni din stofă de aceeaşi culoare, pantofi lăcuiţi, eleganţi.

– Ţii minte numărul de la maşina lui?

– Deloc. Nu m-am uitat. Am văzut numai că era un BMW mai vechi, de culoare gri.

– O să vină un coleg de-al nostru ca să schiţeze un portret robot, după descrierea ta.

– În regulă. Aţi putea să-mi spuneţi cât o să mai stau aici?

– Nu ştiu.

Agenţii intrară în camera alăturată, unde George Reed ceru permisiunea să-şi aprindă o ţigară. Fuma puţin, numai atunci când se simţea stresat. Spre disperarea lui, Ernie Aller nu suporta fumul.

– Ai s-o aprinzi când ieşi din clădire. Credeţi că individul încearcă o variantă de salvare?

– O să vedem dacă va trece testul cu poligraful, spuse Bob. În caz că rămân nişte semne de întrebare, Testul Q va elimina suspiciunile. Personal, înclin să cred povestea cu pachetul de carne. Să sperăm că tipul ăla n-a dispărut în ceaţă, dacă există cu adevărat. Trebuie să-l mai fi observat cineva... O să trimitem nişte agenţi cu portretul-robot la Manhattan Mall şi în zonele frecventate de arabi.

Două ore mai târziu, Amar Munaf ieşi din clădirea FBI, atent supravegheat de doi agenţi de filaj. Trecuse cu brio „testul de sinceritate“ şi ardea de nerăbdare să ajungă din nou acasă.

Ernie Aller îi mobiliză pe toţi poliţiştii şi agenţii FBI disponibili, trimiţându-i pe teren. Inclusiv Daley şi Reed plecară cu maşina, având la ei câte o copie a portretului-robot schiţat după descrierea lui Munaf. Sperau să nu umble după potcoave de cai morţi.

30

Din păcate, nu putu să se bucure ca altă dată de succesul articolelor ei din *Daily News*. Trecuse printr-un moment extrem de dificil acolo, în mall. Încă mai auzea gemetele muribunzilor, imediat cum punea capul pe pernă. Ar fi vrut să șteargă totul cu un burete imens, să uite până și faptul că a călcat vreodată prin acel loc.

De parcă nu-i erau suficiente coșmarurile, purta în geantă și clama aia roșie de prins părul, probabil a uneia dintre victime. Își spunea, de nenumărate ori, că, odată cu dispariția obiectului, ar fi avut șansa să scape de nopțile nedormite. Ceva, o forță supranaturală greu de definit, parcă îi prindea mâna, forțând-o să nu arunce clama la gunoi. Pe de altă parte, știa că-i suficient de puternică încât să-și rezolve singură problema, fără ajutorul unui psiholog. Și că nu era decât o chestiune de timp până să-și revină.

Se trezi în dimineața aia mult mai relaxată decât s-ar fi așteptat. Deschise calculatorul și intră pe internet pentru a citi presa. Anchetatorii aveau un cerc de suspecți în jurul teroristului sinucigaș Saif Al-Liby și, potrivit unor „surse oficiale anonime“, era o chestiune de ore până la mult așteptatele arestări. Investigația cu privire la atentatul de la Washington intrase într-un suspect con de umbră, în oarecare măsură din cauza tragediei de la mall. Aproape toate resursele poliției și ale FBI fură canalizate înspre ancheta de la ultimul atentat. Era

cumva de înțeles, dat fiind că populația, în special rudele victimelor, așteptau cu înfrigurare ca vinovații să fie prinși și pedepsiți.

Ana Mladin scoase dintr-un sertar carnetul subtilizat din casa lui Saif Al-Liby. Îl răsfoi a suta oară, fără să priceapă nimic. O sună pe Emily, amica ei de la bibliotecă, și stabiliră să se vadă la Club Xana, în cursul după-amiezii. Avea un sentiment ciudat ținând în mână obiectul care până mai ieri îi aparținuse egipteanului sinucigaș. Se gândi dacă nu încurca serios mersul anchetei, deținând acele înscrisuri. Plus că exista riscul de a fi pusă sub acuzare în caz că, Doamne ferește, vreun polițist ar fi surprins-o cu carnetul în geantă. Își planifică să-i trimită „proba" căpitanului Martin Lake, într-un plic sigilat, imediat după discuția cu Emily. Spera să nu fie prea târziu.

În redacție, James o întrebă încă din ușa biroului despre ultimele noutăți în legătură cu Saif.

– Se pare că-i *top secret!* Ori tipul era unul dintre cei mai banali cetățeni ai Americii, ori toată lumea tace, într-o conspirație greu de înțeles. Am vorbit cu doi vecini de-ai lui. Oamenii mi-au spus numai lucruri bune despre familia Al-Liby. Nu dădeau petreceri, nu ieșeau cu câinele la plimbare, nu ascultau muzică la maximum, nu se băteau, nu înjurau, nu primeau oaspeți. Ai spune că nici măcar nu existau! De la prietenii mei, anchetatorii, n-am scos nimic, din păcate.

– Ei, uite că am eu o informație de ultimă oră! Cică există un portret-robot, și băieții au început să întrebe în stânga și-n dreapta, destul de discret. Vreau să avem și noi o copie până la închiderea ediției. S-ar putea să n-o publicăm, ca să nu le stricăm afacerea, da-i bine să fie acolo, pentru orice eventualitate. La treabă!

– Da' șefu', se execută! Ne auzim mai spre seară.

Bănuia că o să bată de pomană străzile în căutarea portretului-robot. Dacă era așa cum intuise James, nimeni n-ar fi riscat să-i dea foaia aia trasă la xerox. Nici măcar căpitanul Lake.

În sediul poliţiei, obţinu de la ofiţerul de serviciu evenimentele obişnuite. Îşi scrise informaţiile, dar gândurile îi zburau în cu totul alte direcţii. O apucă o uşoară spaimă. Se temu să nu apară din moment în moment două brute care să o supună unei percheziţii corporale. Senzaţia ciudată o urmări în timp ce trecu pe lângă un semafor aproape fugind, fără o direcţie anume. Scrâşnetul roţilor unei maşini, oprită milimetric lângă ea, apoi înjurăturile şoferului albit la faţă, o aduseră cu picioarele pe pământ. Dădu cu ochii de o librărie şi îşi aminti de întâlnirea cu Emily. Era deja în întârziere cu câteva minute.

Pe Emily o cunoscuse pe stradă, cu totul întâmplător. Mergea la câţiva metri în spatele ei, când un individ pe rotile i-a smuls femeii poşeta, continuîndu-şi cursa pe trotuar. Spre ghinionul lui, Ana i-a pus o piedică, suficient încât să cadă urât de tot, lovindu-se la cap. Furtul a fost văzut şi de alţi doi, trei trecători, astfel că, până să se dezmeticească cetăţeanul, un poliţist i-a pus cătuşele şi l-a condus la secţie. Ana a trebuit să o însoţească pe Emily pentru declaraţii, iar de atunci cele două femei au rămas bune prietene.

– Bună! o întâmpină Emily, îmbrăţişând-o cu căldură. M-am gândit că a intervenit ceva şi n-o să mai ajungi. Ştiu cum e munca de ziarist. Dacă apare vreun incendiu, ai fi în stare să te dai jos de pe bărbat şi să alergi la locul dezastrului.

– Depinde de bărbat. Cunosc cel puţin unul pentru care n-aş părăsi dormitorul nici dacă ar exploda o bombă la uşă!

– Zău? Să mi-l arăţi şi mie, sunt curioasă să studiez un astfel de exemplar.

– Îţi dau numai poza. Adresa şi numărul de telefon sunt secrete de serviciu şi nu pot fi divulgate fără acceptul persoanei în cauză. Uite!

Scoase din geantă fotografia unui tânăr suficient de chipeş încât să-i provoace lui Emily o exclamaţie de încântare.

– Uau! Spune-mi repede unde l-ai găsit, poate dau peste vreun frate de-al lui. E imposibil ca părinţii să-l fi lăsat singur pe lume! Apropo, mai sunteţi împreună?

– Nici să nu te gândești, nebunatico! Două săptămâni m-au chinuit până l-am adus în pat. Are un stil, ceva de speriat!

– Povestește-mi pe scurt, că mor de curiozitate. Am emoții mari, deja a început să-mi bată inima într-un ritm sălbatic! Cu ce se ocupă acest Brad Pitt?

– Nu te ambala, că nu-i nimic spectaculos. Omu' are o fabrică de confecții.

– Da, ce să zic, nimic spectaculos. Te-a plimbat cu avionul personal sau cu iahtul ăla lung de cincizeci de metri?

– Nu-i genul. Pare un timid la prima vedere. Cred că mai degrabă eu l-am agățat. Am întins mâna amândoi odată spre singura cutie de creveți rămasă pe raft. Știi că mă dau în vânt după creveți... Normal, mi-a lăsat-o mie, am schimbat un zâmbet, apoi câteva cuvinte, și în final l-am întrebat dacă nu vrea să cinăm împreună în seara aia.

– Bănuiesc că era obișnuit cu astfel de propuneri.

– Deloc! S-a uitat lung la mine, ca la o creatură coborâtă din copac. Mai aveam puțin și izbucneam nervos dacă nu accepta. Pe urmă, m-a invitat el de câteva ori. Abia la a cincea întâlnire m-a sărutat. S-a comportat ca un elev îndrăgostit de profesoara de geografie, care habar n-are unde-i muntele lui Venus!

– Hai că exagerezi! Nu pot să cred! Când îmi faci cunoștință cu el, că mor de curiozitate? Am uitat să te întreb, mai sunteți împreună?

– Din când în când. Nu mă simt deloc pregătită pentru o relație serioasă. Cred că ne este bine așa, deocamdată...

– Înțeleg că are și unele defecte? Perfecțiunea din tine i-a găsit mici cusururi? Pentru că, după cum arată în poză, i-aș trece cu vederea o groază de chestii.

– Uite cum facem: îți promit că ți-l dau pe tavă dacă nu reușesc să mă îndrăgostesc cu adevărat. Dintr-un punct de vedere, sigur n-o să-ți pară rău. Pe cuvânt!

– Știam eu că mă pot baza pe o bună prietenă. Da' bănuiesc că nu ne-am întâlnit ca să-mi povestești despre... Cum îl cheamă, apropo?

– Jeff.

– Deci despre scumpul de Jeff. Tre' să fie altceva la mijloc, simt asta după cum te-ai schimbat subit la față. Nu mai fi atât de încordată, relaxează-te fată, că viața-i scurtă și ai să faci riduri de tânără!

– Dacă ai ști prin ce-am trecut în ultimele zile, ți s-ar ridica părul de pe picioare. E legat de atentatul de la mall. Sper că n-ai, Doamne ferește, vreo cunoștință printre victime.

– Nu. O colegă de serviciu mi-a spus că prietena ei cea mai bună a scăpat ca prin urechile acului. Tocmai cobora pe scările rulante când a explodat bomba. Nici acum nu și-a revenit din șoc.

Se gândi dacă să-i spună sau nu ce-i cu carnetul lui Saif sau pur și simplu să o roage numai să-l traducă. Scoase obiectul din geantă și îl așeză cu grijă pe masă.

– E important să aflu ce scrie aici. M-ai ajutat odată să transcriu un articol dintr-un ziar sirian. După cum vezi, mi-ar fi imposibil să înțeleg ceva.

Îi împinse carnetul în față, deschis la prima pagină. Emily îl răsfoi, uitându-se cu atenție la două dintre însemnări.

– Pare a fi ceva personal. Unde l-ai găsit?

– Te superi dacă n-o să-ți spun? Și așa lucrurile sunt suficient de încurcate. Nu vreau să-ți creez probleme. Îți voi rămâne profund îndatorată dacă mă ajuți, Emily. Cine știe, poate mă plictisesc de Jeff mult mai repede decât te-ai putea aștepta!

Chiar dacă nu era nici pe departe o femeie urâtă, Emily avea complexe în relația cu sexul opus. Ştia că Ana rareori vorbea serios despre un subiect atât de important. Poate și din cauza asta o plăcea atât de mult.

– Bine, înțeleg. Voi, ziariștii, tot timpul aveți câte ceva de ascuns. Când îți trebuie traducerea?

– Acum!

– Cred că glumești! Aici e treabă de câteva ore. Doar nu crezi că m-am născut în Orientul Mijlociu? Îmi trebuie dicționar, unele cuvinte par a fi scrise într-un dialect...

– Nu-i nimic, tragem o fugă la bibliotecă, pe urmă mergem acasă la mine. Luăm câte o pizza şi nişte bere, ca să ne simţim ca pe vremea studenţiei. Ce zici?

Emily îşi verifică rapid ceasul înainte de a-i răspunde.

– Sună bine, dar nu ştiu dacă o să pot rămâne mai târziu de ora patru. Să sperăm că-mi termin treaba până atunci.

Ajunseră în apartamentul Anei la câteva momente după ce robotul telefonic începu să înregistreze un mesaj. Era Jeff. Ar fi vrut să iasă împreună în oraş în seara aia. Numai că Ana n-avea nici un chef, aşa că nu ridică receptorul. Emily bănui despre cine era vorba şi nu rată ocazia.

– Să ştii că mă pot sacrifica eu, la o adică.

– Ţi-am promis ceva şi o să mă ţin de cuvânt. Nu-i momentul, deocamdată. Sentimentele mele sunt contradictorii în legătură cu tipul ăsta. Pe urmă, nici n-aş vrea să mă înjuri toată viaţa că ţi l-am trimis pe cap. Lasă-mă să-mi dau seama dacă ne merită!

– M-ai convins. Aştept un semn din partea ta.

– Hai să descâlcim notiţele alea, că am ajuns să le văd şi în somn.

Îi dădu carnetul şi merse la calculator pentru a comanda pe internet două pizze şi două beri, apoi citi presa în căutare de informaţii noi despre atentate. Dacă în legătură cu cel de la Manhattan Mall articolele puneau accentul pe tragedia familiilor îndoliate şi pe continuarea anchetei, atacul cu rachetă avea parte de scenarii dintre cele mai fanteziste. Unul dintre ele, al colegului Mike de la *New York Post,* mergea până acolo încât nu excludea ca administraţia Reavis să fi înscenat totul. Ana înclina să le considere simple fabulaţii, în lipsă de dovezi cât de cât palpabile.

Intui corect că berea şi pizza aveau să facă minuni în procesul de traducere. Emily termină mult mai repede decât anticipase.

– Trebuie să iei cu oarecare aproximaţie ce-a ieşit aici: nişte versete din Coran, două chestii care par a fi proverbe arăbeşti, câteva pagini cu reţete de gătit. Pe astea cred că o să

le păstrez şi eu, că sună interesant... Plus adrese ale unor tipi din Cairo şi cinci numere de telefon, cu tot atâtea nume. Două sunt cu prefix internaţional. Uite, ţi le-am trecut pe toate!

Emily îi întinse trei foi scrise cu pixul pe ambele părţi.

– Cred că nu are rost să-ţi spun cât de mult m-ai ajutat. Poate ieşim sâmbătă în oraş ca să mă revanşez cumva.

– Neaparat! Şi adu-l şi pe Jeff, ca să cântăresc marfa. Aşa, de curiozitate.

– Bine, dacă insişti, am să-l scot din bârlog. Numai să-mi promiţi că nu te-atingi de el până când nu-ţi dau permisiunea în scris.

– Jur! Sper să nu sară pe mine, că atunci chiar că n-o să pot să-mi respect promisiunea...

– Nu am nici cea mai mică emoţie în direcţia asta, că nu-i genul. Ne auzim sâmbătă la un telefon, OK?

– Sigur. Mulţumesc pentru pizza. A fost nemaipomenită. Să-mi dai şi mie adresa de pe internet.

Închise uşa în urma lui Emily şi se trânti pe canapea, cu foile în mână. Îi venea greu să creadă că reţetele alea conţineau vreun mesaj ascuns. La fel şi proverbele sau citatele din Coran. Hotărî să-şi focalizeze întreaga atenţie pe cele câteva nume de cetăţeni arabi, transcrise din carnetul lui Saif. Trei dintre ele aveau ataşate adrese şi numere de telefon din Cairo, după cum indica prefixul. Le ignoră şi trecu mai departe. În dreptul următoarelor două nume fără adrese găsi prefixul Bagdadului, respectiv pe cel din Cairo. Alte trei persoane păreau a locui în New York. Îşi aminti că anul trecut Mike îi dăduse un CD cu *Pagini Aurii*, un program special cu informaţii despre abonaţii principalilor operatori de telefonie fixă. Merse la calculator şi încercă să dea de adresele celor trei arabi din New York, după nume şi numărul de telefon. Se uită lung la ecranul laptopului, rămânând blocată. Până la urmă, la ce-i trebuiau toate astea? Ce va face cu ele? Se va duce la uşa indivizilor şi le va spune, simplu: „Ştiţi, sunt o prietenă de-a lui Saif şi mă gândeam să trec să vă spun că şi-a îndeplinit misiunea cu brio. N-aveţi idee cine i-a dat bomba aia?“

Un apel primit de la James o irită cumplit. Nu reușise să afle nimic despre portretul-robot. „Dar dacă unul dintre cei trei de pe listă e chiar bărbatul căutat de polițiști?“ își spuse în timp ce-și turnă o ceașcă de cafea. Va trebui să se dea peste cap și să pună mâna pe hârtia aia cu suspectul numărul unu. Îl sună pe căpitanul Lake: „E foarte important, Martin! Unde și în cât timp ne putem vedea?“

Se întâlni cu polițistul jumătate de oră mai târziu, chiar lângă Manhattan Mall. Nu-l lăsă nici măcar să-și tragă suflarea.

– Am un pont beton pentru tine! Cineva mi-a trimis la sediul redacției un obiect ce pare să-i fi aparținut lui Saif Al-Liby. Cel puțin așa pretinde expeditorul misterios. Ți-l dau ție, cu dedicație, dar am și eu o rugăminte. Vreau portretul-robot al suspectului!

– Cine ți-a spus că avem un suspect?

– Probabil că n-ai reușit să fii chiar atât de discret pe cât ai fi vrut.

– Îmi este imposibil. Cred că-ți dai seama ce-ar însemna ca tipul să-și recunoască fața în ziar, nu?

– Nu intenționez să public așa ceva. Ar fi o tâmpenie! M-ar ajuta mult să văd cum arată. Așa, pentru mine... Uite, în ăsta își nota Saif diverse chestii. Sunt convinsă că o să vă fie de folos. Numai că îți trebuie un translator, dacă nu cumva ai învățat araba între timp.

Căpitanul Lake răsfoi carnetul, evident nedumerit. Cine și de ce să i-l fi trimis Anei? Se mulțumi deocamdată cu faptul că avea o nouă pistă. Și încă una adevărată. Îi întinse o hârtie ziaristei de la *Daily News*.

– Ai două minute să te uiți și să-i memorezi fața, cu promisiunea că mâine n-o să-i apară semnalmentele pe prima pagină. OK?

– Nici o problemă, ai cuvântul meu!

Se despărțiră imediat ce Ana îi înapoie portretul-robot și îl avertiză în legătură cu posibilele scurgeri de informații către concurență.

– Sper să nu aflu ultima că l-ați prins pe individ. Nu de alta, dar m-aș simți aiurea să citesc în *Post* povestea capturării.

– Te sun imediat ce am noutăți.

În mod normal, ar fi trebuit să-și scoată din cap aerele de detectiv particular și să-i povestească polițistului tot ce știa. La urma urmei, indivizii ăia, complicii lui Saif, câți or fi fost, nu proveneau de la o școală de balet. Cu siguranță, erau extrem de periculoși. Ce rost avea să-și pună viața în pericol sau să pericliteze mersul anchetei? Oricum, chiar dacă ar fi aflat ceva, autocenzura îi impunea să nu publice nimic care să-i încurce pe polițiști și pe agenții FBI. „Și atunci, de ce atâta agitație?“ își spuse în timp ce traversă strada în căutarea mașinii. Luase Fordul de la redacție ca să nu întârzie la întâlnirea cu Martin Lake.

Urcă la volan, rămânând cu cheia în aer. De fiecare dată când avea vreun dubiu cu privire la orice problemă legată de munca de jurnalist de investigație, se gândea la cum ar fi procedat James în locul ei. Îl știa cât de mult se implică în fiecare caz spectaculos. Răsuci cheia în contact, hotărâtă să meargă până-n pânzele albe. Primul punct pe ordinea de zi: cei trei arabi de pe lista lui Saif!

Avea scrise adresele de pe CD-ul lui Mike pe o bucată de hârtie. Se opri în fața unui bloc înalt, placat cu cărămidă roșie, dintr-un cartier al imigranților. Etajul patru, apartamentul 38. Liftul mirosea puternic a urină, așa că un prim impuls o determină să urce pe scări. Se răzgândi rapid, când văzu că becul cel mai apropiat era aprins undeva pe la etajul șase. Câteva voci groase din spatele ei o convinseră să urce totuși cu liftul. Câteva secunde mai târziu, la etajul patru, se uită îndelung la pantofi. Nu-și dădea seama dacă erau la fel de curați ca înainte de a intra în bloc.

Rămase în fața apartamentului cu numărul 38, căutând un pretext bun ca să apese pe sonerie. Ar fi putut spune că face un sondaj de opinie, dar n-avea nici un fel de ecuson, iar îmbrăcămintea o trăda. Pe urmă, ar fi părut chiar caraghios: ce femeie sănătoasă la cap ar intra neînsoțită într-un astfel de

bloc, la ora aia, ca să pună întrebări despre politicieni, mașini de spălat sau detergenți?

Când ușa din fața ei se deschise brusc își simți inima sărindu-i din piept. În locul unei brute în chiloți și maiou, pregătite să-i dea cu toporul în cap, văzu un copil la vreo șase ani. Băiețelul se sperie la rându-i și dădu să se retragă în locuință.

– Bună! Îl caut pe tatăl tău, Omar. Poți să-l chemi puțin?

Habar n-avea ce-o să spună când o să dea ochii cu bărbatul. O să improvizeze ceva pe moment.

– Tata e plecat acasă.

– Acasă... unde? Nu locuiește aici?

– Ba da. Acasă la bunici. În Irak.

– Și mama?

– Mama nu mai este...

– Îmi pare rău. Și tu stai singur?

– Nu. Cu mătușa mea. S-a dus până jos, să cumpere ceva de mâncare.

– Știi cumva când se întoarce tatăl tău? Sunt o prietenă de-a lui și trebuie să-i dau ceva.

– Am vorbit la telefon și mi-a spus că mai stă câteva zile.

– Dar a plecat de mult timp?

Copilul deveni suspicios. Nu era obișnuit ca un străin să-i pună atâtea întrebări. Închise ușa și răsuci yala.

Liftul se opri din nou la etajul patru, foarte aproape de apartamentul 38. O femeie îmbrăcată în negru se uită lung la Ana. Ca să nu complice lucrurile, reporterul de la *Daily News* trecu pe lângă ea total indiferentă. Apăsă pe unul dintre butoane și coborî la parter. Nu reușise să afle dacă suspectul căutat de polițiști era una și aceeași persoană cu Omar. Spera să nu fie.

Al doilea prieten al lui Saif, un anume Ahmed, locuia într-o casă de la periferie. Cel puțin așa reieșea din informațiile culese de pe CD-ul lui Mike. De data asta, Ana nu stătu mult pe gânduri înainte de a suna la ușă. Abia la al treilea apel auzi zgomotul specific al încuietorii.

– Bună ziua! Mă numesc Susan Tyson şi lucrez la Global Estate Agency. Îl caut pe domnul Ahmed Jabel.

– În ce problemă?

– Am înţeles de la o cunoştinţă comună că doriţi să vă mutaţi şi sunteţi în căutarea unei case. Aş putea să vă ofer câteva variante extrem de avantajoase.

– Cred că e o greşeală. Nu am nici cea mai mică intenţie să mă mut. La revedere!

Se trezi din nou cu o uşă trântită în nas. Din fericire, apucase să studieze fizionomia bărbatului: uscăţiv, cu pometii ieşiţi în afară şi cu ochelari de vedere, în jur de patru zeci şi cinci, cincizeci de ani. Nu aducea deloc cu portretul-robot. Se uită pe listă, memorând ultima adresă, a lui Abdul Hayssam.

Începuse să se înnopteze binişor când opri maşina pe o stradă ce semăna izbitor cu cea pe care se afla casa lui Saif Al-Liby. Îşi cumpără un hotdog de la un vânzător ambulant. Oricât de presantă ar fi fost misiunea, risca să leşine de foame înainte de a bate la poarta omului. În timp ce primi restul de la o bancnotă de zece dolari, scrâşnetul roţilor unor maşini oprite brusc, la câţiva metri în spatele ei, îi tăie pofta de mâncare. Cel puţin cincisprezece agenţi FBI de la trupele speciale de intervenţie, cu cagule pe faţă şi cu puşti-mitralieră, se pregăteau să ia cu asalt casa lui Abdul Hayssam. Doi dintre ei intrară pe uşa din faţă, forţând încuietoarea. În urma lor, câteva fascicule laser îndreptate spre locuinţă ar fi putut să bage în sperieţi pe oricine. Toată acţiunea în forţă nu dură mai mult de două minute, suficient ca Ana să se retragă strategic în spatele unui copac şi să-şi scoată aparatul foto.

Reglă butoanele pe declanşare automată, astfel încât să prindă cât mai multe cadre succesive. Un individ cu mâinile prinse la spate ieşi pe uşă flancat de doi dintre agenţi. Cu excepţia uneia, maşinile plecară în trombă, având girofarurile pornite.

„Probabil câţiva anchetatori au rămas pentru percheziţie“, îşi spuse Ana, în timp ce porni motorul Fordului. Era

mulțumită. De data asta, cu siguranță o să-l lase fără replică pe James. Mai ales că individul suprins în poză semăna al dracului de bine cu suspectul din portretul-robot.

31

În camera luminată de câteva neoane puternice, Abdul Hayssam părea o fiară hăituită: stând pe scaun, cu mâinile încă legate la spate, își mișca brusc capul spre ușă de fiecară dată când avea senzația că cineva cu un clește imens urma să intre ca să-i smulgă unghiile, eventual și limba. În timpul arestării se zbătuse violent, încercând în zadar să scape din strânsoarea polițiștilor. Agenții Bob Daley și George Reed îi studiau acum dosarul, urmărindu-i din când în când reacțiile prin geamul despărțitor. Varianta clasică a interogatoriului începu în prezența directorul Ernie Aller.

– Știi pentru ce te afli aici?

Bărbatul îi aruncă lui Bob Daley o privire plină de ură. L-ar fi scuipat dacă ar fi fost suficient de aproape. Nu scoase un sunet.

– Îți îngreunezi situația dacă nu accepți să purtăm un dialog civilizat. Repet, știi pentru ce te afli aici?

– Da. Ca să găsiți un țap ispășitor pentru scumpirea benzinei. Ați cules amprentele mele de la locul faptei?

Agentul FBI se abținu cu greu să nu-l pocnească.

– Cam așa ceva... Ne poți descrie, cu lux de amănunte, cum ți-ai petrecut timpul în urmă cu trei zile?

– Cred că am dreptul la un avocat.

– Da, cum să nu! După ce ne spui povestea.

– Păi, m-am uitat la televizor până la prânz, şi apoi am dormit. Eram foarte obosit. N-am ieşit din casă.

– Eşti sigur?

– Foarte sigur!

Îşi dădu seama cu uşurinţă că sirianul minte cu seninătate. Se ridică de pe scaun şi se apropie de el, apoi privi spre uşă şi îi făcu un semn sergentului. În câteva clipe, Hayssam rămase fără cătuşe.

Agentul Daley îşi lăsă mâna dreaptă pe capul suspectului, ca şi cum ar fi intenţionat să-l mângâie, apoi îl izbi cu toată puterea de masa metalică. Îl prinse pe urmă de pulover, la nivelul pieptului, şi îl trânti cu spatele de perete. Rana de pe fruntea bărbatului începu să sângereze.

– Bagă bine la cutie, că n-o să repet! îi suflă Bob printre dinţi. Ai un minut la dispoziţie ca să-ţi schimbi atitudinea! Pe urmă o să te preia altă echipă. Băieţii ăia sunt surdomuţi, o să fie greu să te înţelegi cu ei...

Îl slăbi din strânsoare şi, sirianul se prelinse pe perete, rămânând în fund, cu capul lăsat într-o parte. George Reed îi spuse colegului său, la ureche, că venise Amar Munaf. Urma să facă o recunoaştere din grup. Asta îi aminti lui Bob că tocmai îl umpluse de sânge pe suspect. Îl rugă pe sergent să-l panseze şi să-i cureţe faţa.

– Cred că o să trebuiască să apelăm la Testul Q, le spuse Ernie Aller celor doi agenţi. Nu-l văd pe omul vostru mărturisind ceva din proprie iniţiativă, nici măcar cu capul strâns cu uşa. Cu puţin noroc, o să aflăm cum s-a distrat în ultimele zile.

Alţi cinci cetăţeni arabi fură aduşi lângă Abdul, cu spatele la perete. Munaf îl indică fără ezitare, de parcă ar fi avut zeci de coşmaruri cu el. Jumătate de oră mai târziu, trei tipi în halate albe pregătiră încăperea de unde în mod normal nimeni nu ieşea cu secrete. Noua metodă de „interogare“ dăduse rezultate foarte bune în cazul a patru indivizi cercetaţi pentru implicare într-o vastă reţea de trafic de droguri. Toţi refuzaseră iniţial să colaboreze cu anchetatorii, chiar şi în urma unor interviuri cu ciocanul de şniţele pe masă. Agenţii FBI

reușiseră în final să obțină rezultate cu ajutorul combinației dintre hipnoză și administrarea unor substanțe halucinogene.

Jumătate de oră mai târziu, la întrebările insistente în legătură cu misteriosul pachet adus la Manhattan Mall, sirianul pronunță un singur nume: Zaid Shalan. Dacă era vorba de aceeași persoană la care se gândea Ernie Allen, atunci lucrurile deveneau extrem de complicate!

Echipa specială de intervenție a FBI împânzi zona din preajma vilei irakianului la ora trei, în aceeași noapte. Cei doi dobermani din curte fură eliminați cu gloanțe trase dintr-o armă cu amortizor. Un agent deschise ușa de la intrare folosind un dispozitiv special, nu înainte de a primi confirmarea întreruperii alimentării casei cu energie electrică. Câteva momente mai târziu, se declanșă alarma, conectată probabil la un generator de rezervă. În hărmălaia creată, agenții îl surprinseră în pijamale pe Zaid, înainte de a apuca să pună mâna pe pistol. Percheziția începu cu părinții irakianului, izolați într-una dintre camere.

Zaid Shalan trecu pragul sediului FBI exact când mobilul generalului Frank Bowles zbârnâi prelung pe noptieră, trezindu-l brutal.

– Avem o problemă! Ne putem întâlni? fură primele cuvinte rău prevestitoare.

Se uită la ceasul de la mână.

– Păi, când, acum?! E patru și cinci!

Răspunsul îl lămuri pe deplin:

– S-ar putea ca peste o oră să fie prea târziu!

Chiar dacă mai avea puțin și adormea pe scaun, Bob Daley insistă să-l interogheze imediat pe irakian. Știa, din experiență, că elementul surpriză contează enorm. În caz că bărbatul era într-adevăr implicat în atentat, atunci nici că se putea găsi un moment mai bun ca să gafeze și, în cele din urmă, să recunoască.

Agentul Reed le turnă tuturor încă o cană de cafea, abținându-se cu greu să-și aprindă o țigară. Fumase una cu zece minute în urmă, în mașină, în timp ce se întorcea de la

vila lui Zaid Shalan. Se gândi că, dacă totul va decurge bine, era posibil ca la prima oră a dimineţii preşedintele SUA să găsească în Biroul Oval povestea completă a atentatului de la Manhattan Mall, cu vinovaţii trimişi după gratii.

Dosarul omului de afaceri cu dublă cetăţenie, irakiano-americană, avea puţine pagini. Erau cunoscute la vârful FBI colaborările acestuia cu autorităţile americane, de aceea Bob Daley ceru informaţii suplimentare de la CIA şi Pentagon imediat ce află numele suspectului. În primă instanţă, nu primi decât promisiuni şi vizita inopinată a unui tip de la CIA, cam arogant de felul lui, „specialist în Orientul Mijlociu". Se tratară reciproc cu destulă indiferenţă, mai ales că specialistul nu venise cu nici o noutate.

Studiindu-l cu atenţie pe Zaid, agentul Daley îşi dădu seama că irakianul era cu câteva clase peste medie. Fusese printre primii la facultate, iar, în timpul liber, frecventa teatrul, filarmonica şi librăriile. Bob intră în camera de interogatorii şi se aşeză comod pe un scaun, de parcă ar fi urmat să asiste la premiera unui film. Agentul Reed rămase undeva mai în spate, urcându-se cu fundul pe o masă pătrăţoasă, din aluminiu. Camera video fu pornită, cu obiectivul îndreptat spre suspect. Câteva minute, Daley se jucă zgomotos cu cheile de la maşină, sporind tensiunea.

– Îmi puteţi spune de ce am ajuns aici? încercă Zaid să scape de comportamentul enervant al agentului.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Bob Daley se opri la un moment dat din răsfoitul dosarului, concentrându-se exclusiv asupra cheilor. Apoi atacă frontal.

– Îl cunoaşteţi pe Abdul Hayssam?

– Da. E interzis?

– Când l-aţi văzut ultimă oară?

– Nu-mi amintesc foarte exact. Cred că ne-am intersectat prin oraş în urmă cu vreo două, trei luni, poate chiar mai mult.

– Şi ce-aţi discutat?

– Banalităţi. Tre' să mă concentrez ca să-mi dau seama, că n-a fost nimic important. Parcă despre o cunoştinţă de-a noastră

comună, Omar. M-a întrebat dacă nu l-am văzut. I-am spus că nu. Atât...

– Povestiţi-ne în ce împrejurări l-aţi cunoscut pe Hayssam.

– După terminarea facultăţii, conduceam o firmă de import-export. A venit la mine şi mi-a propus un parteneriat, în sensul că avea nişte relaţii la Damasc şi putea să mă introducă în mediul de afaceri de acolo. Am acceptat. Totul a mers bine o perioadă, până acum trei ani, când se pare că prietenii l-au lăsat baltă, preferând alte combinaţii mai avantajoase... De atunci, ne-am întâlnit foarte rar, m-a sunat de vreo două ori, şi cam atât.

– Aţi discutat vreodată cu Hayssam despre conflictele din Orientul Mijlociu?

– Nu. Nu părea deloc interesat de subiect. Doar prin prisma faptului că războiul i-ar fi putut strica afacerea. Mi-a spus odată că speră ca Siria să rămână în afara conflictului.

– Şi-a manifestat simpatia sau antipatia faţă de intervenţia armată a SUA?

– Părea un bun cetăţean american, dacă asta doriţi să aflaţi, dar nu am nici un argument în sprijinul afirmaţiei. E o impresie personală.

Înainte de a-i pune întrebarea-cheie, agentul Daley se ridică de pe scaun şi dădu ocol mesei. Se opri la câţiva centimetri de irakian şi îl privi fix în ochi.

– Dacă-i un bun cetăţean american, atunci de ce *i-aţi dat bomba* ca s-o plaseze la Manhattan Mall?

Zaid Shalan nu clipi. Nu i se mişcă nici un muşchi de pe faţă. În cele din urmă, un zâmbet amar îi apăru în colţul gurii.

– Credeam că aţi făcut un minim de efort şi mi-aţi citit dosarul cu atenţie înainte de a-mi aduce astfel de acuze. E stupid! Nu am nici o legătură cu atentatul despre care vorbiţi!

– Sunteţi de acord să fiţi verificat cu detectorul de minciuni?

– Fără nici un fel de reţinere. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Părinţii mei sunt nişte oameni în vârstă şi cred că s-au speriat foarte tare.

– Nu vă faceţi griji! Se ocupă cineva de ei.

În timp ce doi agenţi pregătiră aparatul, conectând firele pe corpul bărbatului, Bob Daley îşi manifestă pentru prima dată rezervele faţă de implicarea lui Zaid Shalan.

– Tipul ăsta ori e un actor de mare clasă, ori n-are nici o treabă cu teroriştii. Să fi dat greş în cazul lui Hayssam?

– Teoretic, există şanse extrem de mici ca Hayssam să fi spus aiureli în timpul hipnozei, interveni Ernie Aller. Medicii pretind că putem să scoatem din ecuaţie posibilitatea asta. O să vedem cum se comportă la poligraf. Chiar dacă iese bine, ca să nu riscăm nimic, o să-l trecem şi prin Testul Q.

Agentul CIA se uită puţin ciudat la directorul FBI. Până atunci nu intervenise deloc. Abia când specialistul de la poligraf le arătă rezultatul, agentul i se adresă lui Aller, arătând cu capul spre Zaid.

– Aş vrea să schimb două cuvinte cu el. Se poate?

– Sigur. Să nu dureze, că suntem rupţi de oboseală şi sper să se termine totul cât mai repede.

– Numai trei minute!

Potrivit diagramelor înregistrate de computer, Zaid Shalan mai degrabă minţea decât spunea adevărul. Exista totuşi un mic semn de întrebare cu privire la răspunsurile lui, în sensul că la unele se comportase de parcă ar fi jurat cu mâna pe Coran.

Agentul CIA intră în camera de interogatorii şi rămase în picioare, în apropierea suspectului.

– Sunt agentul Morris, de la CIA. Când am auzit că sunteţi implicat în toată afacerea asta, iniţial am fost circumspect. N-am vrut să cred că cineva care datorează totul statului american şi, printre altele, ne-a ajutat în unele momente, ar fi în stare să comită astfel de atrocităţi. După ce am văzut rezultatele testului cu detectorul de minciuni, încerc să-mi explic cum de a fost posibil.

Îi puse mâna dreaptă pe umăr, şi Zaid simţi o mică înţepătură.

– Crede-mă, în situaţia ta, ar fi de o mie de ori mai bine dacă ne-ai mărturisi cum s-au petrecut lucrurile.

– Mergeţi pe o pistă greşită! Vă veţi convinge, în final...

Agentul Morris renunţă să-i mai pună vreo întrebare. Se retrase în încăperea alăturată, unde George Reed îi mai turnă o ceaşcă de cafea.

– Se pare că tot Testul Q ne va salva pielea, le aminti Ernie Aller. Vreau ca la prima oră să-i dau vestea bună preşedintelui.

Nici bine n-apucă să-şi termine fraza, când Bob Daley îi făcu semn să se uite la irakian. Bărbatul se prăbuşise cu capul pe masă, rămânând inert. Toţi agenţii dădură buzna în cameră. Bob îi luă pulsul, cu două degete puse la gât. Nu mai respira.

– Repede, un medic!

Săltă corpul irakianului, ajutat de George Reed, îl intinse pe masă şi îi făcu respiraţie artificială. Între timp, interveni şi medicul. Măsurile de resuscitare nu dădură nici un rezultat. Fu transportat rapid într-un salon dotat cu aparatură medicală, dar şocurile electrice păreau a fi la fel de ineficiente. Inima încetase să-i mai bată.

– Cred că a suferit un atac de cord, fu de părere medicul. O să vedem după autopsie...

Nefericita întâmplare îl lovi puternic pe directorul de la FBI. La rândul lor, Bob Daley şi George Reed aveau nişte feţe de oameni distruşi. Dintre toţi, numai agentul Morris răsuflă uşurat. Îşi îndeplinise misiunea cu brio.

***

Max Rayner primi vestea teribilă prin telefon. Tânăra care se ocupa de menaj, Cindy, îi găsise numărul de mobil într-o agendă de-a lui Charlize. Plecat pentru câteva zile într-o misiune în Noua Zeelandă, agentul MI6 habar nu avea despre ultimele evenimente din Statele Unite. Află teribila veste abia când Cindy reuşi să-l prindă pe mobil, la douăzeci şi patru de ore după terminarea misiunii.

Nu-i spuse nimic şefului său. Împietrit, mai bătrân cu douăzeci de ani, incapabil să reacţioneze până şi la întrebările

de rutină ale vameşilor de la aeroport, luă primul avion spre New York. Parcă şi lacrimile îi îngheţaseră odată cu sufletul. Pentru Max Rayner, viaţa părea de-acum o glumă sinistră.

32

Ca de obicei când avea informații în exclusivitate, Anei Mladin îi plăcea la nebunie să-l chinuie puțin pe James de față cu colegii din redacție. Era așa, ca un fel de răzbunare pentru modul în care directorul ziarului se comporta atunci când îi sărea mușterul. Știa că pe moment era încântat de rezultatele muncii ei și că nu va îndrăzni să o pună la colț.

– Auzi șefu', m-a sunat din nou George Ripllewood! Mi-a propus postul de șef de secție la *New York Post*, cincizeci la sută în plus la leafă, birou separat cu secretară personală, trei concedii pe an și o primă de instalare de zece mii de dolari. I-am spus că nu vin decât la pachet cu James Jordan. Crezi c-am procedat corect fără să te întreb înainte?

Ana tocmai publicase un articol foarte bine documentat despre ancheta în cazul atentatului de la mall, iar în dimineața aia James părea extrem de binedispus. Probabil că nu s-ar fi supărat nici dacă subordonata lui i-ar fi turnat o ceașcă de ceai fierbinte în pantaloni.

– Să știi că nu-i o idee rea să ne cerem transferul amândoi. Problema e că postul de director ar fi cam ocupat. Iar eu nu mă pricep să dau de mâncare la hamsteri, așa că Ripllewood ar putea fi nemulțumit de serviciile mele. Apropo, mai vine cu șoarecele ăla la birou?

– Am înțeles că da. O înnebunește pe o fetișcană nou-venită, care țipă ca din gură de șarpe când vede animalul

alergând prin redacţie. Toţi se distrează copios pe faza asta şi pariază sume mari pe cât va mai rezista tipa. Eu, una, nu-i dau nici două săptămâni!

– Greşit! interveni Carla. Am vorbit ieri cu tânăra vedetă în devenire. I-am dat un whisky, ca între colege, s-a ameţit rapid şi mi-a spus că joacă teatru. De fapt, are şi ea un hamster acasă. Cică vrea să-i intre şefului pe sub piele şi a pus la cale o stratagemă. Se amuză teribil când îi vede pe cei din redacţie cum reacţionează la istericalele ei.

– Ce mă intrigă pe mine, reveni Ana, uitându-se în treacăt spre James, e faptul că la noi cineva ţipă din senin. Şi se pare că nu joacă teatru absolut deloc. E mai rău ca la ospiciu!

– Ha, ha, ha! Eşti sigură? o întrebă James, aprinzându-şi pipa. Păi, ce, e vreo diferenţă între un hamster şi un reporter de la *Daily News?* Pe mine mă sperie reporterii, nu hamsterii! Cu ăştia din urmă mă împac de minune. Ia spuneţi rapid, ce-avem pe astăzi? Tre' să plec în cinci minute.

Mobilul Anei sună pe o melodie veselă şi toată lumea izbucni în râs. Mai puţin James.

Era Mike, de la *Post*. O invită în oraş la o porţie de bârfă colegială. Tânărul reporter suporta cu greu reuşitele jurnalistice ale Anei din ultimele zile. Mai ales că şeful direct îi reproşase acest lucru, punându-l într-o situaţie penibilă.

Ceva mai târziu, Ana i-a povestit lui Mike aventurile cu lux de amănunte, fără să-i explice de unde avea carnetul lui Saif Al-Liby. Îşi amintiră apoi de momentele de suspans de la Turnberry, de împuşcarea lui Ralph O'May, de percheziţiile din camerele de hotel, dispariţia pozelor, subtilizarea CD-ului cu mesajul de dragoste al scoţianului, discuţia cu misteriorul bărbat. Povestea se terminase, din păcate, în coadă de peşte. Nu reuşiră să dezlege enigma glonţului din piciorul lui Ralph.

Mike dădu de înţeles în final că nu era deloc împăcat cu situaţia.

– Vreau să mă întorc în Scoţia, Ana. Vii şi tu?

– Drept să-ţi spun, de când cu atentatele astea, istoria cu Ralph a trecut pe planul doi. Şi nici nu prea văd cum am putea

obține alte informații relevante. Dacă-mi plătesc cei de la *Post* excursia, mă mai gândesc.

– Serios, Ana, nu mergi?

– Lasă-mă să mă mai gândesc. Acum sunt cu capul în nori și n-am idee nici ce-o să fac în următoarele zece minute. Sună-mă poimâine, spre seară. Poate ieșim în oraș.

Începu să toarnet. Mersul prin ploaie o relaxa pe Ana la fel de mult ca o baie fierbinte. Nu avea deloc chef să muncească. Se gândi să-și ia o vacanță de vreo două luni, să plece undeva în Australia, fără televizor, ziare, internet, mobil. Poate doar cu aparatul foto. Din păcate, îi era imposibil. I-ar fi plăcut să urmărească sălbăticiunile, să vadă dansurile lor de împerechere, cum vânează, cum nu le pasă că mâine începe o nouă zi, o nouă ședință de sumar.

Îi pierise aproape cu totul entuziasmul din timpul investigațiilor legate de atentate. Se simțea foarte singură. Cu toate astea, parcă îi era frică să se mai apropie de vreun bărbat. Își aminti de ultimă tentativă, la petrecerea dată de ziua de naștere a unui coleg. Luată de val, acceptase să plece de-acolo cu un tip din Washington care toată noaptea a pretins că era ziarist. Ana nu l-a crezut, așa că jocul dintre cei doi a continuat în camera ei, în jurul sticlei de whisky. În dimineața următoare, s-a trezit complet dezbrăcată, lângă un bărbat care sforăia de vibrau geamurile. Nici atunci nu știa dacă individul lucra sau nu în presă. Oricum, nu o mai interesa aspectul. Cert este că, după ce-o ștersese din oraș fără să-și ia rămas-bun, tipul din Washington o căutase zile în șir, bombardând-o cu telefoane și mesaje pe internet.

Îl sună pe James și îi spuse că nu putea să ajungă la redacție pentru că „a intervenit ceva neprevăzut, o problemă de familie, nu foarte gravă“. Trebuia să plece urgent din oraș. Voia să doarmă puțin, apoi să recitească una dintre cărțile preferate. Adică să stea pur și simplu și să se relaxeze.

Deschise calculatorul înainte de a-și pune dopurile în urechi. Se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă. După toate aparențele, avea un mesaj nou de la Domnul Lucky. Bărbatul

folosise de data asta adresa steigenberger1976@yahoo.com, subiectul fiind acelaşi, CEZAR. Aproape că îi era frică să meargă mai departe, să apese pe „enter“ în dreptul mesajului. Să fie vorba de o farsă, un virus care să-i şteargă informaţiile din calculator? Domnul Lucky nu îi trimisese niciodată mai mult de un mesaj în decurs de un an.

„Ce-o fi, o fi!“ îşi spuse în gând, în timp ce deschise mesajul. Descoperi poza Condoleezzei Rice, fostul secretar de stat din timpul administraţiei Bush jr. Textul cifrat cu ajutorul metodei Cezar conţinea, de data asta, numai patru cuvinte: „Philip Derancourt – Cercul Kagan“. Dacă despre Cercul Kagan auzise câte ceva, primul nume îi era total necunoscut.

Dădu o căutare pe Google după „Philip Derancourt“. Câteva trimiteri către nişte cărţi semnate de un cercetător de la Organizaţia Meteorologică Mondială – OMM, participări la simpozioane internaţionale şi un articol relativ recent despre tragedia de la Manhattan Mall. Printre victime, găsi şi numele doctorului de la Geneva. „Bine, şi ce treabă are tipul ăsta cu Cercul Kagan?“ îşi spuse amintindu-şi vag faptul că în Grupul Steigenberger exista o structură ultrasecretă poreclită astfel. Nici unul dintre mesajele primite până atunci de la Domnul Lucky nu făceau referire la Cercul Kagan.

Singurele informaţii ale Anei, prinse cumva din zbor, din diferite surse neoficiale, pretindeau că Cercul Kagan ar fi mâna invizibilă a Grupului Steigenberger, responsabilă de punerea în practică a acţiunilor murdare plănuite la întrunirile anuale ale organizaţiei. Se vorbea pe la colţuri insclusiv de asasinate. Nimeni nu avea nici cea mai mică dovadă că Cercul Kagan chiar exista şi că se ocupa cu aşa ceva.

Ana îl căută fără succes pe Derancourt printre invitaţii grupului de la ultimele trei conferinţe. Pe undeva, nu o surprinse lipsa lui. Până la urmă, bărbatul nu părea decât un cvasianonim cercetător de la OMM. Să fie oare unul dintre membrii Cercului Kagan? Bine, şi atunci, dacă tot a murit în urma atentatului, ce rost mai avea ca misterioasa sursă să-i trimită mesajul ăla codificat, care nu spunea nimic la prima

vedere? Cui i-ar folosi ca opinia publică să afle că un membru al Grupului Steigenberger, poate chiar al Cercului Kagan, își pierduse viața într-un atac terorist pus la cale de al-Qaida? Totul părea fără sens.

Îi era ciudă că stătea de două ore în fața calculatorului, fără să-și dea seama ce-a vrut să-i transmită omul ei de legătură cu „Universul Steigenberger". De ce nu fusese mai explicit, ca de obicei?

Se îmbrăcă și ieși la aer, lăsând lumina aprinsă în living. Se gândi că o plimbare avea să o ajute să-și pună ordine în gânduri. Mesajul primit o bulversase într-atât, încât uită că, în urmă cu câteva ceasuri, ar fi dat orice numai să plece într-o lungă vacanță.

Mike o sună insistent pe mobil. Își închise telefonul, iritată că nu putea să se concentreze suficient încât să dezlege misterul mesajului. Intră mecanic într-un cinematograf, așezându-se în primul rând. Părea un thriller cu bătăi și multe împușcături. Nu pricepu nimic din acțiune. De altfel, nici n-ar fi putut. Vedea pe ecran numai secvențe de la hotelul Turnberry, cu agitația agenților de securitate, împușcarea lui Ralph și aventura ei pe muchie de cuțit. Cercul Kagan lipsea din peliculă. La fel și Philip Derancourt. Iar secvențele de la mall, cu oamenii ăia aflați în agonie, nu se lipeau deloc. Ieși supărată din sală, cu jumătate de oră înainte de finalul filmului. Se uită la ceas: opt fără un sfert. Simți nevoia acută de a bea o gură de whisky.

Nu mai intrase de mult singură într-un bar. Nici nu voia să-și imagineze ce jenată s-ar simți dacă James ar găsi-o acolo, bând într-un colț al localului, ca o femeie cu mulți copii abandonată în mijlocul străzii de un soț bețiv și bătăuș. Noroc că șeful ei avea alte treburi la ora aia. Luă o gură din băutura tare, uitându-se la cei din jur. Undeva în stânga, la o masă alăturată, zări o figură cunoscută. Bărbatul îi surprinse la rându-i privirea și păru a o recunoaște, dar nu schiță nici un gest. Chiar dacă arăta neîngrijit cu barba aia de trei zile, Ana își aminti imediat despre cine era vorba. Figura lui îi rămăsese bine

întipărită, fiind asociată cu momentele de groază trăite la hotelul Turnberry. Își luă inima-n dinți și se îndreptă spre masa lui.

– Bună! Noi doi cred că ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

Câteva secunde nu primi nici un răspuns, simțindu-se penibil. Fu pe punctul de a renunța la conversație, când bărbatul își ridică privirea din pahar.

– Da... Kareena Spencer, dacă nu greșesc, de la firma Enel and Young.

– Aveți o memorie fantastică. Din păcate, eu nu v-am reținut decât după fizionomie.

– Poți să-mi spui Max. Ia un loc, te rog. Ce bei?

– Un Jack Daniel's.

Se ridică și reveni de la bar cu două pahare. După cât de greoi se mișca, părea puțin amețit.

– A fost o întâmplare nostimă acolo, la hotel, încercă Ana să lege discuția. Cam jenantă, ce-i drept!

Bărbatul nu spuse nimic o bună bucată de timp, părând a fi preocupat numai de licoarea din pahar. La un moment dat, reuși să deschidă din nou gura.

– Ești în trecere prin New York?

Își aduse aminte de promisiunea făcută lui Michael Enel, de a nu spune nimic despre înțelegerea lor. Minți din nou.

– Oarecum. Mi-am luat liber de la firmă și m-am întors acasă. Tu?

– Cu treburi...

Chiar dacă făcea eforturi să se comporte normal, era evident că bărbatul nu-i în apele lui.

– Nu insist. Voi, agenții de tip James Bond, aveți întotdeauna tendința de a da prea multe amănunte.

– Mi-e greu să te contrazic.

– Am citit în ziare că ați împușcat un scoțian, parcă. Voia să intre în hotel. Era un tip periculos?

Nu se aștepta să audă cine știe ce dezvăluiri, dar o mâncase limba să îl întrebe. Max se uită lung în ochii ei, neștiind

cum să reacţioneze. După câteva pahare, alcoolul începea să-şi spună cuvântul.

– Ştii ce, nu-mi place şi nici nu pot să vorbesc despre problemele de serviciu. Ar trebui să mă îmbăt pulbere ca să-ţi povestesc ce-a fost acolo. Şi asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

– În regulă, nu insist. Era aşa, ca o curiozitate tipic feminină. Citesc ziarele de obicei şi mi-a rămas un mic semn de întrebare. De aia aş fi vrut să aflu ce s-a petrecut la hotelul ăla... Eşti căsătorit?

Întrebarea îl întristă şi mai tare pe Max. Dădu peste cap lichidul din pahar şi îşi luă încă un rând. Ochii bărbatului se umplură de lacrimi, şi Ana se simţi aiurea. Bănuia că făcuse o gafă.

– Te rog să mă ierţi. Dacă vrei, plec.

– Nu, nu, te rog să mai stai. Am fost căsătorit...

Scoase din portofel o poză cu Charlize şi Nicole. I-o arătă Anei, fără să-i spună ceva.

– Frumoasa cu cârlionţi e fiica ta?

– Da. A fost...

Abia atunci Ana remarcă faptul că Max era îmbrăcat în negru şi nu se bărbierise de câteva zile. Ceru la rându-i încă un pahar de whisky.

– Au murit în atentatul de la Manhattan Mall... izbuti Max să şoptească.

Cei doi rămaseră muţi o bună bucată de timp. Drama bărbatului o impresionă puternic pe Ana, care nu ştia cum să-l consoleze. Se ameţise binişor când se uită instinctiv la ceas.

– Cred că trebuie să plec. Sper să mă pot ridica singură de pe scaun, că am exagerat cu băutura în seara asta. Tu unde stai?

– Probabil la un hotel. Ştii unul prin apropiere? Nici eu nu mă simt în stare să merg pe propriile picioare...

Max plăti consumaţia, apoi în drum spre uşă îşi pierdu echilibrul. Spre norocul lui, îi apăru în cale umărul Anei. Era puţin probabil să se descurce de unul singur pe străzile New

Yorkului. Luară amândoi un taxi, şi Ana hotărî să-l aducă acasă la ea, să-i facă o cafea tare, apoi să-i găsească o cameră de hotel. Cofeina avu un efect invers decât s-ar fi aşteptat: bărbatul adormi instantaneu pe canapeaua din living. Era aproape miezul nopţii, şi Ana îşi spuse că probabil trebuia să renunţe la ideea cu hotelul. Îl înveli cu o pătură, îl descălţă şi îi puse capul pe pernă. Nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată cu un necunoscut în casă. Cu toate astea, parcă nu se simţea deloc în pericol.

Deschise calculatorul, cu un gest mecanic. I se închideau ochii de oboseală, dar n-ar fi vrut să adoarmă înainte de a dezlega misterul din spatele mesajului „Philip Derancourt – Cercul Kagan". Din păcate, nu avea nici o sursă capabilă să o lămurească dacă exista vreo legătură între cercetătorul de la OMM şi organizaţia respectivă. Şi, pe urmă, chiar dacă ar fi descoperit că Derancourt era membru al Cercului Kagan şi că murise în explozia de la mall, ce relevanţă aveau toate astea? Îl înjură în gând pe Domnul Lucky, găsind că nu-i normal să-i trimită rebusuri cu cheie. Dacă tot urmărise, dezinteresat, să dezvăluie informaţii importante pentru opinia publică, atunci de ce mama dracului nu fusese mai explicit?

Îşi aminti apoi cât timp îi luase ca să descâlcească iţele cu metoda CEZAR de decriptare. Asta o făcu să spere că, la un moment dat, va reuşi să interpreteze cele patru cuvinte. Se întinse pe pat, lăsând computerul deschis. Nu mai avu putere nici măcar să se spele pe dinţi.

Se trezi a doua zi cu capul greu, de parcă s-ar fi distrat toată noaptea, amestecând berea cu vinul şi cu votca. Sesiză miros de cafea proaspăt făcută. Lăsase uşa deschisă spre living, acolo unde ar fi trebuit să-l găsească pe Max.

– Bună dimineaţa! o întâmpină bărbatul, oferindu-i o cană de cafea. Mi-am permis să folosesc filtrul din bucătărie. Sper să nu fi abuzat prea tare.

– Nici o problemă! E plăcut să fii servită de când în când.

– Din păcate, aseară am depăşit măsura şi mi s-a rupt filmul la un moment dat. M-am trezit aici şi, când te-am văzut

dormind, mi-am dat seama că probabil eram prea beat ca să mai ajung la un hotel. Nici nu ştiu cum aş putea să...

– Oricine ar fi procedat la fel în locul meu.

– Promite-mi că ai să mă suni când ajungi la Londra, ca să mă revanşez cumva. În fine, nu neaparat de asta, ci pur şi simplu pentru că mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine.

– Şi mie... Vrei să mănânci ceva înainte de a pleca?

– Nu, mulţumesc. Deja sunt în întârziere. Mă descurc cu ce-mi dau ăia în avion. Îţi doresc tot binele din lume!

Plecarea lui Max o lăsă într-o stare de melancolie. Era încă puternic marcată de tragedia englezului, mai ales că şi acum simţea pe pielea ei urmările exploziei de la mall. Privi din nou clama roşie de prins părul, găsită la locul atentatului. Văzuse una asemănătoare în poza pe care i-o arătase Max, cu soţia şi fiica lui. Îi trecu prin gând dacă nu cumva... Oricum, era prea târziu ca să-l întrebe. Şi prea dureros.

Îşi făcu un sendviş cu şuncă de pui şi se întoarse la calculator. Pierduse deja ceasuri întregi încercând să dezlege mesajul cu Philip Derancourt şi Cercul Kagan. Spera să reuşească să-i dea de capăt măcar în următoarele zile.

Aerul rece al dimineţii o învioră. Nu mai folosise de mult rabla parcată undeva în spatele blocului, un Ford de pe vremea bunicii. În ziua aceea avea chef să meargă cu maşina personală, chit că îşi imagina comentariile maliţioase ale colegilor. Intră în biroul lui James, salutându-l ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Mai lucrezi la noi, Ana? o luă în primire bărbatul, profitând de faptul că erau aproape singuri în redacţie.

Ca de obicei, James venea primul la slujbă şi pleca printre ultimii. Ana încercă să nu-i pice în plasă.

– Am văzut că amicii noştri de la *Post* au publicat, în sfârşit, ceea ce am dat şi noi cu două zile în urmă. Deci iată că se poate!

– Asta vrea să sune a scuză pentru ziua de ieri? Cam subţire.

– Ai dreptate. Dar ce zici de faptul că în atentatul de la mall şi-a pierdut viaţa un tip din Grupul Steigenberger? Mai exact, din Cercul Kagan. Parcă ţi-am povestit odată de cercul ăsta...

Reuşi să-l întrerupă din ritualul aprinderii pipei. Bărbatul rămase blocat câteva secunde.

– De unde ai aflat?

– Păi, ieri am lipsit de la slujbă, nu?

– Şi cum îl cheamă pe omul nostru?

– Philip Derancourt. Cercetător în cadrul Organizaţiei Meteorologice Mondiale.

James îşi aprinse în sfârşit pipa, pufăind ca o locomotivă cu aburi. Se uită apoi insistent pe fereastră, înainte de a-i da replica:

– Din câte ştiam, băieţii ăia din Cercul Kagan sunt nişte duri. Nu prea îi văd suprapunându-se peste profilul unui cercetător din domeniul meteorologiei. Doar dacă tipul folosea slujba drept paravan. Şi de ce crezi că ne-ar putea fi utilă informaţia?

Reporterul de la *Daily News* se întrebase, la rându-i, de sute de ori, fără să găsească o explicaţie mulţumitoare.

– Nu ştiu! admise Ana. Sunt sigură că există şi altceva, care pe moment îmi scapă.

– De ce crezi asta?

– Pentru simplul fapt că sursa informaţiei nu s-ar fi obosit să-mi dea o marfă de proastă calitate.

Îi plăcea să creadă că aşa stăteau lucrurile, deşi unicul argument cât de cât raţional suna prost chiar şi în urechile unui începător într-ale presei. James îi aruncă, surprinzător, un fir de care să se agaţe.

– Ce-ar fi să vezi ce-i cu Derancourt ăsta? Du-te şi află tot ce poţi despre el, unde a locuit, ce prieteni avea, cum se înţelegea cu colegii, cum freca menta la serviciu, adică dosarul complet. Tre' să iasă ceva! Pe unde-i sediul organizaţiei respective?

– Parcă la Geneva. Trebuie să verific.

– Interesează-te şi vino la mine cu o estimare a cheltuielilor pentru cinci zile. Ai timp suficient ca să afli inclusiv cu cine s-a bătut individul la grădiniţă! Să-ţi faci o rezervare la avion. Hai, ce mai stai, subiectul e beton dacă ai puţină baftă!

Propunerea lui James o luă prin surprindere. Rămase cu gura căscată, de parcă i-ar fi trebuit cine ştie ce abilităţi ca să-şi dea seama şi singură că modalitatea cea mai simplă de a începe investigaţia era să pornească de la numele amintit în lapidarul mesaj.

Ajunsă acasă, Ana extrase de pe internet toate informaţiile referitoare la Philip Derancourt, inclusiv cele legate de activitatea OMM. Ziua părea oricum pierdută, pentru că nu găsi nici un loc la cursele spre Geneva. Sună la un hotel din apropierea sediului OMM şi îşi făcu o rezervare. Dacă totul decurgea normal, avea să aterizeze miercuri seara în Elveţia. Din informaţiile culese de pe net, imaginea lui Derancourt părea cea a unui cercetător pasionat de munca lui, specialist în problematica încălzirii globale. Ţinuse în ultimii doi ani o serie de conferinţe pe această temă. La prima vedere, nu avea nici o legătură cu grupul, cu atât mai puţin cu Cercul Kagan. Însă Ana ştia că, de multe ori, aparenţele înşală.

33

Hotelul cochet, amenajat într-o clădire veche, din secolul trecut, era la numai zece minute distanță de sediul OMM. Ana fu încântată să înoate în piscina de la parter, imediat după ce-și aranjă puținele haine în dulapul din cameră. De mică îi plăcea să stea ore întregi în apă, iar, de la o anumită vârstă, descoperise că pasiunea pentru înot o ajută să-și păstreze liniile corpului. La nouă seara, intră în bazinul pustiu, lung cât două limuzine, și nu se opri decât după ce-l parcurse de câteva ori. Rămase apoi cu fața în sus, plutind nemișcată. Prin tavanul cu geamuri transparente, avu norocul să contemple fascinată stelele. Era un cer fără pic de nori.

Tresări la un moment dat. Simțurile o părăsiră cât timp se relaxase și nu observă când un individ își puse prosopul pe unul dintre scaunele din plastic. Îl văzu târziu, trecând înot la mică distanță de ea: un tip brunet, cu riduri pronunțate la ochi, probabil puțin peste patruzeci de ani. De obicei suporta bine astfel de minișocuri emoționale. Un sentiment de teamă o învălui brusc, insuflându-i o stare de panică. Dădu din mâini până la scara piscinei, apoi, undeva în spatele ei, auzi vocea bărbatului:

– *Bon soir! J'éspère que je n'ai pas dérangé votre programme de nage de cette soirée.*

Știa franceză din liceu, dar nu atât de bine pe cât ar fi vrut ca să se simtă confortabil discutând cu un vorbitor nativ.

– Puteţi vorbi în engleză,vă rog?

– Mă scuzaţi, nu mi-am dat seama. Spuneam că sper să nu vă fi stricat programul de înot din această seară. Mi-ar părea rău să renunţaţi din cauza mea. Chiar dacă sunt un criminal în serie, am un principiu: nu mă ating de femei frumoase!

Ana ieşi din bazin şi se şterse cu prosopul. Într-adevăr, probabil că se speriase degeaba. Tipul părea inofensiv.

– Bine, m-am liniştit! îl asigură Ana. E clar că nu pe mine mă vizaţi. Mă uitam la stele şi m-aţi cam speriat.

– Îmi pare rău. Mă numesc Patrick, îi spuse bărbatul, întinzându-i mâna după ce se şterse la rându-i cu un imens prosop roşu, cu sigla Mercedes în centru.

– Ana.

– Din ce parte a Statelor Unite?

– Se vede atât de uşor?

– Am stat o perioadă în New Orleans, cu afaceri. În urmă cu vreo cinci ani. Mi-a plăcut mult oraşul.

– Într-adevăr, are un aer aparte. Eu mă învârt prin New York, din păcate.

– De ce din păcate?

– Mi-ar fi plăcut la Washington sau mai degrabă în Los Angeles. N-am avut de ales.

– Soţul e din New York?

– Bună încercarea! Nu sunt căsătorită şi nici nu intenţionez în următorii zece ani. Mă oboseşte prezenţa unui bărbat în casă. Am experimentat un timp...

– E evident că respectivul n-a ştiut cum să se facă util. Pun pariu că nu dădea cu aspiratorul, nu spăla vasele şi nici măcar nu tundea gazonul de pe peluză! Şi pe mine m-ar obosi un soţ ca ăsta.

– Tocmai, se ocupa prea mult de casă şi neglija alte aspecte. Uite că deja mi-am povestit viaţa! Sper că nu sunteţi de la Camera Ascunsă!?

– Nu. De la Pompe Funebre! Glumesc. Dacă vreţi să înotaţi în linişte, eu mă retrag în cameră.

– Îmi ajunge pe ziua de azi. Mulţumesc, oricum.

– Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă mâine, la o cafea, în caz că nu plecați.

Ana își trase halatul pe ea și se ridică, lăsându-l în ceață pe proaspătul admirator.

A doua zi, la micul dejun, îl zări cu coada ochiului și îl evită cu eleganță. N-avea chef de conversație dis-de-dimineață. Își notase pe un carnețel numele directorului OMM – Christoph Boveri. Intenționa să-l abordeze direct, fără preaviz, dând buzna peste el. „Numai de n-ar fi plecat în cine știe ce delegație!" își spuse în timp ce mușcă dintr-o felie de pâine prăjită unsă cu miere de albine. Exista și posibilitatea ca tipul să refuze din start orice discuție. Încercă să-și alunge din gând ipotezele pesimiste. După întrevederea cu Boveri, se va strădui să stea de vorbă cu cei mai apropiați colaboratori ai lui Philip Derancourt. Nu știa deocamdată dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Spera să afle ceva și de la familia lui, cu toate că în astfel de situații dialogul cu un ziarist e aproape imposibil.

Fu surprinsă să descopere cât de mare era clădirea Organizației Meteorologice Mondiale. Calculase că la ora aia ar fi trebuit să se fi terminat majoritatea ședințelor. Cineva de la intrare o îndrumă spre o aripă a etajului șase, apoi găsi ușor anticamera de la biroul directorului, ghidându-se după semnele indicatoare. Se prezentă așa cum o învățase James în primele zile de muncă în redacție, cu un accent tipic american, ca să nu fie dubii că venise din Statele Unite special pentru întâlnirea asta.

– Ana Mladin mă numesc, de la cotidianul *New York Daily News*. Aș dori să stau de vorbă cu domnul director, nu mai mult de câteva minute.

– Vă rog să luați loc. Momentan este într-o videoconferință. O să-l anunț imediat ce termină. Doriți o cafea, un ceai, apă?

– Nu, mulțumesc.

Se uită în jur, puțin mirată. Clădirea era amenajată la standarde de cinci stele. Pentru o instituție ridicată din fonduri publice, i se părea puțin exagerat ca sute de milioane de dolari

să fie aruncate în vânt, de dragul unor funcționari plătiți să verifice din când în când termometrul. Multe dintre finisările de interior le remarcase și la hotelul Turnberry. Mobilierul nu semăna absolut deloc, chiar dacă părea la fel de scump. Arhitecții optaseră aici pentru clasicele decoruri de birou, cu mult oțel, sticlă, piele de cea mai bună calitate și mese din lemn masiv. Câteva tablouri ai unor pictori din noua generație se încadrau perfect în peisaj.

Ușa de la cabinetul directorului se deschise fără zgomot. Cristoph Boveri tocmai ieșea cu o mapă în mână. Dădu cu ochii de Ana înainte ca secretara să apuce să-i spună ceva. În mod evident, era surprins. Nu știa de nici o întâlnire.

– Vă pot ajuta cu ceva? o abordă direct, fără să aștepte prezentările.

– Sigur că da! Vă răpesc numai cinci minute. Aseară am aterizat de la New York. Sunt reporter la *Daily News*, Ana Mladin mă numesc. Nu-mi place să întorc oamenii din drum, dar, de data asta, chiar n-am încotro.

Despre Cristoph Boveri se putea spune orice, mai puțin că iubea ziariștii. Evita contactele directe cu ajutorul unui birou de presă. Și, cum puțină lume cunoștea numărul lui de mobil, dintr-un punct de vedere se simțea protejat.

– Ar fi prea mult să-mi spuneți subiectul discuției?

– Nu, deloc. Intenționăm să publicăm câteva materiale despre victimele atentatului de la Manhattan Mall.

– Da, înțeleg... Haideți înăuntru. Dar să știți că nu pot sta decât cinci minute, cu toată bunăvoința.

– Atunci să nu pierdem timpul.

Se așeză într-un fotoliu foarte comod, acoperit cu un material dintr-o textură deosebită, de culoarea caimacului. Biroul directorului rivaliza de departe cu cel al unui multimiliardar om de afaceri. Ana intră rapid în subiect:

– Am aflat foarte puține lucruri despre Philip Derancourt. Pe scurt, știu că lucra în calitate de cercetător în cadrul OMM. Am cules unele informații de pe internet. Majoritatea se referă la diverse seminarii.

– Îmi pare nespus de rău că am pierdut un specialist de talia lui Philip. Şi, în primul rând, un om deosebit. Se dedica trup şi suflet muncii, era în stare să doarmă la slujbă. De altfel, a şi făcut-o de multe ori, deşi nu agream ideea.

– Căsătorit, copii?

– Nu, din câte ştiu.

– Prin ce s-a remarcat, profesional vorbind?

– Era cel mai bun specialist la nivel mondial în materie de schimbări climaterice cauzate de poluare. În ultimul timp, a făcut numeroase studii despre încălzirea globală. Ar fi trebuit să prezinte raportul la ONU. De fapt, de asta se şi afla la New York când a avut loc atentatul. Urma să discute cu Dean Kopper, la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Dar ce anume vreţi să scrieţi despre el?

– Ne-ar interesa un portret al lui Philip prin ochii celor care l-au cunoscut. Eventual, să vedem cum şi-a petrecut ultimele ore din viaţă.

– N-aş putea spune că noi doi eram într-o relaţie de prietenie. Discutam strict profesional, de câteva ori pe lună. Dacă vreţi, vă pot pune în contact cu colaboratorii lui apropiaţi. Cu siguranţă, ei ştiu mult mai multe despre Philip.

– N-ar fi o idee rea. Vă mulţumesc mult, m-aţi ajutat enorm.

Coborâră împreună două etaje, cu liftul, până la biroul pe al cărei uşă mai era încă plăcuţa cu numele lui Philip Derancourt. Trei dintre colegii de serviciu se arătară impresionaţi de faptul că un ziarist venise din New York pentru un material despre Philip. Ana află, printre altele, de relaţia dintre cercetător şi secretara sa, Katty. Ultima suferise un şoc în urma morţii iubitului ei, iar acum părea aproape de nerecunoscut. Nici măcar apropiaţii nu reuşeau să o scoată din starea de muţenie.

Cineva îi dădu Anei numărul de telefon al femeii, avertizând-o că s-ar putea să-i fie greu să stabilească un dialog. Ştia că ar fi riscat mult sunând-o pe mobil, aşa că preferă să o caute acasă. Soneria din dreptul apartamentului 6 nu

funcționa. Bătu la ușă. Dezamăgită, fu pe punctul de a renunța, când auzi încuietoarea deblocându-se. O femeie frumoasă și cu cearcăne pronunțate, îmbrăcată într-un pulover negru, își scoase capul prin crăpătura ușii.

– Bună ziua! Katty?

– Da...

– Ana Mladin sunt, reporter la *New York Daily News*. Putem vorbi câteva minute despre Philip Derancourt?

– Nu cred. La revedere!

Împinse ușa cu intenția de a o închide. Ana acționă rapid, blocând-o cu mâna.

– Stați puțin, m-ați înțeles greșit. Nu mă interesează absolut deloc relația de prietenie pe care ați avut-o cu el. Am motive să cred că Philip nu a murit întâmplător în atentatul de la mall!

Folosise informația-bombă în disperare de cauză, ca s-o determine pe Katty să accepte dialogul. „Dezvăluirea“ avu un efect puternic asupra femeii. O fixă pe Ana timp de câteva secunde, încercând parcă să-i citească gândurile. Apoi o primi, în sfârșit, în casă.

– Intrați!

Se așeză într-un fotoliu fără să aștepte nici o invitație specială. Dezordinea din cameră nu-i atrase atenția; peisajul semăna foarte bine cu cel din propriul apartament.

Katty reluă ideea lansată de ziaristă:

– De ce spuneți că există semne de întrebare în cazul morții lui Philip? Atentatul a fost revendicat de al-Qaida!

Nu știa ce să-i răspundă. Mica stratagemă se întorcea acum împotriva ei. Improviză ceva cât de cât credibil:

– Am aflat că lucra la un proiect important.

– Da, mi-a povestit și mie câteva lucruri. Spunea că un tip de la ONU, Dean Kopper, îi face zile fripte. Raportul lui Philip era despre efectele încălzirii globale, și se pare că i-ar fi pus într-o situație critică pe niște petroliști din anturajul președintelui american. N-a vrut să-mi zică mai mult. Ultima dată am vorbit cu el la telefon, imediat după ce-a ieșit de la întâlnirea

cu Kopper. Părea bucuros că l-a pus cu botul pe labe. Chiar aşa s-a şi exprimat. Pe urmă s-a întâmplat nenorocirea...

Informaţiile furnizate de Katty păreau interesante, dar Ana tot nu reuşi să lege faptele.

– Ştiţi ca Philip să fi fost plecat relativ recent în Marea Britanie? Mai exact, în Scoţia, în luna mai.

– Nu. Probabil că mi-ar fi spus. Ieşea foarte rar din ţară, numai în interes de serviciu.

– Aţi auzit de Grupul Steigenberger?

– Nu-mi sună cunoscut.

– Dar de Cercul Kagan?

– Nu. De ce?

– Există posibilitatea ca Philip să fi avut legături cu organizaţiile respective. Pe scurt, e vorba de lideri europeni şi americani care se întâlnesc anual în diferite locaţii. Un fel de guvern mondial din umbră. S-a scris ceva prin ziare...

– Din păcate, nu citesc presa. Mai răsfoiesc, din când în când, reviste. Începusem să-l cunosc bine pe Philip, nu cred că era genul. Dacă l-aţi fi întâlnit măcar o dată... Îţi spunea verde-n faţă ce are pe suflet. Iar, la nivelul lui de cercetător în cadrul OMM, nu-mi închipui cum ar fi putut influenţa politica mondială. Chestiile astea cu conspiraţii şi ritualuri secrete îl amuzau. De câteva ori mi-a povestit despre doi colegi de-ai lui, dintr-o lojă masonică. I-a ironizat, ridiculizându-i în aşa hal, încât m-a făcut să râd cu lacrimi.

Ana simţi din ce în ce mai dureros că se afunda într-un labirint fără ieşire: prea multe întrebări fără răspuns!

– Dacă i-a pus cineva gând rău, continuă Katty, atunci cu siguranţă are legătură cu raportul ăla despre care mi-a vorbit de vreo două ori. N-ar fi lipsit de sens să-l abordaţi pe Dean Kopper. Totuşi, nu pricep ce treabă are al-Qaida în toată povestea. E fără logică!

La fel i se părea şi Anei în acel moment. Practic se învârtea în jurul cozii.

– Ce pot să vă spun, dacă tot aţi bătut drumul până aici, este că de Philip s-a mai interesat cineva săptămâna trecută. A

pretins că lucrează într-o structură guvernamentală din Marea Britanie. Un tip nu prea înalt, genul atletic, brunet cu ochi albaştri...

Pe ziarista de la *Daily News* o străfulgeră un gând.

– S-a prezentat cumva drept Max?

– Exact. Max Rayner. I-am reţinut numele, pentru orice eventualitate. Zicea că au rămas unele aspecte neclare în legătură cu atentatul de la mall, unde ar fi murit inclusiv patru britanici. A fost foarte interesat să afle mai multe despre raportul lui Philip. N-am putut să-i dau amănunte. L-am trimis la Dean Kopper şi la Cristoph Boveri.

– Philip avea rude în Geneva?

– Nu cred. Adică nu mi-a spus.

Faptul că Max Rayner se interesa de aceeaşi persoană îi întări Anei convingerea că mesajul primit pe internet nu era deloc întâmplător. Agentul MI6 avea probabil mai multe informaţii decât ea. Pe care, din nefericire, nu i le va furniza în veci.

Îi mulţumi lui Katty şi îi lăsă o carte de vizită, rugând-o să o sune în cazul că-şi în care îşi aminteşte ceva important despre Philip.

La sediul OMM, se ciocni de Cristoph Boveri pe holurile instituţiei şi îl întrebă, din mers, ce ştie despre raportul lui Philip Derancourt.

– Nu pot să vă ajut. Era vorba, în mare, despre efectele încălzirii globale. Philip ar fi trebuit să mi-l arate înainte de a se întâlni cu Dean Kopper, la sediul ONU. A plecat fără să ne mai vedem. Am încercat să dau de el, dar ieşise din birou. Nici pe mobil nu l-am prins.

Deocamdată nu avea motive să nu-l creadă pe cuvânt. Fără îndoială, avea să îl căute pe acel Dean Kopper imediat ce revenea la New York. După toate aparenţele, era un personaj-cheie, dat fiind că Philip discutase cu el, înainte de atentat, despre un raport extrem de important.

Reveni la hotel puţin dezamăgită. Nu aflase mare lucru. Coborî la bar şi îşi luă o cafea, încercând să-şi pună gândurile

în ordine. Nu vedea de ce-ar mai rămâne în Geneva. La un moment dat, se trezi cu un bărbat lângă scaunul ei.

– Bună!

Era Patrick, tipul de la piscină. Cam insistent individul! Prezenţa lui nu o deranjă, ci mai mult o surprinse.

– Nimic nu-i întâmplător în viaţă, spuse bărbatul, cu un aer de parcă ar fi descoperit America. Ne-am întâlnit a doua oară în decurs de câteva ceasuri şi simt că ne cunoaştem de când lumea. Îmi permiteţi să-mi beau cafeaua alături de o încântătoare reprezentantă a sexului frumos? Nu de alta, dar simt că n-o să am o altă ocazie.

Aici nu greşea prea mult. Ana se abţinu cu greu să nu-l pună la punct.

– Luaţi loc!

O spuse într-o formă deloc entuziasmantă, ce invita mai degrabă la părăsirea în fugă a zonei. Patrick sesiză nuanţa.

– Nu vreau să deranjez...

– Deja aţi făcut-o! Ar fi bine să continuaţi pe aceeaşi linie, ca să nu rămân cu impresia că am trecut milimetric pe lângă iubirea vieţii mele şi i-am dat cu şutul, ca o toantă ce sunt!

Bărbatul zâmbi, trăgându-şi un scaun. Avea un sacou sport, maro, din catifea reiată, un tricou negru mulat şi o pereche de blugi indigo. La cum arăta, probabil că sălile de sport nu-i erau străine. Sorbi o gură de cafea şi se uită insistent la mâinile Anei, preocupate să mototolească un şerveţel.

– Sunt sigur că n-aţi avut timp să vizitaţi Geneva. Sau, în orice caz, nu cele mai interesante locuri.

– Da' de unde atâta siguranţă pe capul unui bărbat care m-a văzut o singură dată, şi atunci în costum de baie?

– Rectific! Mi-ar plăcea să cred asta. Pentru că mă descurc bine prin oraş şi v-aş putea ţine loc de ghid.

– Ghinion! Mai stau numai câteva ore, şi în programul meu nu e nici un muzeu.

O oboseau aluziile de modă veche. De regulă, îi expedia rapid pe indivizii de genul lui. Se surprinse pe sine incapabilă să pună punct unei conversaţii enervante, într-un moment în

care avea mare nevoie de liniște. Pe de altă parte, nici nu voia să se ridice de la masă și să plece așa, pur și simplu.

– N-am zis nimic de muzee, insistă Patrick. Am putea închiria două biciclete. În maximum două ore suntem înapoi.

– N-am mai mers pe bicicletă de pe la șapte ani, minți Ana. Dar nu-i rea ideea. Data viitoare când o să trec prin Geneva, o să vă caut neaparat. Lăsați-mi numărul de telefon și o scurtă descriere, niște semnalmente, ca să-mi amintesc despre cine-i vorba. Poze nu țin în geantă, că întotdeauna mi-au adus ghinion.

Tipul scoase o carte de vizită și mâzgăli ceva pe spate. O puse apoi pe masă, în dreptul Anei.

– Voi zbura la primul semn, din orice colț al lumii! Mii de scuze dacă v-am răpit din prețiosul timp. N-o să uit niciodată clipele astea.

Se ridică și o salută scurt, îndreptându-se spre recepția hotelului. „Încă un tip ciudat“, își spuse Ana, răsuflând ușurată că în sfârșit a rămas numai cu gândurile ei.

Acum știa un amănunt important de la Katty. Dacă Max Rayner se interesase de aceeași persoană, însemna că moartea lui Philip Derancourt nu se jucase la loterie. Puse mâna pe telefonul mobil și îl sună pe James, informându-l că intenționa să ia primul avion spre Londra.

34

Cu oricine ar fi vrut să se intersecteze în capitala britanică, numai cu Michael Enel nu. Îi suportase cu greu asaltul de dinainte de plecarea la Turnberry, forțată fiind de împrejurări. Se liniști când intră într-un taxi, socotind că ar trebui să aibă un ghinion imens ca să dea nas în nas tocmai cu el.

De data asta alese un hotel fără piscină, din zona centrală a orașului. Formă nerăbdătoare numărul de mobil al lui Max, iar telefonul sună lung, fără nici un rezultat. „O fi într-o ședință", își spuse, punând în față varianta cea mai puțin proastă. Exista și posibilitatea, deloc infimă, ca agentul MI6 să fi plecat din țară. Pe moment, îi păru rău că nu fusese suficient de inspirată ca să-l sune de la Geneva.

Coborî la barul de la parter. I-ar fi plăcut să se plimbe puțin pe străzi, să intre prin magazine. Amână momentul pentru altă dată. Acum nu-l avea în cap decât pe Max. Auzi sunetul discret al soneriei telefonului și îl scoase din geantă: „Max sunt!" În sfârșit, slavă Domnului că era el! „An... Kareena Spencer la telefon." Fusese pe punctul de a gafa impardonabil. Agentul MI6 habar n-avea cine e Ana Mladin. Pe Kareena, în schimb, de la firma Enel and Young, o știa foarte bine. Mai ales după ultima călătorie la New York, când o făcuse lată, îmbătându-se ca în vremurile studenției. Stabiliră să se întâlnească în trei sferturi de oră, la intrarea în stația de metrou.

Fără barbă, cu un pardesiu lung purtat peste sacou şi o maletă maro în loc de cămaşă, Max arăta mult mai bine decât atunci când îl văzuse la New York. Din motive cu totul diferite, amândoi păreau fericiţi de reîntâlnire.

– Dă-mi voie să te invit la cină, Kareena. Să nu-mi spui că deja ai mâncat!

– Mi-e o foame de lup! Când sunt emoţionată, îmi piere pofta.

– Emoţii? De ce, ai mizat toţi banii pe victoria lui Manchester United în Liga Campionilor?

– Da' de unde! Nu-mi plac pariurile. Mai ales alea sportive. Mă gândeam dacă o să te găsesc sau nu în oraş, pentru că sunt în trecere prin Londra.

– Să înţeleg că te-aş putea ajuta cu ceva?

– Îţi spun când ajungem la desert.

După ce dădu comanda, bărbatul deveni dintr-odată melancolic. Mâncară într-o linişte aproape stânjenitoare, ce persistă până când chelnerul veni cu nota de plată. Ana îl readuse pe agent cu picioarele pe pământ.

– Am trecut peste desert şi tot în ceaţă te-am lăsat!

În sfârşit, Max îi zâmbi, dându-i de înţeles că a depăşit momentul de criză. Îşi amintise de Charlize, de serile lor de altădată. Şi de Nicole. Bănuia că de acolo, de sus, se uitau amândouă la el, încercând să-i îndrume paşii prin puterea spiritului.

– Scuză-mă! Probabil că de mâine o să mă treci în agendă la rubrica „De ocolit". Uneori sunt foarte nesuferit. N-aş fi vrut să mi se întâmple tocmai cu tine.

– Nu trebuie să te scuzi, Max. Te înţeleg foarte bine.

Se surprinse întinzând mâna peste masă, până când simţi degetele bărbatului. Părea un gest mai degrabă părintesc.

– Dacă o să simţi vreodată nevoia să stăm de vorbă, despre orice, chiar şi la miezul nopţii, nu ezita să mă suni. Ştiu să ascult!

– Îţi mulţumesc. Şi eu, cu ce să te ajut?

Lăsă câteva momente de suspans înainte de a-i pune întrebarea.

– Philip Derancourt... Îţi spune ceva?

Era evident că Max s-ar fi aşteptat la orice, numai la asta nu. O privi pe Ana insistent, neştiind ce să creadă.

– Ştiu că pare ciudat, dar, înainte de toate, ar fi corect dacă mi-ai oferi câteva explicaţii.

Ana hotărî să dea cărţile pe faţă. Orice altă variantă ar fi pus-o într-o situaţie şi mai dificilă, practic fără ieşire.

– Am greşit. Recunosc şi mă căiesc. Tot ceea ce te rog este să mă judeci din perspectiva unui ziarist de investigaţii cu fluturi în cap. Şi încă ceva! Michael Enel, de la firma Enel and Young, îmi este prieten şi i-am promis că nu-l voi pune într-o situaţie delicată. Se poate să ţii cont de aspectul ăsta?

– Cred că da.

– Bine. Mă numesc Ana Mladin şi sunt reporter la *New York Daily News*. M-am folosit de Kareena Spencer ca să ajung în hotelul Turnberry...

Reuşi să-l lase cu gura căscată. Scoase din geantă legitimaţia de jurnalist şi i-o arătă.

– Recunosc, am încălcat o groază de legi şi merit să stau după gratii pentru tot restul vieţii!

Bărbatul se uită la legitimaţie, zâmbind cam amar. Nu-i venea deloc uşor să ştie că o femeie trecuse prin sistemul de securitate de la Turnberry, ridiculizându-i pe agenţii de la cele mai tari servicii secrete. Numele Ana Mladin nu-i era cu totul străin. Ştia articolele ei din *Daily News* despre Grupul Steigenberger, dar nu făcuse legătura între Kareena Spencer şi Ana Mladin. Nici nu ar fi avut cum, necunoscând-o pe ultima.

– Ce să spun... Felicitări! Ai riscat enorm, dar probabil că a meritat. Eşti un adevărat fenomen!

– Ei, nici chiar aşa. Să zicem că am avut noroc... Am tremurat puţin când m-ai strigat atunci, în hotel.

– Da, frumos lucrat! Ar fi putut să mă coste scump momentul ăla de slăbiciune, când te-am lăsat să pleci cu maşina de la Enel and Young. Recunosc cu mâna pe inimă,

femeile spion sunt de o sută de ori mai bune decât bărbații. Se descurcă perfect în situații-limită. Nu mi-ai spus de ce te interesează Philip Derancourt.

– Hai să facem o înțelegere: eu îți zic tot ce știu, tu îmi povestești de ce ai ajuns la Geneva. OK?

– În regulă! Să auzim.

– Am o sursă de încredere, verificată ani de-a rândul. Nu-i cunosc numele. Tipul îmi trimite pe internet informații neoficiale despre întrunirile Grupului Steigenberger. M-am trezit zilele trecute cu un mesaj ciudat de la el. Conținea numai patru cuvinte: „Philip Derancourt – Cercul Kagan". M-am chinuit mult ca să-mi dau seama unde vrea să bată. Şi degeaba... Măcar se leagă cu ce ai tu?

Max rămase pe gânduri. Nu își imaginase că firele ar putea duce până la nivelul ăla.

– Da! Se cam leagă! Atentatul de la mall n-a fost pus la cale de al-Qaida. S-ar părea că avem o variantă de lucru. Cu toate că n-aș vrea să se confirme. Spre binele lor...

35

De la moartea soției și a fiicei lui, Max Rayner trăia numai ca să se răzbune. Nu era deloc mulțumit de deznodământul anchetei, de faptul că irakianul Zaid Shalan, capul rețelei după toate probabilitățile, își găsise sfârșitul în timpul interogatoriilor.

Cu numai o zi înainte de a se întâlni cu Ana la Londra, exact când se pregătea să bifeze al doilea nume de pe lista condamnaților la moarte, primise o veste care îl bulversase. De data aceasta, sub forma unui plic lăsat în cutia poștală. Cineva îl atenționa, în câteva rânduri scoase la imprimantă, că în atentatul de la mall a fost vizată o anumită persoană. Și că al-Qaida nu a făcut decât să execute misiunea, ca orice ucigaș profesionist. Putea fi o farsă, o glumă de prost gust. Dar, la fel de bine, lui Max îi trecu prin cap că nu era întâmplător faptul că tocmai el a primit scrisoarea. Verificarea listei cu cele douăzeci și una de victime îi luă ceva timp. Dintre toți, puse câte un semn de întrebare în dreptul lui Philip Derancourt, a unui ofițer de poliție din Los Angeles și a unui om de afaceri din industria petrolieră. Discuția ulterioară cu ziarista de la *Daily News* îi ușurase mult investigația. Toate indiciile conduceau către Philip Derancourt, iar în ecuație apărea și Cercul Kagan. Dar de ce era atât de important ca acest cercetător de la OMM să dispară? Până acum, nu avea decât simple presupuneri și o mie de întrebări rămase fără răspuns. Îi trebuia ceva palpabil, o probă imposibil de contestat.

Se văzu cu Ana la amiază, într-un bar de lângă stadionul echipei de fotbal Chelsea. Ultimul lor dialog rămăsese cumva în coadă de peşte. Max a evitat atunci să-i explice reacţia faţă de dezvăluirile cu privire la Cercul Kagan şi la Philip Derancourt.

– Cred că îmi datorezi ceva! îi atrase atenţia Ana, imediat ce se aşezară la o masă mai izolată. De ce-ai spus că al-Qaida nu are nici o legătură cu atentatul?

– E numai o bănuială. De fapt, cred că ei au plasat bomba. Întrebarea e dacă nu cumva *li s-a spus* unde şi când să o detoneze.

– Crezi că ar avea vreo implicare Cercul ăsta Kagan?

– Ar fi una din variante.

– Spune-mi şi mie, cu titlu informativ, ce ştii despre Kagan?

– E o organizaţie secretă de dreapta, concepută pentru operaţiuni politice clandestine, înfiinţată în 1969 de Paul Kagan, pe atunci şeful Direcţiei Generale a Securităţii Externe din Franţa, unul dintre membrii fondatori ai Grupului Steigenberger. E vorba despre o aripă conspirativă a grupului, condusă la vârf de un comitet format din şapte oameni, în principiu ofiţeri de informaţii şi generali de armată din UE şi SUA. Şi-au format, în timp, o reţea de influenţă specializată în schimbări de guverne, lovituri de stat şi operaţiuni sub acoperire. Ei duc la îndeplinire cele mai controversate proiecte marca Steigenberger, pe linie secretă.

– Înţeleg, dar de aici şi până la crime sau atentate...

– Nu te gândi că băieţii ăia cu cravată chiar pun mâna pe cuţit sau pistol! Au o trupă de elită pentru aşa ceva. Ca să-ţi dau numai două exemple, Cercul Kagan le-a vândut arme musulmanilor din Bosnia şi irakienilor lui Saddam Hussein, în cursul războiului iraniano-irakian. După 1990, această organizaţie nu mai urmăreşte „eliminarea stângii“ la nivel global. Îi monitorizează pe adversarii globalizării şi ai celorlalte directive ale Noii Ordini Mondiale. Iar pe cei mai periculoşi, îi elimină.

– Bine, şi ce treabă are Derancourt cu toate astea? Nu pare a fi militant antiglobalizare.

– Păi, cum îţi spuneam, există şi alte directive ale Noii Ordini Mondiale. Se poate să-i fi deranjat cumva. Asta, bineînţeles, dacă se verifică legătura dintre organizaţie şi atentat.

Rămaseră amândoi tăcuţi o bună bucată de timp, sorbind din ceştile de cafea. Anei parcă nu-i venea să creadă că a pus mâna pe un subiect de presă senzaţional. Sau, în fine, pe un început de subiect. Se trezi gândind cu voce tare:

– Ce-ar fi să verificăm puţin casa lui Philip Derancourt? Poate n-au apucat să-i scoată lucrurile...

Agentul MI6 o privi în ochi, încercând să-şi dea seama dacă a vorbit serios.

– Ai şi glume în program?

– Absolut deloc! E singura şansă să aflăm ceva.

– Mă referеam la faptul că glumeşti incluzându-te în acţiunea asta. Dacă e să merg mai departe, în nici un caz n-o să te expun. Şi n-o să mă expun, luându-te cu mine. În primul rând, motivaţiile noastre sunt total diferite. Iar a ta nu justifică riscul, oricum am privi lucrurile. Crede-mă, nu spun prostii! Dacă vrei, îţi pot promite exclusivitate, la final. Să sperăm că o să fie un final.

– Bine. M-ai convins. O să merg la cincizeci de metri în spatele tău, ca să nu fie probleme. Ar trebui să mă arestezi ca să renunţ la idee! În caz contrar, o să continui investigaţia pe cont propriu, fie că îţi place sau nu.

O spuse foarte apăsat şi hotărât, cu o determinare demnă de o cauză nobilă. Reuşi să-l pună într-o situaţie delicată pe Max. Bărbatul se simţea îndatorat faţă de Ana, iar un eventual refuz ferm l-ar fi făcut să regrete mai târziu.

– Dacă toţi reporterii ar fi ca tine, cred că nici n-am mai avea nevoie de agenţi de informaţii. Ar fi suficient să vă ascultăm telefoanele. Uite, o să mergem amândoi, dacă îmi promiţi un lucru. De fapt, două lucruri. În primul rând, noi doi nu ne cunoaştem, nu ne-am întâlnit vreodată. Iar în al doilea

rând, după ce terminăm cu Geneva, te întorci la New York şi îmi laşi libertatea de a duce treaba la bun sfârşit. E bine aşa?

– Să spunem că da!

– Aş vrea să fie un „Da“ cât se poate de hotărât.

– Da! Păi, ce naiba, ne jucăm cu cuvintele!?

– O să iau două bilete de avion pentru mâine. Sper să nu te deranjeze dacă n-o să stăm împreună. E mai bine aşa.

– Nici o problemă din punctul meu de vedere. Deci aştept să mă suni ca să-mi spui când şi unde să ne întâlnim.

– Îţi dau un telefon mai spre seară. Iar dacă nu ştii un restaurant bun, putem lua cina împreună.

– Să văd ce dispoziţie am, că în ultimul timp mănânc haotic, prin cele mai insalubre locuri. De obicei, pe stradă, prin parcuri.

În sfârşit, avea câteva ore bune să umble singură prin oraş şi să-şi facă de cap prin magazine. Citise undeva că Londra nu-i tocmai un târg de chilipiruri. Cu toate astea, îşi dorea să cumpere nişte fleacuri de vreo două, cel mult trei sute de lire. O porni pe jos, fără o direcţie anume. Se plimbă mai bine de o jumătate de oră, bucurându-se de spectacolul străzii. Mulţimea agitată, traficul aglomerat o făcură să uite pe moment de ce se afla acolo. Se opri în faţa unei vitrine cu bijuterii, unde ţipă scurt când cineva o prinse de după umeri.

– M-ai speriat groaznic! îi spuse lui Michael Enel, lovindu-l uşor cu pumnul în piept. Puteam să fac stop cardiac!

Bărbatul era numai zâmbet. Părea în al noulea cer.

– Să nu-mi spui că tocmai intenţionai să mă suni, că nu te cred! Mi-ai promis că n-o să mă ocoleşti când treci prin Londra.

– Am ajuns de câteva ore. Lasă-mă să-mi trag puţin sufletul, să mă uit şi eu prin magazine, ca orice turist american abia picat într-un minunat oraş european.

Până la urmă, nu scăpă de ceea ce se temea cel mai tare. Îi păru rău că nu a mai stat de vorbă cu Max. Poate astfel ar fi reuşit să evite întâlnirea cu Michael.

– Să ştii că mi-au plăcut mult articolele tale despre Grupul Steigenberger. Am apreciat că ţi-ai ţinut promisiunea şi nu ai amintit nimic despre înţelegerea noastră. Bem o cafea undeva? Hai că ştiu un loc în apropiere!

– Tocmai am băut una, dar nu contează. Pentru tine, risc o supradoză de cofeină.

Îi era dificil să întreţină o conversaţie plăcută, să nu-şi exteriorizeze starea de încordare. Scăpă cu greu de Michael, după aproape o oră de replici chinuite şi zâmbete false. Până la urmă, nu făcu decât să-şi strice ziua.

Îi spuse lui Max la telefon că nu se simţea în apele ei, rugându-l să amâne pe altă dată ieşirea la restaurant.

36

Zborul până la Geneva îi provocă un gol în stomac atunci când avionul se zgâlţâi de câteva ori. Max, aflat pe celălalt şir de scaune, două rânduri mai în spate, părea total relaxat. Bărbatul îi făcu semn că totul e OK, zâmbindu-i liniştitor. O sticluţă de whisky smulsă din mâna stewardesei îi readuse Anei pulsul la normal.

Luară un taxi de la aeroport. Ana părea să-şi fi revenit.

– Am o presimţire că ştii adresa lui Philip.

– Destul de vag. Dacă nu mi-o amintesc corect, va trebui să vorbim cu şoferul să ne ducă din casă-n casă, până nimerim.

– Nu râde de mine, că mă supăr!

I-o spuse pe un ton ştrengăresc, alintându-se puţin. Nu se îndoia nici o clipă că Max nu era un agent oarecare, pentru că Grupul Steigenberger apela întotdeauna la specialişti de top. Îşi muşcă limba ca să nu-l întrebe amănunte despre slujba lui. Ştia că oricum nu ar fi primit decât cel mult clişee din filmele cu spioni. Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să afle cum acţionează pe teren un profesionist în securitate şi în culegere de informaţii.

Max îi spuse şoferului să oprească puţin în faţa unui restaurant. Coborî şi o rugă pe Ana să îl aştepte, apoi intră în toaleta bărbaţilor, uitându-se cu atenţie în jur. Un individ tocmai se încheia la pantaloni, îndreptându-se spre chiuvetă. Deschise ca din întâmplare uşa de la a treia cabină şi trase zăvorul după el. Se aplecă lângă veceu, pipăind o bucată de

faianță de culoare gri. O ciocăni ușor cu degetul, apoi o forță apăsând în partea stângă a plăcii, care făcu un clic și culisă în interior, înspre perete. Prin spațiul gol scoase un obiect învelit într-o cârpă. Îl băgă în haină, apoi ieși din cabină, nu înainte de a pune la loc bucata de faianță.

– Cred c-am băut prea multe lichide, îi șopti Anei, după ce trase portiera.

Mașina opri într-o zonă plină de vile cochete, cu grădini mari și garduri înalte, care nu le lăsau celor indiscreți posibilitatea de a trage cu ochiul. Max preferase să ajungă pe înserat la Geneva. Ziua-n amiaza mare existau șanse sporite de a fi văzuți în timp ce intră pe furiș în casa lui Philip Derancourt. Cu siguranță, poarta de la intrare era zăvorâtă, iar varianta cu săritul gardului ieșea deocamdată din calcule.

Un tânăr se uită lung la cei doi, în timp ce deschise garajul casei cu o telecomandă, ca să-și pună la loc sigur BMW-ul de ultimă generație, model sport. Ar fi bătut la ochi dacă rămâneau acolo. Max porni în susul străzii, încercând să-și facă o idee despre cum ar fi putut intra fără să atragă atenția. Dădu colțul spre stânga și abia atunci realiză că nu era singur. Ana îl urma la doi pași în spate, aproape gâfâind.

– Să știi că la alergare n-am antrenament la fel de bun ca la băut whisky! Hai să ne coordonăm puțin, să nu creadă lumea că mi-ai furat poșeta.

– Scuză-mă! Sunt obișnuit să acționez de unul singur. O să încerc să-mi adaptez ritmul. Să vedem, poate dăm de un drum paralel cu cel din fața casei.

Intuise corect. Toate vilele de pe partea lui Derancourt aveau ieșiri la două străzi. Cea din spate părea nefolosită din cauza accesului dificil pentru mașini. Garajul cercetătorului de la OMM era undeva chiar lângă poarta principală de la intrare. Din păcate, un bec puternic, amplasat pe un stâlp de pe marginea străzii lumina întreaga curte. Zona părea mai puțin umblată, dar în jur erau câteva locuințe și tot atâtea posibilități să-i suprindă cineva intrând prin efracție. O trase pe Ana de mână până într-un loc aflat în penumbră, sub coroana unui copac de pe cealaltă parte a străzii. Înșurubă amortizorul pis-

tolului, uitându-se în ochii sideraţi ai ziaristei de la *Daily News.*

– Dacă-mi spuneai că vii cu scula asta, aduceam şi eu toporişca de bucătărie! încercă Ana s-o dea pe glumă, deşi nu se simţea deloc în apele ei. Voi, ăştia de la forţele de securitate, aveţi permis de portarmă pe avion sau ai cumpărat-o de la un ospătar, din restaurantul ăla?

– Nu te speria, nu-l folosesc decât în caz de forţă majoră. Mă deranjează lumina.

Ana nu avu timp să-i dea replica. Bărbatul îndreptă pistolul spre stâlpul de pe marginea drumului şi trase un singur foc. Becul pocni înfundat, ca şi cum s-ar fi ars de la un scurtcircuit. O porţiune pe o rază de treizeci de metri se cufundă în întuneric. Acum puteau începe să escaladeze gardul.

Prima sări Ana. Ateriză pe un gazon moale, bine îngrijit. Se temu ca nu cumva să se trezească în fălcile unui pitbull nemâncat de câteva zile. Max i-o luă înainte, păşind cu atenţie. Îi trecu prin cap că surpriza cea mai neplăcută ar fi fost să dea peste cineva în casă. Se uită la ceas: zece şi zece. La ora aia ar fi trebuit ca măcar un bec să ardă înăuntru, în caz că locul nu era pustiu. Totul părea cufundat în beznă. Apăsă pe clanţa unei uşi metalice, care imita bine lemnul. Părea încuiată. Studiase astfel de uşi masive şi ştia că tentativa de a forţa broasca ar fi putut dura zeci de minute, fără nici o garanţie că o va deschide în lipsa unui dispozitiv special.

Dădu înconjurul casei, ajungând la intrarea din faţă. Acelaşi tip de uşă, tot încuiată. Se uită la cele două ferestre largi de la nivelul parterului. Aveau jaluzele din lemn trase peste nişte gratii groase cât degetul. I-ar fi trebuit un aparat electric de tăiat ca să se descurce sau o pilă de unghii şi câţiva ani de muncă. Nu se aşteptase ca vila cercetătorului de la OMM să-i pună probleme. Pentru câteva momente, o pierdu din raza vizuală pe Ana. Se întoarse şi o găsi stând pe burtă în faţa unei mici ferestre amplasate la nivelul solului. Părea a fi o aeresire pentru spălătorie.

– Are un grilaj metalic, îi spuse Ana. Dacă am reuşi să-l înlăturăm, cred că aş putea să mă strecor pe aici şi să deschid uşa de la intrare.

– Dă-mi voie puţin, te rog.

Max se aşeză în fund şi se prinse cu mâinile de perete. Îşi îndoi genunchii până aproape de bărbie şi izbi puternic cu picioarele. Bucata de tablă groasă, cu zeci de găuri mici, nu cedă. Abia la a treia lovitură auzi un zăngănit puternic, de metal căzut peste ciment sau gresie. Grilajul prins în perete cu patru şuruburi se desprinsese în urma şocului cu tot cu porţiuni din tencuială. Rămaseră nemişcaţi, pregătiţi să dispară la cel mai mic sunet venit din casă. Ana îşi ţinu respiraţia, fără să clipească măcar. Nici un zgomot. Max îi dădu o lanternă şi o ajută să intre prin deschizătura dreptunghiulară, mai întâi cu picioarele, apoi cu restul corpului. Aerisirea nu era amplasată la distanţă mare de podea, aşa că femeia simţi cum calcă pe ceva tare.

– Du-te la uşa din faţă! îi şopti lui Max, înainte de a-şi aprinde lanterna.

Roti fasciculul luminos peste o maşină de spălat şi un dulap metalic alb, înalt până în tavan, probabil un dispozitiv de uscare automată. Urcă şapte trepte până la uşă. O deschise cu un uşor scârţâit, care îi acceleră din nou pulsul. Nimeri într-un hol lung şi, intuitiv, o luă spre dreapta. Deşi se aştepta să-l găsească pe Max în faţa casei, avu o spaimă cumplită când roti yala şi îi văzu silueta. Tremura toată, incapabilă să scoată un sunet. Bărbatul o strânse puternic de mână, încercând s-o scoată din starea aia.

– Hei, ce se întâmplă?! Gata, linişteşte-te, totul e sub control. Suntem numai noi în casă.

– OK... Mi-am revenit.

Nu-şi revenise. Era conştientă de penibilul situaţiei şi încerca să braveze. Studiară mai întâi livingul şi bucătăria, aflate la parter. Casa era amenajată cu mobilier modern, rece, dar proprietarul reuşise să-i dea un aer primitor cu ajutorul unor improvizaţii din lemn şi materiale textile viu colorate. Câteva cutii din carton stăteau stivuite lângă o uşă. Max îşi

băgă nasul în una dintre ele, îndreptând lanterna: o scrumieră masivă, din cristal, o veioză înaltă, al cărei picior fusese dezasamblat, câteva lumânări parfumate. Privi din nou în jur şi realiză că în încăpere au rămas neatinse numai obiectele mari, fotoliile, canapeaua, televizorul cu suportul de sub el – o masă-fantezie decorativă. Cineva probabil că pregătise terenul pentru a muta lucrurile într-o altă locaţie. Urcară la etaj, unde bănuiala li se adeveri. Mobilierul greu era învelit cu o folie de protecţie, iar pe podea stăteau stivuite cel puţin zece cutii mari. Ana puse mâna pe una dintre ele şi cotrobăi, scoţând pe parchetul lucios nişte cărţi, reviste, mai multe CD-uri, pixuri şi creioane.

– O să fie cam dificil să găsim ceva în toată harababura asta, şopti Ana, puţin dezamăgită.

O carte de vizită cu numele şi datele de contact ale lui Philip Derancourt le confirma faptul că nu greşiseră adresa. Max lansă un plan de bătaie.

– Hai să începem de la un capăt! Aici pare să fi fost biroul de lucru. Să căutăm în fiecare cutie şi să ne uităm după însemnări, rapoarte, dischete, CD-uri.

Le luă mai bine de o oră ca să-şi dea seama că Philip folosea pixul doar ca să semneze hârtii. În rest, dacă avea ceva de scris, o făcea probabil cu ajutorul laptopului. Ana găsi computerul între nişte haine. Se uită la Max şi pricepu că amândoi se gândeau la acelaşi lucru.

– O să-l luăm cu noi! decise agentul. Acum ar dura prea mult ca să vedem ce are în el. Să nu uităm CD-urile!

Când Max sări gardul din spatele casei, o maşină de patrulă a poliţiei dădu colţul străzii, cu viteza melcului. Tocmai trecuse pe lângă ei, suficient de silenţios încât să nu deranjeze nici greierii din curţile oamenilor. O jumătate de oră mai târziu, se cazară în două camere alăturate ale aceluiaşi hotel cu piscină unde Ana trăsese ultima dată. Max luă de la bar un ceai pentru el şi îi întinse o cafea cu lapte partenerei lui.

– Te invit la mine, dacă eşti curioasă să afli ce mare brânză am făcut.

– Mai întrebi? Sper să nu ne fi văzut cineva în timp ce săream gardul! Nu ştiu ce scuză plauzibilă am putea găsi.

– Cea clasică. Eram înfierbântaţi de la câteva sticle de bere şi ne-am dus să ne hârjonim puţin în iarbă.

– Da, cum să nu! Pe chestia asta cred c-am scăpa fără probleme şi dacă ne-ar suprinde în timp ce jefuim o bancă: „Ştiţi, domnu' poliţist, toate hotelurile din zonă sunt ocupate, şi amicul meu a vrut să încerce nişte senzaţii tari. Nu vă luaţi după aparenţe, pistoalele sunt din plastic şi trag cu apă, iar banii i-am pus în genţi ca să ţină loc de saltea. Sunt toţi, îi puteţi număra!"

– Cu aşa o imaginaţie, îmi închipui că mare parte dintre articolele tale nu au nici cea mai mică legătură cu realitatea. Bine, în afară de alea cu Grupul Steigenberger. Le-am citit şi sunt în regulă!

– Să ştii că am avut în redacţie un coleg as în materie de intoxicare. I-au trebuit doi ani directorului ca să-şi dea seama că tipul îl trage pe sfoară. Începuse să devină o mică vedetă printre ziarişti, nu-şi mai încăpea în piele. A admis, în final, că nouăzeci la sută din opera lui era pură ficţiune.

– Hai să studiem puţin şi opera lui Philip Derancourt. Am o presimţire că în calculatorul ăsta nu există urmă de ficţiune.

Deschise laptopul IBM şi apăsă pe butonul de pornire. Fără nici un efect. Câteva leduri ale maşinăriei se aprinseră, dar pe ecranul monitorului nu apăru nimic. Nici măcar un eventual mesaj: „Vă rugăm introduceţi parola". Îi plăcea să creadă că se pricepe cât de cât să umble cu astfel de echipamente. Şi că trebuia să fi avut un prea mare ghinion încât să fi furat un laptop defect. Îl întoarse pe toate feţele şi observă că măcar unul dintre şuruburi fusese scos. Ştia cum arăta pe dinăuntru un computer, chiar dacă nu într-atât încât să-l repare, în caz de nevoie.

– Ai cumva o pilă de unghii la tine? o întrebă pe Ana.

– Stai să văd, parcă îmi luasem trusa.

Cu oarecare efort, reuşi să scoată cele câteva mici şuruburi de pe spatele laptopului şi se uită în interiorul carcasei negre, cât un deget de înaltă. Îi sări în ochi lipsa unei piese impor-

tante: hard diskul calculatorului, cu alte cuvinte locul unde bănuia că Philip Derancourt îşi păstrase toate datele, informaţiile personale, poate şi lucrările de la serviciu. Lui Max începu să-i miroasă din ce în ce mai urât toată afacerea.

– Se pare că omul nostru umbla cu memoria calculatorului în buzunar. Uită-te şi tu, lipseşte hard diskul!

– Te cred pe cuvânt. Nu mă pricep decât să apăs pe taste.

– De obicei, dacă ţi se strică ceva la un laptop, în nici un caz nu te duci cu piesa în sacoşă la primul service autorizat. Va trebui să verificăm în Geneva unde se repară laptopurile IBM, dacă s-a primit vreo sesizare de la un anume Derancourt şi dacă individul nostru avea măcar habar să desfacă şuruburile. Dacă nu le-a scos, înseamnă că e ceva putred. Deşi varianta mi se pare greu de crezut, trebuie să vedem şi dacă la locul atentatului nu cumva s-au găsit componente electronice de calculator.

– Nu cred că a plecat la New York cu trăsnaia asta la el. Nu prea are sens! Ar fi putut să-şi ia laptopul în geantă, dacă ar fi vrut să-şi protejeze cine ştie ce informaţii, nu?

– Da, cam aşa ceva... Katty ar putea să ştie în ce măsură Philip se pricepea la calculatoare. Sau poate unul dintre ceilalţi colegi de muncă. Pentru că nu-i suficient să ştii să deschizi carcasa asta ca să scoţi piesele fără să strici ceva de pe-acolo.

– Atunci, să fie vorba despre un furt?

– E posibil. În felul ăsta informaţiile nu mai pot fi recuperate. Ştergerea lor cu ajutorul tastei „delete“ ar fi lăsat o „urmă“ în aşa fel încât specialiştii în calculatoare ar fi putut recupera ulterior toate datele pierdute. Aşa că metoda cea mai sigură e asta: decuplarea hard diskului!

– Mâine o să avem o zi la fel de agitată. Cred că mă duc să mă culc. Sper să pot să adorm. Când sunt foarte obosită sau stresată, am insomnii.

– Dă-mi un telefon dacă ai nevoie de ceva. Nu contează ora.

– Mulţumesc. Noapte bună!

– Noapte bună!

37

Luară micul dejun la restaurantul hotelului, unde Ana mâncă doar niște pâine prăjită cu gem de caise. Max plecă apoi spre sediul OMM, ca să stea de vorbă cu colegii lui Philip Derancourt, în timp ce Ana merse acasă la Katty. O găsi într-o stare mai bună. Femeia îi spuse că l-a văzut de multe ori pe Philip lucrând la laptop și că nu și-a dat seama, din discuțiile cu el, în ce măsură se pricepea la calculatoare. Mai mult noroc avu în schimb Max. Un apropiat de-al cercetătorului îi mărturisi că șeful lui prefera să cheme pe cineva să-i schimbe până și becurile arse din casă, deci era de presupus că nu și-ar fi băgat nasul într-o mașinărie... ca laptopul.

Max o sună pe Ana și stabiliră să se întâlnească peste o oră, la intrarea în Muzeul Ceasului. Era o zi superbă, cu un soare ce anunța vacanțe de vis.

Chiar dacă investigația morții lui Philip Derancourt o ținea cu sufletul la gură, Ana simți nevoia să se relaxeze puțin. Se temu ca nu cumva Max să o abandoneze și să continuie pe cont propriu. Ar fi vrut să viziteze Catedrala Sf. Petru, Muzeul Voltaire, eventual Muzeul Instrumentelor Muzicale Vechi. Citise jurnalul de călătorie al unei newyorkeze și fusese captivată de entuziasmul din descrierile femeii, de plimbarea cu barca pe lacul Geneva și de drumul cu funicularul pe muntele Saleve.

– Ştiu că poate nu-i deloc momentul, dar azi chiar am chef să lenevesc, tatonă Ana terenul. Ce spui, nu crezi că ar fi păcat să ratăm soarele ăsta minunat?

– Te-ai gândit la ceva anume? o încurajă Max, uitându-se la ea ca la un copil pus pe şotii.

– Cunosc un loc unde am putea să uităm de motivul pentru care am venit aici... Ăăă, scuze... Râse, conştientă că a lăsat loc interpretărilor, apoi continuă: Am acumulat prea mult stres, şi oricum nu văd cu ce ne-ar ajuta o oră în plus sau în minus.

– În regulă. Din momentul ăsta mă las în mâinile ghidului.

Ajunseră relativ uşor pe malul lacului, după ce „ghidul" primi nişte informaţii de la un agent de poliţie. Max luă o barcă şi vâsli zece minute fără să scoată un cuvânt. Se opri undeva, pe la mijlocul apei, ca să admire amândoi peisajul. Scoase o ciocolată din buzunar şi i-o dădu Anei.

– E originală, fabricată în Elveţia! O să-ţi placă.

Ziarista muşcă din ea şi scoase o exclamaţie de încântare.

– Delicioasă! Apropo de asta, un scriitor cam răutăcios de felul lui, Harry Lime, spunea că cinci sute de ani de democraţie şi pace nu au însemnat pentru Elveţia decât ciocolată şi ceasuri cu cuc.

– Înclin să-i dau dreptate. Pe de altă parte, există popoare aflate în situaţii similare care nu s-au remarcat nici măcar la nivelul ăsta... Uite, eu am un ceas mecanic foarte vechi. Îl moştenesc de la tatăl meu, care, la rândul lui, l-a primit de la bunicul. E fabricat în Elveţia, şi cu siguranţă va merge la fel de bine şi peste o sută de ani. Se vede că a fost lucrat cu pasiune.

– Ţi-ai cunoscut bunicii?

– Doar pe cei dinspre mama i-am prins. Au trăit undeva, la vreo şaptezeci de kilometri de Londra. N-am întâlnit oameni mai curaţi la suflet. Când s-a prăpădit bunicul, aveam cincisprezece ani. De atunci tot timpul am trăit cu senzaţia că îmi lipseşte ceva. Nu puteam să definesc exact ce anume. Am realizat asta abia după tragedia de la mall.

Se întunecă la față tocmai când soarele dispăru după un nor. Puse din nou mâna pe vâsle, rămânând câteva secunde cu ele în aer. Își stăpâni cu greu lacrimile.

– Scuză-mă că te întreb asta, interveni Ana. Soția și fiica ta erau în excursie la New York?

– Nu. Acolo locuiau... Făcu o pauză, privind spre malul lacului, unde două perechi de tineri râdeau zgomotos. De fapt, ne despărțisem de ceva timp. Charlize practica avocatura. Nu pot să nu-mi asum o parte din vină pentru tot ce s-a întâmplat. Poate cea mai mare parte. Dacă am fi rămas împreună...

– A depins de tine să fiți împreună?

– Acum sunt convins că da. M-am gândit mult la relația noastră și am conștientizat că nu pot fi un partener de viață prea comod. Cel puțin, nu atâta vreme cât mă ocup cu ce mă ocup. Mi-a fost imposibil să aleg între familie și slujba asta. Și atunci a rămas să aleagă Charlize. A fost un gest de lașitate din partea mea.

– Păstrând proporțiile, am avut și eu aceeași problemă cu cineva pe care l-am iubit. Plecam dimineața la ziar, veneam seara târziu, uneori și la două, trei noaptea, atunci când mă prindea câte un eveniment în redacție. Omul s-a săturat la un moment dat, și pe bună dreptate. Nu apucasem să oficializăm legătura, nici copii nu apăruseră, așa că depărțirea s-a produs fără șocuri majore. Deși m-a durut mult, aș fi ipocrită să nu recunosc. Timpul mi-a vindecat rana. La fel o să se întâmple și în cazul tău. Chiar dacă durerea este incomparabil mai mare.

– Te-ai mai întâlnit cu bărbatul ăla?

– Da. Am rămas în relații amicale. Mă sună din când în când și îmi povestește despre noile lui cuceriri. Iar eu, ca să nu-mi plângă de milă, îl mint cu bărbații fatali din viața mea. De vreo câteva luni chiar n-a mai dat nici un semn de viață. Îmi închipui că și-a găsit aleasa inimii, o tipă cu program fix la slujbă, de la șapte la cinci după-amiaza, cu pauză de masă obligatorie. Mă bucur pentru el, dacă așa s-a întâmplat...

Se îndepărtară cu barca de ponton, ajungând undeva pe malul opus al lacului. Max vâslea din inerție, fără o direcție

anume. Nu l-ar fi mirat deloc dacă ar fi constatat în final că s-au învârtit în cerc. Important era să mişte beţele alea, să atingă apa şi să se lase în voia sorţii. O lumină caldă îi învălui din nou când puseră piciorul pe pământ.

Ana nu îşi ascunse satisfacţia provocată de plimbarea pe lac.

– Nu ştiu cum a fost pentru tine, dar eu m-am simţit ca în rai! Apa are un efect miraculos asupra mea. Uit de toate alea când înot sau plutesc într-o barcă. Partea proastă e că mi s-a făcut foame.

– Ai pus punctul pe „i". Ştiu un restaurant unde ar trebui să fim trataţi regeşte. Sper să mai existe, că nu i-am mai călcat pragul în ultimii cinci ani.

În timp ce răsfoiră meniul, Max îi explică faptul că specialităţile culinare elveţiene sunt diferitele tipuri de brânzeturi, servite într-un mod special. Alese *La raclette,* o bucată de pâine cu sortimente de brânză şi roşii la cuptor, iar, la sugestia ospătarului, luă şi două porţii de *La fondue* – brânză topită servită într-un vas încălzit lângă masa lor, prin care se trec bucăţi de carne, pâine sau fructe de mare. Pe deplin mulţumit de aperitivele specifice bucătăriei elveţiene, Max o lăsă pe Ana să comande felul următor, punând-o într-o mare încurcătură. Până la urmă, hotărâră împreună să ia un preparat cald din muşchi de viţel şi ciuperci. Bărbatul deschise din nou subiectul „Derancourt".

– Nu mi-ai povestit ce ai discutat cu Katty.

– Mai nimic. N-a ştiut să-mi spună mare lucru. Tu?

– Un coleg de-al lui pretinde că Philip nu se pricepea decât să deschidă calculatorul. Am verificat şi la firma de reparaţii. Nu au avut nici o cerere pentru laptopul cercetătorului. Înclin să cred că i-a fost furată piesa.

– Deci e posibil ca indivizii care au pus la cale atentatul să fi avut grijă şi de calculatorul nostru. Adică al lui!

– Se leagă. Să presupunem că al-Qaida nu a fost decât executantul misiunii. Înseamnă că va trebui să-i căutăm în altă

parte pe băieţii care au răscolit casa lui Derancourt înainte de a ajunge noi acolo.

– Da. Ar fi în jur de câteva zeci de milioane de posibilităţi...

– Dacă mesajul primit de tine are legătură cu ce s-a întâmplat, atunci cercul suspecţilor se restrânge foarte mult.

– Cercul Kagan, poate ai vrut să spui.

– Exact. Problema e că nu vom afla niciodată dacă ei au fost cei care au acţionat. Sunt profesionişti, lucrează curat.

– Ştii, Max, am tot respectul pentru profesionişti, indiferent că sunt din presă, din servicii secrete sau de la coada măturii. Dar cred că la un moment mai şi greşesc.

Agentul MI6 intrase în horă, şi trebuia să joace până la capăt. Nu se simţea în largul lui să dea explicaţii sau să discute problemele de serviciu cu cineva din afara „sistemului". Îşi călcă pe inimă şi duse raţionamentul mai departe, amintindu-şi de promisiunea făcută Anei.

– În principiu, ai dreptate. Pe de altă parte, să presupunem că ei au pus la cale totul. E clar că nu au făcut-o schimbând bileţele în timp ce luau micul dejun la un restaurant din centrul oraşului. Chestiile astea se întâmplă discret, cu foarte puţine cuvinte, traduse mai mult din gesturi.

– E posibil să se fi discutat despre atentat la Turnberry, la ultima conferinţă a grupului?

– Teoretic, da. Practic, sunt peste o sută de oameni la întrunirile grupului şi mii de posibilităţi ca unii dintre ei să se întâlnească la un moment dat. Să nu excludem şi varianta ca presupusul complot să se fi desfăşurat altundeva, în orice loc al planetei.

– Şi Cercul Kagan?

– Ce-i cu el?

– Spuneai că sunt şapte indivizi. I-ai văzut la Turnberry?

– Probabil că da.

– Probabil?

– Nu-i cunosc, nu ştiu cum îi cheamă. Ar fi putut fi oricine din cei o sută douăzeci. Nici nu ştiu dacă sunt şapte, opt sau zece. La nivelul ăsta, nu am acces la informaţii. Mi-a trecut pe

la ureche că ar fi vorba de șapte indivizi. Pentru ei, confidențialitatea reprezintă o chestiune de viață și de moarte. Gândește-te că nu se ocupă de activități caritabile.

– Îmi vine greu să cred că nici un coleg de-al tău nu știe ceva despre această organizație. Mi-ai spus că e formată din șefi de servicii secrete, generali de armată...

– E la fel ca la asasinarea președintelui J.F. Keneddy. Toată lumea spune că Serviciul Secret a fost implicat și nimeni nu are dovezi. Probabil că nu vom afla niciodată cine face parte din Cercul Kagan.

– Ar putea fi chiar șeful tău unul dintre cei șapte?

Max se uită surprins în ochii femeii. Nu se aștepta la întrebarea asta.

– M-ai luat pe nepregătite. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că șefu' e printre cei eligibili. Cine știe?!

– Și cum rămâne cu ancheta mea? Nu sunt obișnuită să mă întorc la redacție cu coada între picioare. Avem o căruță de presupuneri și numai un fapt concret: lipsește hard diskul din laptopul lui Philip Derancourt.

– Din păcate, va trebui să te mulțumești cu atât. Deocamdată. La fel o să fac și eu. Deja am pus prea multe întrebări. Să stârnești valuri într-o afacere de genul ăsta nu-i tocmai cea mai isteață mișcare. Nu vrei să știi cât de ușor ți se poate întâmpla un accident stupid. Mortal, vreau să zic.

– Ținem legătura în continuare?

– Mi-ai promis că după etapa Geneva te retragi la New York. E problema mea de acum. Voi încerca să o rezolv. Știu că ești puțin frustrată, dar ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să te expun într-un fel sau altul.

– Puțin... frustrată? Puțin mai mult, ai vrut să zici!

– Da, dacă asta te încălzește. Ai o propunere alternativă?

Ana rămase cu capul sprijinit în mâini, uitându-se la ospătarul venit să aducă nota de plată. Nu știa ce să spună. Max reușise să o sperie cu aluzia aia la accidente stupide. Plus că investigația părea compromisă, nu existau piste noi.

– Să vorbim şi cu tipul ăla de la ONU, Dean Kopper, îşi aminti Ana. El l-a văzut ultimul în viaţă pe Philip.

– Dacă moartea lui Derancourt are legătură cu un raport şi cu piesa lipsă din calculator, mă tem că nu-i o idee strălucită. Am avea şanse mari să fim urmăriţi prin satelit o bună perioadă de timp. Nu-ţi recomand să-l abordezi. Tipul nu a spus nimic din proprie iniţiativă. Asta înseamnă fie că nu are informaţii de interes, fie că încearcă să le ascundă.

Trebuia să admită că Max are dreptate. Agentul îi tăiase ultima posibilitate de a continua ancheta. Ieşiră din restaurant, şi Ana hotărî să urce pe munte, să profite de vremea superbă şi de peisaj. Max fu bucuros să o însoţească.

38

Rezultatul autopsiei cadavrului lui Zaid Shalan arăta că irakianul murise în urma unui atac de cord. Medicii legişti încercară să-l convingă pe agentul Bob Daley că fenomenul nu avea nimic supranatural şi, în anumite condiţii, inclusiv unei persoane aparent sănătoase putea să-i cedeze inima. Suspectul principal în cazul atentatului de la mall, probabil capul reţelei, nu mai avea cum să apară în faţa justiţiei. Iar asta îl scotea din minţi pe Daley. Ratase ancheta cu privire la atacul asupra preşedintelui, iar, mai nou, nu fusese în stare să ducă la bun sfârşit nici interogatoriul lui Zaid Shalan. Singurul terorist trimis după gratii, Abdul Hayssam, era de aşteptat că nu va recunoasşte implicarea în atentat.

George Reed intră în birou după ce bătu la uşă, fără să aştepte să fie invitat. Părea entuziasmat şi cu chef să răstoarne munţii.

– Salut! Merge treaba?

– Da, cum să nu! Dau randament sută la sută. Mai am un pic şi-mi scriu singur cererea de pensionare, pe motiv de incapacitate de muncă. Da' ce-i cu veselia asta pe capul tău? L-ai salvat pe preşedinte de la moarte prin inaniţie?

– Mai bine! Se pare că am găsit un martor în cazul tentativei de asasinat. Şi nu numai atât: o probă!

Scoase din buzunar o legătură de chei protejată de o pungă transparentă. O ţinu suspendată în aer, fluturând-o în faţa ochilor nedumeriţi ai lui Bob.

– La cinci minute după ce Cadillacul preşedintelui a fost cuprins de flăcări, un individ a urcat grăbit într-o camionetă Ford de culoare albă, scăpând cheile astea pe trotuar. Nici una nu-i de maşină, de aia probabil că tipul nu a sesizat pe moment. Martorul nostru, un bătrânel simpatic obişnuit să doarmă în stradă, a surprins momentul şi a pus cheile în buzunar. Abia ieri i-a povestit faza unui amic de pahar suficient de isteţ încât să facă legătura cu atentatul. Mai ales că bătrânelul i l-a descris cumva pe proprietarul cheilor: brunet, îmbrăcat într-o geacă de fâş neagră, cu blugi indigo. Atenţie: purta mănuşi din piele, deşi afară erau optsprezece grade!

– Ce te face să crezi că-i omul nostru? interveni Bob.

– Faptul că totul s-a întâmplat la cincizeci de metri de clădirea de unde se presupune că a fost lansată racheta.

– Da... N-ar fi rău să se confirme ipoteza.

Luă punga transparentă şi o studie fără să o desfacă. Agentul Reed sigilase înăuntru o legătură cu trei chei de forme diferite.

– Le-a mai atins cineva?

– Păi... bătrânul şi eu, din câte mi-a spus moşul.

– Să vedem ce spune laboratorul cu privire la amprente, deşi nu mă aştept să găsim mare lucru în baza de date. Avem un expert în broaşte şi tot soiul de încuietori. El ar trebui să ştie ce făcea individul cu chestiilea astea. Martorul nostru a văzut faţa suspectului?

– Nu. L-a surprins din spate, când a deschis portiera şi a urcat în maşină.

– Numărul maşinii?

– Ceri cam mult. Bătrânul avea atât alcool în cap, încât mă mir cum de s-a deplasat ca să ridice cheile. A venit acum două ore la Casa Albă şi a insistat să vorbească despre atentat cu cineva de la Serviciul Secret. Iniţial, băieţii l-au trimis la plimbare. Noroc că omul nu s-a lăsat uşor.

– Hai să mergem la laborator. Cel puţin una dintre chei mi se pare mai deosebită. Poate iese ceva.

Trei etaje mai jos, Bob Daley îşi trecu legitimaţia printr-un cititor de carduri pentru a avea acces într-o zonă înţesată cu aparatură criminalistică, microscoape de mare putere, scanere şi computere de analiză a ADN-ului. Agentul Jason Bartell îl salută familiar pe Bob şi dădu mâna cu George Reed, schimbând reciproc amabilităţi banale, despre cât de mult se bucura de faptul că s-au cunoscut.

– Ia zi, cu ce-ţi pot fi de folos, Bob? deschise Bartell subiectul.

– E foarte important să ştim cine a pus mâna pe cheile astea. Şi la ce folosesc, în principiu.

– Cu amprentele te ajut în maxim o oră. Pentru cealaltă parte a problemei, cred că Hugh Dean ar fi în măsură să-ţi dea amănunte.

– Ai idee pe unde-l găsesc pe băiatul ăsta?

– Da. Tre' să fie pe-aici, l-am zărit adineauri. Stai puţin!

Intră într-o altă încăpere şi întrebă de Dean. Doi agenţi ridicară din umeri.

– Îl sun imediat pe mobil, se oferi Jason Bartell, scoţându-şi aparatul din buzunar. Nu cred c-a ieşit din clădire.

Dean tocmai cobora din lift, când fu apelat. Renunţă nu fără regrete la pauza de masă, întorcându-se din drum când Bartel îi spuse că „arde".

Două dintre chei erau asemănătoare, păreau a fi de la nişte yale obişnuite, iar cea de-a treia avea ştanţate pe ea trei litere – BNP şi un şir de şapte cifre: 7263022. Agentul Dean o studie pe toate feţele înainte de a se pronunţa.

– Da, e vorba despre un depozit de valori. Iar BNP ar putea fi denumirea unei bănci. Vă sunt cunoscute iniţialele?

Bob Daley se uită lung la bărbatul din faţa lui, de parcă i-ar fi spus că vine sfârşitul lumii.

– Dacă nu mă înşel, filiala unei bănci saudite are numele ăsta, presupuse agentul Reed. Ca să fim mai siguri, o să-l întreb imediat pe un coleg.

Reuşi să primească telefonic confirmarea faptului că avea o memorie excelentă. Îşi notă adresa băncii pe o bucată de hârtie, repetând informaţiile cu voce tare, pentru a verifica dacă le-a scris corect.

– Hai să mergem! decise Bob, înşfăcând legătura cu chei din mâna agentului Dean.

– Să înţeleg că nu mai ai nevoie de amprente? îl blocă Jason Bartell, zâmbindu-i puţin ironic.

– Scuze! Am uitat de ele. Problema e că nu mai am răbdare. Ce spui, terminăm în timp record?

– O să-mi dau toată silinţa. Nu-i nevoie să staţi până la sfârşit. După ce prelevez amprentele, puteţi lua cheile şi vă dau rezultatul când vă întoarceţi, eventual prin telefon.

Zece minute mai târziu, cei doi agenţi urcară în maşina lui Bob Daley, care porni din parcarea FBI cu scrâşnet de roţi, lăsând o dâră de fum în urmă. Simţi din nou cum îi creşte nivelul adrenalinei, la fel ca la începutul anchetei, când directorul Aller îi dăduse mână liberă să rezolve cazul. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l dezamăgească. Îl aprecia ca specialist şi ca om încă de când păşise prima dată pragul instituţiei, în urmă cu paisprezece ani. Era un perfecţionist şi cerea de multe ori imposibilul de la colaboratorii apropiaţi. Nu i-a reproşat nimic după moartea lui Zaid Shalan. Teoretic, nici nu prea avea ce. Cu toate astea, Bob Daley bănuia că şeful său regretă faptul că principalul suspect în atentatul de la mall a scăpat mult prea uşor. Dintre cei trei arabi grupaţi într-o celulă teroristă, unul singur se mai afla în viaţă. Fusese capturat şi urma să-şi primească pedeapsa, cu toate că refuza să vorbească.

În sediul ultraluxos al băncii BNP, doar trei clienţi aşteptau la ghişee. Agenţii aproape că se ciocniră de o tipă blondă, toată numai zâmbet, cu un ecuson agăţat pe pieptu-i generos.

– Daley şi Reed, de la FBI şi Serviciul Secret! făcu prezentările Bob, scoţându-şi legitimaţia din buzunar. Am vrea să stăm de vorbă cu directorul băncii. E urgent!

– O clipă, vă rog.

Tânăra formă un interior, aşteptă câteva secunde confirmarea, apoi le zâmbi din nou agenţilor.

– Vă conduc eu până la domnul director. Pe aici!

O urmară pe un hol, apoi urcară nu mai mult de şase trepte. Suficient cât Bob să-i facă un semn discret colegului său, minunându-se de mişcările provocatoare ale femeii, puse în evidenţă de o fustă până puţin deasupra genunchilor, cu o despicătură interesantă în partea din spate. Într-o anticameră fură preluaţi de asistenta directorului.

– Domnul Al Ghamdi vă roagă să-l scuzaţi. Vă primeşte imediat ce termină discuţia telefonică. Beţi o cafea, apă?

– Nu, mulţumim, hotărî Bob şi în numele colegului, care îi aruncă nişte priviri duşmănoase. Chiar simţea nevoia unui „întăritor".

– De fapt, eu aş vrea o cafea! îndrăzni agentul Reed, spre suprinderea lui Bob. Cu un singur cub de zahăr, vă rog!

Din păcate nu apucă să soarbă decât o gură din licoarea fierbinte şi foarte plăcut aromată. Un semnal luminos o lămuri pe asistentă că directorul şi-a terminat convorbirea.

– Puteţi intra! Domnul Al Ghamdi vă aşteaptă.

Două mici drapele ale Arabiei Saudite şi ale Statelor Unite, puse la vedere pe biroul directorului, îi atraseră atenţia lui Daley imediat ce păşi în camera decorată în stil arăbesc. Bărbatul din faţa lor, un egiptean pirpiriu, la vreo şaizeci de ani, cu o privire rece, îmbrăcat într-un costum de cel puţin două mii de dolari, nu părea deloc încântat de inopinata vizită.

– Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Bob Daley scoase cheia din portofel şi o puse pe masă. Directorul nu reacţionă în nici un fel.

– Vă este cunoscută? îşi pierdu răbdarea Reed, vădit deranjat de atitudinea indiferentă a bărbatului.

– Da. Dacă nu este o copie nereuşită, atunci sigur se potriveşte la una dintre cutiile noastre de valori. Sunteţi clienţii băncii?

Pusese o întrebare stupidă. Ştia că agenţii nu s-ar fi deranjat să-l caute dacă ar fi avut nevoie de nişte simple lămuriri

legate de serviciile bancare. Bob Daley se abţinu deocamdată să lanseze vreo remarcă răutăcioasă.

– Nu. Rugămintea noastră este să cooperaţi. Adică să ne ajutaţi să dăm de urma unui infractor. Cheia asta îi aparţine.

– Ştiţi bine care sunt regulile bancare. Vă trebuie o decizie de la un judecător ca să puteţi intra în posesia cutiei de valori. Altfel, mi-e teamă că pierdem timpul.

– Probabil că nu ne-am făcut bine înţeleşi! schimbă tonul discuţiei Daley. Aici vorbim despre un caz de forţă majoră, despre un act terorist, despre siguranţa naţională. Sper că nu vreţi să aflaţi cât de grav ar fi să ne puneţi beţe în roate!

Aparent, nu obţinu nici o schimbare a atitudinii directorului. Al Ghamdi nu schiţă nici un gest, rămânând la fel de rece ca la începutul discuţiei.

– Domnule...

– Daley, îl ajută agentul.

– ... Daley. Pe la banca noastră s-au perindat în ultimele şase luni cel puţin patru agenţi FBI şi toţi au pretins acelaşi lucru, cerându-ne să le permitem să se uite prin conturi. Am refuzat până când au adus un act oficial.

De data asta chiar îl scoase din pepeni. Apelă un număr pe mobil, sub ochii nedumeriţi ai agentului Reed: „Avem o problemă, domnule director. Un anume Al Ghamdi de la banca BNP refuză să ne ajute. Da, e foarte important pentru noi şi timpul ne presează... Am înţeles, imediat vi-l dau!“ Întinse aparatul peste birou, rămânând câteva secunde în echilibru precar, până când egipteanul se hotărî să ducă mobilul la ureche. Persoana de la celălalt capăt fu cât se poate de explicită: „Ernie Aller la telefon, directorul FBI. Avem o urgenţă şi vă rugăm să ne ajutaţi. Sper să nu fiu nevoit să vă închid afacerea, mâine la prima oră. Dacă vreţi, luaţi-o ca pe o promisiune, pentru că asta şi este!“ Cuvintele lui Aller, spuse pe un ton ferm, puţin iritat, avură efectul scontat. Al Ghamdi se ridică în sfârşit de pe scaun şi zâmbi pentru prima dată, punând mâna pe cheia adusă de agenţi.

– Vă rog să mă urmaţi.

Coborâră niște scări din spatele biroului directorial, până la o ușă securizată. Egipteanul formă un cod din patru cifre și își trecu cartela magnetică prin aparatul de identificare. Îi arătă cheia unui funcționar, și acesta reveni imediat cu încă una exact la fel. Deschise o ușă blindată și intrară toți patru într-o cameră cu zeci de casete de valori. Numai la una dintre ele se potriveau cele două chei. Le răsuciră simultan spre stânga. După cât de grea era, cutia metalică scoasă de Al Ghamdi părea a conține cărămizi. Directorul le-o puse în brațe și îi pofti într-o cameră mai mică.

– Dacă aveți nevoie de mine, vă aștept afară.

– Nu, rămâneți aici! îl opri agentul Daley. Trebuie să fiți de față.

Aranjate meticulos, teancurile cu sute de dolari arătau ca proaspăt scoase din tipografie. Într-un capăt al cutiei fusese lăsat loc cât să încapă un revolver cu încărcător de rezervă, plus o hârtie împăturită, cu câteva rânduri scrise în arabă. Bob Daley se întoarse spre directorul băncii.

– Avem nevoie de toate datele despre persoana care deține caseta asta.

– Din nefericire, nu vă pot ajuta. Nu este un depozit nominal. Cine are cheia poate intra oricând în posesia bunurilor păstrate. Mă mir că proprietarul nu și-a ținut-o la loc sigur. Se întâmplă foarte rar să vină cineva și să reclame că i s-a furat cheia sau a pierdut-o. De altfel, banca nu își asumă nici o responsabilitate în astfel de cazuri. Clientului i se aduce la cunoștință din prima zi că există posibilitatea de a-și asigura bunurile, tocmai pentru evitarea situațiilor de genul ăsta.

Al Ghamdi îi dădu apoi un ordin scurt funcționarului rămas undeva în spate, punându-i în mână cele două chei.

– L-am trimis să verifice dacă a reclamat careva pierderea cheii, îi explică lui Bob.

– Va trebui să numărăm banii și să întocmim un proces-verbal, interveni George Reed.

Agentul Daley își trase mănușile chirurgicale pe mâini și luă bucata de hârtie împăturită. Se întoarse spre Al Ghamdi.

– Ne puteţi traduce ce scrie aici?

– Da. E un verset din Coran: „Desigur, acest Coran călăuzeşte pe calea cea mai dreaptă şi le dă veşti bune credincioşilor care practică binele. Ei vor primi o mare răsplată (17:9)“. Dedesubt apar două litere, Wşi P. Atât!

– Vă spun ceva cuvintele alea ?

– Nimic în mod deosebit.

Le luă ceva timp ca să numere teancurile de bani.

– Un milion două sute treizeci de mii de dolari, calculă Reed, adunând cifrele pe un carneţel. Cu siguranţă i-a părut rău că şi-a pierdut cheia!

Funcţionarul bancar reveni cu informaţii noi.

– În urmă cu o lună, s-a prezentat un bărbat care a pretins că are o casetă de valori şi nu poate intra în posesia ei pe motiv că i s-a furat cheia. O colegă i-a explicat de ce nu putem deschide cutia. A devenit nervos şi a început să facă scandal, să ameninţe. S-a liniştit brusc când a intervenit un agent de securitate.

– O să fie nevoie să discutăm cu toţi cei care l-au văzut la faţă, solicită Daley, uitându-se spre director.

– Sigur, nici o problemă!

Reveniră în biroul lui Al Ghamdi, pentru a semna procesul-verbal de predare a cutiei valorice. Între timp directorul dispuse o mini anchetă printre angajaţi, solicitându-le să-şi amintească dacă au intrat în contact, în acea zi, cu suspectul căutat de FBI.

Mobilul lui Daley sună strident în mica încăpere. Era agentul Jason Bartell. Îi spuse că au găsit pe chei amprentele unui oarecare Farid Jahani. Din fericire, FBI avea dosarul acestuia în baza de date. Bob Daley îşi stăpâni cu greu entuziasmul: „Trimite-mi te rog poza lui şi toate informaţiile conexe la banca BNP... Da, acum!“ Jumătate de oră mai târziu, trei dintre funcţionari îl recunoscură fără probleme pe bărbatul din fotografie. Potrivit datelor strânse la dosar, Farid Jahani era înscris la cursurile Facultăţii de Relaţii Publice din Washington şi locuia în campusul universitar. Venise în urmă

cu doi ani din Arabia Saudită, iar activitățile lui extrașcolare nu stârniseră nici un fel de suspiciuni. Cu toate că provenea dintr-o familie bogată, acționari la o firmă americano-saudită cu afaceri în domeniul petrolier, părinții preferaseră să-i asigure în condiții de trai modeste în Statele Unite. Profilul din dosar nu se suprapunea deloc peste cel al suspectului căutat de FBI. Dacă n-ar fi fost cutia aia plină de dolari, plus pistolul și biletul scris în arabă, Daley ar fi spus că e vorba despre o confuzie.

Porniră în trombă de la sediul băncii, în direcția campusului universitar. George Reed cunoștea căminul, așa că merseră direct la țintă: etajul patru, camera 418. Câteva bătăi în ușă, rămase fără ecou. Un student arab apăru din camera de vizavi, lămurindu-i pe agenți: Farid Jahani era plecat acasă, la Riad, de aproximativ o lună. „Probabil imediat după atentatul asupra președintelui", gândi Daley. Pe undeva, era de înțeles de ce suspectul ieșise atât de ușor din țară. Cu un dosar curat și o figură nevinovată, de miliardar răsfățat, probabil că apărea în ochii oricui drept un cetățean respectabil.

Din biroul său de la FBI, Bob Daley luă legătura cu cei de la CIA și ceru lămuriri suplimentare despre Farid Jahani și despre familia acestuia. Spre deosebire de data trecută, când băieții de la CIA i-au pus în brațe un dosar cu informații banale despre Zaid Shalan, în cazul lui Jahani se dovediră extrem de binevoitori. Directorul se oferi din proprie inițiativă să pună în mișcare niște agenți din Riad ca să-l caute pe suspect și-n gaură de șarpe.

Până atunci, Daley avea de dezlegat cuvintele găsite pe bucata de hârtie din cutia de valori: „Desigur, acest Coran călăuzește pe calea cea mai dreaptă și le dă vești bune credincioșilor care practică binele. Ei vor primi o mare răsplată (17:9)". Și cele două litere, W și P, să fie inițialele unei persoane? Trecu în revistă numele vehiculate în anchetă, uitându-se pe o listă aflată în computer. Nici unul nu începea cu litera W. Formă un număr de interior și îl rugă pe un coleg să verifice dacă inițialele se potrivesc cu cele câteva mii de nume de

cetăţeni arabi aflaţi în atenţia FBI. Nu avu noroc. Singura coincidenţă se dovedi a fi greu de luat în calcul: un om de afaceri iranian închis în urmă cu doi ani într-un penitenciar din Chicago, pentru evaziune fiscală. „Dar dacă WP vine de la altceva, de pildă de la *Washington Post*" îşi spuse, uitându-se la ziarul de pe masă. Îl citea cu regularitate, de aceea nu-i fu greu să facă legătura.

Răsfoi primele pagini, concentrându-se asupra mesajului din spatele cifrelor 17:9. Să fie o trimitere căre un anume articol? Posibil, dar care din ele? Şi, mai ales, din ce zi? Varianta cu 17:9 reprezentând *17 septembrie* i se păru hazardată. Atentatul avusese loc pe 12 mai. Nici ora impactului rachetei cu maşina lui Reavis nu coincidea. Îi veni în minte posibilitatea ca una din cifre să reprezinte numărul paginii de ziar. Deschise la pagina 9, apoi trecu la 17. Găsi articole obişnuite, evenimente locale şi ştiri sportive total inofensive. Le citi absolut pe toate, încercând să descopere ceva printre rânduri. Simţea că-i crapă capul. Era aproape sută la sută convins că biletul avea legătură cu un mesaj transmis prin intermediul cotidianului *Washington Post*.

Îşi dădu cu palma peste frunte: „Tâmpitule! A trecut o lună de la eveniment! Normal că nu apare nimic în ziarul de azi!" Nu mai avu răbdare să ridice receptorul şi să-i sune pe colegii de la Departamentul de analiză a presei. Coborî în fugă scările până la primul etaj şi dădu buzna într-o încăpere cu pereţii blindaţi de ziare şi reviste. O abordă pe o blondă cufundată în lectura ultimului număr din Times.

– Bună, Janet! Am nevoie de *Washington Post*, ediţiile din 11 şi 12 mai. Mă poţi ajuta, te rog?

Femeia se uită lung, puţin intrigată de starea de agitaţie a agentului.

– Acum, vreau să zic! completă Bob Daley.

– Înţeleg că-i urgent...

– Foarte!

– Bine, se rezolvă cât ai clipi.

Îi puse bărbatului în brațe un tom uriaș, cu niște coperte cartonate, ca la sălile de lectură din bibliotecile publice de altădată.

– Uite, ai colecția de pe luna mai. Încă nu am apucat să o introducem pe calculator. Vezi că trebuie să fie și numerele pe care le cauți.

Citi paginile 9 și 17. Același tip de articole, fără trimiteri speciale. Încercă și la suplimentele de publicitate. „Dacă teroriștii au folosit mesaje trimise prin intermediul ziarului, atunci probabilitatea să fi intervenit cumva în conținutul articolelor era mică“ gândi Daley. Ar fi putut, în schimb, să comunice prin intermediul unui anunț aparent banal.

– Pot să împrumut chestia asta câteva ore? o întrebă pe Janet, ieșind din încăpere cu voluminosul dosar în brațe înainte de a auzi confirmarea.

Avea de citit cu atenție sute de anunțuri apărute în cele două zile. O luă metodic, cu pixul în mână. În ediția din 10 mai nu reuși să depisteze nimic suspect. Avu senzația tâmpită că a pornit pe o pistă falsă. Își reproșă că a pierdut vremea, înflăcărându-se ca un începător. Câteva minute rămase cu capul pe masă, simțind cum îi intră în tot corpul mirosul specific de cerneală tipografică. Soneria mobilului îl făcu să tresară. George Reed îi spuse că a verificat la aeroport: Într-adevăr, Farid Jahani se afla probabil la Riad. Ciudat totuși, tatăl său nu știa nimic de el. Bărbatul părea disperat. Apelase la autoritățile locale, după cum avea să-i mărturisească agentului Reed într-o convorbire telefonică. „Crezi că a mințit?“ îl întrebă Bob pe colegul său. Nu primi un răspuns tranșant. Reed avea la rându-i o mulțime de nedumeriri și o propunere concretă: „Bob, dacă prezența mea nu este indispensabilă la Washington, aș vrea să plec mâine la Riad. Sper să vin cu ceva de-acolo. Ce zici?“ Partenerului său i se păru a fi o idee bună.

Discuția cu agentul de la Serviciul Secret reaprinse în Bob Daley dorința de a descoperi misterul versetului din Coran. Își aduse o cafea de la automat și ridică pixul de pe birou. Ediția din 12 mai avea pe prima pagină, ca articol principal, o analiză

despre presupuse activităţi ilegale ale CIA în Europa şi în unele ţări din Africa. Bob trecu la paginile de mică publicitate. Un anunţ de la rubrica „Diverse“ îi atrase atenţia: „Cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de la terminarea Liceului Albans din Washington, îi invităm pe foştii şi actualii profesori să sărbătorească evenimentul împreună cu absolvenţii, astăzi începând cu ora 21. Ne puteţi găsi la intersecţia Străzii 13 cu Bulevardul Florida“. Coincidenţă sau nu, clădirea de birouri de unde fusese lansată racheta avea două corpuri unite în formă de „L“ unul cu deschidere pe Strada 13, iar celălalt pe Bulevardul Florida. Exista o diferenţă de peste douăzeci de minute între momentul impactului cu maşina prezidenţială şi ora anunţată în ziar. Adică suficient timp ca teroriştii să pregătească lansarea rachetei!

Puse mâna pe telefon şi formă numărul Liceului Albans. Directorul adjunct al şcolii se arătă extrem de mirat când agentul îi spuse despre întâlnirea foştilor absolvenţi. Nu ştia nimic în legătură cu un astfel de eveniment. Cinci minute mai târziu, reveni cu un telefon, confirmându-i lui Bob Daley că informaţia nu se verifică. Un singur lucru mai rămânea de dezlegat: versetul din Coran! Să fi fost un mesaj codificat cu privire la modul de operare?

Coborî în parcarea de la subsolul clădirii şi luă una dintre maşinile FBI, pe care ulterior o abandonă aiurea, într-un loc unde oprirea era interzisă, pe marginea Străzii 13. De pe trotuar, nu se zărea balconul de unde pornise racheta. Era amplasat undeva, în curtea interioară a clădirii. Liftul opri la etajul nouă. Pe un culoar foarte lung, văzu câteva zeci de birouri ale unor firme de avocatură şi agenţii imobiliare. Potrivit anchetei FBI, cu ajutorul unei bormaşini, suspectul forţase încuietoarea pentru a intra în camera respectivă. În birourile firmei Gingrich & Asociaţii, sistemul de alarmă nu funcţiona de câteva zile, pentru simplul motiv că se defectase în weekend, motiv numai bun ca băieţii de la depanare să amâne intervenţia.

Bob Daley se opri în fața ușii de sticlă, uitându-se la picioarele secretarei.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl trezi femeia din visare.

– Nu, mulțumesc, eram în trecere pe-aici.

Se întoarse spre lift, începând să numere în gând ușile. Îi ieșiră 17. „Deci a șaptesprezecea ușă, etajul... 9. Bingo!“ își spuse în timp ce privi plăcuța de deasupra ușii liftului, ce indica etajul. Agentul medită în continuare, făcând abstracție de faptul că lângă el așteptau să coboare două tipe îmbrăcate sexy, cu niște taioare bine mulate pe corp. „Practic versetul 17:9 i-a indicat de unde să lanseze bomba. Bun, să zicem că i-am dat de capăt. Şi cu ce mă ajută asta mai departe? Individul e în continuare bine-mersi, cine știe prin ce țară!“

Ieși din clădire uitându-se nedumerit la tinerele cu care urcase în lift. Râdeau înfundat, trăgând din când în când cu ochiul spre agent. Avu senzația neplăcută că, dintr-un motiv sau altul, era vizat de comentariile malițioase.

39

În fiecare zi de șapte, generalul Frank Bowles avea o stare de spirit aparte. Se simțea capabil să răstoarne munții, împărțea zâmbete în dreapta și-n stânga, fluiera chiar, lăsându-și subalternii cu gura căscată. Și asta pentru că, în restul zilelor, tăia și spânzura, era suficientă numai o privire ca să înghețe în vine sângele oricărui muritor de la Pentagon. Începuse să circule pe holurile clădirii și o glumă legată de ciudata bună dispoziție a generalului: „Șefu' iar a reușit să doarmă azi-noapte în același pat cu nevastă-sa!" Remarca răutăcioasă avea la bază o urmă de adevăr. Monica, soția lui Frank, trecea printre apropiații de familie drept o femeie chiar mai dură decât generalul. Nimeni nu băgase de seamă că, invariabil, numărul unu de la Pentagon se manifesta ciudat exact în zilele de șapte. Adică atunci când intra pe internet pentru o videoconferință cu ceilalți șase membri din Consiliul de Conducere.

Frank Bowles se așeză la birou și răsfoi ultimele rapoarte CIA cu privire la situația din Iran. Diversiunea din urmă cu opt luni, pusă la cale de agenți ai CIA și ai Mossadului, reușise să provoace o lovitură de stat. Înainte de intervenție, existau informații potrivit cărora președintele iranian avea de gând să deschidă la Teheran bursa de tranzacții petroliere în euro, nu în dolari. Noul șef al Iranului, mai puțin vehement decât precendetul cu privire la relația cu Statele Unite, părea dispus să accepte pretențiile americanilor legate de menținerea dolarului

la bursă. Îşi păstrase totuşi tonul belicos, agresiv la adresa politicii administraţiei Reavis în Orientul Mijlociu, solicitând ca, în schimbul atitudinii binevoitoare faţă de economia SUA, să beneficieze de dreptul de a-şi dezvolta industria nucleară civilă. Asta avea să-i scoată din pepeni pe generalii israelieni, care s-au folosit imediat de influenţa la nivelul Casei Albe, pentru ca înţelegerea să pice. În acelaşi timp, am ameninţat că vor acţiona unilateral în cazul în care iranienii ar fi trecut de la vorbe la fapte.

Într-unul dintre rapoartele strict secrete, Frank Bowles citi despre intenţia fermă a Tel Avivului de a bombarda Teheranul pe data de zece. Erau vizate locaţii în care se presupunea că se lucra intens pentru fabricarea armelor de distrugere în masă. Negocierile de până atunci dintre Washington şi Tel Aviv se izbiseră de refuzul categoric al israelienilor de a accepta situaţia de fapt, până ce aveau să se strângă suficiente probe în măsură să demonstreze în ce stadiu se află programul de înarmare nucleară a Teheranului. Situaţia din Orientul Mijlociu putea să degenereze în următoarele zile, iar generalul Bowles se temea să nu-i scape totul de sub control. În tabăra israelienilor existau păreri divergente cu privire la oportunitatea atacului. Ministrul Apărării susţinea, încurajat de liderii partidului aflat la guvernare, că timpul curge în defavoarea lor, cu riscul ca, la un moment dat, iranienii să-şi mute peste noapte laboratoarele de cercetare într-o locaţie imposibil de detectat. De cealaltă parte, prim-ministrul deţinea cheia de la butonul roşu şi înclina să plece urechea la argumentele americanilor. Presat din toate direcţiile, în cele din urmă premierul îşi dădu acordul pentru un atac masiv, cu avioane şi rachete inteligente. Decizia nu trecu pe lângă urechile fine ale CIA. O încercare recentă a israelienilor de a-l îndupleca pe preşedintele Donald Reavis în problema iraniană îi confirmă generalului Bowles că intenţia Tel Avivului era cât se poate de serioasă.

Avea la dispoziţie mai puţin de trei zile ca să încerce o anulare a operaţiunii israeliene. Sună la Casa Albă şi ceru o întrevedere cu preşedintele Reavis. Îi plăcea să ştie că şeful

statului îl consideră indispensabil. Până atunci, reușise să-i salveze pielea în două rânduri, ceea ce nu era chiar la îndemâna oricui.

Se uită la ceasul Atlantic de care nu se despărțea nici măcar la duș, apoi o rugă pe secretară să-i aducă și lui ceva de mâncare. În ultimele săptămâni ținuse un regim draconic, iar rezultatul se vedea lesne: șase kilograme mai puțin și o foame continuă! Se scula în toiul nopții ca să-și ia câte un iaurt din frigider.

Ajunse la Casa Albă cu două minute mai târziu față de ora stabilită, special ca să vadă reacția lui Reavis. Președintele nu-i spuse nimic. Părea preocupat de semnarea unor hârțoage.

– Ce mai e nou, Frank?

– Pe zece se pregătește un bombardament asupra Teheranului.

Donald Reavis își ridică ochii din hârtii, aruncându-i o privire nedumerită.

– Nu ne-am implicat, continuă generalul. Cei de la Mossad pretind că au informații certe despre locațiile din Teheran unde se lucrează la dispozitive nucleare.

– Da... Alaltăieri m-a sunat de la Tel Aviv prim-ministrul Weissman și mi-a spus că ar trebui să luăm o hotărâre în privința iranienilor. I-am sugerat că nu-i momentul să intervenim în forță.

– Se pare că de data asta vor să ne excludă totuși din ecuație.

Președintele părăsi biroul și începu să măsoare camera cu piciorul. Nervozitate i se citea lesne pe chip. Frank Bowles încercă să afle până unde puteau ajunge negocierile.

– Crezi că presându-l puțin pe premierul Weissman sunt șanse reale să renunțe la idee?

– Ai o altă propunere? replică imediat Reavis.

Nu voia să-i dea președintelui senzația că situația se rezolvă cât ai bate din palme. Dimpotrivă. Cugetă câteva momente, cu bărbia sprijinită în mână, înainte de a-i da speranțe.

– Am două contacte foarte bune cu oameni din anturajul lui Weissman. Cu ei se sfătuieşte când ia deciziile importante. Să vedem dacă vor reacţiona pozitiv în chestiunea asta. Trebuie să le dăm cumva asigurări că într-un viitor nu prea îndepărtat vom rezolva problema în sensul dorit de Tel Aviv.

– Când îmi dai un răspuns?

– În seara asta o să vorbesc cu amicii mei. Timpul ne cam presează.

– Te rog, Frank, să iasă bine, că altfel dăm de dracu'!

– Nici nu intră în discuţie o altă variantă... Ce mai ştii de ancheta legată de antentat?

– Mă ţine la curent Ernie Aller. Se pare că au un fir, un student saudit. Deocamdată e de negăsit. De ce întrebi?

– Nu... Nimic, eram curios.

– Sună-mă diseară ca să-mi spui cum a rămas cu israelienii.

Generalul îşi păstră voiciunea la serviciu, în pofida faptului că îl frământau gândurile cu privire la discuţia de la Casa Albă. Spera să reuşească să-i convingă pe membrii Consiliului de Conducere. Nimeni nu avea nevoie de un alt front deschis în Orientul Mijlociu, unde şi aşa situaţia era greu de controlat.

Intră sub duş, în camera din spatele biroului, nu înainte de a-i transmite secretarei să nu fie deranjat cel puţin o jumătate de oră. Reveni în faţa calculatorului ceva mai optimist, pregătit să analizeze un raport primit de la Serviciul de Contrainformaţii. Telefonul mobil vibră de câteva ori pe masă, scoţând un ţiuit scurt. Citi mesajul de pe ecranul color: „S-a decalat pentru 17.30". Trebuia să ajungă rapid acasă. Îşi copie raportul pe un CD şi îi ordonă generalului Nash să preia comanda, iar, în caz de nevoie, să îl sune pe linia protejată.

Cineva a avut motive bine întemeiate ca să schimbe ora de desfăşurare a videoconferinţei. Era pentru a doua oară în ultimii ani când intervenea un astfel de incident. Frank Bowles luă în fugă un baton de cereale din frigider şi intră pe internet. Mai avea zece minute în care să piardă vremea citind ultimele bancuri despre preşedintele Reavis.

Toţi cei şapte membri ai Consiliului de Conducere apărură pe ecranul calculatorului, grupaţi undeva în colţul din dreapta sus. Unul dintre ei, grizonat şi cu mustaţă neagră, explică de la bun început, printr-un mesaj scris, că fusese nevoit să solicite devansarea întâlnirii, întrucât peste două ore urma să fie imposibil să se conecteze la internet. Urma să participe la o întrunire importantă a guvernului. Generalul urmări cu atenţie mesajele colegilor, iar, la urmă, îi veni rândul să prezinte noutăţile din aria lui de activitate. Îşi expuse în câteva cuvinte temerea potrivit căreia guvernul de la Tel Aviv *ar putea* recurge la forţă în relaţia cu Iranul, accentuând faptul că o astfel de decizie, luată peste capul partenerilor din Statele Unite şi Europa, ar avea consecinţe nefaste. Un tip cu o pronunţată chelie, la vreo şaizeci de ani, interveni cerându-i lămuriri suplimentare: „Eşti sigur că Tel Avivul vrea să acţioneze unilateral?“ Frank Bowles încercă să fie cât mai convingător, fără să trezească suspiciuni. Aminti de recenta întâlnire dintre premierul Weissman şi preşedintele Reavis, rămasă fără rezultat, apoi evită să dea vreun nume, făcând trimitere către „surse sigure“ din anturajul şefului de la Tel Aviv. Spre norocul său, un belgian bine informat din Consiliul de Conducere îi confirmă spusele, intervenind în cadrul videoconferinţei.

„Ce-i de făcut?“ fu întrebarea pe care Bowles o aştepta cu sufletul la gură. Ştia că alţi doi dintre participanţii la discuţie cunoşteau în detaliu situaţia şi, mai mult, deţineau pârghiile necesare pentru a acţiona în direcţia dorită de Casa Albă. Generalul îi abordă direct, cerându-le să intervină de urgenţă pe lângă Weissman.

Cu toţii ajunseră în cele din urmă la concluzia că un atac asupra Teheranului ar genera o reacţie în lanţ imposibil de controlat. Frank Bowles răsuflă uşurat abia după ce stabiliră, prin vot, să împiedice acţiunea Tel Avivului.

40

George Reed își călcă pe inimă și urcă în avion. Un experiment neplăcut cu Air Force One îi insuflase o teamă de înălțimi pe care cu foarte mare greutate și-o putea stăpâni. Pe de altă parte, se simțea stânjenit în relația cu agentul Bob Daley, de la FBI, pentru că nu reușise să contribuie așa cum ar fi vrut la investigațiile. Se hotărî să-și învingă răul de înălțime și să zboare până la Riad, pe urmele lui Farid Jahani.

Călca pentru prima dată pe pământ saudit. Auzise că, în ultimii ani, miliardarii din Riad au investit enorm în Statele Unite și, între cele două țări, existau relații dintre cele mai strânse. O sună pe Emma Seligman imediat din aeroportul internațional al capitalei Arabiei Saudite. Avocata mulatră, agent CIA sub acoperire, lucra oficial pentru o firmă mixtă de prelucrare a țițeiului. Îi fusese recomandată călduros de CIA. La numai trezeci și patru de ani, tânăra femeie se putea mândri cu câteva rezultate spectaculoase. Vorbitoare de arabă, având un farmec aparte, Emma Seligman nu ezita niciodată să dea o mână în ajutor din proprie inițiativă.

Îl primi în biroul ei pe agentul de la Serviciul Secret, servindu-l cu o cafea foarte aromată.

– Bună cafeaua! aprecie Reed. Cred că o să trec mai des pe-aici.

– Te aștept oricând, numai să mă anunți din timp, ca să-mi reîmprospătez stocul de cafea. De la Washington.

– Ei, mai e și peisajul! replică bărbatul uitându-se pe geam cu un zâmbet în colțul gurii, ca și cum ar fi vrut să spună: „Știi tu la ce peisaj mă refer, frumoaso!"

– În afară de cafea, cu ce te pot ajuta?

– Mă gândeam să mă întorc acasă de mână cu tipul ăsta, Farid Jahani. Se pare că nu-i deloc străin de atentatul asupra președintelui Reavis. Îi întinse femeii poza cu studentul arab, continuînd să o pună în temă: Am înțeles că familia lui a reclamat dispariția la poliția locală. Tatăl băiatului pretinde că nu l-a văzut de câteva luni. Ultima dată ar fi vorbit la telefon cu două zile înainte de atentat. Îți spune ceva numele? Sau figura...?

Avocata studie îndelung poza, retregându-se în fața geamului. Încercă fără succes să facă o legătură cu persoanele cunoscute.

– Nu, nu cred că am avut plăcerea să ne intersectăm. Însă numele îmi sună cunoscut. Pe tatăl lui cum îl cheamă?

– Kassim Jahani. Are o companie saudito-americană, în domeniul petrolier.

– Pe Kassim îl știu destul de bine. Derulăm de doi ani niște afaceri cu el. Să știi că tipul e de nota zece. Din păcate, nu același lucru se poate spune despre fii-su, din câte văd.

– Cum să fac, crezi că aș putea să-l abordez direct pe bătrân?

– Încearcă! Nu știu cât de indicat ar fi să-i dai de înțeles că Farid, plictisit de atâta școală, asambla bombe în pauza mare. Oricum va intra la bănuieli. Pariez că bătrânul nu știe nimic despre pasiunile fiului său. Va trebui să-l iei pe ocolitye ca să scoți ceva de la el.

– Da, ai dreptate, m-am gândit la asta în avion.

Emma Seligman se ridică din nou și merse spre bibliotecă, consultându-și agenda. Nu-i fu greu să sesizeze privirea interesată a bărbatului în timp ce se aplecă după telefonul mobil lăsat în priză, pe mochetă. Curentul de la aerul condiționat îi dezveli parțial sutienul, acoperit de o bluză albă, din in. Aparent stânjenit, agentul Reed își întoarse capul ca un adolescent obligat să urmărească filme porno împreună cu toată familia. Femeia formă un număr pe telefon, apoi spuse numai

două cuvinte, înainte de a închide: „Farid Jahani". Reveni la birou, aranjându-şi bluza printr-un gest reflex, natural.

– O să întreb în dreapta şi-n stânga. Am câteva legături bune în oraş, poate a auzit cineva de studentul nostru. Pot să fac rost de dosarul lui complet, dar nu ştiu în cât timp. Femeia îi zâmbi, apoi răspunse la telefonul de pe birou. Trebuia să plece la o întâlnire de afaceri. Îi întinse o carte de vizită.

– Mă găseşti oricând la numărul ăsta. Eu zic să ne auzim mai spre seară. Sper să am până atunci primele informaţii.

La Ambasada Statelor Unite, o asistentă îi transmise că „domnul ambasador este puţin ocupat, dar, dacă aşteptaţi, o să vă primească în audienţă". Cunoştea genul ăsta de oficiali americani, cărora nu le-ar ajunge nici cinci secretare ca să evite „discuţiile inutile" cu diverşi muritori de rând. Pronunţă formula magică legată de preşedintele Donald Reavis, iar asistenta reveni rapid cu scuzele de rigoare, transmiţându-i că „Excelenţa Sa" şi-a întrerupt programul şi acum poate să stea de vorbă. Află că omul de afaceri saudit Kassim Jahani a fost la ambasadă în urmă cu o săptămână. S-a comportat ca un părinte disperat că nu-şi găseşte fiul.

George Reed îi mulţumi „Excelenţei Sale" nu înainte de a-i cere adresa de la biroul lui Jahani. Luă un taxi de lângă Turnul Al Faisaliah, un zgârie-nori cu şaizeci de etaje, având un restaurant amplasat la ultimul nivel, într-o chestie ce semăna cu o minge de fotbal aurită. La prima vedere, îi plăcea Riadul. Se înţelese cu şoferul în engleză şi parţial prin semne. Avu, la un moment dat, senzaţia că bărbatul voia să-l convingă să viziteze Muzeul Militar Abdul Aziz. „O ciudăţenie", îşi zise Reed, obişnuit ca prin peregrinările lui să fie îndrumat mai degrabă spre cluburi de noapte, bordeluri sau cazinouri.

Ajunse în faţa unei clădiri înalte, din sticlă şi oţel – sediul companiei saudito-americane International Sunrise Oil, conduse de preşedintele Consiliului de Administraţie, Kassim Jahani. La etajul zece, liftul îl lăsă, silenţios, în faţa unui tip îmbrăcat într-un costum vişiniu, pe umărul căruia zări o emblemă brodată cu „Security Force". Bărbatul îl conduse până la biroul afaceristului saudit, unde fu luat în primire de o

asistentă. Spre deosebire de ambasador, Jahani nu-l făcu să aştepte nici o clipă.

– Îmi pare bine să vă cunosc! îl întâmpină bărbatul.

– Dintr-un punct de vedere, sunt sigur că aţi fi fost mai fericit să nu ne cunoaştem.

Se lăsă o tăcere ce ţinu loc de confirmare, apoi Kassim Jahani deschise subiectul întrevederii:

– Aveţi vreo veste despre băiatul meu?

– Din păcate, nu.

– Am depus o cerere la ambasada americană şi am intervenit inclusiv la Washington, prin intermediul unor prieteni. Nu m-am gândit că o să trimită pe cineva de la Serviciul Secret ca să ancheteze dispariţia. După câte ştiam, instituţia se ocupă de protecţia preşedintelui.

– Da, aşa e. Nu ştiu cu cine aţi discutat la Washington, dar cazul a ajuns până la Casa Albă, minţi agentul Reed. Preşedintele Reavis ţine mult la relaţia specială cu Riadul şi a auzit numai lucruri bune despre compania International Sunrise Oil. Înainte de a intra în Serviciul Secret, am lucrat în Poliţia din New York şi am rezolvat unele cazuri de dispariţie. Aşa se explică prezenţa mea aici.

– Înţeleg. Nu pot decât să mulţumesc administraţiei americane.

– Deocamdată, nu aveţi pentru ce. Va trebui să-mi acordaţi tot sprijinul, ca să rezolvăm problema.

– Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

– Aţi primit vreo cerere de răscumpărare? Înainte de a-mi răspunde, vreau să nu-mi ascundeţi nimic, chiar dacă eventualii răpitori v-au pus în vedere să nu luaţi legătura cu poliţia. Trebuie să-mi acordaţi încredere maximă, altfel vă asumaţi un risc enorm.

– Nu, nu m-a sunat nimeni, n-am primit nici un mesaj. Asta mă îngrijorează cel mai mult. Ultima dată i-am trimis trei mii cinci sute de dolari lui Farid, cred că în urmă cu două luni. Nu avea acces la alte conturi şi nici nu-i dădeam foarte mulţi bani. Strictul necesar. Un coleg de-al lui de facultate mi-a spus că Farid intenţiona să vină acasă. La aeroport, apare înregistrat

ca pasager pentru cursa de Riad. De aici, nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu el.

– Bănuiesc că aţi luat legătura cu amicii lui, cu rudele...

– Ăsta a fost primul lucru care mi-a trecut prin cap, când am realizat că a ajuns în ţară. Am dat zeci de anunţuri în presă, cu recompensă substanţială. Degeaba!

Agentul George Reed se opri puţin pentru a sorbi o gură de ceai dintr-o superbă ceaşcă de porţelan, adusă între timp de secretară. Până acum nu avea nici un motiv să nu creadă spusele bărbatului. Se uită în ochii lui de un negru spălăcit, gândindu-se că omul ăsta, dacă minte, are un talent ieşit din comun. Hotărî să aducă discuţia pe făgaşul dorit.

– Ştiu că ar putea să sune ciudat, dar trebuie să vă întreb şi de eventualele legături ale fiului dumneavoastră cu organizaţii fundamentaliste, teroriste.

Sesiză o crispare pe faţa sauditului.

– Dacă a fost vorba de aşa ceva, înseamnă că nu l-am cunoscut absolut deloc pe fiul meu. Îmi vine greu să admit posibilitatea unei... Ce vreau să spun e că în familie a primit o educaţie religioasă, deşi nu am sesizat la el o atracţie deosebită faţă de Coran.

– Probabil că aţi discutat despre ce se întâmplă în lume, despre politică...

– Puţin. Ca orice musulman cu un anumit grad de educaţie, a încercat să înţeleagă ce se întâmplă în Orientul Mijlociu, de ce Statele Unite au un interes deosebit în regiune, lucruri cât se poate de normale. Îmi veţi spune că de aici şi până la... terorism nu-i decât un pas. Vă contrazic, fiul meu nu-i vedea cu ochi buni pe terorişti.

Kassim Jahani rămase pe gânduri. Pentru o secundă, îi trecu prin cap că investigaţia agentului de la Serviciul Secret ar putea să nu aibă vreo legătură cu rugăminţile adresate ambasadorului Statelor Unite şi unor congresmeni influenţi. Ci cu ceva mult mai grav. Lansă întrebarea aproape în şoaptă, în speranţa că n-o să-l audă nimeni:

– Sper că nu-l bănuiţi pe Jarid de implicare în atentatele de la Washington şi New York!

– Nu avem deocamdată nici un motiv să credem asta, minţi Reed fără să clipească. E adevărat, dispariţia lui lasă în urmă nişte suspiciuni. De aceea am vrut să-mi spuneţi cât mai multe despre Jarid. V-ar deranja dacă aş arunca o privire în camera băiatului?

– Când, acum?

– Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Zece minute mai târziu, George Reed se trezi într-un mic paradis. În urma Mercedesului condus de Kassim Jahani, poarta metalică se închise silenţios, supravegheată de un agent de pază înarmat. Merseră o bună bucată pe o alee asfaltată, străjuită de palmieri. Câteva aspersoare stropeau imensa grădină, aruncând apa până aproape de roţile maşinii. Clădirea văruită în alb răsări ca din pământ, undeva în partea dreaptă, iar Reed avu senzaţia că a apăsat cineva pe butonul unei telecomenzi ca să o aducă la lumină. Zări piscina de dimensiuni olimpice, o bucată din terenul de tenis şi un garaj în care ar fi încăput, cu uşurinţă, patru tancuri dintre cele mai mari. Un bărbat ieşi din casă în viteză şi le deschise uşile, salutându-i respectuos. Proprietarul vilei îi răspunse scurt, îndreptându-şi întreaga atenţie asupra oaspetelui.

– Mă scuzaţi că nu v-am întrebat până acum, domnule Reed. Aţi gustat ceva din bucătăria noastră tradiţională?

– Nu am apucat. Am ajuns de câteva ore la Riad.

– Mi-aţi face o deosebită plăcere dacă aţi accepta să luăm masa împreună.

– De acord. Dar aş vrea, mai întâi, să rezolvăm problema pentru care am venit.

Interiorul construcţiei cu două etaje şi zeci de camere semăna mai degrabă cu o casă de miliardar american. Era, de fapt, o combinaţie de mobilier modern cu elemente arăbeşti clasice, o ciudăţenie după gusturile lui Reed. Gazda deschise una dintre uşile din lemn masiv.

– Aici e camera lui Farid.

Agentul simţi vocea tremurândă a bărbatului şi văzu cum i se umezesc ochii. Răsfoi o carte scrisă în arabă, aruncată pe noptieră.

– *Bătrânul și marea*, îi traduse Kassim. O recitește pentru a nu știu câta oară. Are doi scriitori americani preferați. Ernest Hemingway e unul din ei.

Ajunseră în camera de lucru a studentului, aproape cât un living obișnuit: o bibliotecă pe unul dintre pereți, un birou cu computer, o canapea, două fotolii, o combină audio cu patru boxe așezate în colțuri și un televizor cu plasmă. Fiecare obiect părea a fi așezat cu precizie milimetrică la locul lui.

– Aici mai intră cineva în afară de Farid? întrebă Reed.

– Nu. E un băiat extrem de ordonat, răspunse Kassim, intuind la ce anume se gândea agentul.

– Avem nevoie de orice indiciu în momentul ăsta. Știu că sună puțin ciudat, dar trebuie să acceptați să ne uităm prin lucrurile lui. Inclusiv în calculator.

– Spuneți-mi cu ce să vă ajut.

– O să vorbesc acum cu cineva de la ambasadă, să vină cu o mașină și să ridice calculatorul, eventual CD-uri sau agende. Îmi puteți da adresa de aici?

Scrise câteva cuvinte pe un carnețel, apoi formă pe mobil numărul de telefon al ambasadorului Statelor Unite la Riad. Primi confirmarea că, în maxim jumătate de oră, un funcționar pregătit să ridice obiectele va ajunge acolo.

Coborâră apoi într-un living cât un teren de handbal. George Reed simți unele arome greu de definit, și stomacul îi dădu semne clare că trebuie să se așeze la masă. Discută cu gazda despre afacerile cu petrol, încercând să ocolească subiectul dispariției lui Farid. La cinci fără zece, ieși pe poarta vilei cu o mașină pusă la dispoziție de omul de afaceri saudit.

– Știi cumva pe unde vine hotelul Olaya House? îl chestionă pe șoferul lui Jahani.

– Da, undeva chiar în centrul orașului. Ajungem în zece minute, cel mult un sfert de oră.

Își rezervase o cameră pe internet, înainte de a pleca din Washington. Hotelul nu era așa cum și-l imaginase, dar cel puțin avea aer condiționat și apă caldă. Intră sub duș, aruncându-și hainele pe pat. Simțea o oarecare oboseală în oase după

o zi plină, care, din păcate, încă nu se terminase. Spera să găsească totuşi ceva în calculatorul lui Farid Jahani.

După ce îşi trase pantalonii, agentul descoperi în buzunar cartea de vizită a Emmei Seligman. O plăcea pe avocată, fără doar şi poate. Cu greu se abţinu să nu o sune înainte de ora şase. Se învârti în cameră ca un leu în cuşcă, până când îi veni ideea să comande o cafea şi să fumeze o ţigară, meditând în linişte asupra paşilor de a doua zi.

Întâlnirea cu Emma îi confirmă faptul că CIA cu siguranţă dăduse lovitura angajând-o. Luară câte un pahar de vin, iar Reed se apucă să povestească înfierbântat incursiunea în palatul lui Kassim Jahani, descriind cu lux de amănunte momentele-cheie. Avocata îl ascultă cu atenţie, iar, în final, scoase pe masă un dosar subţire, cu coperte albe.

– E tot ce-am putut obţine despre tânărul nostru dispărut în ceaţă. Am o propunere: ce-ai zice să-l studiem la mine acasă, că nu prea mă simt în largul meu aici...

Agentul se opri cu paharul la gură, neputând să creadă că dăduse peste el un astfel de noroc.

– Să ştii că nu muşc! îl linişti femeia, trăgându-şi dosarul înapoi în servietă.

– Nu... Era... se bâlbâi George, stârnind râsul cristalin al avocatei. Scuză-mă c-am rămas aşa, fără replică. Mă gândeam departe...

– Sunt convinsă! Hai să mergem!

Apartamentul Emmei Seligman, chiar dacă nu trăda opulenţa din vila lui Jahani, arăta nivelul de trai ridicat al angajaţilor din cadrul oricărei companii petroliere de succes. O sondă de extracţie a ţiţeiului, de mărimea unei cutii de chibrituri, îi atrase atenţia agentului de la Serviciul Secret:

– E din aur?

– Probabil. Nu mi-am pus niciodată întrebarea. Mi-au dato cei de la firmă drept recunoştinţă a meritelor desosebite. Bei un whisky?

– Aş bea puţin.

Femeia turnă licoarea în două pahare și puse câteva cuburi de gheață, apoi se trânti pe canapea, cu dosarul lui Farid în brațe.

– Prietenul tău specialist în aruncat bombe n-a luat nici măcar o amendă până să plece la universitatea din Washington. Am o listă cu trei amici de-ai lui din liceu, adresele lor, plus numerele de telefon. Cu unul dintre ei, Majed Basheer, se pare că se înțelege mai bine, au copilărit împreună. Există și o listă cu rudele de gradul unu și doi. Din tot raportul, ce mi s-a părut interesant a fost că Farid ăsta s-a implicat în ultimele luni anterioare plecării în State în activitățile unui grupări fundamentaliste. Se pare că fără știrea familiei. Adepții grupării continuă să se întâlnească în fiecare vineri seara, într-o clădire de pe strada Regele Fahd. Mi se pare o pistă bună.

– Da, nu sună rău. Problema e că va trebui să mobilizez încă doi, trei oameni, ca să mergem simultan pe mai multe fronturi. Ai idee cine e liderul spiritual al organizației ăleia?

– Îl cheamă Hadi Ali Rahim, are cincizeci și opt de ani, e căsătorit, a avut trei copii, unul dintre ei a murit în 2005, într-un atentat cu bombă la Bagdad. Oficial, fiul lui, Nagem, apare drept victimă. Nu s-a putut dovedi decât că a fost în imediata apropiere a pakistanezului care a detonat explozibilul. Din câte știu, cel puțin o persoană de la ambasadă ar putea să-ți dea informații complete în legătură cu liderul grupării.

După primele două guri de whisky, agentul Reed își stăpâni cu greu căscatul. O stare de bine îi muiase picioarele. Ar fi vrut să rămână acolo peste noapte, eventual în patul avocatei. Privirile li se intersectară, iar bărbatul simți că ar deveni penibil dacă ar împinge lucrurile mai departe. Amână gestul pe altă dată, în speranța că va prinde un moment propice.

– Cred că ar trebui să plec, mormăi Reed. Mi se închid ochii de somn. Poți să chemi un taxi, te rog?

41

Toată noaptea avusese vise erotice cu senzuala Emma Seligman. Se trezi lac de transpirație și se uită, dezamăgit, la locul gol de lângă el. Luă o gură de cafea din ceașca adusă cu o zi înainte de băiatul de la room-service, apoi stabili pentru ora nouă o întâlnire cu ambasadorul Sammuel Page. Diplomatul se întrecu în amabilități, oferindu-se să-i trimită o mașină la hotel.

Agentul Reed intră în biroul ambasadorului cu o întârziere de două minute. Fu cât se poate de direct.

– Aș avea nevoie de trei oameni.

– Pentru cât timp?

– O zi, două sau cât este nevoie.

– Va trebui să dau niște telefoane. Așteptați-mă puțin.

Bărbatul merse în altă cameră, de unde vocea i se auzi slab, ca un ecou. Reveni cu zâmbetul pe buze.

– O să ajungă aici la zece și un sfert. Din păcate, trebuie să plec. În jumătate de oră am o întâlnire importantă cu un coleg de la ambasada austriacă. Vă deranjează dacă o să vă țină de urât asistenta mea, Carmen? Asta, bineînțeles, dacă nu aveți treabă în oraș.

– O să-i aștept aici. Vă spune ceva numele Hadi Ali Rahim?

– Mi-a trecut pe la ureche. Cel mai bine vă poate lămuri colonelul Denzel Craig. O să ajungă și el în jurul orei zece.

E plecat la aeroport. Până mă întorc, dacă aveţi nevoie de ceva, orice, vorbiţi cu Carmen. O zi bună!

Asistenta ambasadorului îl pofti pe agent într-un soi de living, cu un televizor mare încadrat de câteva sute de cărţi îmbrăcate în piele. Ar fi vrut să fumeze o ţigară la cafea, dar Carmen îi spuse că singurul loc rezervat fumătorilor e undeva în curtea interioară. Ieşi afară cu ceaşca în mână, admirând palmierii atent îngrijiţi. Femeia refuză pachetul întins de Reed.

– M-am lăsat de cinci ani. Din cauza pisicii birmaneze... Nu suportă fumul.

– Nu mi-o poţi împumuta şi mie o perioadă? Sunt două posibilităţi: fie în sfârşit mă las de fumat, fie o învăţ şi pe ea să pufăie!

– Greu de crezut că se mai apucă, la vârsta asta. E foarte delicată. Nu agreează nici măcar să ridici tonul.

– Am avut şi eu un motan, când eram la şcoală. Într-o zi, am lăsat geamul deschis şi a sărit ca prostu' după o pasăre. Erau vreo zece metri până jos. Cred că n-a păţit nimic, dar nici nu l-am mai găsit. De atunci, am renunţat la ideea de a mai ţine animale de casă. Bine, cu excepţia soţiei, glumi misogin Reed, făcând abstracţie că discuta cu o femeie.

– Eşti însurat?

– Am fost. N-a durat decât trei luni. Era pariziancă şi voia să ne mutăm în Franţa. Iar eu nu mă dau în vânt după Europa.

– De dragul ei, ai fi putut totuşi să-ţi calci pe inimă.

– De dragul ei, poate. Nu şi de dragul lui. Avea un tip, prieten din timpul facultăţii. Se pare că au rămas intimi şi după căsătoria noastră. Dar tu, ai pe cineva?

– Da. Relaţia e abia la început, aşa că nenumărate sunt căile Domnului.

– Îmi închipui că nu-i vreun băştinaş din Riad.

– Nu, nu-i suport pe ăştia. N-am idei preconcepute, dar n-aş putea să trec peste o anume barieră.

– Şi cum întreţii focul iubirii, prin telefon, pe internet?

– Nu chiar...

Agentul nu apucă să afle alte amănunte despre idila asistentei. Fură luați prin surprindere de apariția unui bărbat puțin încărunțit pe la tâmple, lat în spate, la vreo patruzeci și opt de ani, poate cincizeci, cu trăsături aspre, masculine, îmbrăcat într-un costum de firmă. O salută pe Carmen și îi întinse mâna lui Reed, strângându-i-o militărește.

– Bună ziua! Denzel Craig mă numesc. Am înțeles de la Sammuel că v-aș putea fi de folos.

Ambasadorul îl sunase, punându-l la curent cu vizita agentului de la Serviciul Secret. Asistenta se retrase discret, puțin îmbujorată.

– Eu am treabă. Vă rog să mă scuzați.

„Ăsta să fie iubitul asistentei?“ îi trecu prin minte agentului, în timp ce urmări pașii femeii.

– Da, reveni Reed, m-ai putea ajuta.

– Sunt numai urechi.

– E vorba despre un tip, Hadi Ali Rahim, lider spiritual al unei organizații fundamentaliste. Am înțeles că are întâlniri săptămânale cu adepții lui, într-o clădire de pe strada Regele Fahd.

– Exact. Sunt în atenția noastră de puțin timp. Mai precis, de când am aflat că autorul atentatului ar avea legătură cu gruparea asta. Am primit de la CIA dosarul lui Farid Jahani și încercăm să dăm de el. Cu toate că sunt șanse mari să se fi ascuns pe undeva prin Iran sau Irak, dacă n-o fi plecat chiar în Pakistan.

– Ați vorbit cu Hadi Ali Rahim?

– Nu încă. Nu vrem să trezim suspiciuni. Ne-am gândit că, dacă Farid a rămas în Riad, mai devreme sau mai târziu cineva ne-ar putea conduce în vizuina lui.

– În afară de Hadi Ali Rahim, pe cine mai supravegheați?

– E vorba de alți trei saudiți din anturajul studentului. Mă refer la filaj. Telefoane ascultate ar fi mai multe...

– Până acum, vreo referire cât de vagă la Farid?

– Nu, din păcate.

– Cât de apropiați erau ăștia doi, Hadi și Farid?

– Se pare că Farid se înţelegea mai bine cu Hadi decât cu familia lui.

– Am nevoie de o listă cu toate rudele lui Hadi Ali Rahim care trăiesc în Arabia Saudită. Dacă se poate, până la prânz.

– Se rezolvă. Altceva?

– Aş vrea ca în fiecare dimineaţă, la ora nouă, să am pe masă un raport despre activităţile de filaj şi interceptare.

– Nici o problemă. Uite numărul meu de mobil, în caz că intervine vreo urgenţă.

Îi dădu agentului o carte de vizită, apoi intră în clădirea principală a ambasadei. George Reed se uită în urma lui. Câteva secunde mai târziu, îl zări la una dintre ferestrele primului etaj, stând de vorbă cu Carmen.

Cei trei agenţi aflaţi la dispoziţia lui Reed se prezentară la ora stabilită. Nu păreau din cale-afară de entuziaşti. Unul dintre ei chiar strâmbă din nas atunci când fu trimis să-i interogheze pe trei dintre prietenii lui Farid Jahani, de parcă la mijloc ar fi fost un banal furt de buzunare, şi nu atentatul asupra preşedintelui. Agentul de la Serviciul Secret bătu cu pumnul în masă şi se răsti, cu toate că nu-i stătea deloc în fire.

– Nu vreţi să ştiţi ce vă aşteaptă dacă nu vă mişcaţi cum trebuie! tună bărbatul, mirându-se de propria ieşire.

Pe ceilalţi doi agenţi îi repartiză la rudele studentului, împânzite în Riad şi în alte trei localităţi din Arabia Saudită.

– Aştept raportul vostru în fiecare seară, până la ora nouă. Dacă sunt probleme deosebite, ne găsim pe mobil. Spor la treabă!

Rămase singur în biroul ambasadei. Discuţia cu colonelul Craig fusese utilă, dar Hadi Ali Rahim, omul de la care ar fi putut să scoată unele informaţii, era imposibil de abordat. Iar operaţiunile de filaj şi de interceptare electronică nu păreau a da rezultate.

Mobilul îi vibră în buzunarul de la sacou. „Emma la telefon!“ Pentru o clipă, rămase blocat, apoi făcu imediat legătura cu visele erotice de noaptea trecută.

– Aaa, bună!

Femeia s-ar fi aşteptat să-i reţină măcar numele, aşa că îl luă puţin peste picior:

– E drept, a trecut ceva timp de când nu ne-am văzut... Am pentru tine ceea ce se cheamă o informaţie de gradul zero. M-a sunat adineauri un bun amic din poliţia saudită. Mi-a zis că n-ar fi lipsit de interes să mergem în vizită, ca din întâmplare, la părinţii lui Hadi Ali Rahim, undeva în oraşul Layla, la 330 de kilometri sud de Riad. Ai notat?

Totul suna OK, cu excepţia unui amănunt deloc de neglijat: Reed nu rupea o boabă în arabă.

– Da, am notat. Ştiu că ar putea suna aiurea, dar vreau să mă ajuţi în continuare. Nu cred că bătrânii lui Ali Rahim au apucat să studieze engleza la şcoală, iar prin semne mi-ar fi destul de greu să mă înţeleg cu ei.

Avocata trase pe dreapta BMW-ul, la circa o sută de metri de ambasada americană, acolo unde agentul Reed o aştepta de câteva minute. Bărbatul se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului, zâmbind ca la şedinţa foto de absolvire a colegiului. Emma Seligman încercă să-i mai taie din entuziasm.

– Îmi eşti dator vândut, domnule Reed! Mi-am anulat trei întâlniri importante ca să vin aici.

– Sper ca până la final să echilibrez balanţa.

– Nu văd ce mi-ai putea oferi, dacă exceptăm o partidă de sex sportiv, fără obligaţii.

La orice s-ar fi aşteptat din partea avocatei, mai puţin la replica asta. Rămase cu gura căscată, uitându-se lung la profilul împietrit al femeii: nici o zvâcnire de muşchi, nici o clipire sau orice alt gest care să-i sugereze cât de serioasă a fost propunerea indecentă. Alte câteva secunde se scurseră într-o tăcere stânjenitoare. Emma Seligman nu mai rezistă, izbucnind în râs.

– Ai reacţionat bine, să ştii! De obicei sunt nevoită să aplic lovituri între picioare după faza cu sexul...

Hohotele femeii se dovediră a fi molipsitoare. După ce-şi reveni, Reed se arătă interesat de misiune.

– În afară de ce mi-ai spus la telefon, avem și alte elemente despre locul unde mergem?

– Nu. Localitatea e mică, are vreo șaptezeci de mii de locuitori. Am înțeles că locuința e undeva în apropierea lacului Layla. În urmă cu doi ani, am trecut pe-acolo. Localnicii spun că numele orașului vine de la o poveste de iubire dintre tânăra Layla Al-Ameria și poetul Qais bin Al Mulawah. Un fel de Romeo și Julieta, în varianta Orientului Mijlociu.

Agentul ignoră complet divagația femeii.

– Crezi că bătrânii vor accepta să stea de vorbă cu noi?

– Dacă avem noroc, da. De obicei, saudiții din provincie nu sunt foarte deschiși față de străini.

Pe cât de atent conducea Emma prin oraș, pe atât de inconștient se comporta la drum lung. Ţinu pedala de accelerație la podea chiar și în curbe, derapând de câteva ori cu zgomot și miros de cauciuc încins. Agentul Reed se abținu de la comentarii, mulțumindu-se să stea bine înfipt în scaun. După patru ore cu respirația tăiată, trase adânc aer în piept atunci când Emma Seligman îi spuse că au ajuns la destinație.

Găsiră casa părinților lui Hadi Ali Rahim la mai puțin de cinzeci de metri de malul lacului Layla, într-o zonă de o frumusețe exotică. Avocata își lăsase mașina undeva pe strada principală, dornică de mișcare în aer liber. Sună la ușă, uitându-se la curtea atent îngrijită. Un bărbat în vârstă le deschise greu, după câteva minute de așteptare.

– Bună ziua! Emma Seligman mă numesc, iar colegul meu este George Reed. Lucrăm la o companie din Riad. Putem sta puțin de vorbă?

– Despre ce?

– Despre Hadi Ali Rahim.

Agentul Reed auzi un zgomot înfundat venind din spatele casei. Nu era foarte atent la dialogul în arabă dintre cei doi. Se depărtă puțin, îndreptându-se spre partea laterală a clădirii. Ochii bătrânului saudit îl urmăriră cu un interes nedisimulat, făcând abstracție de prezența avocatei.

Cu un gest reflex, Reed îşi scoase revolverul şi o luă la fugă. Remarcase o siluetă de bărbat sărind gardul din jurul grădinii şi bănuia că dispariţia acestuia are legătură cu prezenţa lor acolo. Fu urmat de Emma Seligman, la câţiva metri distanţă. Individul suspect luase deja un avans de câteva secunde bune, dar agentul de la Serviciul Secret păstră un ritm sufocant pentru un fumător. Trecu prin curţile mai multor oameni, împiedicându-se la un moment dat de o găleată plină cu apă. Îşi reveni rapid şi mări viteza, apropiindu-se la nici treizeci de metri de fugar. Putea să-i simtă respiraţia sacadată, teama cumplită de a nu fi prins. Încă puţin şi căldura sufocantă îi va stoarce ultimii stropi de energie.

Un tunet răsună cu ecou, de undeva, din stânga. Bărbatul urmărit se prăbuşi secerat. Cineva îl împuşcase în cap, cu precizie milimetrică. Agentul se apropie şi îl întoarse cu faţa în sus, uitându-se speriat în jur. O văzu numai pe avocată, la câţiva paşi în spatele lui. Nu avea nici o armă în mână.

Pentru agentul Reed, moartea suspectului principal în cazul atentatului de la Washington echivala cu un nou eşec usturător. Al doilea după cel cu atacul de cord al irakianului Zaid Shalan, în timpul interogatoriului de la sediul FBI.

42

Ana Mladin se împăca greu cu ideea că trebuie să lase baltă investigaţiile în cazul atentatului de la mall. De fapt, mai degrabă avea un sentiment de neputinţă. Îi plăcuse aventura de la Geneva, cu Max Rayner în rol de pistolar, şi începea să-i placă inclusiv de agentul MI6. Din păcate, ştia că nu poate merge mai departe cu ancheta jurnalistică. Iar acum asta o durea cel mai tare. Plus că se simţea aiurea faţă de James Jordan; în afară de povestea cu presupusul furt din laptopul lui Philip Derancourt, nu-i putu oferi mai nimic.

Privi cu coada ochiului hârbul parcat în spatele blocului şi urcă într-un taxi. Auzise de moartea suspectă a unui tânăr saudit despre care se bănuia că ar fi participat la atentatul de la Washington. O sursă din FBI îi suflase la ureche informaţia, furnizându-i şi numele cetăţeanului arab: Farid Jahani. Oficial, nimeni nu dorea să vorbească despre dosarul aflat în atenţia FBI. Întrebările ziaristei rămaseră suspendate undeva în aer. La fel ca în cazul morţii subite a lui Zaid Shalan, bănuit de organizarea atentatului de la Manhattan Mall.

Şedinţa de redacţie îi provocă Anei o serie neîntreruptă de căscaturi. Directorul Jordan o luă în şuturi în stilu-i caracteristic, uitându-se fix la ea.

– Da... Observ că pe unii îi plictisesc puternic. Ana Mladin o să meargă în weekend până la Los Angeles, să-i ia un inter-

viu lui Bruce Willis. Avem nevoie de ceva tare, nişte exclusivităţi despre viaţa amoroasă a vedetei.

Atacul o surprinse pe ziaristă cu mâna la gură, în timp ce căsca.

– Asta a fost o glumă? se trezi Ana.

– Deloc. Cred că evenimentele din ultimul timp te-au suprasolicitat şi ai nevoie de clipe de relaxare în compania unor persoane drăguţe. Am vorbit cu Bruce şi te aşteaptă la vila lui sâmbătă seară, la şapte fix. Să nu întârzii!

– Ce onoare! Deja am început să transpir de emoţie! Şi ce să-l întreb? Cum vede el moartea irakianului Zaid Shalan? Dacă individul a dat ortul popii din cauza unei supradoze de apă plată cu lămâie? Sau dacă a clacat de supărare că anchetatorii de la FBI nu l-au servit cu icre negre?

– Nu. E mult mai simplu. Întrebările o să şi le pună singur. N-o să trebuiască decât să dai drumul la reportofon.

„Ăsta iar a început să bată câmpii!“ îşi spuse Ana, încercând să prindă ideea. Să accepte James Jordan un interviu prefabricat?

– Păi, atunci, de ce nu ne trimite caseta gata înregistrată?

– A solicitat în mod expres să mergi şi tu.

– Bine. O să-l întreb de ce n-a mai avut încă trei fete cu Demi Moore. Altceva nu-mi vine în minte.

– Să rămâi puţin după şedinţă, te rog.

Pentru Ana Mladin, ceea ce adineauri părea o glumă se transformă într-un vis urât. Nu putea să spună că nu-l simpatizează pe Bruce Willis, dar nu pricepea de unde şi până unde celebrul actor se gândise să o solicite tocmai pe ea. Nu scrisese nici măcar un rând despre vedetele de la Hollywood, iar în cinematografe intra rareori. Plus că avea un bagaj de cunoştinţe modest despre bârfele ce roiau în jurul starurilor de film.

Directorul de la *Daily News* o invită în biroul său, aprinzându-şi pipa în timp ce răsfoia o carte. Trase câteva fumuri şi se îndreptă spre geam. Nu părea dispus să deschidă conversaţia.

– M-ai chemat în legătură cu interviul ăla, îi aminti Ana. Să ştii că nu-mi place ideea. De unde şi până unde am ajuns să publicăm chestii din astea regizate? Şi de ce tocmai eu?

Bărbatul rămase neclintit, cu pipa la gură. Într-un târziu, îşi îndreptă privirea spre ziaristă.

– A fost o glumă partea cu întrebările puse de Bruce. Îl cunosc de când era puşti, suntem prieteni. Te-am trimis pe tine pentru că începi să mă îngrijorezi. Sincer. Într-un fel sau altul, atentatele şi, mai ales, ce a urmat după ele te-au afectat. Ştiu că eşti nemulţumită că lucrurile au rămas înghețate într-un punct mort. Poate e mai bine să te destinzi vreo două zile, să uiţi de problemele de la ziar.

– Şi cum o să se întâmple asta?

– Bruce dă o petrecere la vila lui. Din câte ştiu, în general lumea se distrează acolo. E o gazdă perfectă. M-am gândit la tine şi am zis să împuşcăm doi iepuri dintr-un foc. Sunt sigur că o să-ţi răspundă la orice întrebare.

Propunerea lui James începu să-i placă. Pe de altă parte, se simţi din nou jenată de faptul că îi ghicise frământările cu prea multă uşurinţă. Ar fi vrut să uite pentru o perioadă de Max Rayner şi de misterul din spatele profesorului Derancourt, dar îi era imposibil. Londra o atrăgea aparent inexplicabil.

– Bine. O să merg. Dar cu o condiţie!

– Spune!

– Imediat după aia vreau să plec la Londra câteva zile. E în legătură cu investigaţia din Elveţia.

– Parcă era vorba să te linişteşti o perioadă...

– Mai rău aş face. Ce spui?

– Ce să zic, distracţie plăcută în weekend!

Ieşirea din mediul infracţional avea să-i ridice tonusul. Bruce Willis fu o gazdă extraordinară: un tip direct, plin de haz, fără fiţele specifice vedetelor de la Hollywood. Până la miezul nopţii, Ana reuşi să se îmbete criţă, iar, de atunci, filmul i s-a rupt.

A doua zi coborî din cameră cu o figură speriată, stârnind râsul invitaţilor. Nu îşi amintea mare lucru şi se temea ca nu cumva să se fi dat în spectacol prin cine ştie ce gesturi sau

vorbe de duh. Amfitrionul petrecerii o linişti, asigurând-o că nu s-a urcat pe mese, nu a dansat din buric şi nici măcar nu a înjurat, deşi tot timpul a fost hărţuită de un regizor celebru de altfel, cu două premii Oscar la activ.

Abia în avion se uită în cutia dăruită de Bruce Willis la plecare, imediat după interviu. Cadoul, un superb stilou, avea semnătura actorului inscripţionată pe capac. Trebuia să admită că James Jordan nu greşise deloc trimiţând-o într-o scurtă vacanţă hollywoodiană.

43

Pe Max Rayner îl găsi destul de greu. Îşi schimbase numărul telefonului mobil, iar în *Pagini Aurii* nu figura. Până la urmă apelă la un coleg de breaslă de la un ziar londonez ca să afle cum putea să sune la sediul MI6. Evident, nu se prezentă cu numele real. „Sunt Angela, verişoara de la Berna", îi spuse tipului care ţinea probabil loc de secretară. După câteva secunde, auzi vocea lui Max în receptor şi îl admonestă că nu a mai dat nici un semn de viaţă.

Se întâlniră într-o cafenea Starbucks din centrul oraşului, îmbrăţişându-se ca doi vechi prieteni care se revedeau după mulţi ani. Max o privi admirativ, fără să-şi cenzureze gândurile.

– Parcă întinereşti pe zi ce trece, domnişoară! Ai descoperit secretul tinereţii fără bătrâneţe?

– Să ştii că da! Jumătate de sticlă de Jack Daniel's, în weekendul trecut. Se vede chiar atât de tare?

– Degeaba încerci să negi. Adevărul e că arăţi bine.

– Mulţumesc. Eşti drăguţ. Cu ce se mai laudă James Bondul de pe malurile Tamisei?

– Păi, cum aşa, nu ai aflat?!

– La noi informaţiile de pe bătrânul continent ajung cu întârziere.

– Pe scurt, am neutralizat o celulă de terorişti somalezi care încercau să amplaseze câteva sute de sconcşi în sistemul

de ventilație de la metroul parizian. I-am surprins în timp ce le dădeau mâncare animalelor, furnizându-le ultimele indicații.

Ana Mladin zâmbi, intrând în jocul bărbatului.

– Daaa? Felicitări! Au opus rezistență?

– Cu doi dintre somalezi am avut probleme, pentru că n-am găsit niște cătușe potrivite. Aveau încheieturile de la mâini prea subțiri... Până la urmă, i-am legat cu șireturile de la pantofi.

– Pun pariu că ai fost premiat pentru operațiunea asta!

– Da. Mi-au dat două bilete la teatru, în primul rând. Uite că vorbim de ceva timp și am uitat să te întreb dacă nu ți-e foame. Putem mânca în apropiere, știu un restaurant bun.

– În regulă. Hai să mergem!

Agentul își plăti ceaiul, lăsând o bancnotă și pentru cafeaua Anei. Se vedea de la o poștă că se bucură de compania femeii, care îndrăzni, în sfârșit, să intre în miezul problemei.

– Nu mi-ai spus nimic despre ce-ai mai făcut în dosarul Philip Derancourt.

– Chiar mă întrebam cât ai să reziști fără să aduci vorba. Noutățile nu sunt deloc spectaculoase. Cineva a umblat în calculatorul elvețianului. Din nefericire, a acționat cu mănuși, suficient de curat încât să nu lase urme. Un profesionist, cred.

– Bine, și cum rămâne cu Cercul Kagan?

– Atâta timp cât nu putem strânge dovezi, rămâne o simplă presupunere, o pistă greu de verificat.

De câteva zile, Ana avea un coșmar cu doi arabi: Zaid Shalan și Farid Jahani. Fețele lor, apărute la jurnalele de știri, îi rămaseră bine întipărite în minte. Potrivit FBI, erau principalii responsabili pentru atentatele de la Washington și New York. Amândoi au murit în condiții ciudate, primul în cursul anchetei, iar al doilea, în urma unui „schimb de focuri". Nu se abținu să nu-l întrebe pe agent:

– Max, ție nu ți se pare puțin straniu cum au murit arabii ăia?

– Care arabi?

– Zaid Shalan și Farid Jahani, autorii atentatelor.

– A, da. Oficial, Farid Jahani a fost împuşcat undeva pe lângă Riad, în Arabia Saudită, de un agent de la Serviciul Secret, în timp ce se opunea capturării. În realitate, glonţul a pornit dintr-o armă cu lunetă, cu câteva momente înainte ca agentul să pună mâna pe Farid.

Ana făcu ochii mari. Nu se aştepta la deznodământul ăsta. Reuşi să-şi revină rapid din şoc.

– Păi, se leagă! Se leagă perfect cu ce avem noi, şi anume că nu al-Qaida a pus la cale atentatele, ci doar le-a executat. Pe urmă, cineva a avut grijă ca adevărul să fie adânc îngropat, la doi metri sub nivelul solului.

– Asta cred şi eu. Mi se pare că nici Biroul Federal de Investigaţii nu-i mulţumit de concluziile oficiale. Au închis cazul ca să nu iasă tărăboi în presă.

Odată ajunşi la restaurant, Anei îi pieri pofta de mâncare. Nu se putea obişnui cu ideea că abandona un subiect de senzaţie. Aşa cum îi prezentase Max situaţia, nu vedea nici o posibilitate de continuare a anchetei jurnalistice.

– Sunt sigură că indivizii din Cercul Kagan sunt implicaţi! reluă Ana subiectul, imediat după ce înghiţi prima bucată de peşte din farfurie.

– E una dintre variantele plauzibile. Ai vreo idee?

Ziarista de la *Daily News* se uită fix în ochii bărbatului, amintindu-şi de incidentul de la Turnberry, când scăpase ca prin minune. Faţa i se lumină, ca şi cum ar fi aflat că urmează să câştige o avere la loterie fără să cumpere bilete. Îi propuse lui Max imposibilul.

– Am avea o şansă totuşi să aflăm amănunte despre Cercul Kagan. Poţi să mă introduci la următoarea conferinţă a Grupului Steigenberger?

Agentul o rugă să repete întrebarea, convins că nu auzise bine. Nu-i trecuse prin cap aşa ceva nici măcar în vis. Privi discret spre mesele alăturate, încercând să-şi dea seama dacă discuţia lor stârnise interesul cuiva. Nu aveau în preajmă decât doi îndrăgostiţi, preocupaţi exclusiv de universul lor. Se uită

insistent la ziaristă. Nu percepu nici o schimbare în expresia feţei, nimic care să o trădeze. Ana aştepta liniştită un răspuns.

Agentul intră în jocul ei.

– Şi cum îţi imaginezi că o să se întâmple asta? O să te strecori prin canalizarea hotelului, îmbrăcată în costum de scafandru?

– Nu. O să fiu unul dintre angajaţii hotelului. Să zicem, o simplă cameristă.

– Din păcate, e imposibil. Fotografia ta, împreună cu amprentele şi semnalmentele, sunt stocate în baza noastră de date. Dacă îţi aminteşti, numele tău este Kareena Spencer şi lucrezi la firma Enel and Young!

– Normal! Te-am minţit eu vreodată? Lăsând gluma la o parte, ştii mai bine decât mine că nu-i chiar atât de dificil pentru un agent de talia ta să-mi procure o faţă nouă şi nişte amprente compatibile.

Nu se aştepta ca Ana să meargă atât de departe cu raţionamentul. Se gândi că ideea în sine nu e rea, chiar dacă riscurile puteau fi enorme.

– Toţi angajaţii hotelului provin din Marina Regală britanică, îşi continuă Max şirul contraargumentelor. Va fi cam dificil să te înrolezi şi să dovedeşti, în scurt timp, că te poţi integra în echipa selectată pentru misiune.

Chestia cu Marina Regală avu un efect demoralizator asupra Anei. Nu şi-ar fi închipuit că oamenii ăia proveneau tot din structurile militare. Îşi spuse că, până la urmă, Max îşi dorea cel mai mult să afle adevărul. Mai mult decât ea, FBI, CIA, Serviciul Secret şi Casa Albă la un loc. Era în interesul lui să găsească o soluţie viabilă.

– Da, aici m-ai blocat, trebuie să admit. În fine, nu întotdeauna îmi vin idei bune. I-aş strânge de gât pe indivizii ăia! Nu suport să ştiu că vor scăpa nepedepsiţi...

Desluşi o sclipire în ochii lui Max. Îl atinse în punctul sensibil, perfect conştientă. Spera să-l mobilizeze. Bărbatul ceru nota de plată, rămânând apoi tăcut. În ultimele zile, îşi imaginase zeci de scenarii în care reuşea să-i lichideze pe cei din

spatele atentatului de la mall. Dorinţa de răzbunare îl măcina. Iar incapacitatea de a duce investigaţia mai departe îl făcea să se simtă un pensionar neputincios, trezind în el sentimente de vinovăţie.

Ieşiră din restaurant, şi Max o prinse de umeri pe ziarista de la *Daily News*. Ana se opri, intuind că bărbatul dorea să-i spună ceva important.

– Mergem pe varianta ta, Ana. Lasă-mi un răgaz de două săptămâni, ca să văd cum procedăm. Eu sunt pregătit să risc totul. Un singur lucru nu pricep: de ce te bagi tu în chestia asta?

Anei Mladin îi zburară gândurile aiurea. Îşi reveni şi scoase din geantă clama de păr găsită în Manhattan Mall, imediat după explozie.

– E unul dintre motive, îi spuse lui Max, întinzându-i obiectul. Am găsit-o la mall, lângă un perete.

Semăna perfect cu clama pe care o purta adesea Nicole. Agentul nu putu să-şi dea seama dacă îi aparţinuse fetiţei lui. Ochii i se umplură de lacrimi. Ana încercă să depăşească momentul.

– Poţi să o păstrezi, dacă vrei...

– Mulţumesc.

Se despărţiră greu, după jumătate de oră de tăcere pe o bancă din parc. Max îi propuse să ţină legătura pe internet.

44

Apropierea lunii mai intensifică schimbul de mesaje cifrate dintre Max și Ana. Aveau un anume procedeu de codificare, iar jocul ăsta de-a spionii începuse să-i placă ziaristei de la *Daily News*. Urma să primească prin poștă acte noi de identitate și toată recuzita necesară schimbării aspectului feței, fără a fi nevoie de operații estetice. Pentru două săptămâni, va răspunde la numele Liz Engskov, ofițer în Marina Regală abia transferat la Unitatea 90789PK, născută la Liverpool, necăsătorită, specialistă în transmisiuni. Max insistă ca Ana să ia niște lecții de pronunție cu accent britanic. Într-unul dintre mesajele criptate, îi spuse ce anume avea de făcut în rol de cameristă, cum funcționa sistemul de securitate, ce relații trebuia să aibă cu colegii, cum să se eschiveze în cazul unor întrebări, cum să se comporte față de agenți și de invitații Grupului Steigenberger. Rămase uimită când Max o întrebă dacă știe să tragă cu pistolul sau să vorbească printr-o stație de emisie-recepție. Agentul o asigură că oricum o să treacă printr-un test eliminatoriu înainte de a participa la marele eveniment: conversație cu accent britanic, aspect fizic, dexteritate în mânuirea armei și a stației de emisie-recepție, întrebări-capcană, date despre activitatea profesională de până atunci, reacții în situații-limită, comportament în interiorul hotelului, incluzând modul cum se descurca în pielea cameristei. Dintre toate, cel mai tare o deranja faptul că trebuia să se tundă foarte scurt și să-și vopsească părul într-o

nuanță de castaniu. Max credea că asta ar ajuta-o în proporție de șaizeci la sută să-și schimbe lookul. Pe urmă, mai erau lentilele de contact colorate și alte câteva mărunțișuri ce urmau să contribuie la noua înfățișare a ziaristei.

Cineva bătu în ușă. Max Rayner avu suficient timp să închidă dosarul cu cei șaizeci și unu de militari ai Marinei Britanice, selectați pentru Operațiunea Steigenberger. Era Ben Kenneth, directorul MI6. Secretara nu se mai obosise să-i anunțe prezența, pentru că șeful avea intrare liberă în orice birou.

– Salut, Max! Cum merge treaba?

– Bine. Am ales personalul pentru hotel. Sunt cam aceiași oameni, cu două, trei figuri noi.

– Tocmai am aflat unde o să instalăm tabăra anul ăsta: în Italia, la Grand Hotel des Iles Borromees. Peisajul e superb și, drept să-ți spun, măcar pentru asta te invidiez. Am stat acolo într-un weekend, vara trecută.

Luă dosarul de pe biroul lui Max, se uită la copertă fără să-l deschidă, apoi îl aruncă la loc.

– Alte probleme?

– Ne-au dat colegii de la Mossad o informație în legătură cu posibile proteste violente la întrunirea grupului. Sunt și câteva nume. O să-i monitorizăm, să vedem dacă se confirmă.

– În regulă. Ţine-mă la curent, te rog.

Ben Kenneth plecă amintindu-i lui Max, din cadrul ușii, că era așteptat sâmbătă seara la o rață umplută, „preparată după o rețetă de pe vremea bunicii“.

Agentul deschise calculatorul și intră pe internet. Grand Hotel des Iles Borromees, un castel de cinci stele ridicat în 1861 și renovat la finele secolului al XX-lea, părea locul ideal pentru oameni de afaceri dornici să petreacă clipe de relaxare departe de priviri indiscrete. Situat pe malul lacului Maggiore și înconjurat de Alpi, hotelul avea de toate: heliport, două piscine, terenuri de tenis, teren de golf și ponton. Două legături aeriene erau la îndemâna turiștilor: aeroportul din Milano, la o oră de mers pe autostradă, și aeroportul Malpensa, la numai 45 de kilometri distanță.

Deschise din nou dosarul în dreptul lui Liz Engskov și compară poza cu cea a Kareenei Spencer, de la Enel and Young, păstrată într-un fișier pe calculator: o Ana Mladin în două ipostaze complet diferite. Ofițerul din Marina Regală semăna destul de vag cu angajatul firmei de ditribuție a produselor piscicole. Max păru mulțumit de rezultat. Îi mai rămânea un singur lucru de rezolvat: amprentele!

Între timp, Ana îi ceru lui James un concediu de odihnă de patru săptămâni, lăsându-l fără replică. Perioada se suprapunea peste evenimentul anului în redacția *Daily News* – întrunirea Grupului Steigenberger. Citise lesne dezamăgirea de pe fața directorului, fără să dea un răspuns la întrebarea din privirile lui. Ana nu obișnuia să plece de la ziar mai mult de zece zile. Chiar și atunci, făcea pe dracu'-n patru ca să trimită materiale la redacție, de parcă nu ar fi putut respira fără să-și vadă numele pe prima pagină. În cele din urmă, îi explică lui James că „resimte o anumită oboseală". Spera să-și revină lenevind undeva, complet izolată de zbuciumul urban.

Plecă în fugă la coafor, înainte ca James să-și revină din șoc. Avu o strângere de inimă când foarfeca îi intră în plete. Știa că Max nu ar fi riscat să o ia în misiune decât în condițiile impuse de el.

La Londra, își luă o cameră într-un hotel din apropierea locuinței agentului. Potrivit înțelegerii, urmau să se vadă zilnic, la o anumită oră, fără telefoane sau întâlniri în public. Pentru început, Max o supuse testului eliminatoriu. Se comportă destul de dur, făcând abstracție că nu avea de-a face cu unul dintre subalterni. La sfârșit, se chinui să repare cumva situația.

– Dacă vrei, poți să vii în MI6, cu normă întreagă după ce terminăm cu băieții de la Steigenberger. Programul e asemănător cu cel de la ziar, iar leafa ți-ar permite unele excentricități. A, să nu uit, îți stă bine cu părul scurt, domnișoară Engskov!

Zâmbi când o spuse, conștient că Ana avea mari probleme de adaptare cu noua înfățișare.

– Nu l-am mai purtat aşa de când am învăţat să desenez bastonaşe. Ai mei aveau un fix pe vremea aia: mă tundeau în fiecare sâmbătă, ca să mi se îndesească părul. Ulterior am înţeles că-i o prostie. Dacă e să rămâi chel, nu te ajută nici trei tunsori pe zi!

Se uită la mâinile ei, întorcându-şi palmele.

– Cu astea cum procedăm?

Max venise cu o mică geantă maro, din piele. O desfăcu şi scoase două benzi transparente, foarte subţiri.

– Vreau arătătorul de la mâna dreaptă.

O prinse de deget şi o rugă să nu mişte. Apoi dezlipi folia protectoare şi fixă una dintre benzi, ţinând-o presată.

– Vreo trei minute o să ai o uşoară senzaţie de arsură. Să nu te sperii.

Procedă identic şi cu celălalt deget arătător, de la mâna stângă. Folosi o lupă ca să-şi studieze „opera". Păru mulţumit de rezultat.

– E perfect!

– Sper că n-o să rămân toată viaţa cu prostiile astea pe degete!

– Nici o grijă, dispar repede cu o soluţie specială. Hai să vedem cum reacţionează la aparat.

Agentul luă din geantă cititorul mobil de amprente. Becul verde se aprinse, clipind de două ori. Pe ecranul color apăru poza lui Liz Engskov, împreună cu celelalte date de identificare: înălţime, greutate, culoarea ochilor, a părului, numărul legitimaţiei de acces, unitatea militară de provenienţă, ocupaţia în cadrul hotelului. Max îşi puse geanta lângă pat înainte de a-i da ziaristei ultimele indicaţii:

– Va trebui să fii prezentă poimâine, la ora şapte dimineaţa, pe aeroportul Fairoaks. Ştii pe unde vine?

– Mă interesez.

– Să nu întârzii! Acolo o să te aştepte un coleg de-al meu, agentul Roy Taylor. Te va recunoaşte ca făcând parte din grup cu ajutorul cititorului de amprente. Nici unul dintre ceilalţi şaizeci de ofiţeri şi subofiţeri nu provin din Unitatea

90789PK, aşa că n-o să ai ce povesti cu ei. Dacă nu ştii să răspunzi la vreo întrebare, încearcă să fii evazivă sau să invoci o stare de rău. Ai experienţă de la Turnberry! La hotel o să stai singură în cameră. O să primeşti, înainte de a te caza, pistolul, staţia de emisie-recepţie, legitimaţia şi o hârtie cu instrucţiuni. Nu încerca să dai de mine. Te găsesc eu. Peste tot o să fie instalate camere video, inclusiv în unele locuri din toalete.

– Şi acolo cum procedăm ca să-i găsim pe băieţii buni?

– O să-ţi spun mai târziu. Ar fi trei variante. N-aş vrea să te gândeşti şi la asta, pentru că oricum nu ştiu la care dintre ele voi apela. Concentrează-te asupra momentului de la aeroport. În avion poţi să-ţi iei ceva de citit, ca să nu te deranjeze nimeni.

– Unde vom merge?

– În Italia, oraşul Stresa. E vorba de un fost castel: Grand Hotel des Iles Borromees, lângă lacul Maggiore. N-ar fi rău să te uiţi pe internet, la pagina de prezentare, ca să te obişnuieşti cu peisajul.

– Deja am emoţii.

– E de înţeles. Oricine ar avea în locul tău. Sunt sigur că ai să te descurci. O să fie bine, ai să vezi. Mai ai nelămuriri?

Ziarista de la *Daily News* îşi trecu mâna prin părul scurt, deplasându-se spre geam. Încă nu ştia dacă nu îi scăpase vreun amănunt important. Se bucură în sinea ei că avea o zi la dispoziţie ca să hoinărească prin Londra. Totuşi, dacă va gafa lamentabil?

– Te-ai gândit că aş putea să clachez? îl întrebă pe Max, rămas în picioare, în faţa uşii.

– Am luat şi varianta asta în calcul. Prioritatea mea este să scapi teafără de acolo, indiferent de rezultatul misiunii. Nimeni nu va şti că Ana Mladin a călcat vreodată pe la Grand Hotel des Iles Borromees. Îţi promit! Bărbatul se apropie de Ana şi o prinse de mână, uitându-se în ochii ei.

– Nu cred că voi reuşi vreodată să-ţi mulţumesc îndeajuns. E o nebunie că am acceptat.

– Nebunia e a mea, că te-am luat cu mine! râse Ana, încercând să depăşească momentul.

45

Se trezi în toiul nopții, după un vis urât. Încercase fără succes să-și alunge gândurile negre, foindu-se în pat ore întregi. Începu să vorbească singură, cu accent britanic, ca un pacient inofensiv al unei clinici de boli psihice. Se foi prin cameră, așezând lucrurile la locul lor, așa cum urma să o facă în hotelul din Italia.

Aproape că nu se atinse de micul dejun. Ar fi vrut să uite pentru ce a venit la Londra, dar îi era imposibil. Își vedea noua înfățișare, cu tunsoarea băiețească, în orice obiect ce-i ieșea în cale, în tacâmurile de pe masă, în vitrina cu băuturi, până și în ecusonul ospătarului. Se încurajă, spunându-și că avea să iasă ca la carte: „Termină odată cu figurile astea de isterică! Nu ți se va întâmpla nimic, o să vezi! Max e prea bun!“ Chiar dacă pe moment se simțea vulnerabilă, știa că Max o veghea de undeva, transmițându-i telepatic faptul că era în deplină siguranță.

Ajunse pe aeroportul Fairoaks cu zece minute înainte de ora fixată. Îmbrăcată sport, cu o șapcă de golf și un rucsac în spate, părea o componentă a echipei olimpice de echitație. Un tânăr drăguț o întâmpină din spatele unui ghișeu, întrebând-o cu ce ar putea să o ajute.

– Pentru zborul de Italia am venit.

– A, sigur că da! Vă așteaptă colegii. Mergeți pe hol – drept înainte, a treia încăpere pe dreapta.

Câteva zeci de capete se întoarseră spre ușă când intră în sala de așteptare. Rămase stingheră în picioare, așteptând o mână salvatoare. Avu o clipă de ezitare, când ar fi vrut să plece la hotel și să lase totul baltă. Își reveni rapid după ce o abordă un brunet îmbrăcat în costum, la vreo patruzeci și cinci de ani, cu o figură suficient de dură încât să taie sticla.

– Bună! Agent Roy Taylor, MI6.

– Liz Engskov, Unitatea 90789PK.

Bărbatul scoase de la spate un cititor de amprente.

– Vă rog să vă identificați.

Ana simți cum i se urcă sângele în obraji. Încercă să-și stăpânească emoțiile puternice, întinzând degetul arătător spre aparat. Ledul verde se aprinse, semn că totul era în regulă. Agentul îi zâmbi profesional, schimonosindu-și fața într-un rânjet.

– Luați loc până plecăm. Mai sunt patru minute.

– Mulțumesc.

Distinse cel puțin trei grupuri compacte printre militarii care așteptau în sală. Erau colegi, se cunoșteau de mulți ani, iar majoritatea aveau experiența întrunirilor anterioare ale Grupului Steigenberger. Se așeză pe un scaun izolat, în încercarea de a nu atrage atenția. Un roșcat plin de pistrui pe față îi întinse mâna, luînd-o prin surprindere.

– John Hopkins! Din Cardiff.

– Liz Engskov, Liverpool.

Nu avea chef de conversație. Pe de altă parte, o atitudine sălbatică i-ar fi adus neplăceri.

– Prima dată în echipa de șoc?

Se uită la tânărul din fața ei cu o privire nedumerită, de parcă n-ar fi înțeles o iotă din întrebare.

– La personalul hotelului mă refer.

– A, da... Boboc... Am înțeles că o să fie interesant.

– Dacă nu ești obișnuită cu hotelurile de cinci stele, o săți placă. Te-au băgat la recepție?

– Da' de unde! Cameristă! Tu?

Bărbatul o privi lung. Anei îi trecu prin cap că accentul de New York a dat-o de gol. Îşi pregătise o variantă de rezervă şi pentru astfel de situaţii.

– Maestru bucătar, îşi reveni John din contemplaţie. Dacă o să fii încântată de cum gătesc, poate mă ceri în căsătorie.

Ziarista zâmbi, imaginându-se în acelaşi pat cu pistruiatul de lângă ea, pregătit să o servească, la un semn, cu tot soiul de plăcinte abia scoase din cuptor. Nu prea o încânta perspectiva. Rămase tăcută, încercând să nu atragă atenţia celor din jur. Bucătarul insistă:

– Şi la slujbă cu ce te ocupi?

Discuţia derapase pe o pantă alunecoasă. Noroc că agentul Hopkins interveni, anunţând îmbarcarea iminentă. Fură transportaţi cu un autocar până la avionul militar aflat pe pistă, gata de decolare. Ana s-ar fi aşteptat să găsească în aparatul de zbor două bănci lungi, din lemn, aşa cum remarcase prin filmele cu trupe de comando aeropurtate. Văzu surprinsă că interiorul avionului seamănă izbitor cu cel al oricărui Boeing comercial. Nu lipseau nici stewardesele, echipate în taioare cu însemne militare. Comandantul navei se prezentă, anunţând durata zborului, condiţiile meteo şi punctul terminus: aeroportul Malpensa, Italia.

Tocmai când îşi spunea că partea cea mai grea a trecut, pe scaunul de lângă ea se aşeză pistruiatul vorbăreţ. O perioadă nu-l băgă în seamă, concentrându-se asupra unei cărţi.

– Pot să-ţi amintesc eu când să dai pagina! o ironiză John, după ce îşi dădu seama că Ana ţinea romanul în braţe numai de decor.

Se uită furioasă spre bărbat, căutându-şi cuvintele potrivite. Îi trânti cartea peste picioare.

– Spune un număr de la 1 până la 300!

Bucătarul deveni brusc un copil ascultător.

– Ăăă... 212.

– Perfect. Acum, mai zi-mi un număr de la 1 la 5.

– Aha, m-am prins! Vrei să ghicești când m-am născut, în ce localitate și la ce dată mi-am pierdut virginitatea. În regulă: trei!

– Acum te rog să reții citatul ăsta: „(...) Tânăra Flowrance ieși din casă, trântind puternic ușa. Se săturase de lecțiile de morală ținute de un tată aflat mai toată ziua prin cârciumi. Nu simțea că greșise cu nimic în relația cu Patrick. Era, într-adevăr, profesorul ei de engleză, cu șaptesprezece ani mai în vârstă, dar bărbatul niciodată nu i-a dat de înțeles că ar putea să depășească o anumită graniță. Scoase telefonul mobil din geantă și îl sună (...)".

John Hopkins tot nu pricepu. Ridică din sprâncene, dând de înțeles că fenomenul îl depășește. În sfârșit, Ana hotărî să-l umilească puțin.

– Deschide te rog cartea la pagina 212. Citește cu voce paragraful trei.

Pistruiatul se conformă, nu fără a schița un gest de nedumerire.

– „Tânăra Flowrance ieși din casă, trântind puternic..."

Se opri, nevenindu-i să creadă. Paragraful din pagina aleasă de el la întâmplare era cuvânt cu cuvânt cel reprodus de Ana. Rămase cu gura căscată.

– Nu-mi arăți și mie cum ai făcut scamatoria asta?

– Pare greu de crezut, dar la mijloc nu-i nici un truc. Pur și simplu pot să-ți recit cartea din scoarță-n scoarță. E un foarte bun exercițiu de memorie, crede-mă.

Smulse romanul din mâinile lui John și se cufundă din nou în lectură. După primele zece minute de liniște, se bucură că a avut o idee bună. Bucătarul ațipi, sprijinindu-și capul de tetiera fotoliului. Nimeni nu o mai deranjă până la aterizare.

Cei aproape 50 de kilometri de la aeroport și până la hotel îi parcurse admirând peisajul pe geamul autocarului. De vreo două ori i se intersectă privirea cu cea a agentului Roy Taylor. Nu putea să-și explice de ce se simțea vulnerabilă în preajma lui. Își impuse să îl ignore cu desăvârșire.

Grand Hotel des Iles Borromees o fermecă încă de când coborî din maşină. Fură întâmpinaţi de trei agenţi îmbrăcaţi la patru ace, tunşi scurt, regulamentar. Urmă procedura clasică de identificare a amprentelor. De data asta, Ana nu mai avu aceleaşi emoţii. Primi un card de acces în camera de hotel, situată la ultimul etaj, o legitimaţie cu poza, numele şi ocupaţia, un pistol de calibru mic, introdus într-un toc din piele ce putea fi prins inclusiv la nivelul coapsei, o staţie de emisie-recepţie de fixat în ureche şi un pliant albastru, cu instrucţiuni. Unul dintre agenţi găsi că a sosit momentul să ofere explicaţii suplimentare.

– Vă rog să studiaţi cu atenţie ce scrie în pliantele pe care vi le-am dat. În jumătate de oră vă aştept în sala de conferinţe, la etajul unu. Aveţi întrebări, nemulţumiri?

Un tip blond, ale cărui hohote de râs răsunaseră în avion pe tot timpul zborului, lansă prima „bombă“:

– La piscină putem intra fără slip?

Evident, nu primi nici un răspuns. Ana îl observă pe Max, cu coada ochiului, înainte de a intra în lift. Urma să se comporte ca şi cum nu l-ar fi întâlnit vreodată.

Aveau la dispoziţie două zile ca să se acomodeze cu tot ce înseamna funcţionarea ireproşabilă a serviciilor, pornind de la curăţenie, spălătorie, room-service, restaurant, bar, întreţinerea celor două piscine, a terenurilor de tenis, a împrejurimilor. Ana luă în primire douăzeci de camere de la etajul doi. Învăţase, în principiu, să intre în pielea unei cameriste de la un hotel ultraluxos. Un italian cu o engleză aproximativă, probabil membru în Consiliul de administraţie al castelului, îi explică mici trucuri, arătându-i ce înseamnă servicii de cinci stele în accepţiunea lui. Şedinţa din sala de conferinţe o lămuri în legătură cu comportamentul faţă de invitaţi, măsurile de securitate, restricţiile cu privire la accesul personalului în anumite zone, modalitatea de comunicare cu Centrul de Comandă. Absolut fiecare mişcare, fiecare cameră terminată trebuiau raportate imediat. Programul zilnic i se păru strict, aproape ca în armată. În special deşteptarea la o oră imposi-

bilă: şase dimineaţa! Ceilalţi membri ai personalului se comportau ca în vacanţă, cu o relaxare ce li se citea uşor pe faţă.

Spre seară, Ana ieşi până pe malul lacului, luminat pe porţiunea din faţa hotelului. Agenţii de securitate se aflau deja la posturile lor, iar ceva mai departe zări doi carabinieri patrulând cu câini poliţişti. Ştia că trebuia să poarte întotdeauna legitimaţia la vedere, ca să poată fi uşor identificată. Chiar dacă bucătarul nu o mai stresa şi nici cu ceilalţi nu prea avea contacte, ar fi vrut să-l aibă pe Max în preajmă, să-i insufle siguranţă, poate şi protecţie. De dimineaţă nu îl mai văzuse.

Se depărtă puţin de zona iluminată artificial, ajungând într-un loc cu mulţi copaci. Peisajul o fură minute bune, alungându-i temerile. Stând cu fundul pe iarbă, pe marginea apei, aproape că uită pentru ce se afla acolo. Îşi închipui că era vorba despre o vacanţă-surpriză oferită de James Jordan drept recompensă pentru că l-a lăsat baltă cu materialul despre conferinţa anuală a Grupului Steigenberger.

Tresări auzindu-şi numele strigat în şoaptă. Întoarse capul şi avu câteva momente de spaimă. Nu distinse mare lucru în întuneric.

– Eu sunt, Max!

Recunoscu vocea bărbatului, dar inima continuă să-i bată cu putere. Se mai linişti abia când Max o prinse de mână, dojenind-o ca pe un copil neastâmpărat:

– Mi-ai dat emoţii, să ştii. Nu-i foarte indicat să umbli singură noaptea, departe de hotel.

– Ai dreptate, am făcut o tâmpenie. Simţeam că mă sufoc în clădirea aia. Ia spune, cum m-am descurcat până acum?

– A fost bine. N-o să stăm prea mult timp aici, că-i suficient de riscant. Îţi spun repede ce am de spus. După ce o să ajungă invitaţii, o să-ţi dau un aparat de interceptare audio. Are şaizeci de microfoane încorporate în tot atâtea bolduri, care trebuie prinse pe porţiunea din spate a reverului de la costum. Microfoanele vor fi grupate câte trei pentru fiecare dintre cele douăzeci de camere unde ai acces. Va trebui să notezi undeva corespondenţa dintre numărul camerei şi cele trei

microfoane plantate acolo, ca să ne dăm seama cui aparţine vocea. Până aici ai reţinut?

– Da, e clar. Am o întrebare: Dacă respectivul are la el mai mult de trei costume?

– Atunci va trebui să intuieşti pe care dintre ele le va folosi, deşi nu cred că va fi cazul. Mai degrabă ar putea să aibă numai două, şi atunci unul din costume va avea două microfoane. Pentru o audiţie stereo.

– Îţi arde de glume?

– Puţin...

Agentul zâmbi, încercând să destindă conversaţia.

– Aparatul de înregistrare va rămâne în cameră la tine, continuă Max. Nu va fi nevoie să umbli la el decât la început. Apeşi pe butonul „on“, după ce instalezi toate microfoanele.

– Bine, şi de unde ştim că indivizii pe care-i căutăm se vor caza exact în camerele mele?

– Nu ştim, asta-i partea proastă. Vor fi o sută douăzeci de invitaţi. Să sperăm că măcar unul dintre cei douăzeci monitorizaţi de noi are legătură cu Cercul Kagan. Am şi un plan alternativ pentru ultima zi, dacă nu ne iese pasienţa. Acum hai să ne retragem în hotel. O să plec eu primul. Noapte bună!

– Noapte bună!

Rămase din nou singură. Începu să tremure uşor, simţind vântul rece trecându-i prin bluza subţire. Se ridică după câteva minute şi se apropie de zona luminată din preajma pontonului. La mai puţin de cinzeci de metri de hotel, un agent în costum îi ceru legitimaţia, rugând-o să nu mai iasă din clădire după lăsarea serii. Adormi greu, cu nelipsitele dopuri în urechi.

46

Costumul alb de cameristă, cu fusta până deasupra genunchiului, îi provocă o stare de euforie. Își spuse că astfel îmbrăcată ar face furori la orice bal mascat. Se roti de câteva ori în fața oglinzii, aranjându-și boneta pe care-o găsea de-a dreptul caraghioasă. Ziua cea mare sosise. Invitații urmau să ajungă până la ora unsprezece dimineața. Din punctul ei de vedere, își făcuse cu brio treaba, dovadă că, la inspecția celor douăzeci de camere, nu primi nici un reproș.

Coborî la parterul clădirii, pentru micul dejun. Se lipise zilele trecute de masa altor trei „cameriste", ca să nu pară sălbatică. Veselia fetelor era molipsitoare, se distrau din orice fleac, în special pe seama scorțoșilor agenți de securitate, atât de serioși, încât deseori te umfla râsul numai privindu-i. Ana evită să glumească pe seama lor, dar nu se putu abține să nu zâmbească de fiecare dată când colegele îi luau peste picior.

După masă, reveni în cameră. Avea vedere la intrarea principală, unde deja începeau să apară mașinile negre, oficiale. Cu tot riscul, hotărî să scoată un mic aparat foto din geantă. Trase puțin colțul draperiei și apăsă de câteva ori pe declanșator, prinzându-i în cadru pe toți cei care intrau în hotel. Indiferent de reușita misiunii, își spuse că, dacă scăpa teafără, îl va face pe James să nu regrete că a lăsat-o să plece în concediu tocmai când avea mai multă nevoie de ea. La un moment dat, îl surprinse în obiectivul aparatului pe Max, ieșit

din clădire ca să stea de vorbă cu doi agenţi. Purta un costum negru, ceva mai sobru.

Potrivit instrucţiunilor, în prima zi Ana nu avea mare lucru de făcut. Invitaţii ar fi trebuit să-şi ia în primire camerele şi să se acomodeze cu locul. La ora doisprezece, era programată o şedinţă în sala de conferinţe Camelia, urmată de masa de prânz şi de primele clipe de relaxare, pe terenul de golf, pe cel de tenis, la piscină, într-un bar sau pe lac. Din păcate pentru Ana, regulile erau stricte: nu putea ajunge sub nici un pretext în preajma sălii de conferinţe, unde eventual să tragă cu urechea la ce se discută acolo. Zona ei de mişcare era clar delimitată în perimetrul celor douăzeci de camere, până la liftul destinat personalului.

Timp de mai bine de o oră, nu se plictisi absolut deloc. De după geam, reuşi peste două sute de poze, apoi se jucă pe ecranul aparatului, mărind fotografiile în încercarea de a-i recunoaşte pe unii dintre invitaţi. Se bucură când dădu peste feţele a doi directori de publicaţii despre care nu ştia să fi participat până atunci la întrunirile grupului. Îi remarcă pe ambasadorul SUA la ONU şi pe directorul Băncii Mondiale, sosiţi în aceeaşi maşină, apoi văzu figura arhicunoscută a preşedintelui companiei Fulton Petroleum. Avea timp suficient să le studieze în voie, aşa că puse aparatul în geantă şi se culcă, încercând să recupereze orele de nesomn din ultimele nopţi.

Până spre seară, pierdu vremea citind şi uitându-se la televizor, în speranţa că printr-o minune ar fi putut să vorbească din nou cu Max. Se simţea cumplit de singură şi, cu toate astea nu-şi dorea compania colegelor cameriste, ale căror râsete se auzeau la intervale neregulate. Probabil jucau cărţi, spuneau bancuri sau cine ştie ce altceva făceau în timpul liber, împreună cu doi ofiţeri ai Marinei Regale aflaţi, la rându-le, în afara programului. Adormi cu televizorul deschis şi dopurile în urechi.

Dimineaţă luă micul dejun la parterul hotelului, fără nici un chef de viaţă. Bucătarul pistruiat, John Hopkins, o salută promiţându-i o mică surpriză la cină. Îi răspunse în doi peri,

preocupată de plicul de ceai Lipton din ceaşcă. Se uită înspre fetele vesele, care nu închiseseră un ochi toată noaptea. Aveau pe masă căni imense de cafea, iar, din când în când, îşi mai turnau dintr-un termos de doi litri.

– Cum a fost prima zi la Grand Hotel des Iles Borromees? o abordă una dintre ele, o blondă vopsită, având un spate de canotoare.

– Ca să adorm, mi-a citit poveşti un agent de la Mossad, încercă Ana să brodeze ceva. Am reţinut-o pe aia cu lupul, bunica şi Scufiţa Roşie, în variantă evreiască. Pe scurt, cică Scufiţa Roşie mergea prin deşert, ca să dea de casa bunicuţei, iar lupul a surprins-o la o intersecţie, în timp ce aştepta schimbarea culorii semaforului. I-a pus cătuşele la o mână şi i-a arătat brâul de dinamită cu care era înfăşurat, ameninţând-o că vor sări amândoi în aer dacă nu-i arată drumul către casa bunicii. Scufiţa s-a conformat, şi când au ajuns la destinaţie, au dat nas în nas cu un alt lup, la fel de fioros, care o ţinea ostatică pe bătrânică. Cei doi lupi s-au înţeles din priviri şi i-au pus în vedere femeii că vor muri cu toţii dacă în maximum douăzeci şi patru de ore Scufiţa Roşie nu va interveni la Autoritatea Palestiniană, pentru recunoaşterea statului Israel. Ei bine, în punctul ăsta n-am mai rezistat şi am adormit.

Dezamăgirea se citi lesne pe feţele tuturor. Blonda împinse totuşi curiozitatea până la capăt.

– Şi agentul? A profitat de situaţie?

– Nu cred. A mâncat o cutie întreagă de bomboane uitată pe frigider şi mi-a lăsat un număr de telefon, ca să-l sun când ajung în Tel Aviv. Oricum, tipul părea simpatic. Dacă vreţi, vă dau şi vouă mobilul lui.

– Nu, mulţumim. Îi avem pe băieţii noştri din Marina Militară. S-au descurcat de minune azi-noapte, crede-mă!

– În regulă, nu insist...

Ana se ridică de la masă, îndreptându-se spre uşa de acces în holul hotelului. Auzi în spate o voce cunoscută:

– Liz Engskov?

Pentru o clipă, nu realiză că era vorba despre ea. Întoarse capul şi îl zări pe Max întinzându-i o geantă de pus pe umăr.

– Cred că ţi-ai uitat asta la recepţie, aseară.

Se uită la geantă, apoi la agent, şi înţelese. Nimic nu putea fi întâmplător.

– A, da... Mulţumesc mult, mă mir că nu mi-am uitat şi capul acolo!

Încercă să se comporte cât mai firesc, deşi emoţiile o copleşiră. Luă obiectul din mâna lui Max şi plecă, salutându-le încă o dată pe colege. Abia în cameră avu curaj să verifice: un aparat de mărimea unui minicasetofon portabil şi nişte cutii din plastic numerotate de la 1 la 20. Ultimele conţineau câte trei microfoane încorporate în simple ace cu gămălie. Ana rememoră instrucţiunile, căutând butonul „on“ de pe aparatul de înregistrare. Îşi verifică rapid ceasul: 9.10. La unsprezece urma să înceapă prima zi de lucru şi prima încercare de a planta microfoanele. Ca să-şi omoare timpul, pândi la geam, de după perdea, urmărindu-i pe agenţii de securitate. Zări un elicopter brăzdând cerul la joasă înălţime, până ateriză pe heliportul din apropierea hotelului. Doi bărbaţi coborâră imediat ce elicele rămaseră nemişcate. Îi urmări prin obiectivul aparatului foto şi le făcu trei poze nu tocmai clare.

Potrivit regulamentului, cu zece minute înainte de începerea programului de curăţenie, trebuia să-şi fixeze în ureche casca de emisie-recepţie. Legătura cu Centrul de Comandă era obligatorie. Urma să i se comunice când se eliberau camerele, iar, dacă unul dintre invitaţi se întorcea pe nepusă masă, Ana trebuia să afle cu cel puţin două minute înainte, ca să lase totul impecabil în urmă. Zecile de camere video minuscule care împânzeau holurile clădirii, greu de remarcat la o privire superficială, înregistrau orice mişcare, fiind monitorizate de cinci agenţi aflaţi într-un birou special, amenajat la câţiva paşi de recepţie.

Ana primi „verde“ în cască. Împinse până la lift căruciorul cu prosoapele, lenjeria de pat şi ustensilele de curăţat. Un etaj mai jos, găsi prima cameră. O deschise cu un card de acces,

lăsând căruciorul lângă ușă. În mai puțin de zece minute, își termină treaba și scoase dintre prosoape o cutie cu microfoane. Bărbatul avea două costume în șifonier. Unul dintre ele urma să fie dotat cu o sonorizare stereo. Ana înfipse acele, apoi își notă în carnețel combinația de numere, așa cum i-a spus Max: 1-312. Două incidente îi opriră inima-n loc ceva mai târziu. Avu un moment de spaimă când ieși din camera 317 și aproape că se ciocni de Roy Taylor, agentul de pe aeroportul londonez. Tocmai se pregătea să scoată de sub prosoape a șasea cutie cu microfoane. Își duse mâna la piept, respirând profund.

– M-am speriat groaznic! Credeam că s-a întors tipul care-i cazat aici.

– Îmi pare rău că v-am speriat. E inspecția obișnuită, de dimineață.

– Nu-i nici o problemă. Mă obișnuiesc mai greu cu spațiile astea imense din castel. O zi bună!

– La fel.

Dintr-un motiv sau altul, figura agentului Taylor îi inspira în continuare teamă. N-ar fi vrut să-l aibă prin preajmă nici măcar în poză. Îl urmări din pragul ușii până când bărbatul dădu colțul. Câteva minute mai târziu, trecu din nou prin mari emoții. Exact când își băgă nasul într-un șifonier din altă cameră, auzi în căști ordinul de părăsire urgentă a zonei. Rămase totuși acolo, ca să înfingă microfoanele. Se intersectă la ușă cu un ochelarist cărunt, ceva mai scund decât ea. Își ceru scuze, în timp ce dispecerul de la Centrul de Comandă o muștrului serios, atenționând-o să respecte întocmai indicațiile.

Puțin după ora-limită, ieși din ultima cameră. O bifă în carnețel și se retrase spre lift, împingând căruciorul. Spera să nu fi greșit. Ar fi fost oricum prea târziu ca să repare eventualele gafe. Apăsă butonul de pornire a înregistrării și puse aparatul între haine, în dulap. Microfoanele urmau să transmită primele semnale de îndată ce percepeau un zgomot de o anumită intensitate.

Tot ce-i rămânea de făcut era să aştepte şi să spere că nu se zbătuse în zadar. Se trânti pe pat, epuizată psihic. Râsetele colegelor îi făcură o poftă nebună de whisky. Nu mai suporta singurătatea şi stresul. Închise uşa în urma ei şi ciocăni alături timid, de câteva ori. Cu greu, apăru în prag blonda lată în umeri, care îi zâmbi, invitând-o înăuntru.

– Fetelor, să nu-mi spuneţi că nu aveţi whisky, că fac moarte de om!

– Glumeşti? îi replică o tipă puţin „afumată". Păi unde te crezi, la mânăstirea de maici? Toarnă-ţi singură într-un pahar!

Nu aştepta o a doua invitaţie. Luă sticla de lângă pat şi îşi puse cât să se simtă bine.

47

Ana se trezi bine-dispusă, fericită că nu mai avusese coşmaruri. Imediat după micul dejun, îşi luă căruciorul în primire şi deschise o primă cameră. Urma să verifice dacă şi câte dintre costumele monitorizate au fost îmbrăcate în acea dimineaţă. Rezultatul părea încurajator: paisprezece! Acolo unde găsi câte două microfoane la acelaşi sacou, lăsă numai unul, iar pe celălalt îl înfipse în haina purtată de individul respectiv cu douăzeci şi patru de ore în urmă. La fel urma să procedeze în ultima zi a conferinţei, în speranţa ca măcar unul dintre cele trei microfoane să circule prin hotel. După ce termină operaţiunea, reveni în cameră şi se uită la aparat. Ledul roşu clipea, semn că înregistrarea decurge normal. Max o rugase să-l contacteze numai într-un singur caz: dacă becul roşu nu se aprindea.

Cea de-a doua zi a conferinţei Grupului Steigenberger trecu fără ca Max să dea vreun semn. Îl zări abia spre seară, fugitiv, în timp ce se îndrepta către intrarea principală a hotelului. Ar fi fost o greşeală majoră să încerce să-l abordeze sau să iasă după el, în speranţa că s-ar fi intersectat pe undeva prin preajma clădirii. Zona era înţesată de agenţi de securitate şi de aparate de detectare prin infraroşu.

Discuţiile cu colegele cameriste îi mai tăiară din emoţii. La un moment dat, uită de accentul englezesc şi una dintre fete o întrebă, nedumerită, de unde i se trage „dialectul“

newyorkez. Mormăi ceva despre trei ani petrecuţi în Statele Unite, unde are un unchi bogat.

Ultimele două zile ale întrunirii grupului fură extrem de plicticoase pentru Ana. Regulamentul strict nu-i permitea să umble aiurea prin hotel şi nici să iasă din clădire. Se mulţumi să citească, să stea de vorbă cu colegele la masă, să privească pe geam şi să facă poze. Pe Max nu-l mai văzu deloc. Ultima noapte la Grand Hotel des Iles Borromees se lăsă cu o minipetrecere a personalului, într-o sală de la ultimul etaj, simultan cu balul organizat la parter în onoarea oaspeţilor. Băutura şi mâncarea din belşug animară repede atmosfera, ofiţerii Marinei Regale dovedindu-se profesionişti inclusiv pe ringul de dans. Reuşi să se împrietenească, la un pahar de whisky, cu doi dintre ei, care, la sfârşit, aproape că se încăierară. Fiecare trăia cu impresia că avea drepturi depline asupra recentei cuceriri, în timp ce Ana se distra de minune, nevenindu-i să creadă că ajunsese motiv de dispută între doi masculi puţin chercheliţi. Până la urmă, îi împăcă pe amândoi, sărutându-i pe obraz înainte de a merge la culcare. Spera să scape de emoţii în curând.

Invitaţii ar fi trebuit să plece imediat după masa de prânz. Ultima incursiune în cele douăzeci de camere îi dădu Anei ocazia să recupereze mare parte dintre microfoane. Celelalte aveau să rămână înfipte în sacouri, până când proprietarii îşi vor da hainele la curăţat sau vor renunţa pur şi simplu la ele. Se uită la ceas, după ce ieşi din camera 325. Era puţin în întârziere, aşa că împinse brutal căruciorul cu prosoape până la următoarea uşă.

Un parfum plăcut, cu iz de mosc, îi pătrunse în nări. În general, nu avea foarte multe de aranjat. De data asta, trebui să culeagă două sticle de vin aruncate pe podea şi nişte ambalaje de la pungile cu alune. Bărbatul lăsase patul vraişte, iar câteva haine atârnau neglijent pe spătarul fotoliului. Le luă ca să le aranjeze în şifonier. Printre ele găsi două sacouri Armani „cu sonorizare“. Desprinse microfoanele, pregătindu-se să le pună în cutie, când simţi că nu e singură în încăpere. Întoarse capul

cu un tremur nervos. Agentul Roy Taylor o privi rece, ca de obicei. Intrase pe ușa larg deschisă, fără să-și anunțe prezența.

– M-am speriat groaznic! reușì să bâiguie Ana, scăpând din mână unul dintre boldurile pe care nu apucase să le ascundă.

Bărbatul sesiză că privirea cameristei urmărește traiectoria obiectului. Se oferi să o ajute, aplecându-se. Aceeași mișcare o făcu simultan și Ana, astfel că dădură cap în cap, nu foarte tare. Roy Taylor prinse boldul cu două degete, scuzându-se. Înainte de a-l ridica, auzi un țiuit ca de bruiaj. Zgomotul venea din buzunarul de la propria haină, unde își ținea dispozitivul mobil de identificare a amprentelor. Scoase aparatul, apropiindu-l și mai tare de banalul ac cu gămălie. Ţiuitul se intensifică, semn clar al unei interacțiuni ciudate. Agentul ridică boldul la nivelul ochilor și îl studie atent, lângă geam. Gămălia argintie, de mărimea unui bob de orez i-ar fi putut oferi un răspuns.

– Poți să-mi spui unde ai găsit acul ăsta? o întrebă pe Ana, fără să-și ia ochii de la minusculul obiect.

„Uite că până la urmă am dat-o în bară, rău de tot!“ își zise femeia, încercând să găsească o explicație salvatoare. Deschise gura, fără să apuce să scoată vreo silabă. Max apăru în mijlocul camerei, având grijă să tragă ușa în urma lui.

– S-a întâmplat ceva, Roy?

Agentul Taylor se uită mirat la șeful său. Probabil că Max îl urmărise prin intermediul camerelor video de pe holuri.

– Da, cred că avem o problemă. Colega Liz Engskov e pasionată de ultimele descoperiri în domeniul tehnologiei de ascultare.

Îi dădu lui Max microfonul, urmărind cu atenție reacțiile femeii. Ana înghețase de spaimă. Nici măcar nu clipea. Se lăsă ușor pe marginea patului, gândindu-se la cum avea să se distreze după gratii în următorii douăzeci de ani. Un icnet scurt, apoi un mic cutremur o speriară și mai tare. Privi în spatele ei, unde Max rămase cu pistolul în mână, aplecat peste corpul inert al agentului Roy Taylor.

– Ai niște bandă adezivă? o scoase Max din starea de contemplație.

– Am văzut o rolă în magazie. Să mă duc după ea?

– Da. Şi încă repede!

Încercă să nu grăbească pasul pe hol, pentru a nu atrage atenţia. Când reveni în cameră, Max îi smulse din mână banda şi începu să-l lege strâns pe colegul său, lungit pe pat, cu faţa în jos. În câteva secunde agentul Taylor arăta ca un balot, cu braţele şi picioarele imobilizate, având o bucată de bandă lipită în dreptul gurii.

– Ajută-mă puţin să-l ducem la baie.

Reuşiră să-l pună în cada de la duş, unde Max găsi o ţeavă din inox numai bună pentru a-l ţine nemişcat. Se întoarse apoi spre Ana şi încercă să o liniştească:

– Dacă nu o să mai fii atât de încordată, o să iasă bine. Va trebui să ne mişcăm repede. Te duci în camera ta şi iei aparatul de înregistrare, apoi te schimbi în haine civile. Să-ţi ţii legitimaţia la vedere. În cinci minute, ne întâlnim jos, la recepţie. Dacă te întreabă cineva, îi spui că te-am chemat eu. În regulă?

– Da. Sper să mă descurc, de data asta...

Max socoti că e o chestiune de noroc dacă Taylor avea să fie descoperit în următoarele zeci de minute sau abia peste o oră, când invitaţii urmau să părăsească hotelul. Totul depindea de bărbatul cazat în camera aceea.

Urcă într-un Rolls negru rezervat şefilor din comandamentul de securitate. În dreapta lui, Ana zâmbi forţat, stăpânindu-se să nu-i dea lacrimile. Ar fi vrut să dispară în momentul ăla, pur şi simplu să se volatilizeze. Nu numai că intrase în bucluc, dar acum şi Max era într-o mare belea.

– Nu ştiu dacă o să mă ierţi vreodată pentru prostia de azi, îi spuse în timp ce bărbatul porni maşina.

– E o tâmpenie să te învinovăţeşti. A fost vorba de ghinion, atâta tot. Şi te rog să nu mai aminteşti de chestia asta. Hai să vedem mai bine cum putem scăpa teferi.

– Ai vreo idee?

Agentul nu-i răspunse. Opri la prima barieră, salutându-i pe cei doi agenţi care o priviră circumspect pe Ana.

– Trebuie să o duc până la spitalul din Stresa, le explică Max, citind întrebarea pe feţele lor. Mă întorc într-o oră.

Închise geamul de la portieră și își continuă drumul. De alte două baraje trecu fără să oprească, răspunzând din mers salutului colegial. Se uită la ceas și apăsă pe accelerație. Cu puțin efort și cu noroc cât carul, puteau ajunge la Milano înainte să dea cineva alarma la Grand Hotel des Iles Borromees. „Iar de acolo, Dumnezeu cu mila", își spuse Max, gândindu-se că tocmai și-a încheiat prodigioasa carieră în MI6, din cauza căreia se despărțise de Charlize și Nicole.

– Măcar să nu fi fost totul în zadar, se trezi vorbind. Ai luat chestia aia de înregistrat?

– Da, e în geantă.

De când plecase de la hotel, pe Ana o măcina o problemă. Nu știa dacă era momentul potrivit să primească lămuriri. Încercă totuși:

– Știam că monitorizezi orice mișcare din hotel. Nu v-a văzut nimeni când ați intrat în camera aia, pe tine sau pe agentul Taylor?

– Nu cred. Am folosit o înregistrare video cu holul tău, filmată în a doua zi a conferinței. Probabil că și acum apari pe undeva pe-acolo, muncind de zor. Iar agentului de la Centrul de Comandă i-am găsit o altă treabă. Sper să nu se prindă careva.

Ajunseră în orașul Stresa, unde Max renunță la mașina neagră și luă una închiriată. La mai puțin de zece minute de Milano, un echipaj al poliției italiene îi făcu semn să tragă pe dreapta. În mod normal, ar fi avut toate motivele să-i ignore pe carabinieri și să accelereze la maximum, într-o încercare disperată de a scăpa de ei. Instinctul îi spuse că trebuie să renunțe la idee. Unul dintre polițiști îi ceru actele, apoi îl atenționă că depășise viteza legală și urma să primească o amendă. Max scoase o legitimație și i-o arătă de la distanță.

– Agent special Max Rayner. Credeți că putem trece peste formalitățile astea?

Polițistul aruncă o privire pe legitimație, apoi îi zâmbi larg.

– Nici o problemă. Drum bun și atenție la accidente!

Porni în trombă, uitându-se din nou la ceas. Câteva minute, Ana nu fu în stare să scoată o silabă. Abia când zări

primele clădiri din Milano îşi luă inima-n dinţi şi ceru explicaţii:

– De ce-ai făcut asta?

Max se prefăcu incapabil să priceapă.

– Ce anume?

– Păi, trebuia să-i dai numele şi ocupaţia? Mai bine ne predăm din proprie iniţiativă.

– Am fi pierdut un timp important aşteptând ca poliţistul să completeze procesul verbal. Riscam să auzim prin staţie cum primeşte semnalmentele noastre, fără să putem reacţiona. Oricum Milano e printre primele locuri unde ne vor căuta. Hai să lăsăm maşina pe undeva şi să mergem cu autobuzul. Am uitat să te întreb, ai fost vreodată pe aici? Ai prieteni, rude?

– Nu. Ar fi trebuit?

– Nu neaparat. Ceva bani?

– Pe card, o mie şi ceva de dolari.

– Acum apari drept Liz Engskov. Te-am rugat să pui la loc sigur actele vechi, pe numele Ana Mladin. Le ai la tine?

– Da, le-am cusut în căptuşeala genţii.

– O să renunţi la lentilele de contact. Mergem în bazar să-ţi cumperi o perucă, alte haine şi nişte ochelari cu lentile din plastic. Uite, ia sticluţa asta şi toarnă câte trei picături pe degetele arătătoare, ca să ţi se şteargă amprentele lui Liz Engskov.

– Ai idee pe unde o să înnoptăm?

– Tu o să mergi la un hotel oarecare. Eşti ziarista Ana Mladin, de la *New York Daily News*, şi faci un reportaj despre echipa de fotbal Inter Milano. Nu m-ai văzut în viaţa ta, n-ai călcat niciodată pe la Grand Hotel des Iles Borromees...

Ana nu se aştepta la un astfel de deznodământ al aventurii vieţii ei.

– Atât de simplu? Gata, te-am ajutat, am riscat totul, şi acum fiecare cu treaba lui?

Agentul opri maşina, o rugă să lase actele lui Liz Engskov în torpedou, apoi coborâră amândoi. Merseră pe jos o bună bucată de drum, fără ca bărbatul să spună ceva. La un moment dat, Max se aşeză pe o bancă, într-o staţie de autobuz.

– Îmi ceri imposibilul, Ana. Dacă ne despărţim acum, tu pleci la New York, iar băieţii nu te vor găsi în veci după poza şi amprentele lui Liz Engskov. Nici nu-ţi poţi imagina ce tărăboi o să iasă după ce-or să descopere microfoanele alea... Departamentul de Securitate al Statelor Unite, FBI, CIA, Serviciul Secret, MI5, MI6, Mossadul, toate agenţiile de informaţii văzute şi nevăzute vor încerca să dea de noi. Şi, credemă, au toate mijloacele să o facă...

– Dacă totuşi îşi dau seama că Ana Mladin a fost în hotel, şi nu Liz Engskov?

– Nu văd cum. Doar dacă le spui tu!

Ziarista de la *Daily News* rămase pe gânduri. Hotărî să joace tare, mizând pe elementul-surpriză.

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Dar să nu mă cerţi! Promiţi?

Se uită în ochii lui Max fără să-şi dea seama ce e în sufletul lui. Bărbatul încuviinţă din cap.

– În afară de noi doi, mai există cineva la Grand Hotel des Iles Borromees care ştie că sunt ziaristă în New York. Nu i-am dat detalii, n-am pomenit nimic de tine. Mă simţeam extrem de singură într-una dintre serile trecute, am băut câteva pahare de whisky... A luat totul în glumă, dar acum, că s-au întâmplat toate astea, s-ar putea să-şi amintească.

Pentru prima dată, avu senzaţia că devine mică, mică de tot, strivită de privirea lui Max. Încercă să reziste presiunii, punând ochii în pământ.

– Ştiu, am făcut o prostie cât mine de mare...

Se ridică de pe bancă, dând să plece. Max o prinse de mână.

– Spune-mi, cine-i persoana?

– John Hopkins. Bucătarul.

– Cum nu se poate mai bine! Bănuiesc că i-ai împărtăşit câte ceva şi din experienţa ta culinară: prăjitură Steigenberger cu sirop Kagan şi cremă Derancourt!

Numai ironia lui Max îi mai lipsea ca să înceapă să plângă. O făcu, jucându-şi rolul până la capăt. Nu mai putea să dea înapoi, ar fi devenit ridicolă. Trebuia să-l convingă să o ia cu el.

– Bine, nu mai plânge te rog! Hai să vedem cum o rezolvăm. Să mergem, deja am trecut de ora critică.

Se schimbară complet în cabinele de probă ale unui magazin de cartier. Max renunţă la costum în favoarea blugilor, asortaţi cu un sacou din catifea reiată. La rândul ei, Ana îşi găsi peruca potrivită, cu părul castaniu, tuns impecabil până deasupra umerilor. Ochelarii cu lentile din plastic îi dădeau un aer de secretară, aşa că Max îi sugeră să se îmbrace cu fustă şi pantofi cu toc, apoi merse până la raionul de cosmetice. Reveni cu două cutii în mână şi o întrebare cât se poate de clară:

– Ai vopsit vreodată un bărbat?

– Nu. Dar nu văd care-i diferenţa.

– Diferenţa e că eu sunt foarte pretenţios, fac urât dacă mi se vede un singur fir de păr alb.

– O să încerc să fiu la înălţime...

Agentul se scuză, rugând-o pe Ana să îl aştepte cât timp vorbeşte la un telefon public. Reveni rapid şi îi spuse că, într-un sfert de oră, o să apară un amic de-al lui, Paolo, cu un Fiat Punto albastru.

– E un tip adevărat, n-ai cum să te plictiseşti cu el, îi explică Max. L-am cunoscut în urmă cu cinci ani, la Londra. Are o mică afacere, un atelier de reparaţii auto. Ai să vezi, o să-ţi placă!

Buna dispoziţie şi entuziasmul italianului Paolo Montella picară la ţanc. Bărbatul reuşi să-i facă să râdă, spunându-le cele mai recente bancuri deocheate despre prim-ministrul Pietro Panucci. După masă, Ana nu se putu abţine să nu remarce, în absenţa gazdei, cât de bine o duceau micii afacerişti din Italia: vilă cu două etaje, trei maşini de lux în curte, piscină, zonă rezidenţială plină de verdeaţă.

– Se descurcă bine amicul tău! Toate maşinile din Milano vin la atelierul lui?

– A, e numai o aparenţă. Paolo provine dintr-o familie bogată. Părinţii i-au cumpărat vila, cadou de majorat.

– Aha... Ai mei mi-au luat un tort cu mere, din câte îmi aduc aminte.

Fără lentile de contact, dar cu perucă şi ochelari de vedere, Ana se aşeză lipită de perete, aşteptând ca Max să apese pe declanşatorul aparatului foto. Acum aducea foarte puţin cu Liz Engskov, păstrând câteva din trăsăturile Anei Mladin. După o jumătate de oră, schimbară rolurile. Agentul păru mulţumit de noua lui înfăţişare, cu părul blond şi mustaţă şaten-deschis. Ieşi singur în oraş şi se întoarse abia spre seară, cu două paşapoarte nou-nouţe în buzunar.

– Din momentul ăsta, te cheamă Linda Grace, cetăţean american, născută în Dallas. Studiază informaţiile din paşaport şi încearcă să le memorezi.

– Şi tu?

– Danny Lee, tot american. Bărbatul se uită în ochii ziaristei, încercând să o pregătească pentru ce avea să urmeze. Ana, trebuie să înţelegi un lucru vital. Începând de mâine, o să călătorim separat. Altfel, nu avem nici o şansă să trecem neobservaţi, crede-mă! S-a pus în mişcare un întreg mecanism, cu mii de agenţi, informatori, poliţişti, poate chiar sisteme de urmărire prin satelit. Oamenii ăştia nu-s deloc amatori!

– Vrei să spui că singură voi reuşi să mă descurc mai bine decât aş face-o împreună cu tine? Nu înţeleg de ce nu m-ai lăsat să plec în urmă cu câteva ore...

– Stai puţin, nu te ambala! Ne vom despărţi formal, în sensul că voi fi la câteva zeci de metri distanţă în spatele tău. Stabilim zilnic un itinerar şi de fiecare dată o să ne întâlnim undeva departe de privirile indiscrete.

– Dacă altfel zici că nu se poate...

– E mult mai bine aşa. Până una-alta, mă aşteaptă o noapte albă. O să verific aparatul cu înregistrările de la hotel, să văd dacă nu cumva am muncit degeaba.

– Te ajut şi eu!

– Nu vreau să fii obosită mâine.

– Crezi că o să pot dormi gândindu-mă la ce-i în cutia aia?

– Bine. Fă-ţi o cafea tare înainte. Şi mie un ceai verde, te rog!

Ana prepară singură băuturile în bucătăria lui Paolo Montella şi, când reveni în cameră, îl găsi pe Max cu căştile pe urechi, scriind ceva într-un carneţel. Agentul făcu o pauză.

– Uite, ia şi tu o cască, un pix şi nişte foi. Sunt înregistrările cu tipul din camera 321. Cum ţi se pare ceva interesant, notezi imediat, eventual mă întrebi dacă ai neclarităţi. Cu butoanele astea poţi opri înregistrarea, poţi derula înainte şi înapoi. Limpede?

– Ca apa de izvor!

– Atunci, spor la treabă!

– Şi ţie!

Puţin după miezul nopţii, stresul şi oboseala începură să-şi facă efectul. Ana nu mai reacţionă nici măcar la cafea. Ochii i se închideau şi se văzu nevoită să dea sonorul la volum maxim ca să rămână concentrată. Apucase să termine înregistrările abia cu doi dintre invitaţii grupului. Discuţiile o solicitau, ţinând-o tot timpul încordată, în aşteptarea unui cuvânt magic. Îi trecu prin cap că ar avea material pentru prima pagină a ziarului timp de câteva luni bune. Însă nu asta urmărea.

După alte două ore, îşi scoase căştile şi îl rugă pe Max să facă la fel. Se simţea epuizată.

– Cum merge la tine? îl întrebă pe agent, sperând ca bărbatul să-i dea primele veşti încurajatoare.

– Deocamdată, nimic. Luări de cuvânt în Sala de conferinţe Camelia, mici bârfe la un pahar de whisky, convorbiri telefonice lipsite de substanţă, plus agenda de lucru pe anul viitor. La tine?

– Cam la fel. Pe undeva e normal, doar au stat împreună!

– Da... Ştiu că unii dintre ei au format mici grupuri de lucru. Acolo ne interesează să vedem ce s-a întâmplat. Cred că începând cu o doua zi de înregistrări o să fie mai palpitant.

– Ar fi minunat, că altfel îmi tai venele!

Ana îl bifă în următoarele două ore pe cel de-al treilea individ monitorizat, fără să-şi noteze ceva interesant. Nu voia să conceapă nici în ruptul capului că printre cei douăzeci nu se află măcar un personaj dubios.

Pe la patru dimineața, Max socoti că i-au mai rămas opt înregistrări mari și late. Trase cu ochiul la Ana, întrebându-se dacă va reuși vreodată să se revanșeze față de ea. Considera că are o groază de calități, oricum, mai multe decât și-ar fi imaginat atunci când a remarcat-o prima dată. Nu putea să nu o compare cu Charlize. Erau firi diferite, cu personalități distincte, foarte puternice. Dacă prin absurd i-ar fi fost dat să aleagă între ele, probabil că ar fi apelat la ruletă. Ana ridică ochii și îl surprinse privind-o. Apăsă pe butonul de oprire a înregistrării.

– S-ar putea să fi dat peste ceva. Uite, ascultă și tu!

Derulă, socotind cam de pe unde ar începe pasajul notat în carnețel cu câteva clipe înainte, apoi îi dădu căștile lui Max. Primele cuvinte nu-i spuseră nimic: „O să vezi, Frank, nu va fi deloc ușor cu președintele Abdolkarim. Din informațiile mele, reiese că tipul s-a supărat și vrea să deschidă bursa de la Teheran. *A doua voce:* „Aveam o înțelegere cu el. Dacă n-o respectă, își asumă riscurile". *A treia voce:* „Nu putem interveni direct. Am mai discutat asta". *A doua voce:* „Există acea rezoluție a Consiliului de Securitate al ONU. O putem folosi, în paralel cu niște atentate bine țintite..." *A patra voce:* „Apropo de atentate, am avut mare noroc de omul nostru din Riad. Ceva a scârțâit, nu trebuia să se ajungă până aici". *A doua voce*: „Da, m-am interesat și eu. A fost o informație prost coordonată. I-am atras atenția lui Ernie să nu se mai întâmple. Important e că Donald a închis dosarele". *A cincea voce:* „Ce facem cu noua conductă din Rusia?" *A doua voce:* „Deocamdată așteptăm. Am înțeles că s-a negociat cu Beijingul ca plata să se facă în dolari. Trebuie să insistăm să rămână bătută în cuie (...)".

Max își scoase căștile și se uită în notițele Anei. Înregistrarea provenea de la tipul cazat în camera 324.

– Generalul Frank Bowles! exclamă agentul, vizualizând din memorie lista cu cei douăzeci de indivizi ale căror discuții fuseseră interceptate.

– Cine mai e și ăsta?

– E omul de încredere al preşedintelui la Pentagon. Nu se trage nici un foc de armă în afara Statelor Unite fără ştirea lui.

– Şi ce crezi despre chestia aia cu Riadul?

– Mi se pare că trimiterea e foarte precisă. Se referă la omul pus să-l lichideze pe Farid Jahani.

– Aşa am presupus şi eu. Cu alte cuvinte, băieţii ăştia din Grupul Steigenberger sunt responsabili pentru cel puţin un asasinat. Nu înţeleg de ce-or fi spus că „nu trebuia să se ajungă până aici".

– Probabil s-au gândit că au riscat inutil amânând execuţia lui Farid.

Ana se uită din nou pe notiţe, încercând să scoată în evidenţă toate elementele lipsite de echivoc.

– Putem spune că generalul de la Pentagon, împreună cu amicii lui, nu-s deloc străini de atentatul de la Washington.

– Cam aşa ceva.

– Mai apar două nume: Ernie şi Donald. O fi vorba de preşedintele Reavis?

– Înclin să cred că da. Iar Ernie poate fi directorul FBI, Aller.

– Nu-i cam fantezist să-i implicăm şi pe ei în ceea ce pare a fi complotul mileniului?

– E o ipoteză de lucru... Nu rezultă foarte clar, din discuţii, că Reavis a închis dosarele *ştiind* că adevăraţii vinovaţi sunt bine mersi. Mai degrabă apar semne de întrebare în legătură cu directorul FBI.

– Dacă stau şi mă gândesc, în presă s-a vehiculat scenariul ăsta, cu preşedintele Reavis. Mi s-a părut o aberaţie. Ai găsit vreo referire la atentatul de la mall?

– Nici una. Tu?

– Nici eu. Dar au mai rămas câteva înregistrări. Poate avem noroc...

Epuizată după o noapte de muncă istovitoare, Ana îşi termină treaba la zece şi jumătate dimineaţă, cu câteva minute înaintea lui Max. Bănuia că nici agentul nu reuşise să mai găsească altceva. Se culcară fără să poată trage vreo concluzie.

48

Se trezi cu Paolo Montella lângă patul ei. Dormise îmbrăcată, așa că prezența italianului nu i se păru deplasată. Bărbatul avea în mână o ceașcă de cafea fierbinte, pe care tocmai se pregătea să o lase pe noptieră.

– Scuzați-mă, n-am vrut să deranjez. Mă gândeam că o cafea ar putea pica bine după câteva ore de somn.

Ana se frecă la ochi uitându-se pe fereastră. Încă era ziuă. Spuse ceva neinteligibil, apoi zări, ca prin ceață, o brățară argintie la mâna lui Paolo.

– Cât e ceasul?

– Puțin trecut de șase.

– Max s-a sculat?

– De două ore. Masa e pregătită. Dacă vrei să mai dormi, te așteptăm, nu-i nici o problemă.

– Nu, vin și eu în cinci minute. Mi-e cam foame.

Se spălă pe dinți cu periuța din geantă! Resimțea starea de oboseală în tot corpul.

Îi surprinse pe cei doi bărbați discutând aprins. Paolo Montella avea în față o băutură tare și trăgea cu nesaț dintr-o țigară, în timp ce Max sorbea dintr-o ceașcă de ceai.

– Salutare! Ce fac băieții?

– Oooo, ne-am trezit, în sfârșit! exclamă italianul, bucuros că poate vorbi din nou la volum maxim. Ai picat la fix. Mai aveam puțin și ne luam la bătaie.

– De ce, nu ajunge mâncarea pentru toţi?

– Ba da, mai şi rămâne. Ne-am contrazis în legătură cu o problemă. Eu îţi dădeam 27, cel mult 28 de ani, în timp ce Max miza pe o cifră mai mică.

– V-aţi găsit de la ce să vă luaţi! Max ştie foarte bine când m-am născut. Mi-a văzut paşaportul.

– N-am fost atent la amănuntele astea, îi replică agentul. M-a furat fotografia.

– Sigur că da! Din păcate, pe paşapoarte nu se acceptă poze în costum de baie, şi nici eu nu mai arăt ca acum zece ani. Mi se pare mie, sau vouă nu vă e deloc foame?

– Imediat vine băiatu'! o asigură gazda, îndreptându-se spre bucătărie cu ţigara în gură.

De mult timp Ana nu mai mâncase cu atâta poftă. Totul i se păru din cale-afară de bun, inclusiv desertul, un profiterol imens cu trei sortimente de îngheţată. Nu se putu abţine să nu-i facă un compliment lui Paolo.

– Am senzaţia că italienii din New York şi-au uitat acasă cărţile de bucate înainte de a emigra.

Paolo Montella îi zâmbi, evident satisfăcut.

– Apropo de gastronomie, cineva spunea că succesul înseamnă să mergi din eşec în eşec fără să-ţi pierzi din entuziasm. Se pare că omul a avut dreptate. Eşti prima care-mi laudă talentul de bucătar. Te aştept oricând la Milano. Numai să-mi dai un telefon cu o jumătate de oră înainte, ca să am timp să comand la restaurantul de vizavi.

– Sper că e o glumă, nu? Mă refer la chestia cu restaurantul.

– Deloc! Băieţii chiar se pricep...

– Bine, rămâne aşa atunci. Ce vreau să te rog, ai prin preajmă vreun calculator conectat la internet?

– Cum să nu! Când ai nevoie, îmi spui.

– Aş merge acum. Şi mulţumesc încă o dată pentru masă, a fost minunată!

Se instală în faţa calculatorului la biroul de lucru al lui Paolo, într-o mică încăpere situată undeva la mansardă. Lumina naturală pătrundea printr-un geam oblic, cât jumătate

din tavan. Intră pe internet ca să-și verifice mesajele. Nu o mai făcuse de cel puțin o săptămână. Era complet ruptă de exterior, fără nici o informație despre evenimentele din ultimul timp. Citi cu plăcere un e-mail de la James Jordan, care îi ura concediu plăcut, asigurând-o că toată redacția îi simte lipsa. Ignoră cele câteva zeci de mesaje publicitare și, la un moment dat, dădu peste un cuvânt care-i acceleră pulsul: „Steigenberger". Aproape că uitase de Domnul Lucky. Ca de obicei după fiecare conferință anuală a grupului, personajul misterios îi furniza informații în exclusivitate. De data asta, dintr-un motiv sau altul, decalase termenul cu câteva zile. Din păcate, nu avea pe calculatorul lui Paolo programul de decriptare.

Ana își spuse că, în sfârșit, o să poată verifica acuratețea informațiilor trimise de Domnul Lucky. Acum știa cam tot ce s-a discutat la Grand Hotel des Iles Borromees, inclusiv pe la colțuri, la nivel de bârfă. Curiozitatea o făcu să deschidă totuși mesajul. Spre surprinderea ei, nu găsi nici o poză atașată, ci numai câteva cuvinte: „FB – Conferință NATO, Brașov – România, 2–3 iunie". Numele localității Brașov îi provocă amintiri dintre cele mai plăcute. Se întrebă dacă nu cumva era o glumă proastă a Domnului Lucky sau vreun text criptat prin cine știe ce metodă. Ce legătură putea să aibă Grupul Steigenberger cu respectiva conferință NATO? Și, mai ales, de ce era atât de importantă, încât să țină loc concluziilor desprinse după întrunirea grupului?

Tastă adresa de internet a organizației militare transatlantice, www.nato.int. Într-adevăr, un anunț plasat în colțul din dreapta sus oferea amănunte despre summitul NATO ce urma să aibă loc în România, la Poiana Brașov, o stațiune montană de lângă orașul Brașov. Pe lista participanților figurau miniștrii apărării din țările membre NATO. Delegația americană părea a fi cea mai numeroasă. Ana îl remarcă pe secretarul de stat Jimmy Riley și, două rânduri mai jos – surpriză! –, pe generalul Frank Bowles. Adică exact persoana care probabil că știa dedesubturile atentatului de la Washington, poate și ale celui de la Manhattan Mall. Primele două litere din mesaj,

FB, coincideau cu inițialele lui Frank Bowles. Să fie vorba de o simplă coincidență, sau Domnul Lucky chiar asta urmărise, să-i atragă atenția că generalul avea să participe la respectiva întrunire? Totul îi părea de domeniul fantasticului. De unde să știe Domnul Lucky că ea și Max *tocmai aveau un suspect* și că acela nu era nimeni altul decât Frank Bowles?

Lăsă calculatorul deschis, cu pagina NATO pe monitor, apoi coborî până în living, unde Paolo îi explica lui Max despre ultimul meci câștigat de Inter Milano în deplasare. Îi întrerupse fără menajamente.

– Am găsit ceva, Max! Poți să vii, te rog, până sus?

– Sigur. Acum?

– Da.

Îi spuse despre mesajul primit în două cuvinte, arătându-i anunțul oficial publicat pe internet de organizația transatlantică.

– Mie mi se pare evidentă trimiterea către Frank Bowles, conchise Ana. Ce nu pot înțelege este de unde știe amicul meu că sunt pe urmele generalului.

– Amicul tău are legături cu Grupul Steigenberger, asta-i cert. Poate fi chiar unul dintre membrii marcanți ai acestuia. E greu de spus de ce ți-a trimis informații în ultimii ani, chiar dacă putem presupune. Nu uita că tot el ți-a oferit pista cu Philip Derancourt și atentatul de la mall.

– Da... Problema e că acolo nu avem decât probe indirecte și o groază de suspiciuni, pe când în cazul morții lui Farid Jahani există o înregistrare audio.

– Nici mie nu-mi este clar de unde ar putea ști că ești pe urma lui Frank Bowles. Doar dacă deja a aflat că Ana Mladin a fost cea care a pus microfoanele la hotel, și nu Liz Engskov. Probabil că bucătarul Hopkins nu și-a ținut gura...

– Și, de aici, Domnul Lucky ar fi tras concluzia că îl suspectăm pe general, trimițându-ne pe urmele lui. Și-a imaginat că am rămas împreună după ce-am fugit din hotel. E posibil, pe de altă parte, să aibă niște informații în plus despre Frank Bowles. Sau, la fel de bine, ar putea fi o capcană. Ca să

plecăm în România și să le picăm în plasă! Max rămase îngândurat, uitându-se în gol, pe ecranul calculatorului. Se ridică de la birou și merse până la ușă, apoi reveni, oprindu-se lângă un fotoliu. Își continuă raționamentul cu voce tare:

– Chiar dacă măsurile de securitate sunt draconice la astfel de conferințe NATO, amicul tău știe că am avea șanse infinit mai mari să dăm peste Bowles în România, decât la Washington. Așa cum te-am avertizat, am devenit inamicul public numărul unu în majoritatea țărilor occidentale. În Statele Unite probabil am fi ținte sigure. Cred că e bine intenționat.

– Cine, Domnul Lucky?

– Da. Mai sunt două zile până la deschiderea summitului. Hai să vedem pe unde vine localitatea asta, Brașov.

– Știu eu pe unde vine. Acolo am copilărit.

– Cum adică?

– Părinții mei sunt români. Au plecat în Statele Unite când aveam șapte ani.

– Înseamnă că n-o să avem nevoie de translator.

– Mă descurc binișor în românește, deși n-am mai vorbit de foarte mult timp. Ești sigur că vrei să mergem acolo?

– Ai o propunere mai bună?

– Pe moment, nu.

O oră mai târziu, Paolo Montella reveni cu două bilete de avion și două de tren. Pentru a scăpa de probleme pe aeroportul din Milano, hotărâră să plece a doua zi cu trenul, până la Viena, de unde cu noile pașapoarte urmau să zboare în România. Max o asigură pe Ana că nu vor fi probleme dacă vor călători separat, la oarecare distanță unul față de celălalt. Se culcară târziu după miezul nopții, abia după ce Paolo le aminti că trebuise să se trezească la șase dimineața.

49

Înainte de a se îmbarca în avion, stabiliră un prim punct de întâlnire la o cafenea din centrul Braşovului. Oraşul cu multe clădiri vechi, situat într-o pitorească zonă montană, îi plăcu lui Max, în timp ce Anei îi trezi vagi amintiri din perioada copilăriei. Aflară de la un localnic că drumul spre Poiana Braşov era restricţionat din cauza conferinţei NATO care urma să înceapă a doua zi, la hotelul Piatra Mare. Max păru preocupat mai mult să se odihnească.

– Ce facem, unde dormim?

– Am putea trage la un hotel, dar cred că mi-a venit o idee mai bună. În jumătate de oră ajungem cu maşina într-o mică localitate, Bran. Cu mătuşa Cornelia am mai vorbit la telefon în ultimii ani, i-am trimis şi câteva poze. Sunt sigură că o să se bucure de oaspeţi.

– Bine, hai să închiriem o maşină şi să mergem.

La un moment dat, fură opriţi de un echipaj al poliţiei locale. Numeroase cordoane de securitate împânzeau zona din preajma Braşovului, ceea ce pentru Max nu era nici o surpriză. Arătară paşapoartele, iar Ana simţi nevoia să ofere şi explicaţii.

– Suntem turişti, mergem la castelul Bran.

Ulterior nu mai întâmpinară nici un obstacol. Max se arătă cu chef de vorbă, după ce văzu că Ana nu era în apele ei.

– Ce-i cu castelul ăla, Bran?

– A, e vorba despre castelul reginei Maria. Turiştii îl cunosc drept castelul contelui Dracula, vampirul-vedetă din cartea lui Bram Stoker, după care s-au turnat zeci de filme. Se spune că în scrierile unor negustori din secolul al XIV-lea domnitorul român Vlad Ţepeş apărea stând la masă înconjurat de zeci de oameni traşi în ţepe, cărora le bea sângele. S-a creat o legendă, un mit care a reînviat odată cu romanul lui Stoker. Nimeni nu poate spune cu siguranţă dacă Vlad Ţepeş îi trăgea în ţepe pe duşmani, dacă le bea sângele sau dacă a stat la castelul Bran.

– Sunt curios să văd cum arată locul.

– Poate mergem într-una din seri. Numai că trebuie să fac rost de dinţi de vampir, altfel n-o să ne încadrăm în peisaj... Cred că suntem aproape de casa Corneliei. Ia-o, te rog, la dreapta, imediat după bradul ăsta înalt.

Opriră în faţa unei case cu etaj, specifică zonei de munte. Un câine cât un viţel, asemănător unui Saint-Bernand, lătră scurt, răguşit. Mătuşa Cornelia, o femeie la vreo şaizeci de ani, ieşi în prag, uitându-se lung la poartă. Când, în sfârşit, o recunoscu pe Ana, scoase un chiot de bucurie. Max îi fu prezentat drept „un bun coleg“, aşa încât gazda le pregăti camere separate, aprinzând focul în sobe. Palidele raze de soare ale începutului verii încă nu reuşiseră să încălzească pereţii groşi ai casei.

Ana se schimbă, rămânând într-un halat de noapte. Nu apucase să-l întrebe pe Max cum puteau ajunge la Poiana Braşov şi, mai ales, cum urmau să pătrundă în hotel. Chiar dacă avea la activ două experienţe de genul ăsta, acum nu-i trecea prin cap nici o variantă. Bătu uşor la uşa bărbatului. Max încă nu se culcase. Stătea tolănit pe o blană de urs, privind fascinat cum ardeau lemnele într-un şemineu ornat cu piatră de râu. Ana merse spre o măsuţă de lângă geam şi îşi turnă o băutură rubinie.

– Vrei şi tu o gură? E mai bună decât whisky-ul! Mătuşa o prepară de ani de zile, din fructe de pădure.

– Dacă-i la fel de tare ca lichidul cu care ne-a servit la masă, presimt că o să dorm buştean.

– Nu, asta e o băutură mai uşoară, pentru femei.

Se aşeză lângă Max, după ce-i dădu paharul. Îşi spuse că a venit momentul să descâlcească o poveste mai veche care o obseda.

– Ştii, Max, de fiecare dată când ne-am întâlnit în ultimul timp, mi-a stat pe limbă să te întreb ceva. N-am avut curaj...

– Te ascult.

– Scoţianul ăla de la Turnberry, Ralph O'May, de ce-a fost împuşcat?

– E o poveste tragicomică. Ralph mi-a fost coleg în MI6. La o întrunire anterioară a Grupului Steigenberger, acum vreo cinci ani, s-a îndrăgostit de o tipă simpatică din Marina Regală. Fusese selectată pentru postul de recepţioneră. Cei doi au avut, se pare, un început de relaţie, până când ne-am trezit pe cap cu o plângere de hărţuire sexuală. Ancheta internă a condus la concedierea lui Ralph. Întâmplarea a făcut ca anul trecut conferinţa să aibă loc în localitatea unde trăiesc părinţii agentului.

– Şi ce căuta în preajma hotelului, voia să se răzbune?

– Din câte ne-a spus, pur şi simplu a încercat să o întâlnească din nou pe iubita lui, deşi nu ştia dacă a venit sau nu acolo. Nu s-a oprit la somaţie, şi unul dintre agenţii de securitate l-a împuşcat. Ar fi putut să iasă mai urât.

– Bine, şi de ce aţi ţinut cu dinţii ca pozele alea să nu apară în ziare?

– Imediat după incident am ajuns şi eu acolo, împreună cu alţi agenţi MI6, reprezentanţi ai Mossadului şi Serviciului Secret. N-am fi fost deloc fericiţi să ne vedem figurile pe prima pagină.

– Şi cum aţi reuşit să intraţi în contul meu de e-mail?

– Ei, nu-i chiar atât de complicat. O să-ţi explic altă dată. Acum îmi bat capul să văd cum putem intra în hotelul ăla.

Ana se gândea la asta de câteva ore bune, fără să găsească o soluţie rezonabilă. Îşi aminti de mesajul primit de la James Jordan, apoi făcu legătura cu summitul NATO.

– Cred că am o idee! îi spuse lui Max. S-ar putea să dau peste nişte colegi de breaslă la Centrul de presă al conferinţei. Nu se pune problema să obţin acreditări, pentru că au fost deja date. O să vedem mâine unde sunt cazaţi ziariştii şi cum au acces în hotelul Piatra Mare. Ce zici?

– Merită încercat. Avem o zi la dispoziţie ca să schiţăm un plan.

Un lemn trosni în foc, aruncând câteva scântei pe podeaua camerei. Ana se aplecă peste bărbat şi întinse mâna după o tijă din fier pentru curăţat sobele, rămânând câteva clipe într-un echilibru precar. Max o simţi atât de aproape, încât instinctual o sărută pe gât, încet, cu un gest natural. Aerul tare de munte, băuturile mătuşei Cornelia şi blana de urs din faţa şemineului topiră orice urmă de inhibiţie. Ziarista se lăsă moale în braţele lui Max, acceptând jocul. Primele ore ale dimineţii îi surprinseră în acelaşi pat, complet dezbrăcaţi.

50

Cu două ore înaintea amiezii îşi luară rămas-bun de la mătuşa Cornelia, care îi conduse cu lacrimi în ochi până dincolo de poarta casei. Vizita neaşteptată o bucurase nespus. De doi ani trăia singură, numai cu câinele din curte, după ce bărbatul i se prăpădise răpus de o boală de inimă.

Despărţirea o afectă şi pe Ana. Avea rude puţine, mai toate rămase în România. Se uită în urmă până când maşina dădu colţul.

De la un telefon public din Braşov, Ana sună la redacţia ziarului local *Monitorul*, prezentându-se drept ziarist american aflat în căutarea Centrului de presă al summitului NATO. Un tip amabil îi spuse că jurnaliştii erau cazaţi la hotelul Sport din Poiana Braşov, iar în cursul zilei stăteau la Centrul de presă amenajat în hotelul Piatra Mare. Dintr-un internet cafe intră pe pagina oficială a NATO, unde, în dreptul evenimentului din România, găsi lista cu reprezentanţii mass-media acreditaţi. Erau nu mai puţin de o sută trei – patruzeci dintre ei veniţi de peste ocean. Recunoscu mai mulţi colegi din Washington şi unul din New York. Din păcate, pe ultimul nu-l ştia decât din vedere. Lucra la *New York Post*, la Departamentul politic. Ar fi fost o imprudenţă din partea ei să-l abordeze aşa, pe nepusă masă, şi să-i ceară un lucru greu de acceptat în condiţii normale. După o evaluare a numelor cunoscute de pe listă, se opri la Mary Boorda, reporter la un săptămânal din Washington. O

ştia din anturajul lui Bruce Willis, de la petrecerea dată la vila vedetei. Tipa, fostă colegă de liceu cu Willis, avea o relaţie apropiată cu actorul. După câteva pahare de whisky, în acea noapte, Ana îşi descoperise puncte comune cu Mary. Se distraseră atunci făcând haz de nişte indivizi care se dădeau de ceasul morţii ca să le intre în graţii. Schimbaseră cărţi de vizită la despărţire, iar, ulterior, nu se mai intersectaseră. Evident, Ana pierduse între timp numărul de telefon al lui Mary.

Trebuia neapărat să o sune cumva pe mobil. Îl întrebă pe Max dacă ştia diferenţa de fus orar dintre România şi coasta de est a Statelor Unite. Bărbatul o lămuri rapid că, la New York, lumea doarme la ora aceea. Pentru Ana, amănuntul păru nesemnificativ. Intră din nou în cabina telefonică şi formă numărul de la domiciliul lui Mike. După zece apeluri, îi răspunse o voce nu tocmai prietenoasă. Ana se scuză, şi, când bărbatul se dumiri despre cine era vorba, deveni brusc extrem de volubil, reproşându-i că „a dispărut în ceaţă", lăsându-l pradă deznădejdii. Îi spuse că a avut unele probleme, că acum era undeva, în Europa, şi avea nevoie *urgentă* de numărul de mobil al unei ziariste din Washington, Mary Boorda. Urgent însemnând maximum un sfert de oră, interval după care avea să revină cu un telefon. Mike se dovedi, ca de obicei, un prieten adevărat. Îi dădu numărul, smulgându-i promisiunea unei cine romantice.

Se bucură să constate că Mary îşi luase mobilul cu ea, activându-l în reţeaua locală. Nu-şi spuse numele la telefon, de teama unor interceptări. Îi aminti despre petrecerea cu Bruce Willis, şi ziaristei îi pică fisa imediat, arătându-se mirată că Ana era în România, aparent fără vreo legătură cu evenimentul de la hotelul Piatra Mare. Stabiliră să se întâlnească în aceeaşi seară, în faţa Bisericii Negre din Braşov, iar Ana insistă ca Mary să vină cu colegul ei, fotoreporterul. Apoi plecă împreună cu Max ca să se cazeze la un hotel din centrul oraşului. De data asta, luară o singură cameră, cu pat matrimonial.

Ar fi vrut să se plimbe prin Braşov ca să-şi amintească de locurile copilăriei, dar Max îi sugeră să renunţe la idee, din

rațiuni de securitate. Timp de câteva ore, se bucurară de intimitatea camerei de hotel, descoperindu-se reciproc. Pentru prima dată în ultimii cinci ani, Ana simți că s-a îndrăgostit până în vârful urechilor. Sesiză la Max un sentiment de vinovăție, explicabil în urma tragicului eveniment de la Manhattan Mall, și hotărî să ocolească subiectul cu delicatețe. Important era să trăiască intens momentele de fericire, așa cum și-a promis imediat după ultimul eșec pe plan sentimental.

Pe Mary Boorda o găsi la fel de nebunatică. Se ținuse de cuvânt, aducându-l cu ea pe colegul fotoreporter, Chuck Douglas, un tip durduliu, cu aproape un cap mai mic decât Max, un început de chelie și niște ochelari de vedere cu ramă neagră, din plastic. Ana propuse să meargă cu toții la un restaurant, insistând asupra unui aspect important: „Totul pe cheltuiala mea! Vă rog mult să nu comandați nimic sub cincizeci de dolari, că mă supăr!“ Nu-i explică lui Mary care era motivația generoasei oferte, lăsând ca fiecare să înțeleagă ce vrea.

Pe Max îl prezentă drept „un paparazzi de top de la un tabloid din Londra“, lăsându-l fără replică. Îi dădu astfel de înțeles că trebuia să găsească subiecte comune de discuție cu fotoreporterul Chuck Douglas, destul de absent după primele două pahare de whisky. La un moment dat, Ana constată că Mary era suficient de binedispusă ca să poată ataca frontal subiectul.

– Vreau să te rog ceva, Mary. Știu că ar putea să sune aiurea, dar pentru mine e foarte important. M-am certat la cuțite cu James Jordan, directorul meu, despre care ți-am povestit. Nu mi-a ieșit un subiect, cu toate că i l-am promis. Intenționez să-i fac o supriză. Nu știe că sunt aici, oficial am plecat în concediu. Am de gând să-i iau un interviu lui Pine Slater.

– Vorbești despre secretarul general al NATO?

– Da.

– Păi, tipul ăsta n-a dat un interviu în viața lui. Se exprimă doar prin intermediul purtătorului de cuvânt.

– Tocmai, încerc să dau lovitura... Din păcate, nu am acreditare pentru conferință. M-am trezit târziu.

– Şi cum să te ajut?

– Mâine e ultima zi. Bănuiesc că nu te-aştepţi la cine ştie ce bombe de presă. Te-ar deranja dacă m-aş duce în locul tău, în timp ce tu ai să vizitezi împrejurimile, împreună cu colegul? Vor fi şi două mii de dolari, bani de buzunar, ca să nu vă plictisiţi.

– Cred că glumeşti!

– În legătură cu banii?

– Nu, în legătură cu prima parte. Sunt două baraje ale poliţiei până la hotelul nostru din Poiana Braşov. Şi nici nu prea semănăm, eu sunt brunetă... Ca să nu mai spun de amicul tău. Cum ar putea trece drept Chuck?

– Ne descurcăm cu partea asta. Am jucat într-o trupă de teatru în liceu, ştiu ce înseamnă o perucă, nişte pometi falşi. Plus că-i întuneric, nu se văd chiar toate detaliile.

– Bine, şi dacă se întâmplă s-o dai în bară, pe unde scoatem cămaşa?

– Băgăm varianta copilărească: suntem prieteni, ne-am distrat la Braşov şi am pus un pariu că putem intra în locul vostru la conferinţă. Ce zici?

– E o nebunie! Sau o prostie. Pe de altă parte... m-am plictisit groaznic la conferinţă şi mi-ar prinde bine o zi de relaxare.

– Ok! V-am rezervat două camere la hotelul din Braşov, vă lăsăm şi maşina închiriată. O să am nevoie de Renaultul vostru, de legitimaţii şi de acreditări. Crezi că vor fi probleme cu Chuck? o întrebă în şoaptă, trăgând cu ochiul spre fotoreporter.

– La ora asta nu-şi dă seama ce i se întâmplă nici dacă-i tragi scaunul de sub fund! E în regulă. Hai la hotel, să rezolvăm. Dar să ştii că o să-mi rămâi veşnic datoare!

– De poimâine, cere-mi orice!

Dacă în cazul Anei o perucă şi câteva artificii cosmetice fură suficiente pentru a semăna cât de cât cu Mary, lui Max îi trebui mai mult de două ore ca să-şi „aranjeze“ un început de chelie, să renunţe la mustaţa falsă, să-şi vopsească părul şi să-şi pună ochelarii fotoreporterului, cu alte lentile, din sticlă obişnuită. În sacoul lui Chuck, arăta ca un om al străzii. Mânecile îi fluturau în afară, iar în partea din faţă ar mai fi

putut încăpea un agent MI6. Apelă la câteva haine din propria garderobă pentru a-şi croi o „burtă“ respectabilă, apoi folosi foarfeca, tăind fără să ezite din cele două mâneci. Se uită în oglindă şi zâmbi, imaginându-se în pragul pensiei cu doi nepoţi lângă el.

Aproape de miezul nopţii, plecară cu maşina lui Mary spre Poiana Braşov. După circa trei kilometri, Max zări un prim punct de control. Doi ofiţeri din poliţia locală îi legitimară, verificându-le sumar actele. Ana apăsă pe acceleraţie, fericită că au scăpat atât de uşor. Bănuia, uitându-se spre Max, că greul abia de acum avea să urmeze. La intrarea în staţiunea montană, fură opriţi din nou. De data asta, pe lângă poliţiştii români, remarcă şi doi agenţi îmbrăcaţi în civil, posibil de la Serviciul Secret. Unul dintre ei îndreptă lanterna spre Max, în timp ce colegul se uită atent la acreditările luate din mâna Anei.

– Vă rog să deschideţi portbagajul, îi spuse acesta.

Agentul se deplasă în spatele maşinii, aruncând înăuntru un fascicul de lumină. Ana încercă să pară destinsă. Glumi pe seama unui poliţist tânăr, cu un pistol-mitralieră atârnat la gât.

– Auzi, dragă, pun pariu că nu ştii să foloseşti scula aia automată pe timp de noapte! Merge cu apă carbogazoasă sau plată?

I se adresase în engleză, special pentru a le distrage atenţia agenţilor de la Serviciul Secret. Reuşi să-i facă să zâmbească.

– O seară bună! le ură tipul plecat să controleze portbagajul, înapoindu-le actele.

– La fel şi vouă!

Trecură în viteză prin faţa recepţiei hotelului Sport, oprindu-se la lift. Max se îndoia că lumea o să îl confunde cu Chuck Douglas, aşa că încercă să se strecoare în umbra Anei.

Ajunşi în camera lui Mary, agentul trase draperiile înainte de a aprinde lumina. Se gândi că a doua zi aveau să treacă printr-o primă probă de foc: drumul până la hotelul Piatra Mare împreună cu ceilalţi ziarişti acreditaţi, în autocarul pus la dispoziţie de organizatori.

51

Mary Boorda îi explicase Anei cum decurgeau lucrurile la nivelul centrului media. Exista un ofiţer de presă din cadrul NATO, Sam Turner, desemnat să răspundă cu capul de orice mişcare a ziariştilor acreditaţi. El urma să îi conducă la hotelul Piatra Mare, *în deplină siguranţă*.

Ana şi Max luară micul dejun în cameră, invocând mici probleme de sănătate. La zece fix, trebuiau să coboare în faţa hotelului şi să se îmbarce într-unul din cele două autocare. Chiar dacă purtau hainele lui Mary şi Chuck, o cunoştinţă de-a celor doi şi-ar fi dat seama imediat că avea în faţă alte persoane. Iar pe Mary o ştiau bine cel puţin o duzină de jurnalişti din Washington acreditaţi la conferinţă.

Ana încercă să lanseze la apă un plan de acţiune.

– N-ar fi bine să „ratăm" plecarea, sub diferite motive?

– Asta ne-ar avantaja cel mult până la intrarea în hotel. Odată ajunşi acolo, nefiind integraţi în grupul de ziarişti, va trebui să trecem prin toate filtrele de securitate. Şi nu cred că-s puţine.

– Ai dreptate... Pe de altă parte, dacă mergem amândoi în autocar, unii se vor uita ciudat la tine: eşti cu un cap mai mare decât Chuck şi nici faţa nu te ajută prea mult. Din cele două variante, parcă aş risca-o pe prima. Ce spui?

– N-avem de ales. O să trebuiască să suni la recepţie şi să-i transmiţi ofiţerului de presă că ai rămas cu mine şi o să ajungem la hotel după ce îmi revin din criza biliară.

Aşteptară să treacă cinci minute după ora fixată, apoi Ana formă numărul de interior. Tipa de la recepţie preluă mesajul şi îi dădu receptorul chiar lui Sam Turner, aflat în apropiere.

– Dacă aveţi nevoie de medicamente, vă pot ajuta, se oferi bărbatul.

– Nu, mulţumesc. Chuck a luat deja două pastile. Durerea persistă şi m-a rugat să stau cu el. În jumătate de oră ajungem şi noi.

– Bine, vă aşteptăm la Centrul de presă.

Cele două autocare cu ziarişti plecară imediat ce Sam Turner ieşi din hotel. Max se uită la ceas, printr-un gest reflex. Întotdeauna aşteptările i se păreau prea lungi.

Treizeci de minute mai târziu, agentul porni maşina lui Mary, aflată în parcare. Se legitimară fără incidente la un prim punct de control, aflat undeva în apropierea hotelului Piatra Mare. Ana încercă să-şi învingă emoţiile la intrarea în clădire. Zări în holul de la parter un bărbat care, potrivit descrierii lui Mary, semăna perfect cu ofiţerul de presă Sam Turner. Discuta cu o tipă aflată cu spatele. Îi era practic imposibil să treacă pe lângă el fără să-i atragă atenţia. Un agent de securitate o puse să ridice mâinile, controlând-o cu un aparat de detectat metale. La fel procedă şi cu Max, care avu senzaţia neplăcută că Sam Turner se uită la ei, încercând să-şi dea seama ce se petrece. Ana dădu să se întoarcă spre ieşire, hotărâtă să se scuze că şi-a uitat reportofonul în maşină. Max o prinse de încheietura mâinii. Ofiţerul de presă tocmai fusese strigat şi dispăru după colţ.

Găsiră uşor Centrul de presă, unde Ana se aşeză la un computer mai retras, încercând să pară preocupată de un articol de pe internet. Max o lăsă acolo şi porni în căutarea vestiarelor. Avea nevoie de alte haine şi de o nouă înfăţişare. Ştia că trebuie să găsească încăperea la parter. Se rătăci intenţionat prin bucătărie, iar un tip fu suficient de amabil încât să-l îndrume spre toaleta rezervată angajaţilor. De aici se descurcă uşor, apăsând pe mânerul unei uşi incripţionate cu „Accesul permis numai personalului“. O blocă cu un scaun, apoi sparse încuietoarea unui dulap.

Cinci minute mai târziu, ieşi îmbrăcat într-un costum de ospătar. Renunţase la chelia falsă, la ochelari şi la celelalte accesorii care îl făceau să arate caraghios. Invitaţii de la congres tocmai luau micul dejun, aşa că îşi căută rapid de lucru, învârtindu-se printre mesele de la restaurant. Intră la un moment dat într-un hol, cu birouri de o parte şi de alta. Se hotărî să bată la una dintre uşi. Nici un răspuns. O deschise, şi un bărbat cu părul cărunt îl fixă întrebător din spatele biroului, peste nişte ochelari cu rame mici, de citit. Nu avea nevoie de complicaţii, aşa că se scuză şi închise rapid uşa, continuîndu-şi inspecţia. Încercă un alt birou. Tot nici un răspuns. De data asta, nu era nimeni înăuntru. În schimb, zări un computer deschis, aşezat în colţul camerei. Cineva urma să revină în birou din clipă în clipă, îşi dădu seama Max, uitându-se la cana de ceai abia începută. Puse mâna pe mouse şi căută rapid prin fişiere. Părea a fi un calculator pentru contabilitate, cu sute de cifre înşirate în nenumărate tabele. Nimic din ce-l interesa. Încercă o ultimă variantă, care se dovedi a fi inspirată. Calculatorul era legat în reţea cu alte computere din hotel. Inclusiv cu cel de la recepţie. Îi luă ceva timp până să verifice lista cu persoanele cazate. Bingo! Frank Bowles apărea în dreptul camerei 418.

Abia ieşi din birou, când o uşă din imediata apropiere se deschise în dreptul lui. Trecu mai departe, lăsând-o pe angajata hotelului să-l urmărească din spate. Câteva secunde dacă ar fi întârziat, s-ar fi trezit cu tipa peste el. Chiar dacă fusese văzut în treacăt, din profil, Max se gândi că femeia nu avea suficiente motive ca să-i alerteze pe agenţii de securitate.

Merse până la restaurant, unde Frank Bowles tocmai se pregătea să plece. Cu puţin noroc, spera să-l revadă în câteva minute. Luă liftul pentru room-service de undeva din apropierea bucătăriei şi urcă la etajul patru. Indicatoarele de pe pereţi îl conduseră într-un hol larg, cu numai zece încăperi de-o parte şi de alta. Rămase în aşteptare, până când zgomotul discret de oprire a liftului îl lipi de perete. Generalul coborî împreună cu alţi doi bărbaţi. Gesticula şi părea foarte binedispus. Scoase cardul de acces şi intră singur în cameră.

Max aşteptă un minut, apoi bătu la uşă. Nu credea că Bowles îl va recunoaşte de la întrunirile grupului. Se intersectaseră cel mult de două ori, fără să schimbe nici un cuvânt. Generalul îl privi nedumerit.

– Mă scuzaţi că vă deranjez. De la Serviciul administrativ sunt. Senzorii de fum au semnalat ceva în cameră. Pot să verific?

– Da... Intraţi.

Bowles trecu peste faptul că bărbatul de la „Serviciul administrativ" era îmbrăcat ca un ospătar. Nu se întrebă nici de ce era atât de urgentă problema, încât nu puteau aştepta ca el să coboare în sala de conferinţe. I se păru ciudat numai accentul pur englezesc al lui Max, dar nu mai apucă să deschidă gura pentru a afla „secretul". Agentul îl lovi puternic în plină figură, doborându-l pe pat. Ochii îngroziţi ai generalului dădeau să iasă din orbite. Un al doilea pumn îi sparse nasul şi buza de sus, din care ţâşni sângele. Îl apucă de sacou şi îl târî până în baie, ţinându-l cu capul în veceu câteva secunde.

– Ce vrei? reuşi să îngaime Bowles, scuipând apă cu sânge.

Nu-i spuse nimic. Îl băgă iarăşi cu capul în apă, apăsându-l pe ceafă. De data asta, îl ţinu mai mult, până aproape de limită. În sfârşit, Max lansă prima întrebare:

– De ce l-aţi eliminat pe Farid Jahani?

Frank Bowles nu-i răspunse. Din priviri, agentul realiză că bărbatul nu avea de gând să spună ceva. O altă imersie cu capul în apă îl făcu pe general să horcăie atunci când respiră prima gură de aer. Reportofonul din mâna lui Max porni cu înregistrarea făcută la Grand Hotel des Iles Borromees.

– Ar fi putut să deconspire reţeaua... veni, în sfârşit, o primă explicaţie. Ştia că atentatul nu era opera organizaţiei al-Qaida, continuă Frank Bowles.

Dezvăluirea îi confirmă pe deplin bănuielile. Urma partea mai grea.

– Cu ce vă incomoda Philip Derancourt? plusă agentul, mizând pe faptul că afirmaţia conţinută în întrebare ar fi trebuit să-l dezarmeze pe general.

– Derancourt era un tip cu principii, şopti Bowles. Iar principiile nu fac casă bună cu politica.

Max simţi o mare uşurare. Avea un fir solid, putea în sfârşit să spere că o să răzbune moartea fetelor lui. Scoase un cuţit şi îl puse la gâtul generalului. Ştia că Bowles nu se remarcase prin cine ştie ce fapte de arme: era mare şef la Pentagon numai datorită prieteniei cu preşedintele Donald Reavis. Iar acum, nu mai avea mult până să clacheze psihic.

Max fusese antrenat pentru interogatorii cu indivizi din oţel, în stare să reziste la torturi greu de imaginat. Frank Bowles nu era genul. Intra în panică şi când i se rupea o unghie, darămite după o serie de scufundări cu capul în veceu. Fu suficient ca Max să-i solicite o singură dată numele celorlaţi şase membri ai Cercului Kagan. Le reţinu cu uşurinţă. Nu-i erau deloc necunoscute. Îşi puse cuţitul la loc, apoi, printr-o mişcare scurtă, îi suci gâtul generalului. Bărbatul rămase inert lângă cabina de duş. Îl târî în cameră, împingându-l sub pat.

După ce trase uşa în urma lui, rămase nemişcat ca un bloc de gheaţă. Un individ îmbrăcat în costum îi fixa raza laser a pistolului exact pe frunte. Distanţa era prea mare ca să reacţioneze: n-ar fi putut ajunge la timp în spatele zidului, cu atât mai puţin în imediata apropiere a atacatorului. „S-au mişcat bine băieţii!“ îşi spuse Max, încercând să privească moartea în faţă. Ştia că, în lipsa unei somaţii, următorul pas era să tragă în plin. Un fior îi străbătu şira spinării când auzi zgomotul specific al unei arme cu amortizor. Bărbatul aflat la patru metri în faţa lui căzu secerat pe mochetă. Max privi în jur şi, pentru câteva clipe, nu realiză de unde s-a tras. Undeva în spate, zări la un moment dat o figură cunoscută.

– Hai Max, că nu avem timp! Să-l luăm şi să-l ducem de-aici!

Era Kevin Holmes, unul dintre cei mai buni agenţi MI6. Îl luară pe bărbatul împuşcat în cap şi îl aşezară lângă patul din camera 418.

– Ar fi bine să te îmbraci cu hainele lui, îi sugeră Holmes.

– De curiozitate, ştii cumva cu ce se ocupă?

– E un coleg de-al nostru de la Serviciul Secret.

– Aha, deci era mai mult în trecere pe-aici...

– Ai putea spune, la prima vedere.

Max se uită lung la pantalonii tipului de la Serviciul Secret, cu vreo jumătate de palmă mai scurţi decât i-ar fi trebuit. Nu avea timp de croitorie, aşa că puse mâna pe pistolul agentului şi îl îndesă la spate, după curea, apoi îl împinse pe bărbat sub pat, lângă generalul Frank Bowles.

– Trebuie să trecem pe la Centrul de presă, luă iniţiativa Max. Avem de recuperat pe cineva.

– Da, ştiu. Haide!

Legitimaţia agentului Kevin Holmes, purtată la vedere, spunea multe despre neaşteptata sa apariţie: era angrenat în echipa de securitate din incinta hotelului, în structura de comandă. Nu ar fi trebuit să întâmpine greutăţi indiferent pe unde s-ar fi mişcat. Înainte de a ieşi din cameră, atârnă de gâtul colegului său o legitimaţie asemănătoare.

Pe Ana o găsiră tot în faţa calculatorului. Max o atinse discret pe umăr, făcând-o să tresară:

– Trebuie să plecăm. Rapid!

Înainte de a părăsi hotelul, agentul Holmes vorbi cu doi bărbaţi care păreau a fi din echipa de securitate. Urcă apoi la volanul unei maşini de teren cu geamuri fumurii, lăsându-i pe Ana şi pe Max în spate. Cu tot cu opririle la bariere, drumul până la aeroportul din Braşov nu dură mai mult de un sfert de oră. Un mic avion cu reacţie îi aştepta pe pistă, gata de decolare.

Două ore mai târziu, aparatul de zbor ateriză pe un aeroport militar din Birmingham, exact în momentul în care o cameristă de la hotelul Piatra Mare dădu alarma. De la aeroport, agentul Holmes luă un jeep şi îi conduse pe fugari până la o cabană a agenţiei aflată într-o zonă împădurită din apropierea oraşului. Puteau spune, în sfârşit, că se află în siguranţă.

52

Kevin Holmes se scuză că avea de îndeplinit o misiune și dispăru înainte să-i poată pune cineva vreo întrebare. Lui Max îi treceau prin cap zeci de scenarii și, în același timp, se simțea neputincios în lipsa unei confirmări din partea lui Holmes. Se feri să-i povestească Anei despre întâmplarea cu generalul Bowles și cu tipul de la Serviciul Secret, rezumându-se să-i spună că, într-adevăr, Cercul Kagan era implicat în atentatele de la Washington și New York.

Spre seară, tresări la auzul unei mașini oprite în fața cabanei. Se uită pe geam și recunoscu Land Roverul șefului său, Ben Kenneth. I-l prezentă Anei, schimbară câteva amabilități, apoi invocă „probleme de serviciu" pentru a discuta cu el între patru ochi.

– Ai făcut-o lată, Max, de data asta! A trebuit să trag multe sfori ca să conving Casa Albă că n-avem nici un amestec în povestea cu generalul Bowles. Şi că a fost o vendetă personală...

– Nu înțeleg cum ai aflat că voi merge la Brașov. Un singur tip știa!

– Da, și ăla întâmplător lucrează în Serviciul Secret, la nivel înalt. Foarte înalt... El îi trimitea mesaje Anei despre Grupul Steigenberger. La fel de întâmplător, e omul de casă al președintelui Reavis.

– Şi de ce m-a trimis pe pista asta?

– Pentru simplul fapt că generalul Bowles devenise incomod. Ştia prea multe despre cele două atentate. Practic, îl avea pe preşedinte la degetul mic. Tu erai soluţia ideală: un agent MI6 înnebunit de durere după moartea soţiei şi a fiicei, care vede o răzbunare în eliminarea celui mai înfocat susţinător al războiului din Orientul Mijlociu. În calculatorul de-acasă au avut grijă să-ţi planteze între timp suficiente dovezi.

– Iar eu urma să fiu surprins asupra faptului şi lichidat după o încercare nereuşită de a mă opune.

– Cam aşa ceva. Singura soluţie a fost să te „împrietenesc" cu complicele tău, Kevin Holmes. Din păcate, va trebui să dispăreţi amândoi o lungă perioadă, într-un loc izolat. Cu noi identităţi şi alte fizionomii.

– Şi Ana?

– Va merge cu voi, dacă va vrea. Mâine-dimineaţă o să vă aduc actele, veţi trece pe la un chirurg plastician, pe urmă veţi zbura spre un alt continent. Rezolvăm cumva şi cu banii.

Max rămase pe gânduri. Îi mulţumi lui Kenneth, înainte ca acesta să plece, apoi încercă să-i explice Anei că o aşteaptă o altă viaţă, fără prietenii de dinainte, fără ziar, fără New York.

– Cu tine, voi trece mai uşor peste toate astea, îi spuse Ana, sărutându-l pe frunte.

Se culcară puţin după miezul nopţii, încercând să-şi imagineze viitorul. Ana visă urât, şi la un moment dat se trezi speriată. Se linişti repede, văzându-l pe Max cum doarme ca un prunc.

Dimineaţă avu un şoc când sesiză că e singură în pat, iar hainele lui Max au dispărut de pe scaun. Merse în bucătărie şi găsi un bilet pe masă: „Mă întorc în câteva zile. Aşteaptă-mă! Te iubesc, Max".

53

Directorul MI6 nu-şi ascunse neliniştea atunci când citi biletul lăsat de Max. O rugă pe Ana să nu iasă din casă şi îi spuse lui Kevin Holmes să aibă grijă de ea. Avea presimţiri sumbre în legătură că plecarea lui Max, dar evită să-i transmită Anei starea de îngrijorare, încercând să o protejeze.

Timp de şapte zile nu putu să doarmă mai mult de două ore pe noapte. Aştepta încordată cel mai mic zgomot, un vreasc trosnit sub greutatea piciorului, un scârţâit de uşă sau o adiere a frunzelor care să-i fi dat de ştire că Max se întorsese. Nu primi nici un semn de viaţă de la el, şi asta o făcu să sufere cumplit, cu toate încercările lui Kevin de a-i ridica moralul.

În cea de-a opta zi, era cu nervii la pământ. Dădu drumul la televizor. Una dintre ştiri îi atrase imediat atenţia:

> (...) Seria neagră a deceselor suspecte a fost deschisă în urmă cu zece zile de generalul Frank Bowles, găsit mort în camera sa de hotel din staţiunea românească Poiana Braşov, în timp ce se afla la o conferinţă NATO. Oficialii de la Pentagon afirmă că generalul a murit în urma unui atac de cord. La interval de patruzeci şi opt de ore, Ariel Yinon, colonel în cadrul Mossad, şi-a pierdut viaţa la Tel Aviv, într-un atentat terorist cu o bombă declanşată de la distanţă. Alţi doi generali de armată, francezul Louis Bernard şi belgianul Christian Clerc, şi-au găsit sfârşitul în propriile maşini, fiind înjunghiaţi de persoane neidentificate. În

urmă cu trei zile, directorul adjunct al CIA, Leslie Black, a fost găsit fără suflare în locuința sa, cauzele morții nefiind încă date publicității. La fel de straniu au murit, ieri și alaltăieri, Gary Gelb, analist în cadrul Departamentului de Securitate al SUA, și generalul John Helgerson, de la Pentagon. Cotidianul *Washington Post* a subliniat în ediția de astăzi că există o legătură între cei șapte bărbați de rang înalt din armată și servicii secrete, care se pare că au fost uciși cu sânge rece în ultima săptămână: toți au participat la ultimele trei întruniri ale Grupului Steigenberger, o organizație secretă elitistă care militează pentru globalizare (...).

Ana nu avu timp să-și revină după ce prezentatoarea postului TV termină de citit știrea. Îi auzi vorbind pe Kevin și Max. Iubitul ei era nebărbierit și parcă îmbătrânise cu o sută de ani. Se uită în ochii lui și îl strânse de mână, fără să scoată un cuvânt.